

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

RỪNG SƠN

Lipstick Jungle

CANDACE
BUSHNELL

Đồng tác giả cuốn SEX AND THE CITY

Rừng son

Nguyên tác: Lipstick Jungle

Candace Bushnell

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Giới thiệu sách

Một câu chuyện tuyệt vời về ba phụ nữ thành công mới ngoài bốn mươi ở New York, họ biết đích xác mình cần gì: tình yêu, đam mê, quyền lực và rất nhiều tiền... Lá cờ chiến thắng dành cho những người phụ nữ làm chủ đời mình...

Nico O’Neilly, Wendy Healy, và Victory Ford là những người chiếm vị trí số 8, 12 và 17 trong danh sách “50 phụ nữ quyền lực nhất New York” do tạp chí The New York Post bình chọn. Nhưng vì đây là New York của thế kỷ 21, nên để vươn lên vị trí đầu danh sách và duy trì được vị trí đó, họ sẽ làm bất cứ điều gì, bao gồm cả việc hủy hoại các mối quan hệ cá nhân cũng như các mối quan hệ công việc. Nico là tổng biên tập của tờ tạp chí Bonfire, người đã phản bội lại sếp để có được vị trí đứng đầu của toàn bộ phòng báo chí tại Tập đoàn giải trí khổng lồ Splatch-Verner. Là chủ tịch của Paradour Pictures, Wendy luôn sẵn sàng cho việc có được giải thưởng Oscar cho tác phẩm *Ragged Pilgrims* mà cô đã dành công sức đầu tư trong 10 năm nhưng cuộc hôn nhân của cô rất đáng xấu hổ và các con cô lại quan tâm tới chú ngựa con trị giá 50.000 USD còn hơn mẹ mình. Còn Victory - nhà thiết kế thời trang độc thân 43 tuổi, lại quan tâm và coi trọng các lời chỉ trích gay gắt hơn là việc tìm kiếm một mối quan hệ đích thực.

Rừng son được hãng NBC chọn làm phim truyền hình, với sự tham gia của các diễn viên như Brooke Shields, Kim Raver, Lindsay Price và Andrew McCarthy.

Thông tin tác giả

Tác giả Candace Bushnell sinh năm 1958 tại Glastonbury, sinh sống tại thành phố New York từ năm 19 tuổi. Cô từng học tại Đại học Rice và Đại học New York, bắt đầu viết văn vào năm 19 tuổi khi đang viết sách thiếu nhi cho NXB Simon & Schuster.

Năm 20 tuổi, cô cộng tác viết bài cho các tạp chí như Mademoiselle, Self Magazine, và Esquire trong các chuyên đề viết về phụ nữ. Cô bắt đầu viết cho tạp chí New York Observer vào năm 1993. Tháng 10 năm 1994 cô đã tạo ra mục *Sex and the City* và duy trì mục này suốt 2 năm. Cô hiện đang sống ở Manhattan.

Lời ngợi ca dành cho Rừng son

“Hãy pha sẵn những ly cocktail dưa hấu và sẵn sàng bị cuốn hút bởi

các nhân vật ngoài bốn mươi tự tin, thành công, và cực kỳ can đảm trong cuốn tiểu thuyết mới tuyệt vời của Candace Bushnell.” - *New York Post*

“Ba nhân vật chính của cô (tác giả), những phụ nữ mới ngoài bốn mươi chắc chắn là những người giàu có nhất để hẹn hò... Các nhân vật của cô muốn hưởng ‘cảm giác dịu dàng và ngọt ngào của quyền lực,’ và chính câu chuyện kể về cách họ giành được quyền lực và giữ được nó của Bushnell là thứ thực sự khiến độc giả tiếp tục lật trang.” - *Publishers Weekly*

“Độc giả nào muốn đắm chìm vào thế giới sành điệu của giới thượng lưu ở New York sẽ thấy hết sức thoải mái, quen thuộc trong cuốn tiểu thuyết đặc sắc này.” - *Booklist*

“Hãy đứng vững trong đôi giày Manolos của bạn. Candace Bushnell... đã trở lại. Tiểu thuyết mới của cô, *Rừng son*, là một câu chuyện tuyệt vời về ba phụ nữ thành công mới ngoài bốn mươi ở New York, họ biết đích xác mình cần gì: tình yêu, đam mê, quyền lực và rất nhiều tiền... Táo bạo và trung thực, mang khuynh hướng chiêm nghiệm, *Rừng son* rất có thể là cuốn tiểu thuyết hay nhất của Bushnell.” - *Bookpage*

“Thật may mắn làm sao khi chúng ta có được cuốn tiểu thuyết mới của Candace Bushnell hướng dẫn chúng ta an toàn đi qua biết bao cạm bẫy. Nó cho chúng ta thấy những phụ nữ vĩ đại đã vượt qua con đường nhiều chông gai để đến với thành công lớn như thế nào... Là người quan sát thiên tài lát cắt thượng lưu của xã hội Manhattan, cô Bushnell không hề e ngại thách thức chính bản thân mình.” - *The New York Observer*

“Việc Bushnell đã làm rất tốt là chỉ đi trước thời đại một chút. Cũng giống hệt như những cô gái trong *Sex and the City*, nay đã trở nên phổ biến hơn so với những ngày trên cột báo *New York Observer* của cô,

những phụ nữ quyền lực, mạnh mẽ, quyết liệt trong *Rừng son* có lẽ sẽ là biển chỉ đường cho những năm sắp tới. Tôi xin đón chào sự thay đổi.” - *Salon.com*

“Rất có thể khi cuốn tiểu thuyết mới nhất của Candace Bushnell, *Rừng son*, được xuất bản, thể loại được biết đến như là chicklit sẽ có một bước ngoặt. Nó sẽ lớn lên một chút, mở rộng phạm vi và mạo hiểm hơn một chút... Bushnell chính là người đưa hiện tượng xuất bản này lên một đẳng cấp mới, và việc này cũng là hoàn toàn chính đáng. Suy cho cùng, cô là nữ hoàng của thể loại này, thậm chí có khi cô là lý do để thể loại này tồn tại.” - *Nashville Scene*

“Cuốn sách vừa xuất hiện trong tháng này thôi vậy mà bản quyền chuyển thể thành tác phẩm điện ảnh đã được bán đi. Thậm chí bây giờ hai từ “rừng son”... đã xuất hiện trên hàng loạt màn hình di động BlackBerry ở khắp Manhattan, Bushnell tuyên bố, và hiện diện trong các cuộc chuyện trò của những người sành điệu. Với con mắt xanh phát hiện ra xu thế của cô thì việc viết lách là ở trên tường. Bằng son.” - *Baltimore Sun*

“Có lẽ *Rừng son* là lá cờ chiến thắng dành cho những người phụ nữ làm chủ đời mình... Bushnell hiểu rõ xã hội New York và cuốn tiểu thuyết mới của cô sẽ khiến độc giả không ngừng lật trang tiếp theo.” - *Associated Press*

“Trong khi nhiều năm trước Carrie Bradshaw là một nhân cách khác của cô thì cuốn tiểu thuyết mới nhất của Bushnell cho ta một cái nhìn về tác giả của ngày hôm nay - một phụ nữ đã ít để ý đến các cuộc chiến giới tính mà quan tâm đến việc phụ nữ giành lấy vị trí của mình trên thế giới hơn.” - *The Standard Time*

Dành tặng cho người chồng yêu quý của tôi

1

Tháng chín ở Manhattan thật rục rỡ, và năm nay cũng không phải là ngoại lệ. Nhiệt độ đúng ở mức hai tư độ C, độ ẩm thấp, và trời xanh ngắt không một gợn mây. Quay lại thành phố sau một mùa hè náo nhiệt, thời tiết thế này lúc nào cũng gợi nhắc rằng những điều ngoạn mục có thể xảy ra và rằng sự hoành tráng ở ngay ngoài kia thôi. Không khí rộn ràng phấn khích, rồi một ngày, cả thành phố chuyển từ mơ ngủ sang cuồng loạn. Cảnh tượng những dòng xe cộ bò chậm chạp quen thuộc trên Đại lộ 6 và Park Avenues xuất hiện, không khí vo vo tiếng người nói chuyện trên điện thoại di động, và các nhà hàng đông nghẹt khách. Với cả nước, Ngày Lao động đánh dấu sự kết thúc của mùa hè và bắt đầu năm học mới. Nhưng ở New York, năm đích thực bắt đầu sau đó vài ngày, với truyền thống thiêng liêng nổi tiếng là Tuần lễ Thời trang.

Trên Đại lộ 6 sau Thư viện Công cộng, Công viên Bryant biến thành xứ sở thần tiên với những rạp trắng nơi diễn ra hàng chục show diễn thời trang. Bậc thềm được trải thảm đen lên tận cửa kiểu Pháp, và suốt cả tuần, những bậc thềm này chật kín sinh viên và các fan hâm mộ mong được thoáng nhìn thấy nhà thiết kế hay sao yêu thích của mình, những nhiếp ảnh gia người Nhật (mà ai cũng đồng tình là lịch sự hơn), đám paparazzi, nhân viên bảo vệ đeo mic và cầm điện đài xách tay, những cô P.R trẻ (lúc nào cũng vận đồ đen, mặt lo mảy lẳng), và đủ loại người lăm lăm đến tham dự hét vào điện thoại di động gọi lấy xe. Những chiếc town car đen đậu ba chiếc một hàng khắp lề đường, như thể một quốc tang đặc biệt quan trọng sắp sửa diễn ra. Nhưng phải ở

trong những căn rạp thì cuộc sống mới gọi là huy hoàng và phấn khích bậc nhất.

Luôn có chừng năm sáu chương trình lớn mà người tham dự buộc phải giành chỗ nhờ vào tôn ty xã hội (hay đơn giản chỉ để nhắc mọi người rằng mình vẫn tồn tại). Và chương trình đầu tiên trong loạt sự kiện này là show của Victory Ford, diễn ra vào lúc bảy giờ tối thứ Năm đầu tiên trong Tuần lễ Thời trang. Sáu giờ bốn lăm, trong rạp là một nơi hỗn loạn được kiểm soát - có sáu đội quay camera, chừng một trăm nhiếp ảnh gia, và một đám fan hâm mộ thời trang, nhà báo thời trang, khách hàng, các sao ít nổi, đang háo hức đợi show diễn với sự mong đợi của đám đông trong đêm khai mạc. Một nhà báo thời trang trẻ ôm chú chó chồn nhỏ bị một cái máy quay đập vào gáy. Đôi xăng đan hiệu Jimmy Choo của ai đó bị một cô P.R đập phải. Cô P.R này gần như chạy đê cả lên người cô kia để kịp tóm một vị khách quan trọng hơn. Tuy vậy, những người hy vọng thoáng được thấy một diễn viên điện ảnh nổi tiếng bị thất vọng, vì sao điện ảnh (và những nhân vật chính trị quan trọng, như thị trưởng) không bao giờ vào bằng công trước. Họ được đội an ninh hộ tống theo một lối đi bên hông bí mật dẫn ra khu vực hậu trường. Và trong thế giới này, nơi cuộc đời là một sê ri những vòng tròn đặc quyền nhỏ dần (hay những bàn tròn địa ngục của Dante, tùy thuộc vào cách nhìn của bạn), khu hậu trường trước khi show diễn bắt đầu là nơi duy nhất đáng để có mặt.

Ở góc sau của khu vực này, khuất đằng sau một giá quần áo, Victory Ford đứng một mình, lén lút hút một điếu thuốc. Victory đã bỏ thuốc từ rất lâu rồi. Nhưng thuốc lá là cái có duy nhất để có được một lúc riêng tư, cho cô vài giây để tập trung và chuẩn bị cho sáu mươi phút tiếp theo, mà cô phải tham dự vào từng chi tiết cho đến giây phút cuối cùng của show diễn. Nào là đơn đả buôn chuyện với những khách hàng nổi tiếng, nào là trả lời vài cuộc phỏng vấn cho báo chí cũng như truyền hình. Cô cau mày, rít một hơi thuốc, muốn tận hưởng giây phút yên bình này. Trước show diễn cô làm việc mười tám tiếng một ngày trong bốn tuần liền. Ấy vậy mà, một tiếng quan trọng tiếp theo đây sẽ

trôi qua tựa như một giây. Cô thả đầu lọc thuốc vào ly champagne còn một nửa.

Cô nhìn đồng hồ - một chiếc Baume & Mercier thanh nhã bằng inox trên mặt có hàng kim cương nhỏ xíu - và hít một hơi thật sâu. Sáu giờ năm lăm. Đến tám giờ tối, khi người mẫu cuối cùng đi xong lượt của mình trên sàn diễn và Victory bước ra cúi chào, cô sẽ biết số mệnh của mình trong năm tiếp theo. Hoặc là cô ở trên đỉnh trò chơi; hoặc ở giữa và chấp chới cố sống sót; hoặc dưới đáy, cố gắng giành lại vị thế. Cô biết mình đã mạo hiểm khi làm chương trình này, và cô cũng biết mình không việc gì phải thế. Bất cứ nhà thiết kế nào cũng sẽ tiếp tục bước theo con đường y hệt đã khiến họ thành công vang dội trong ba năm qua, nhưng Victory không làm thế được. Thế dễ dàng quá. Tối nay cô hy vọng cho ngành thời trang thấy một mặt mới ở tài năng của cô, một cách mới cho thấy phụ nữ có thể ăn mặc như thế nào. Cô là, cô chua chát nghĩ, anh hùng, hoặc là một kẻ ngốc.

Cô bước ra từ sau giá quần áo, và ngay lập tức bị ba cô trợ lý xấp lại. Ba cô gái trẻ trung mới ngoài hai mươi, làm việc không biết mệt mỏi như cô. Họ đang mặc quần áo từ bộ sưu tập mới, cầm kẹp hồ sơ và điện đài, mặt mày căng thẳng lo lắng.

Victory bình thản mỉm cười. “Lila,” cô nói với một cô gái, “người đánh trống vào vị trí chưa?”

“Rồi, và Bonnie Beecheck, người chuyên viết mục lượm lặt, đang phát điên lên - cô ta bảo tại cô ta có vấn đề và chúng tôi buộc phải chuyển chỗ cho cô ta.”

Victory gật đầu. Bonnie Beecheck cứ như bà già một triệu tuổi và giống một mụ phù thủy ác độc trong truyện cổ tích Grim - chẳng ai thích cô ta, nhưng không mời cô ta thì đảm bảo cả năm báo toàn đưa tin xấu. “Đổi chỗ cô ta với Mauve Binchely. Mauve muốn được mọi

người nhìn thấy chết đi được nên cô ta sẽ không bận tâm chuyện ngồi chỗ nào đâu. Nhưng làm nhanh tay nhé, trước khi có ai đó để ý.”

Lila gật đầu chạy đi, trong khi hai cô còn lại tranh nhau giành sự chú ý của cô. “‘Extra’ muốn được phỏng vấn...”

“Keith Richards đang đến mà mình lại không có chỗ...”

“Và bị thiếu mất bốn đôi giày...”

Victory nhanh chóng giải quyết những vấn đề này. “‘Extra’ có hai phút, hộ tống Keith ra sau hậu trường và giữ chân anh ta ở đó cho đến phút cuối cùng. Giày ở trong hộp dưới bàn trang điểm.” Trán tĩnh lại, cô tiến lại chỗ đội camera “Extra”, họ đang đứng ngay giữa nhóm người đầy thiện chí, tất cả chỉ muốn chào hỏi. Cô duyên dáng một cách chuyên nghiệp len qua đám đông, cảm thấy như thể mình đang trôi bồng bềnh phía trên cơ thể mình, dừng lại để hôn má chỗ này, đối đáp vài giây chỗ kia, và bắt tay cô con gái mười tuổi vừa khiếp sợ vừa nghiêm nghị của ai đó, mà mẹ con bé quả quyết nó là một fan cực lớn.

Mình hy vọng sau show diễn, nó vẫn là fan, Victory nhạo báng nghĩ, cho phép bản thân một giây thiếu tự tin ngắn ngủi.

Và chỉ giây tiếp theo, đội “Extra” nằm trong sự kiểm soát của cô, và một phụ nữ trẻ tóc đỏ uốn búp đang chĩa một cái micro vào mặt cô. Victory nhìn nét mặt cô kia và gắng hết sức. Sáu năm trả lời phỏng vấn đã dạy cô nhận ra ngay lập tức người phỏng vấn là bạn hay kẻ thù. Và trong khi hầu hết những báo làm chương trình giải trí đều duyên dáng và lịch thiệp như hầu hết các nhân vật nổi tiếng dày dạn, thẳng hoặc ta cũng gặp phải một quả táo dở. Victory có thể thấy qua nụ cười khinh khỉnh và gượng ép kia, cô ta cần được xả một nỗi uất ức nào đó. Đôi lúc lý do chỉ đơn giản như là vừa bị bạn trai đá, nhưng thường thì sâu sắc hơn: cảm giác giận dữ cả thế giới xung quanh vì leo lên vị trí hàng đầu ở New York không dễ dàng như mình tưởng.

“Victory,” cô kia quả quyết nói thêm, “chị không phiền nếu tôi gọi chị là Victory chứ?” Một giọng tỏ ra có học thức đầy chủ ý khiến Victory hiểu chắc hẳn cô gái này coi mình cao hơn thời trang. “Chị bốn mươi hai tuổi...”

“Bốn mươi ba,” Victory nói, chỉnh lại cho cô kia. “Tôi vẫn còn có sinh nhật.” Cô đã đứng - bắt đầu cuộc phỏng vấn bằng câu hỏi tuổi tác là một hành động thể hiện công khai thù địch.

“Vậy mà chị chưa lập gia đình cũng chưa có con. Sự nghiệp thật sự có đáng để chị từ bỏ hôn nhân và con cái không?”

Victory bật cười. Tại sao dù một phụ nữ có đạt được gì trên thế giới này, nếu cô ta chưa kết hôn và chưa có con, thì vẫn bị coi là thất bại nhỉ? Câu hỏi của cô kia không thích hợp một chút nào, căn cứ vào hoàn cảnh này, và cực kỳ bất kính. Vì cô gái này thì biết gì về những thói đỏng đảnh của cuộc đời và những gì mà cô đã phải vật lộn và hy sinh để được như bây giờ - một nhà thiết kế thời trang được công nhận trên toàn thế giới, có công ty riêng - một thành công chắc hẳn lớn hơn rất nhiều những thứ mà cái ả khó ưa này có thể từng đạt được. Nhưng Victory khôn ngoan hiểu rằng mình không nên cáu. Nếu cô nổi đóa lên, chuyện này sẽ xuất hiện trên tivi, rồi chắc lên cả vài chuyên mục lượm lặt trên báo nữa.

“Mỗi sáng khi thức giấc,” Victory cất lời, kể câu chuyện mà trước đây cô đã kể cho các phóng viên không biết bao nhiêu lần (nhưng dù vậy, có vẻ không ai hiểu được cả), “tôi nhìn quanh và đóng tai lắng nghe. Tôi chỉ có một mình, và tôi nghe... sự im lặng.” Cô kia ném cho cô một cái nhìn thông cảm. “Nhưng gượng đã,” Victory nói, giơ một ngón tay lên. “Tôi nghe... sự im lặng. Rồi chậm chậm nhưng rõ ràng, một niềm hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể tôi. Niềm vui. Và tôi cảm ơn Chúa vì bằng cách nào đó, tôi vẫn còn được tự do. Tự do tận hưởng cuộc đời tôi và sự nghiệp của tôi.”

Cô kia cười căng thẳng. Cô ta giật giật tóc.

“Là một phụ nữ mà nói dối thì quá đáng quá, chẳng phải ư?” Victory hỏi. “Tự nhủ rằng mình muốn những thứ mà xã hội bảo mình nên muốn. Phụ nữ nghĩ rằng sống sót phụ thuộc vào việc tuân theo. Nhưng đối với một số phụ nữ, tuân theo đồng nghĩa với cái chết. Nó là cái chết đối với tâm hồn. Tâm hồn,” cô nói, “là thứ quý giá. Khi sống một cuộc đời dối trá, ta hủy hoại tâm hồn mình.”

Cô gái ngạc nhiên nhìn Victory, và rồi, cau mày đồng tình, bắt đầu gật đầu thật lực khi đột nhiên họ bị một trợ lý của Victory làm gián đoạn. Cô này phấn khích nói vào điện đàm. “Jenny Cadine đến rồi. ETA của cô ấy ba phút...”

Wendy Healy đẩy kính lên sống mũi và bước xuống chiếc Cadillac Escalade, nhìn đám paparazzi lúc này đang vây quanh chiếc SUV. Dù ở trong tình huống này bao nhiêu lần chẳng nữa, cô chưa bao giờ thôi ngạc nhiên làm cách nào họ luôn có thể tìm được ngôi sao điện ảnh. Họ có thể ngửi được sao như chó săn vậy. Dù đã làm trong ngành điện ảnh này rất nhiều năm, cô vẫn không thể hiểu nổi bằng cách nào các sao có thể xử lý được sự chú ý, và biết mình sẽ không bao giờ làm được (hay quan trọng hơn, muốn làm). Dĩ nhiên, ở vị trí của cô, cô không phải làm vậy. Cô là chủ tịch Parador Pictures, một trong những phụ nữ quyền lực bậc nhất trong ngành điện ảnh, nhưng với đám nhiếp ảnh thì cô có thể chỉ là trợ lý của ai đó.

Wendy quay lưng lại với chiếc SUV, vô tình kéo mạnh chiếc jacket Armani của mình. Cô luôn mặc quần áo Armani đen, và đột nhiên cô nhận ra mình thực sự đã không đi mua sắm hai năm rồi. Đây chắc chắn là chuyện không thể tha thứ được. Nhất là khi một trong những bạn thân nhất của cô là nhà thiết kế thời trang Victory Ford. Lẽ ra cô

nên ăn diện cho sự kiện này. Nhưng cô vừa từ văn phòng tới, và với công việc cùng ba đứa con và một người chồng thỉnh thoảng cũng như trẻ con, cô phải từ bỏ gì đó, và đó là thời trang. Và thể thao. Và ăn uống có lợi cho sức khỏe. Nhưng thế thì đã sao. Phụ nữ đâu thể làm tất cả mọi việc. Điều quan trọng nhất là cô có mặt ở đây, và như cô đã hứa với Victory vài tháng trước, mang theo Jenny Cadine.

Đám thợ chụp ảnh chen lấn nhau lại gần chiếc SUV, khi vài nhân viên an ninh bước trước, cố đẩy đám đông phẫn khích lại, mà dường như chỉ sau một giây là phình to thêm. Đại diện báo chí riêng của Jenny, một phụ nữ trẻ vẻ mặt khó chịu tên chỉ có một từ duy nhất - Domino - từ chiếc SUV chui ra. Domino mới hai mươi sáu, nhưng đã có được phong cách dửng-dò-đùa-với-tôi mà bọn đàn ông tứ chi phát triển thường có, kèm với chất giọng khàn khàn cho thấy cô ta đã ăn dính vào bữa sáng. “Họ bảo, ‘Lùi lại!’” cô quát, nhìn xuống đám đông.

Và rồi Jenny Cadine xuất hiện. Cô ta, Wendy nghĩ, thậm chí khi gặp trực tiếp còn đẹp đến ngỡ ngàng hơn cả trong ảnh, nếu một việc như vậy có thể xảy ra. Ảnh luôn nhấn vào những nét hơi mất cân đối của cô, vào cả cái chóp mũi hơi phình ra của cô. Nhưng khi gặp trực tiếp, những khuyết điểm này bị xóa đi bằng một phẩm chất mơ hồ khiến ta không thể không nhìn cô. Cứ như thể cô sở hữu một nguồn năng lượng riêng nâng cô lên từ bên trong. Và việc cô cao 1m75, tóc nhạt màu, có màu đỏ hơi vàng của trái dâu tây chưa-chín-hẵn thì chẳng có gì là quan trọng cả.

Cô mỉm cười với đám chụp ảnh, trong khi Wendy đứng tránh sang bên mà ngắm cô. Người ngoài ngành lúc nào cũng bản khoăn quen biết một tạo vật như thế thì sẽ thế nào, và cho rằng lòng ghen tị sẽ khiến tình bạn không thể nảy nở. Nhưng Wendy đã quen Jenny gần mười lăm năm, khi cả hai mới bắt đầu sự nghiệp. Và mặc dù cô kia rất giàu có và nổi tiếng, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hoán đổi vị trí với cô ấy. Ở Jenny có gì đó bất thường - cô không bao giờ quá đáng

hay kiêu căng, cũng không thô lỗ hay ích kỷ. Nhưng ở cô có gì đó tách biệt, như thể cô không có linh hồn. Jenny là một trong những ngôi sao của cô, và Wendy biết họ có thể thân thiết với nhau như Jenny thân với bất kỳ ai. Nhưng họ không phải bạn bè thực sự, như kiểu cô với Victory hay Nico O’Neilly.

Đội an ninh cô tạo được một khoảng trống nhỏ phía trước để họ có thể đi một đoạn ngắn về phía cửa bên của rạp. Jenny mặc bộ áo vest với quần dài màu nâu, ống quần hơi loe ra và khoác thêm một chiếc áo gió bên ngoài và Wendy quyết định đây là bộ quần áo đẹp nhất cô từng thấy. Nó nằm trong bộ sưu tập mới của Victory. Và Wendy biết Victory đã đặc biệt thiết kế bộ này cho Jenny, và rằng Jenny đã đến xưởng của Victory vài lần để thử. Nhưng ba tuần vừa rồi Victory bận đến nỗi Wendy không thể nói chuyện được với cô về bộ quần áo, hay cô ấy nghĩ gì về Jenny. Tuy vậy, cô có thể hình dung Vic sẽ nói gì. Mặt nhăn nhó như một đứa trẻ, cô ấy sẽ nói, “Cậu biết gì không, Wen, Jenny là một cô gái rất tuyệt. Nhưng mình không thực sự coi cô ta là ‘tốt’ được. Cô ta chắc chắn tính toán hơn bọn mình - có khi còn tính toán hơn cả Nico ấy.” Và rồi họ cười phá lên. Vì họ luôn đồng tình rằng Nico là người phụ nữ tính toán nhất ở thành phố này. Cô ấy là một bậc thầy. Và điều tuyệt vời về Nico là ta không bao giờ hiểu cô có mưu đồ gì. Tất cả những gì ta biết là bất thành linh ta chết chắc.

Chính Nico là người nghĩ ra ý tưởng mời Jenny Cadine đến dự show thời trang của Victory. Việc này khiến Wendy hơi xấu hổ vì không tự nghĩ ra được. “Thật hoàn hảo,” Nico nói, theo cái kiểu tron tru, dịu dàng của cô khiến mọi thứ phát ra từ miệng cô đều có vẻ đúng tuyệt đối. “Jenny Cadine là ngôi sao điện ảnh quan trọng nhất, và Victory là nhà thiết kế quan trọng nhất. Hơn nữa,” cô nói, “Jenny thường hay mặc đồ của nhà thiết kế nam. Tớ có cảm giác dưới cái vẻ hào nhoáng bề ngoài, cô ta là người theo chủ nghĩa nữ quyền, nhất là khi cô ta chia tay với Kyle Unger,” cô nói thêm, nêu tên ngôi sao đóng phim hành động-phiêu lưu đã công khai đá Jenny trên một talk show đêm muộn. “Nếu là tớ thì tớ sẽ kích động cái mặt nữ quyền này của cô này. Mặc

dù chắc cậu không nhất thiết phải làm như vậy. Gu đàn ông của cô này không ổn lắm, nhưng gu quần áo thì tuyệt vời.”

Tất nhiên, Nico đã nói đúng. Còn Jenny đã nhảy tót lên khi có cơ hội được mặc quần áo do Victory thiết kế và tham dự show thời trang, nơi sự hiện diện của cô ta sẽ đảm bảo khiến công chúng để ý đến Victory hơn. Và giờ đây, ngắm nhìn Jenny nhẹ nhàng lướt qua đám nhiếp ảnh (cô ta có kiểu chấp nhận sự hiện diện của họ trong khi vẫn tỏ ra tự nhiên hoàn toàn, như thể cô ta chẳng phải đang bị chụp ảnh gì hết), Wendy hy vọng rằng sự xuất hiện của Jenny là dấu hiệu cho thấy buổi diễn của Victory sẽ thành công. Mặc dù chưa bao giờ công nhận với bất kỳ ai, Wendy khá mê tít, và vì Victory, cô thậm chí đã mặc bộ đồ lót may mắn của mình - một bộ Fruit-of-the-Looms to đùng màu trắng rách tả tơi đáng xấu hổ, mà tình cờ cô đã mặc khi một trong những bộ phim của cô được đề cử giải Oscar lần đầu tiên năm năm trước.

Jenny bước vào rạp với Wendy theo sát sau. Thả một tay sang bên, Wendy nhanh chóng bắt chéo ngón tay. Cô hy vọng show diễn của Victory sẽ hoành tráng. Không ai xứng đáng điều đó hơn.

Vài phút sau, đúng bảy giờ mười lăm phút, một chiếc Town Car đen mới toanh cửa kính màu đỏ xích trước cổng vào rạp trên Đại lộ 6. Tay tài xế mặc đồ vest kẻ sọc, tóc đen vuốt ngược ra sau đi vòng ra sau mở cửa xe.

Nico O’Neilly bước ra. Mặc quần màu bạc cùng áo nhún bèo, khoác áo jacket lông chồn màu đỏ có ánh vàng gần giống với màu tóc, không thể nghi ngờ gì nữa Nico O’Neilly là một nhân vật nổi tiếng. Từ khi còn nhỏ, Nico đã là người toát ra vẻ quan trọng khiến người khác tự hỏi cô là ai. Và khi nhìn lần đầu tiên, với mái tóc đẹp đến sững sờ và trang phục lộng lẫy, ta rất dễ nghĩ cô là diễn viên điện ảnh. Quan sát gần hơn, ta nhận ra Nico không hẳn là đẹp. Nhưng cô đã biết tận dụng

tôi đa những gì tự nhiên ban cho mình. Và khi sự tự tin và thành công tạo ra vẻ đẹp kiêu của riêng nó ở một phụ nữ, mọi người đều thống nhất rằng Nico O'Neilly đẹp kinh người.

Cô cũng cực kỳ đúng giờ. Biết rằng show thời trang của Victory đến bảy rưỡi mới bắt đầu, cô đã tính toán chắc chắn sao cho mình không bị trễ, nhưng cũng không thừa một phút nào để phải chờ đợi show diễn bắt đầu. Là tổng biên tập tạp chí *Bonfire* (và là một trong những phụ nữ quan trọng nhất của ngành xuất bản, theo tờ *Time*), Nico O'Neilly được đảm bảo ngồi ghế hàng đầu trong bất kỳ show thời trang nào cô chọn tham dự. Nhưng việc ngồi ở những ghế đó, cách sàn diễn chừng vài phân, sẽ biến ta thành đối tượng dễ bị nhòm ngó. Đám nhiếp ảnh và quay phim lung sục trên sàn như lợn săn tìm nấm cục. Và bất cứ ai cũng có thể tiến tới bắt chuyện với ta, từ chuyện mời dự tiệc hay đề nghị gặp mặt làm ăn, hoặc đơn giản chỉ là muốn buôn chuyện. Lúc nào Nico cũng ghét những tình huống như thế vì cô không giỏi màn chuyện trò lảm, không hề giống như Victory. Cô này trong vòng hai phút có thể nói chuyện với thợ sửa ô tô về con cái của ông. Vì thế mọi người thường nghĩ cô là kẻ hợm hĩnh hay xấu tính, và không có khả năng ăn nói. Nico thì không thể giải thích được rằng thực ra không phải thế. Khi đối diện với khuôn mặt hăm hờ, thiết tha của một người lạ, Nico đờ hết cả ra, không biết họ thực sự muốn gì, tin rằng mình không có khả năng làm được gì cho họ. Ấy vậy mà, khi đụng tới công việc và công chúng nói chung, cô thật siêu phàm. Cô biết công chúng chung thích gì - chỉ có công chúng riêng mới làm cô lúng túng.

Đây rõ ràng là khiếm khuyết của cô. Nhưng ở tuổi bốn mươi hai, cô đã hiểu cứ mãi vật lộn với bản thân thì chẳng ích gì và chấp nhận rằng mình không hoàn hảo thì dễ dàng hơn nhiều. Tốt nhất là nên hạn chế tối thiểu những tình huống khó chịu và tiến lên. Và vậy là, nhìn đồng hồ và biết rằng giờ đã bảy giờ hai mươi, nghĩa là cô chỉ phải ngồi ở cái chỗ dễ bị sấm soi kia trong mười phút. Sau đó mọi con mắt sẽ đổ dồn lên sàn diễn, cô bắt đầu bước lên bậc thềm.

Ngay lập tức cô bị hai tay chụp ảnh tiếp cận. Họ có vẻ ló ra từ sau một cái bình lớn để chụp ảnh cô. Kể từ lúc trở thành tổng biên tập của tờ *Bonfire* danh tiếng (và vô vị) sáu năm trước, và biến nó thành một cuốn kinh thánh hào nhoáng của văn hóa pop cho giới giải trí, truyền thông, và chính trị, sự kiện nào cô tham dự, cô cũng được người ta chụp ảnh. Lúc đầu, không biết phải làm gì, cô đứng mẫu cho mấy tay chụp ảnh. Nhưng rồi cô nhanh chóng nhận ra rằng việc đứng trước một hàng đèn flash mà cố gắng tỏ ra tự nhiên (hay như thể là đang thích thú) sẽ không bao giờ là sở trường của cô. Trên hết, Nico không bao giờ muốn bị kẹt trong sự hiểu nhầm nguy hiểm đã lan khắp cái thành phố này - rằng nếu ta được chụp ảnh thì hẳn ta phải là một ai đó. Cô đã thấy chuyện này xảy ra với quá nhiều người làm cùng nghề với cô. Họ bắt đầu nghĩ mình là người nổi tiếng, và cơ hồ ngay lập tức, họ lo làm ngôi sao còn hơn lo làm việc. Rồi họ chẳng còn tập trung được nữa, bị sa thải và, như chuyện vừa mới xảy đến với một người cô quen, phải chuyển tới Montana.

Nơi không một ai nghe đến anh ta lần nào nữa.

Và vì vậy, Nico đã quyết định rằng nếu mình không thể tránh cánh nhiếp ảnh, cô cũng không việc gì phải tạo dáng cho họ. Thay vào đó, cô chỉ cứ thế lo chuyện của mình, cư xử như thể đám chụp ảnh không hề tồn tại. Hậu quả là trong mọi bức ảnh chụp Nico O'Neilly, cô lúc nào cũng trong trạng thái di chuyển. Đi từ Town Car đến rạp hát, vội vàng sải bước trên thảm đỏ, thường chỉ chụp nghiêng được mặt cô khi cô vụt bước qua. Đương nhiên, việc này khiến quan hệ với báo chí không suôn sẻ lắm. Và trong một thời gian, họ đã gọi cô là đồ xấu tính. Nhưng nhiều năm cư xử nhất quán (“Nhất quán,” Nico luôn nói, “là người hầu gái của thành công”) đã khiến cô được tưởng thưởng. Và giờ việc Nico từ chối không đứng chụp lại được xem là kiểu khác người quyền rũ, một nét đặc biệt trong cá tính của cô.

Cô vội băng qua hai tay thợ chụp ảnh và cánh cửa Pháp, nơi cả đồng

paparazzi đang đứng sau một sợi dây nhung. “Nico đến kìa!” ai đó kích động hét lên. “Nico! Nico O’Neilly!”

Thật là ngớ ngẩn hết biết, Nico nghĩ, nhưng cũng không khó chịu lắm. Thực ra, việc thấy họ lại sung sướng đến vậy khi nhìn thấy cô khiến cô ấm lòng. Dĩ nhiên là cô đã gặp họ bao năm nay rồi, và *Bonfire* đã mua ảnh của hầu hết bọn họ. Cô mỉm cười vui vẻ với họ khi đi qua, vừa vẫy tay vừa gọi, “Chào mọi người.”

“Này Nico, cô đang mặc đồ của ai thiết kế thế?” một phụ nữ vui vẻ với mái tóc ngắn màu vàng gọi to. Cô này chắc hẳn chụp ảnh đã hơn hai chục năm,

“Victory Ford,” Nico nói.

“Tôi biết mà!” người phụ nữ kia thỏa mãn nói. “Cô ấy luôn mặc đồ của Ford.”

Hầu hết đám đông đã ở trong Đình tạ, cái rạp lớn nơi show thời trang của Victory sẽ diễn ra. Vì vậy Nico có thể thoải mái đi qua sợi dây nhung. Tuy nhiên, bên trong Đình tạ là một chuyện khác. Chỗ ngồi tám hàng cao đến gần đỉnh rạp, và ngay phía trước sàn diễn còn có thêm nhiều chỗ ngồi tách riêng ra bởi một hàng lan can bằng kim loại thấp ở phía sau nơi hàng trăm thợ chụp ảnh đứng, nhắm tìm vị trí chụp. Còn trên sàn diễn, phủ nilông, cảnh tượng hết như một bữa tiệc cocktail khổng lồ. Trong không khí có một sự phấn khích như lễ hội, khi những người không gặp nhau kể từ bữa tiệc lớn gần đây nhất ở Hamptons chào hỏi nhau như thể họ ly biệt hàng bao năm trời rồi. Tâm trạng đó rất dễ lan truyền, nhưng Nico hẫ hửng nhìn đám đông. Làm thế nào cô len qua nổi đây?

Trong một giây, cô đã nghĩ đến chuyện ra về, nhưng nhanh chóng từ bỏ ý định đó. Victory Ford là bạn thân nhất của cô. Cô sẽ phải đánh nhau mà len qua đám đông kia và hy vọng vào điều tốt lành nhất thôi.

Như thể cảm nhận được nỗi khổ sở của cô, một phụ nữ trẻ đột nhiên xuất hiện cạnh cô. “Chào chị Nico,” cô ta vui vẻ nói, như thể họ là bạn cũ. “Tôi chỉ cho chị chỗ của chị nhé?” Nico khoác lên bộ mặt tiệc tùng đẹp đẽ nhất - một nụ cười gượng gạo, cứng đờ - và đưa cho cô kia thiệp mời của mình. Cô kia bắt đầu len qua đám đông. Một tay chụp ảnh giơ máy lên chụp cô, vài người cô quen vẫy tay nhiệt tình và chìa tay ra để bắt tay cô hoặc hôn gió. Nhân viên an ninh đang quét tháo một cách vô vọng với đám đông, cố bắt mọi người ngồi xuống chỗ của mình. Sau vài phút, Nico và người hộ tống cô đến được giữa sàn diễn, nơi cuối cùng Nico nhìn thấy chỗ của mình. Tên cô, Nico O’Neilly, được in trên tấm card trắng có khung rất quái dị vẽ nhãn hiệu của Victory Ford.

Nico duyên dáng ngồi xuống.

Ngay lập tức, có một đám thợ ảnh phía trước cô, tanh tách chụp. Cô nhìn về phía trước sang một bên sàn diễn, có vẻ gọn gàng hơn bên cô rất nhiều - ít nhất mọi người cũng đã ngồi xuống chỗ của họ. Cả hai chiếc ghế ở hai bên cô đều còn trống. Khi quay đầu, cô nhìn thấy Lyne Bennet, ông trùm mỹ phẩm. Nhìn thấy ông ta khiến Nico thầm mỉm cười. Không phải là Lyne không có lý do chính đáng để có mặt ở một show diễn thời trang, nhất là khi mỹ phẩm, nước hoa và thời trang quá liên đới tới nhau. Chỉ có điều, Lyne là một doanh nhân hách dịch khét tiếng. Cô không thể tưởng tượng nổi ông ta lại quan tâm tới quần áo phụ nữ. Chắc hẳn ông ta có mặt ở đây để ngắm nghía người mẫu, một thú vui mà rất ít doanh nhân lớn nào ở New York có khả năng cưỡng lại nổi. Ông ta vẫy tay, và cô giơ tờ chương trình của mình lên gật đầu chào lại.

Cô thờ dài và sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã gần bảy rưỡi, và đám nhân viên vẫn chưa dỡ lớp lớp nilông trên sàn diễn - tín hiệu cho thấy show diễn sắp sửa bắt đầu. Cô liếc sang phía phải xem ai ngồi cạnh mình, và sung sướng khi thấy tấm card đề “Wendy Healy,” bạn thân của cô.

Thế này hay quá - cô đã không gặp Wendy ít nhất cả tháng rồi, từ hồi giữa hè, trước khi cả hai gia đình đi nghỉ. Wendy đã đi Maine, địa điểm nghỉ hè mới hấp dẫn của dân làm phim, nơi được coi là chẳng có gì để làm và chỉ có thiên nhiên mà thôi. Dẫu vậy Nico đoán rằng không dân Hollywood tự trọng nào lại chịu ở trong một ngôi nhà có ít hơn sáu phòng ngủ và ít nhất một đến hai người phục vụ dù là ở miền Đông Bắc hoang dã. Nico đã đưa gia đình mình đi trượt tuyết ở Queenstown, New Zealand. Seymour, chồng cô, đã chỉ ra rằng nơi này tách xa khỏi văn minh nhất mà lại không hoàn toàn từ bỏ sự văn minh. Tuy vậy, họ vẫn gặp phải vài người quen, như là một thứ nhắc nhở rằng, dù ta có đi du lịch xa đến đâu chẳng nữa, ta cũng không bao giờ thực sự thoát khỏi New York...

Cô sốt ruột nghịch tờ chương trình, đoán xem sự chậm trễ này có phải do Jenny Candine gây ra không. Cô này ngồi phía bên kia của Wendy. Dường như ngôi sao điện ảnh là một ác quỷ cần thiết của cuộc sống hiện đại, cô nghĩ, và lơ đãng nhìn cái card ghi tên bên trái mình, đột nhiên cô đờ cả người.

“Kirby Atwood,” nó viết.

Cô vội quay đầu đi, đồng thời thấy choáng váng, tội lỗi, kích động, và bối rối. Đây là tình cờ ư? Hay cố ý? Ai đó biết chuyện cô và Kirby Atwood? Nhưng không thể thế được. Chắc chắn cô không kể với một ai, và cô không thể tưởng tượng nổi Kirby có thể làm thế. Thậm chí cô đã không nghĩ đến anh ta ít nhất cả tháng rồi. Nhưng giờ nhìn thấy tên anh ta thì những giây phút trong phòng vệ sinh câu lạc bộ đêm Bungalow 8 đột nhiên quay về.

Chuyện đó xảy ra cách đây ít nhất là ba tháng, và cô không hề nói chuyện hay nhìn thấy anh ta kể từ lúc đó. Kirby Atwood là một người mẫu nổi tiếng, cô đã gặp tại một buổi tiệc do *Bonfire* tài trợ. Cô đang đứng một mình ở quầy bar thì Kirby tiến lại chỗ cô và mỉm cười. Anh ta đẹp trai kinh hoàng. Ngay lập tức cô lờ anh ta đi, nghĩ anh ta nhằm

mình với ai đó - ai đó có thể giúp đỡ sự nghiệp của anh ta. Và rồi, khi cô ngồi ở bàn VIP, nhìn đồng hồ và tự hỏi bao lâu nữa thì về được mà không có vẻ bất lịch sự, Kirby ngồi xuống cạnh cô. Anh ta dễ thương vô cùng, và đã gọi cho cô một ly. Rồi sau khi nói chuyện với anh năm phút, cô bắt đầu nghĩ không biết làm tình với anh ta thì thế nào. Cô cho rằng Kirby sẽ không bao giờ quan tâm. Nhưng một phụ nữ không thể nói chuyện với một người đàn ông như Kirby mà lại không ham muốn anh. Cô biết mình đang ở trên địa hạt nguy hiểm, và không muốn mạo hiểm biến mình thành con cóc, vì thế cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Và Kirby theo sau cô. Đi thẳng vào phòng vệ sinh và vào buồng của cô!

Nghe thật đáng khinh, nhưng lúc ở trong buồng vệ sinh là một trong những giây phút tuyệt vời nhất đời cô. Hàng bao tuần sau cô vẫn nghĩ đến nó. Mái tóc đen của anh trông thế nào trên vàng trán, màu đôi môi đầy đặn của anh (đỏ tươi, chỗ môi giao với da thì sậm màu hơn, như thể anh kẻ đường môi), và cảm giác đôi môi đó trên miệng mình thế nào. Mềm mại, trơn, và ướt. (Chồng cô, Seymour, luôn chu miệng lại và hôn những nụ hôn nhỏ khô khan.) Cô có cảm giác như thể cả khuôn mặt mình được đôi môi ấy phủ lên - chân cô bải hoải khuyu ra. Và cô không thể tin nổi mình vẫn cảm thấy như thế. Đã bốn mươi hai tuổi đầu rồi! Như một đứa nhóc tuổi teen...

May mắn là không có gì xảy ra sau đó. Kirby đã cho cô số điện thoại của anh ta, nhưng cô không bao giờ gọi. Ngoại tình với một người mẫu đồ lót thì thật là lố bịch. Đương nhiên, ít nhất một nửa giám đốc nam có gia đình ở Splatch-Verner ngoại tình, và hầu hết đều không buồn che đậy. Và cô công khai tỏ rõ cô thấy hành vi của họ là đáng tởm...

Nhưng lúc này cô phải làm gì đây, giữa chón đông người, nơi mọi con mắt nhìn vào, trước nửa thành phố New York? Cô có nên cư xử như thể không biết anh ta? Nhưng nhờ anh ta lôi chuyện đó ra thì sao? Hay tệ hơn, nếu anh ta không nhớ thì sao? Victory, vẫn còn độc thân,

sẽ biết ngay phải xử lý thế nào - chắc chắn cô ấy đã rơi vào những tình huống như thế này suốt rồi. Nhưng Nico đã ở bên cùng một người đàn ông hơn mười bốn năm trời. Và khi ta ở với ai đó lâu như thế, ta mất khả năng xử lý những tình huống lãng mạn với những người đàn ông khác.

Đây không phải là một tình huống lãng mạn, cô nghiêm khắc nhắc nhở mình. Cô sẽ chào Kirby như thể có quen biết anh ta sơ sơ (mà thực sự là thế), và cô sẽ xem show thời trang rồi về nhà. Sẽ tuyệt đối tự nhiên và trong sạch.

Nhưng rồi Kirby xuất hiện trước mặt cô.

“Chào!” anh kêu lên, to và nhiệt tình, như thể anh ta còn hơn cả bất ngờ thú vị được gặp cô. Cô ngược lên, định giữ một nét mặt thờ ơ, lạnh nhạt. Nhưng ngay khi nhìn thấy anh, tim cô bắt đầu đập thình thịch và cô chắc chắn mình cười giống hệt một đứa nữ sinh ngớ ngẩn.

“Em làm gì ở đây thế?” anh vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh cô. Các ghế kê chặt sát vào nhau, vì vậy gần như không có cách nào ngồi cạnh anh mà tay họ không chạm nhau. Cô cảm thấy choáng váng vì kích thích.

“Victory Ford là bạn thân của tôi.”

Kirby gật đầu. “Tôi ước gì mình biết điều đó. Không thể tin nổi là tôi đang được ngồi cạnh em. Tôi đã tìm em khắp nơi.”

Nico kinh ngạc đến nỗi không biết phải nói gì. Và khi nhìn quanh để xem có ai đang quan sát họ không, cô quyết định có lẽ tốt nhất là không nên nói gì cả.

Cô gật đầu, và khi lén nhìn mặt anh ngay lập tức cô nhớ đến nụ hôn của họ. Cô bắt chéo chân, bắt đầu cảm thấy kích động.

“Em không gọi cho tôi,” anh tự nhiên nói. Giọng anh khiến cô nghĩ anh bị tổn thương thực sự. “Còn tôi thì không thể gọi cho em được.”

Cô quay đầu đi, hy vọng làm như vẻ họ chỉ đang trò chuyện bình thường. “Sao lại không?” cô nói.

Anh nghiêng người lại gần hơn và chạm vào đùi cô. “Nghe này,” anh nói. “Thật là ngu xuẩn. Tôi biết em là ai - ý tôi là, tôi biết em nổi tiếng và các thứ - nhưng tôi không nhớ nổi em làm việc ở đâu.”

Nét mặt anh vừa có vẻ xấu hổ vừa khoái trá. Như thể anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc vui vẻ với sự ngu xuẩn của chính mình, và hy vọng cô cũng thế. Nico mỉm cười, đột nhiên cảm thấy một niềm hy vọng dâng trào. Nếu Kirby thực sự không biết cô là ai, có thể anh ta thực lòng quan tâm đến cô.

“Tạp chí *Bonfire*,” cô thì thầm từ một bên khóe miệng.

“Đúng rồi. Tôi biết tờ đó,” Kirby nói. “Nhưng tôi không nhớ nổi. Mà tôi không muốn hỏi ai cả vì họ sẽ nghĩ tôi thực sự ngớ ngẩn.”

Nico thấy mình đang gật đầu tỏ vẻ thông cảm. Như thể cô vẫn thường ở trong tình huống tương tự và hoàn toàn hiểu cảm giác của anh.

Một tay chụp ảnh nhảy ra phía trước họ và chụp ảnh. Nico vội quay đầu đi. Cô không hề muốn chuyện này xảy ra - một tấm ảnh chụp cô với Kirby Atwood. Cô phải thôi đơng đưa với anh ngay, cô kiên quyết nhắc nhở mình. Nhưng Kirby không phải là loại thanh niên giỏi che giấu cảm xúc. Anh tự nhiên chạm vào chân cô lần nữa để cô chú ý tới anh. “Tôi cứ nghĩ mãi đến chuyện sẽ gặp lại em,” anh nói, tiếp tục câu chuyện. “Và rồi chúng ta có thể... Ừm, em biết đấy,” anh nói, bằng một cái nhún vai quỵến rũ. “Ý tôi là, tôi chỉ mới gặp em và tôi thích

em, em biết đấy? Và tôi chưa bao giờ thích nhiều người cả. Ý tôi là, tôi biết rất nhiều người, nhưng tôi không thực sự thích họ...”

Cô liếc qua Lyne Bennet. Ông này đang tò mò nhìn chòng chọc vào cô và Kirby, chắc hẳn đang băn khoăn cô nói chuyện gì với một người mẫu nam. Cô phải dừng ngay chuyện này lại.

“Tôi biết chính xác ý anh là gì,” cô thì thầm, mắt nhìn thẳng.

“Và bây giờ, tôi ngồi đây, cạnh em trong một show thời trang,” Kirby kêu lên. “Từ đó... từ gì nhỉ? Định...?”

“Định mệnh,” Nico nói. Cô cựa quậy trên ghế. Từ này đột nhiên khiến cô nhìn thấy việc không thể tránh khỏi. Mình sẽ ngủ với Kirby Atwood, cô cuồng đại nghĩ. Cô không biết khi nào chuyện đó sẽ xảy ra, hay ở đâu. Cô chỉ biết nó sẽ xảy ra. Cô sẽ chỉ làm một lần và không kể với ai, sẽ không bao giờ làm lại lần nữa.

“Đúng rồi. Định mệnh,” Kirby lặp lại. Anh mỉm cười với cô. “Tôi thích điểm đó ở em,” anh nói. “Em thông minh. Em biết các từ. Hầu hết mọi người chả biết từ ngữ gì nữa. Em có nhận thấy điều đó không?”

Cô gật đầu, cảm thấy mặt mình đỏ lên. Cô hy vọng không ai để ý. Thật may mắn là trong rạp khá nóng, vì vậy nổi khổ sở của cô sẽ không có vẻ bất thường. Cô muốn dùng tờ chương trình quạt cho mát giống như vài người đang làm - một cách chủ ý, tỏ vẻ khó chịu vì show diễn muộn - nhưng cô quyết định thế sẽ không đáng hoảng hốt.

Như thể cảm nhận được sự bồn chồn, một tay trống gõ một nhịp, và những tay trống khác ngồi ở hàng đầu hai bên sàn diễn cũng gõ theo. Có một chuyển động nhỏ, và Jenny Cadine, bao quanh bởi bốn nhân viên an ninh, đi ra từ sau lớp màn ngăn giữa sàn diễn và phần hậu trường, ngồi xuống chỗ của mình, với Wendy theo sau.

Tiếng trống lớn hơn khi Wendy ngồi xuống và bắt đầu kể với Nico chuyện mấy con muỗi ở Maine. Hai nhân viên nhanh chóng cuộn lớp trải nilông lên. Đèn trên sàn diễn được bật lên sáng lóa cả mắt, và bắt thành linh, người mẫu đầu tiên xuất hiện.

Cô ta mặc một chiếc jacket ngắn màu đỏ tía có cổ sắc nhọn kèm với chiếc váy xanh lá cây dài đến tận mắt cá chân và ý nghĩ đầu tiên của Nico là hai màu này khi đi cùng với nhau khá chόe. Nhưng trông nó thật hợp lý - mạo hiểm, nhưng nhã nhặn - như thể hai màu này được đặt cạnh nhau là chuyện hoàn toàn tự nhiên. Nhưng sau đó, cô bị lơ đãng. Nico luôn tự hào mình có khả năng phân biệt, kiểm soát tâm trí và tập trung vào những vấn đề - hay con người - sắp xảy ra. Nhưng lần này, sự tập trung nổi tiếng của cô có vẻ bị thất bại. Cô dăm dăm nhìn người mẫu vừa đi qua, cố nhớ những chi tiết trên bộ quần áo để sau đó có thể nói chuyện với Victory, nhưng nào cô từ chối hợp tác. Tiếng trống đang nện tan đi sự chống cự trong cô. Và tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là Kirby và cảm giác thú vị khi bị đánh bại.

2

Sự lộng lẫy của tuần lễ thời trang đến rồi đi, các rạp được gập lại và cất đầu đó trong kho vải. Và thành phố trở lại nhịp điệu thường ngày của công việc, công việc, và lại công việc.

Trong khu trước đây là kho hàng ở Manhattan trên Phố 26 gần ngay Đại lộ 5, căn nhà Healy ở trong trạng thái lộn xộn thường nhật của nó. Trong căn hộ chưa-hoàn-thành-xong-hẵn từng là nhà của Wendy Healy, Shane chồng cô, ba đứa con của họ, và một tập hợp những cá, rùa, và chuột lang trong ba năm qua, những băng giấy đủ màu từ bữa tiệc sinh nhật tuần trước vẫn treo trên trần nhà ngoài hành lang. Sàn nhà vương vãi đầy bong bóng đã teo lại. Một đứa bé chập chững mặt đỏ bừng, không phân biệt được là trai hay gái, đứng hét trên sofa. Còn bên dưới là một thằng nhóc tóc đen đang vừa bò vừa cố phá chiếc xe cứu hỏa màu đỏ bằng kim loại bằng cách nện liên tục xuống sàn gỗ cứng đã toác ra.

Cửa phòng tắm bật ra, và Wendy Healy, kính đeo lệch, túm chặt chiếc kimono Nhật quanh người, chạy vụt vào phòng. Cô bế đứa chập chững lên bằng một tay, và giật cái xe cứu hỏa đỏ bằng tay kia. “Tyler!” cô mắng thằng nhỏ. “Chuẩn bị đi học đi!”

Tyler nằm sấp xuống và ôm đầu.

“Tyler...” Wendy nói về cảnh cáo.

Không có phản ứng gì. Wendy túm lấy phần sau chiếc áo pyjama của nó rồi kéo nó dậy.

“Mẹ nói xin con đi,” Tyler bình tĩnh nói.

Wendy lắc nhẹ đứa chập chững trong khi cố phán đoán tâm trạng của Tyler. Nó chỉ mới sáu tuổi và cô không muốn chịu thua nó. Nhưng nếu có thể bắt nó vào phòng mặc quần áo, thì chịu nhục tí cũng đáng.

“Được rồi,” cô thở dài. “Xin con đấy.”

“Xin con gì cơ?” Tyler nói về tự tin chiến thắng.

Wendy đảo mắt. “Xin con vào phòng và chuẩn bị đi học.”

Mặt thẳng nhỏ ánh lên vẻ láu cá. “Trả tiền đi,” nó nói.

“Cái gì?” Wendy hỏi, miệng há hốc.

“Trả tiền cho con đi,” nó đáp, ra vẻ kẻ cả và chìa tay ra.

Wendy nhăn nhó. “Bao nhiêu?” cô hỏi.

“Năm đô.”

“Ba.”

“OK.” Họ bắt tay và Tyler chạy vào phòng, sung sướng vì vừa thắng mẹ thêm một lần nữa.

“Tiền,” đứa nhỏ nói. Đứa bé là con gái, được mười bảy tháng, và Wendy thề từ đầu tiên nó nói là “tiền” chứ không phải “mẹ”. Nhưng ta làm gì được cơ chứ?

“Tiền. Đúng rồi con yêu. Tiền. Một thứ tốt,” Wendy vừa nói vừa bước vào phòng ngủ. Như phần còn lại của căn hộ, nó chỉ được trang trí những vật dụng cần thiết, vậy mà vẫn toát ra vẻ lộn xộn ghê gớm. “Tiền là một thứ tốt, đúng không con yêu?” cô nói đầy chủ ý, chĩa ánh mắt vào chồng mình là Shane. Anh này vẫn còn nằm trên giường.

“Em đang cố nói gì với anh à?” Shane hỏi.

Ôi trời ơi. Nghe cái giọng kiêu đó là cô biết anh lại sắp sửa nổi cáu. Cô không biết mình có thể chịu đựng anh bao lâu nữa. Kể từ hồi Giáng sinh năm ngoái, tính đến giờ là cũng một năm rồi, tâm trạng anh thay đổi từ hay quên tới hần học, như thể kiểu gì đó anh đã trở thành con tin trong chính cuộc đời mình vậy.

“Anh giúp em một tay được không cưng?” cô hỏi, giọng chỉ hơi lộ vẻ khó chịu. Cô đeo lên mặt một vẻ hồ hởi giả tạo. Cô muốn hét vào mặt anh. Nhưng sau mười hai năm lấy nhau, cô biết Shane phản ứng không hay lắm khi phụ nữ điên tiết. Nếu cô hét lên, anh chỉ càng trở nên lì lợm hơn mà thôi.

Shane ngồi dậy, nhăn nhó, duỗi tay, và ngoảnh ngẩn ngáp. Mặc cho sự thật rằng anh chỉ là một tên khốn và cô căm anh, Wendy đột nhiên thấy yêu anh dào dạt. Shane thật sự rất bảnh trai và vô cùng gợi cảm. Và nếu không phải đang ôm đứa bé, chắc hẳn cô sẽ cố làm tình với anh. Nhưng cô không thể khen thưởng cho hành vi tội tệ của anh bằng cách thổi kèn cho anh được. “Tyler hỗn ghê luôn,” cô nói. “Mà em không thấy Magda đâu...”

“Chắc nó ở trong phòng, khóc lóc,” Shane thờ ơ nói.

“Chúng ta bị trễ mất thôi,” Wendy nói.

“Bà-tên-bà-ấy-là-gì đâu rồi?”

“Bà Minniver,” Wendy nói, sửa cho anh. “Em không biết. Em đoán chắc bà ấy cũng đến trễ. Thời tiết chán kinh... Anh bé con được không? Để em tắm một cái?”

Cô đẩy đứa bé cho anh. Đứa bé túm lấy mái chóc lia chia thời trang của anh (Shane đã cắt tóc bảy năm trước, cô trả tiền cho vụ này) và thích thú giật. Trong khi Shane, thích thú không kém, cọ mũi với nó. Wendy dừng lại, cảm động bởi hành động tình cảm ấm áp của cha và con gái - có ông bố nào có thể tốt hơn Shane không? - nhưng tình cảm lập tức tan tành khi Shane nói, “Hôm nay em phải đưa bọn nhỏ đến trường. Anh có buổi họp.”

“Họp gì?” Wendy nghi ngờ hỏi. “Họp gì vào lúc chín giờ sáng?”

“Chín rưỡi. Nhưng ở nhà hàng. Vì thế từ trường bọn nhỏ đi sang đầu bên kia thành phố thì không kịp.”

“Anh họp sau không được à?”

“Không, Wendy,” anh nói, giả vờ tỏ ra kiên nhẫn, như thể anh đã giải thích cho cô việc này rất nhiều lần trước đây rồi. “Họp với nhà thầu. Và thanh tra công trình. Em có biết để có được một cuộc họp với mấy tay này khó khăn thế nào không? Nếu em muốn anh đổi thì anh sẽ đổi thôi. Nhưng rồi ít nhất phải hai tháng nữa nhà hàng này mới mở cửa được. Nhưng thế thì có làm sao, tiền của em mà.”

Ôi trời ơi, cô nghĩ. Giờ anh ta sắp sửa đổi đây. “Tiền của chúng ta, Shane ạ,” cô dịu dàng nói. “Em đã nói với anh hàng triệu lần rồi. Tiền em kiếm là cho gia đình mình. Cho chúng ta. Anh và em.” Nếu tình huống này bị đảo ngược, nếu anh mới là người kiếm tất cả tiền bạc và cô không làm được một xu, cô sẽ không muốn chồng cô giờ nó lên đầu mình và nói tất cả tiền là của anh. Cô dừng lại. “Em chỉ nghĩ... có lẽ anh không thích làm nhà hàng này lắm. Có lẽ anh nên quay lại viết kịch bản...”

Chuyện này như là vẩy lá cờ đỏ trước mặt con bò. “Mẹ kiếp, Wendy,” anh quát. “Em muốn gì chứ?”

Cô dừng lại, và cứng hết cả hàm lại. Việc đầu tiên cô nghĩ đến là cô muốn được đi nghỉ mà không có anh và bọn trẻ. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra mình không muốn đi nghỉ, cô chỉ muốn làm thêm phim. Nếu thực sự thành thực, cô muốn một trong những phim bộ phim của cô giành giải Phim Xuất sắc nhất tại giải Oscar (đến bây giờ, năm phim của cô đã được đề cử nhưng chưa có cái nào được), và cô muốn bước trên thảm đỏ và lên sân khấu cảm ơn mọi người (“Và đặc biệt tôi muốn cảm ơn người chồng thân yêu của tôi, Shane, mà không có sự hỗ trợ của anh ấy, tôi không thể làm được việc này”, và sau đó được

ca ngợi. Nhưng rồi cô khẽ nói, “Em chỉ muốn anh hạnh phúc, Shane ạ,” và một giây sau: “Để tất cả chúng mình đều hạnh phúc.”

Cô vào phòng tắm, mở vòi nước, và đứng dưới vòi hoa sen. Chúa ơi, cô nghĩ. Cô phải làm cái quái gì với Shane đây?

Cô chớp mắt dưới làn nước nóng, mò mẫm tìm chai dầu gội đầu, và giơ cái chai lên tận mặt để nhìn, may là vẫn còn ít dầu gội. Cho dầu lên tóc, cô tự hỏi mình có thể làm gì thêm nữa để giúp Shane. Suy cho cùng, anh là một người đàn ông đã trưởng thành. Anh ba mươi chín tuổi đầu rồi. (Mặc dù nói chung là anh trông trẻ hơn tuổi. Trẻ hơn rất rất nhiều. Cô thích nói đùa anh là đứa con thứ tư của cô.) Anh đang phát điên lên vì bước sang tuổi bốn mươi? Hay thực sự là do chuyện tiền nong, và do Shane ít nhất mười năm rồi không tự kiếm được đồng nào?

Nhưng chuyện này chả có gì mới lạ. Cô đã hỗ trợ cho anh kể từ ngày họ gặp nhau cách đây mười lăm năm. Cô là nhân viên phát triển ở một xưởng phim, còn anh sẽ là nhà làm phim cỡ lớn. Không phải đạo diễn, mà là nhà làm phim. Anh trẻ hơn cô ba tuổi. Vào lúc đó là chuyện khá táo bạo. Một phụ nữ hai mươi bảy tuổi yêu một anh chàng hai mươi tư, và anh đẹp trai đủ để làm diễn viên. Nhưng việc diễn xuất thì không trí thức lắm. Nó nằm dưới tầm anh. Anh sống chung với ba anh chàng trong một căn nhà trên phố đi bộ ở Santa Monica, không có lợi lắm cho một mối quan hệ (hay thậm chí cho chuyện yêu đương). Vì vậy hai tuần sau anh chuyển tới ở với cô. Anh là, như anh nói, một thiên tài sáng tạo. Cô thì thực dụng. Cô không quan tâm. Anh thật điển trai. Và ngọt ngào. Nhưng luôn hơi nhạy cảm. Anh viết kịch bản và cố kiếm tiền để độc lập làm phim. Cô giúp anh. Mất hai năm và 300.000 đô la để làm được bộ phim, rồi anh đi Sundance, và nó cũng đình đám chút đỉnh, rồi họ lấy nhau.

Nhưng rồi, đúng theo kiểu Hollywood điển hình, chẳng có gì xảy ra cả. Shane liên tục viết kịch bản, mà chẳng cái nào được dựng thành

phim. Sự thật là, chúng không hay ho gì cho lắm, một việc cô giữ riêng cho mình. Cô tự nhủ việc đó chẳng quan trọng. Anh ủng hộ cô và là một người cha vĩ đại và họ vui vẻ, vì thế cô không quan tâm. Và vì những lý do mà cô không bao giờ hiểu rõ nổi, sự nghiệp của cô cứ thăng tiến vù vù. Trên thực tế, lúc này cô có một sự nghiệp vĩ đại, nhưng cô không muốn bám vào đó. Vị trí của cô quan trọng chỉ vì nó có nghĩa là họ không phải lo chuyện tiền nong, mặc dù cô thậm lo chuyện tiền bạc suốt. Cô lo mình sẽ bị đuổi, hay bị mất sạch tiền, và rồi họ sẽ làm gì? Và giờ Shane, đã đi từ viết kịch bản sang tiểu thuyết (không xuất bản), đang cố mở một nhà hàng. Cô đã bỏ ra 250.000 đô. Cô không biết nhiều lắm về dự án đó vì không có thời gian. Nó chắc hẳn là một thảm họa. Nhưng rồi cô có thể khấu trừ tiền từ thuế...

Cô bước ra khỏi vòi hoa sen, đúng lúc đó Shane bước vào phòng tắm đưa cho cô chiếc điện thoại di động. Cô tò mò nhìn anh.

“Josh gọi,” anh nói, mặt nhăn nhó.

Cô thở dài khó chịu. Josh là một trong ba trợ lý của cô. Một gã hai mươi ba tuổi hóm hĩnh chẳng buồn che giấu sự thật rằng anh ta nghĩ mình mới chính là người ở vị trí của cô. Cô đã cố nói rõ với Josh rằng buổi sáng sớm là thời gian dành cho gia đình. Và cô sẽ không nhận điện thoại trước chín giờ sáng dù cho là khẩn cấp. Nhưng Josh chẳng bao giờ chịu nghe, và thường gọi cô ít nhất ba lần từ lúc bảy rưỡi đến chín giờ mười lăm, khi cô đến văn phòng.

Cô vừa đưa điện thoại lên tai vừa lau chân. “Mới sớm ra, như mọi khi, Josh nhỉ,” cô nói.

Một khoảng im lặng nhất thời như thể là lời buộc tội. Với Josh có vẻ là không thể hiểu được khi người ta có thể có cuộc đời khác ngoài công việc. Và nếu thế thật, thái độ của anh ta có vẻ nói rằng, họ không nên ở trong vị trí có quyền lực - đặc biệt là ở trên anh ta.

“Vic-tor Mat-rick vừa gọi,” Josh nói, phát âm từng âm tiết để nhấn mạnh. “Tôi nghĩ chắc hẳn chị sẽ nghĩ việc đó quan trọng.”

Mẹ kiếp, cô muốn hét lên. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp. Victor Matrick là CEO của Splat-Verne, và giờ sở hữu Parador Pictures, nơi cô làm chủ tịch hãng phim này.

“Cậu nói gì với ông ta?”

“Tôi bảo ông ta rằng lúc này chị không rảnh, nhưng tôi sẽ cố gọi cho chị.” Anh ta dừng lại. “Giờ tôi có nên gọi lại cho ông ta không?”

“Chờ tôi một giây nhé?” Cô quấn khăn quanh ngực và vội ra khỏi phòng tắm, qua căn bếp không vách ngăn. Bà Minniver đã đến và đang cúi kính cho bọn nhỏ ăn bánh với pho mát kem. Một cách thần kỳ, Tyler và Magde đều đã mặc sẵn quần áo để đi học. “Chào buổi sáng,” bà Minniver càu nhàu nói, bằng cái giọng người Anh nuốt từ của bà. Bà ta hưởng lương 150.000 đô một năm. Và Wendy thường thích đùa là trong khi hầu hết các vú em được trả 100.000 đô thì giọng của bà Minniver đáng giá thêm 50.000 đô. Wendy vẫy tay chào rồi vội vào căn phòng nhỏ ở phía sau mà họ gọi là văn phòng. Bên trong kê một chiếc bàn kim loại, một máy tính mới toanh, vài hộp đồ chưa khai, đồ chơi, đủ loại DVD, một máy tập thể dục lớn (dùng một lần), và ba đôi ván trượt tuyết. Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay mềm mại. “Giờ cậu có thể gọi cho Victor rồi đấy,” cô nói vào điện thoại. Chiếc khăn rơi ra và cô nhìn xuống ngực mình. Chúa ơi ngực cô thực sự xệ xuống rồi. Chúng từng là niềm tự hào và niềm vui của cô. Bây giờ chúng giống hai quả lê lớn đã bị dẹp. Cô sẽ phải nghiêm chỉnh cân nhắc việc nâng ngực...

“Tôi đã gọi Victor Matrick cho chị,” giọng nửa cạnh khốc, nửa nịnh bợ của Josh vang lên ở đầu bên kia.

“Xin chào, Victor,” cô nồng nhiệt nói.

“Tôi hy vọng không làm phiền cô,” Victor dịu dàng nói.

“Không hề.”

“Bộ phim chúng ta đang chiếu. *The Spotted Pig*. Tôi nghĩ không biết phim đó tôi đưa đưa cháu đi xem được không?”

Cái quái gì thế này? Ông ta đang nói chuyện quý gì thế? “Tôi nghĩ còn tùy cháu ông bao tuổi, Victor ạ,” cô thận trọng nói. Có lẽ nào ông ta lại không biết chút gì về bộ phim này? “Nó là phim hài lãng mạn lớn chúng ta làm để công chiếu vào tháng Mười hai...”

“Vậy nó không phải là phim dành cho thiếu nhi,” Victor nói.

“Khôngggg,” Wendy cẩn thận nói. “Nó là phim hài lãng mạn lấy tâm điểm là một nhà hàng sành điệu ở West Village. Jenny Cadine và Tanner Cole là diễn viên chính...”

“Tôi biết Jenny Cadine đóng phim đó, và tôi cứ thắc mắc tại sao cô ta lại đồng ý đóng vai một con lợn,” Victor kêu lên, và (ơn Chúa, Wendy nghĩ) bật cười âm ỉ.

“Đó là điều mà tôi chắc hầu hết dân Mỹ sẽ muốn được xem, nhưng thực ra Victor ạ, ‘The Spotted Pig’ là tên nhà hàng.”

“Ừ, Wendy,” Victor nói, bình tĩnh lại sau khi cười xong, “Tôi mong được gặp cô lúc năm giờ.”

“Vâng, Victor. Năm giờ,” cô dịu dàng nói, muốn hét lên. Việc trình chiếu đã được lên lịch vào lúc bốn giờ trong hai tuần qua.

“Tôi nghĩ phim chiếu lúc bốn giờ chứ,” Josh rít lên giận dữ, ngay khi

Victor gác máy. Theo thủ tục thì trợ lý cũng nghe điện thoại, để họ có thể ghi chép lại trong cuộc nói chuyện nếu cần thiết.

“Đúng vậy,” Wendy mĩa mai nói. “Nhưng giờ, tôi đoán là năm rồi. Vậy anh sẽ phải gọi cho tất cả mọi người báo là đôi giờ.”

“Nhờ họ không đến được thì sao?”

“Họ sẽ đến, Josh ạ, tin tôi đi. Cứ bảo họ là Victor Matrick đôi giờ.” Cô gác máy và ngồi ngả người ra trên ghế, khẽ rên lên. Đã bao năm nay, mọi người luôn bảo rằng Victor Matrick, mà tất cả đều gọi là Lão Già, sẽ phát điên, và cuộc điện thoại sáng nay có vẻ là bằng chứng. Đó là tất cả những gì cô cần: Nếu Victor hóa điên và buộc phải từ chức CEO, công ty sẽ đưa ai đó lên thay ông ta và cô chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị sa thải. Người nào ở vị trí của cô luôn luôn bị vậy. Dù cô có làm tốt đến mức nào, chủ tịch của Parador Pictures sẽ là một lựa chọn phù phiếm cho vị CEO mới. Và rồi cô sẽ làm gì? Chuyện gì sẽ xảy đến với con cô? Với Shane?

Mẹ nó chứ, cô vừa nghĩ vừa nhặt khăn lên. Thế nghĩa là cô sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn nữa, và cô sẽ phải khéo léo trong chuyện này. Chắc hẳn họ sẽ thay Victor bằng người trong nội bộ. Thế nghĩa là cô sẽ phải bắt đầu lấy lòng các chủ tịch bộ phận và các CEO vị trí thấp hơn Victor. Thời điểm không thể tệ hơn. Parador sản xuất mười sáu bộ phim một năm. Tất cả số đó cô đều quản lý - từ khâu mua bản quyền đến tư liệu, đến thuê người viết kịch bản và đạo diễn, diễn viên và đội sản xuất, tới chi phí, đi xem phim trường và địa điểm, xem tin tức hàng ngày và đưa các ghi chú cho biên tập viên, rồi quyết định về quảng cáo, kế hoạch chi phí và sản xuất, rồi cuối cùng, dự các buổi công chiếu. Nhưng trên tất cả những điều vừa liệt kê, lúc này cô đang ở trong khâu sản xuất một bộ phim mà cô coi là quan trọng nhất trong sự nghiệp cô. Nó tên là *Ragged Pilgrims*, và theo kế hoạch sẽ bắt đầu quay trong hai tháng nữa. *Ragged Pilgrims* là một Phim Lớn - bộ phim mà mọi người trong ngành này mơ được làm một ngày nào đó -

loại phim những người như cô sống vì nó, là lý do đầu tiên khiến ta *muốn* gia nhập vào ngành điện ảnh. Nhưng ngay lúc này, *Ragged Pilgrims* như một đứa bé con. Nó cần được liên tục chú ý - tắm rửa, cho ăn, và thay tã - nếu muốn nó sống sót được sang giai đoạn tiếp theo của cuộc đời. Cô chẳng có thời gian cho việc buôn chuyện vớ vẩn...

Điện thoại của cô lại reo và khi nhìn số, cô biết lại một cú khác từ tòa nhà Splat-Verne. Victor gọi lại cho cô? “Aloooo?” cô vui vẻ nói.

“Wendy à?” một giọng nhỏ cẩn trọng vang lên từ đầu dây bên kia. “Miranda đây. Miranda Delaney? Trợ lý của Nico O’Neilly...?” Cô ta nói như thể cô ta có cả ngày (mà có thể thật, Wendy nghĩ), và cô vội đáp, “Ừ, Miranda, cô khỏe không?”

“Tôi khỏe...” Miranda chậm rãi nói. Và rồi, hăng giọng: “Nico muốn tôi hỏi chị xem hôm nay chị có đi ăn trưa được không. Ở nhà hàng Michael’s?”

“Ồ đúng. Ăn trưa,” Wendy nói. Cô quên bém mất chuyện ăn trưa và đã định hủy do buổi chiếu phim, nhưng cô nhanh chóng đổi ý. Nếu Victor tiêu tủng, sự ủng hộ của Nico sẽ là vô giá. Nhất là khi Nico đang thăng tiến tại Splat-Verne, đang ngằm nhắm vào chức chủ tịch toàn bộ bộ phận tạp chí, thế nghĩa là chỉ ở dưới ngay Victor ở mức độ quyền lực. Cô chỉ hy vọng Nico sẽ giành được chức đó trước khi Victor loạn trí.

Ngồi thẳng lưng phía sau chiếc xe Town Car trên đường đến sân bay dành cho máy bay lên thẳng East Side, Nico O’Neilly nghĩ mình đang ở trong trạng thái bình tĩnh tuyệt đối. Cô mặc somi đen nhún bèo làm tôn nước da vàng bóng. Và bộ vest váy màu xanh nước biển thẫm được may ở Paris bởi một trong những thợ may đặc biệt của Victory.

Bộ vest tuy giản dị nhưng thật ra không phải vậy. Và vẻ đẹp của nó nằm trong sự vừa vặn, được may đo khít tuyệt đối với cơ thể cô. Cô có ít nhất năm mươi lăm bộ thế này (một vài bộ là vest quần), may bằng đủ loại vải từ lụa trắng tới tuyết nâu. Thế nghĩa là cô không bao giờ tăng một cân. Nhưng cũng có nghĩa là cô không bao giờ phải lo chuyện buổi sáng mặc gì. Sự nhất quán về quần áo của cô tạo cho nhân viên và đồng nghiệp cảm giác luôn biết rằng họ sẽ đạt được gì với cô, và tạo cho cô cảm giác yên ổn trong tâm hồn biết rằng mỗi ngày đều bắt đầu hết như nhau.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ.

Lúc này chiếc xe đang ở trên đường FDR, cô quay đầu nhìn ra những tòa nhà màu nâu ảm đạm kéo dài liên tục dọc đường xe chạy. Lòng cô chùng xuống khi nhìn thấy tất cả những thứ giống hết nhau như thế, và đột nhiên cô có cảm giác trống rỗng.

Cô cựa mình khó chịu trên ghế. Trong năm vừa rồi, cô đã bắt đầu trải nghiệm những giây phút trống rỗng tuyệt vọng như thế này, như thể không gì thực sự có ý nghĩa, không gì sẽ thay đổi, không còn gì mới mẻ cả. Và cô có thể thấy đời mình trải ra trước mặt. Ngày dài vô tận kế tiếp ngày hôm trước, mà về cơ bản ngày nào cũng giống hết ngày nào. Trong khi đó, thời gian vẫn trôi đi, và tất cả những gì đang xảy ra với cô là cô già đi và bé nhỏ đi. Rồi một ngày cô sẽ không to hơn một dấu chấm, rồi cô cứ thế mà biến mất. Bùm! Như một cái lá nhỏ cháy rụi dưới một cái kính lúp dưới mặt trời. Những cảm giác này làm cô choáng váng, bởi trước kia cô chưa bao giờ thấy chán đời. Cô chưa bao giờ có thời gian để mà chán đời. Cả cuộc đời cô, cô đã phấn đấu và phấn đấu để trở thành một thứ, đó là chính cô - thực thể Nico O'Neilly. Và rồi, một buổi sáng, thời gian đuổi kịp cô và cô thức dậy, nhận ra mình ở đó. Cô đã đến đích của mình. Và cô đã có mọi thứ mình cố gắng hết sức vì chúng: một sự nghiệp hoành tráng, một người chồng yêu thương (chà, đại khái thế) mà cô kính trọng, và một đứa con gái mười một tuổi cô yêu quý.

Lẽ ra cô phải phấn khích lắm. Nhưng thay vào đó, cô thấy mệt mỏi. Như tất cả những thứ này thuộc về ai đó khác.

Cô nhắc gót giày cao gót lên nhấn thật lực xuống một ngón chân của bàn chân bên kia. Cô sẽ không nghĩ như thế này. Cô sẽ không cho phép vài *cảm giác* bất chợt, mơ hồ làm cô chán nản.

Đặc biệt không phải sáng nay, mà cô tự nhắc mình, là rất quan trọng với sự nghiệp của cô. Trong ba tháng vừa qua, cô đã nỗ lực để có được cuộc hẹn gặp với Peter Borsch, CEO mới của Huckabees, một chuỗi bán lẻ khổng lồ có vẻ sẵn sàng chiếm cả thế giới. Huckabees không quảng cáo trên tạp chí của cô, nhưng không có lý do nào chuyện đó không nên thay đổi. Với cô, đây là chuyện hiển nhiên. Nhưng cô lại là người duy nhất trong bộ phận tạp chí đã nghĩ đến chuyện tiếp cận Huckabees, một công ty mà hầu hết mọi người ở Splatch-Verner coi là “bình dân.” Tuy vậy, Nico không phải là kẻ hợm hĩnh, và cô đã theo dõi sự nghiệp của Peter Borsch bao năm nay qua những bài báo trên tờ *Wall Street Journal*. Peter là loại đàn-ông-của-mọi-người. Nhưng anh ta cũng đã tốt nghiệp từ trường Harvard Business School - nơi anh ta được học bổng toàn phần. Khi Peter được đưa lên chức CEO, cô chắc chắn anh ta sẽ đưa ra những thay đổi lớn, và cô muốn được ở trong pha hành động từ lúc ban đầu. Nhưng chỉ để có được một buổi gặp mặt, cô cũng đã phải ve vãn Peter hàng tuần liền, gửi thư viết tay cho anh ta, rồi các bài báo, sách vở cô nghĩ anh ta có thể quan tâm, bao gồm cả một bản cuốn *Binh pháp* bản in đầu tiên rất quý hiếm. Và cuối cùng, chỉ năm ngày sau, Peter đã đích thân gọi và đồng ý gặp cô.

Nico lấy hộp phấn bỏ túi ra và soi gương nhìn khuôn mặt được trang điểm. Sắp xếp một cuộc gặp thế này không hẳn là một phần trong công việc của cô (về mặt lý thuyết nó nằm trong phần việc của sếp cô, Mike Harness). Nhưng sáu tháng trước, Nico đã quyết định rằng cảm giác tội tệ mà cô đang trải qua gần đây đơn giản là hậu quả của cảm

giác bị kẹt cứng. Được làm tổng biên tập tạp chí *Bonfire* thì rất tuyệt vời, đầy kích thích và phấn chấn. Nhưng cô giữ vị trí này đã sáu năm rồi, từ hồi ba mươi sáu tuổi, khi cô trở thành tổng biên tập trẻ nhất trong lịch sử năm mươi năm của tạp chí này. Và không may là thành công cũng như sắc đẹp: Nó cũng không phấn khích gì mấy sau khi nó ở trong nhà được năm ngày, đi tất bản. Và vì vậy cô đã quyết chí mình sẽ thăng tiến trong công ty. Vị trí lớn nhất là CEO của Splatsh-Verner. Nhưng để giành được việc đó, cô phải đoạt được vị trí ngay bên dưới nó đã, bằng cách trở thành người đứng đầu bộ phận tạp chí. Vật ngáng đường duy nhất là sếp của cô, Mike Harness. Ông này đã thuê cô sáu năm trước. Nhưng còn có một nguyên tắc này nữa: chưa một người phụ nữ nào giành được vị trí CEO ở bất kỳ bộ phận nào ở Splatsh-Verner. Và đã đến lúc có người làm được việc đó.

Và cô định sẽ là người đầu tiên.

Chiếc Town Car chạy qua một khoảng trống có hàng rào thép gai bao quanh sân máy bay lên thẳng, và dừng lại cách chiếc máy bay trực thăng Sikorsky vài mét. Chiếc máy bay đang bình yên đậu trên sân. Nico ra khỏi xe và bắt đầu sỏi bước về phía máy bay. Tuy nhiên, trước khi tới nơi, cô đột nhiên dừng lại, ngạc nhiên bởi nghe tiếng một chiếc xe khác đang chạy đến phía sau cô. Cô quay đầu lại thấy một chiếc Mercedes màu xanh thẫm đang chạy vụt qua cổng.

Không thể nào, cô nghĩ, tức giận pha lẫn với khở sở, và sốc. Chiếc Mercedes là của Mike Harness, CEO và chủ tịch Verner Publications. Đương nhiên cô đã nói với Mike về buổi gặp này - vài lần, thực tế là thế, và thậm chí còn gợi ý ông ta nên đến. Nhưng Mike đã chế giễu gạt bỏ ý tưởng này, khẳng khẳng rằng ông ta có chuyện làm ăn quan trọng hơn phải tham dự ở Florida. Việc ông ta không có mặt ở Florida và xuất hiện ở sân máy bay chỉ có nghĩa một điều: Ông ta đang có cướp toàn bộ công lao dàn xếp cuộc gặp gỡ này.

Nico nheo mắt lại nhìn Mike ra khỏi xe. Mike, người cao ráo, mới

ngoài năm mươi và nước da màu đồng không tự nhiên do sử dụng sản phẩm tự làm rám da quá nhiều, bắt đầu bước về phía cô với vẻ mặt bẽn lẽn. Không nghi ngờ gì ông ta biết cô khó chịu. Nhưng trong một tập đoàn như Splatch-Verner, nơi mọi thứ ta nói, làm, và thậm chí mặc rất dễ bị phán xét, việc không bộc lộ cảm xúc ra ngoài luôn là thứ bắt buộc. Nếu lúc này cô đang đầu với Mike, cô sẽ bị coi là đồ bỉ ổi. Nếu cô to tiếng, họ sẽ cho là cô bị thần kinh. Và rồi mọi người sẽ bàn tán chuyện cô đã mất nó như thế nào. Thay vào đó, cô chỉ nhìn Mike với một nụ cười hơi bối rối. “Tôi rất xin lỗi, Mike,” cô nói. “Ai đó chắc hẳn đã lên lịch nhầm. Trọ lý của tôi đã lên lịch máy bay trực thăng năm hôm trước cho cuộc gặp với bên Huckabees.”

Thế sẽ đá quả bóng sang lại sân của ông ta, cô nghĩ. Ông ta sẽ phải thừa nhận đang xía vào cuộc gặp của cô. “Sau tất cả những gì chúng ta đã bỏ ra để có được cuộc gặp mặt này, tôi quyết định mình nên đi cùng và đích thân gặp tay Borsch này,” Mike nói. Và rồi đi gặp Victor Matrick và bảo rằng ông ta đã tự mình thu xếp cuộc gặp này thế nào chứ gì, Nico nghĩ, im lặng giận dữ.

Cô gật đầu, mặt cô bình thường trở lại, hoàn toàn bình thản. Hành động dối trá của Mike thật là ghê gớm nhưng không có gì đáng ngạc nhiên. Thuận túy là công việc làm ăn như mọi khi với những giám đốc tại Splatch-Verner, nơi về cơ bản mọi thứ cứ chạy chùng nào ta còn thành công. “Thế đi thôi,” cô điềm tĩnh nói, và leo lên bậc thang vào máy bay. Khi ngồi xuống chiếc ghế da, cô nghĩ mình đã mất đến ba tháng để sắp xếp cuộc hẹn này với Peter Borsch thế mà chỉ trong ba phút Mike đã phá tan tành. Mike ngồi xuống cạnh cô, cứ như thể hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra trên đời và nói, “Này, cô có nhận thư báo mới nhất của Victor không? Ông ta thực sự đang mất trí rồi nhỉ?”

“À, ừm,” Nico thờ ơ nói. Thư báo kia là một e-mail Victor Matrick đã gửi cho toàn bộ nhân viên liên quan đến chuyện rèm che cửa sổ. “Tất cả rèm che cửa sổ phải được kéo chính xác ra giữa mỗi cửa sổ, hay chính xác ba feet, bốn inch từ bậu cửa tính lên.” Như hầu hết các

CEO, Victor, đã hơn bảy mươi tuổi hay có lẽ thậm chí tám mươi, kỳ quặc khét tiếng. Cứ vài tháng ông ta lại làm một chuyến đi không thông báo trước qua các hành lang tòa nhà Splatsh-Verner, và kết quả là những thư báo này. Do tuổi tác và hành vi kỳ quặc của ông ta, gần như tất cả các giám đốc đều tin rằng Victor bị điên, và không thể tại chức lâu hơn nữa. Nhưng họ nói thế đã năm năm nay rồi, và Nico không nhất thiết phải đồng ý theo. Chắc chắn là Victor Matrick bị điên, nhưng không phải theo kiểu mà mọi người nghĩ.

Nico cầm một tờ *Wall Street Journal* lên và mở ra đánh tách một cái. Gần như các giám đốc hàng đầu ở Splatsh-Verner đều nhắm vào vị trí của Victor, gồm cả Mike. Và một giám đốc chuyên gây rắc rối khác, Selden Rose. Selden Rose là chủ tịch bộ phận cấp, và dù ông ta với Wendy ở vị trí ngang nhau, Wendy luôn lo rằng Selden Rose đang cố bành trướng địa phận của mình và chiếm trọn bộ phận của cô. Nico không tin chắc về chuyện Seldon Rose. Nhưng ở một công ty như Splatsh-Verner, bất cứ ai có quyền lực cũng có khả năng chống lại bạn chỉ trong một giây. Làm công việc hàng ngày của mình thôi không đủ, ta còn phải bỏ ra phần lớn thời gian để bảo vệ vị trí của mình trong khi ngấm ngấm lên mưu kế để thăng tiến.

Nico nhìn xuống tờ báo, vờ chăm chú vào một câu chuyện về kinh doanh bán lẻ. Cô đoán Mike không bao giờ tưởng tượng nổi chính cô muốn chức CEO của Splatsh-Verner. Với những mưu đồ phức tạp và sức ép khổng lồ của nó, đó không phải là loại công việc mà hầu hết phụ nữ - hay đàn ông - ham muốn. Nhưng Nico không xấu hổ với tham vọng của mình. Và hai mươi năm cuộc đời làm việc trong tập đoàn đã khiến cô tự tin rằng mình có thể làm bất cứ công việc nào không hề thua kém bất cứ người đàn ông nào - mà thậm chí còn tốt hơn.

Nhìn Mike mà xem, cô nghĩ, liếc sang ông ta. Ông ngả người về phía trước trên ghế, đang hét gì đó với viên phi công về thể thao qua tiếng ồn âm âm của động cơ mà viên phi công vừa mới khởi động lên.

Trong tập đoàn đầy những người đàn ông như Mike - những người đàn ông không có vẻ thông minh hay thú vị xuất chúng gì, nhưng là người biết chơi trò chơi như thế nào. Họ biết đặt mình cùng với những người đàn ông quyền lực khác như thế nào. Họ luôn vui vẻ và trung thành. Họ là “đồng đội”. Họ tiến lên trên nấc thang tập đoàn nhờ vào việc biết phải hôn vào mông ai và hôn vào lúc nào. Nico thường nghi ngờ rằng Mike trở thành CEO và chủ tịch của Verner Publications là bởi vì ông ta luôn có cách lấy lòng được Victor Matrick. Ông này ám ảnh bởi đủ loại thể thao, thi đấu, và vé để đi tới tất cả các sự kiện thể thao lớn, mà đương nhiên Mike cũng thường tham dự.

Mike Harness không phải là người duy nhất biết cách chơi trò chơi. Cô nghĩ một cách cáu giận. Một vài năm trước, cô cảm thấy khó chịu với ý nghĩ cố đoạt lấy vị trí của sếp mình, đặc biệt một ông sếp như Mike, người nhìn chung là khá biết điều. Nhưng năm vừa qua, hành vi của Mike với cô đã thay đổi. Ban đầu thì khó thấy, phê bình lúc họp hành, rồi trắng trợn hơn, khi ông ta cố tình bỏ cô ra khỏi danh sách những người phát biểu tại cuộc họp toàn thể tập đoàn diễn ra hai lần một năm. Và bây giờ là chuyện này, cô nghĩ: cố đoạt cuộc gặp gỡ của cô với Huckabees - một cuộc gặp tự bản thân Mike sẽ không bao giờ có khả năng nghĩ ra nổi, mà thậm chí nếu có, thì sẽ không có khả năng thu xếp được.

Máy bay tránh rời khỏi mặt đất, và Mike quay lại với cô. “Tôi vừa đọc một câu chuyện về Peter Borsh và Huckabees trên tờ *Journal*,” Mike nói. “Đây là một cơ hội tốt. Borsch thực sự có thể trở nên có ích.”

Nico mỉm một nụ cười lạnh nhạt với ông ta. Bài báo xuất hiện cách đây hai ngày. Và sự thật rằng Mike sẽ biến việc này như là toàn bộ ý tưởng của ông ta khiến lòng cô tràn ngập sự khó chịu. Cô không còn tránh được tình huống hiện thực rằng Mike đang cố chèn ép cô. Trong vài tháng qua ông thậm chí còn cố sa thải cô. Việc ông ta xuất hiện vào sáng nay rõ ràng là một lời tuyên bố chiến tranh công khai. Từ giờ

trở đi, hoặc là cô hoặc ông ta. Nhưng nhiều năm làm ở tập đoàn đã dạy cô phải biết che kín cảm xúc, không bao giờ để đối thủ biết mình đang nghĩ gì, hay mình đang định làm gì với họ nếu cần thiết. Cô gấp tờ báo lại và vuốt thẳng váy. Điều Mike không biết là cô đã đi các bước đánh bại ông ta rồi.

Một tháng trước, khi trợ lý của cô tìm ra được bản in đầu tiên của cuốn *Binh pháp*, cô đã đi gặp chính Victor Matrick để xin phép đặc biệt được chi trả cho cuốn sách, giá hơn một ngàn đô. Đương nhiên, cô đã phải giải thích tại sao cô cần cuốn sách và những nỗ lực của cô cho đến lúc bấy giờ. Và Victor đã khen ngợi cô có “phương án tiếp cận sáng tạo.” Trớ trêu là nếu Mike không bỏ tên cô ra khỏi danh sách diễn giả cho cuộc họp tập đoàn, chắc hẳn cô đã không xem xét việc đánh sau lưng ông ta. Nhưng không cho tên cô vào là một sự lảng mạ công khai khiến mọi người đã bàn tán hàng tuần trời trước và sau vụ đó. Nếu Mike muốn nghiền nát cô, lẽ ông ta phải khôn khéo hơn, cô nghĩ.

Nhưng Mike đã phạm một sai lầm. Và giờ tất cả những gì cô làm là giỡn chơi cùng ông ta. Nếu cuộc gặp với Huckabees diễn ra tồi tệ, sẽ là lỗi của Mike. Nếu nó diễn ra tốt đẹp, và Mike thực sự có đi tới gặp Victor, Victor sẽ ngay lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra. Không có gì qua được đôi mắt vàng xanh đáng sợ của Victor. Và Victor sẽ không thích cái việc Mike cư xử thấp hèn đến thế.

Những suy nghĩ này, cộng với việc khi nhìn thấy đường chân trời mờ ảo trước mặt, khiến cô cảm thấy con người chiến đấu ngày xưa của mình quay lại. Khi chiếc máy bay sà xuống thấp, qua những tòa cao ốc giống hệt một khu rừng những thỏi son môi, Nico cảm thấy một sự phấn khích gần giống với kích thích tình dục, mà mỗi lần nhìn thấy cảnh bê-tông-và-sắt-thép quen thuộc cô đều cảm thấy thế. Thành phố New York vẫn là nơi tuyệt vời nhất trên thế gian này, cô nghĩ, và chắc chắn là một trong ít nơi trên thế giới mà những người phụ nữ như cô không chỉ sống sót được mà còn cai trị. Và khi chiếc máy bay sà

xuống thắp trên Cầu Williamsburg, cô không thể ngăn mình nghĩ, “*Mình làm chủ thành phố này.*”

Hay trong bất cứ trường hợp nào, cô định như vậy, và sẽ chóng thôi.

Máy pha cà phê phát ra tiếng ùng ục thỏa mãn của một sinh vật đang đổ sạch phần ruột của nó đi khi phun nước qua lưới lọc xuống bình chứa.

Ngay cả cái máy pha cà phê của cô cũng hạnh phúc hơn cô, Victory chán chường nghĩ, rút chỗ chất lỏng đắng nghét vào một cái cốc trắng giản dị.

Cô hé mắt nhìn đồng hồ trên tường, không hẳn muốn nhắc mình mấy giờ rồi. Đã mười một giờ sáng và cô vẫn ở nhà, vẫn mặc bộ pyjama bằng lụa xanh Trung Hoa in hình những chú cún con ngộ nghĩnh. Bộ quần áo này có khi là một loại truyện hài nào đó của người Trung Quốc, cô nghĩ. Vì không có gì người Trung Quốc thích bằng việc ăn thịt người bạn thân nhất của con người.

Mà việc này cũng thích hợp đến trớ trêu, cô nghĩ, cho ba thìa đường to vào cốc cà phê. Trong ba tuần vừa rồi, cô có cảm giác mình đã ăn thịt chính mình. Ngoại trừ trong trường hợp của cô, cô đã bị khắc ra.

Cô đã cố thử làm gì đó mới mẻ, nhưng rồi mọi nỗ lực của cô đều bị từ chối. Thế giới là một nơi thật sự tàn ác.

Cô cầm cốc lên và lang thang ra khỏi bếp, qua phòng đọc với giá sách xây âm trong tường và chiếc tivi màn hình phẳng, qua hành lang, và xuống bậc thêm vào trong phòng khách chìm bên dưới với một lò sưởi đốt gỗ. Căn hộ này được đại lý môi giới nhà đất gọi là “một viên ngọc quý nhỏ,” và nhìn lên trần nhà cong cong dài mười hai foot, treo một

chùm đèn pha lê Baccarat cổ tuyệt mỹ, cô tự hỏi mình còn đủ khả năng sống ở đây bao lâu nữa.

Công ty của cô bây giờ chính thức đang gặp khủng hoảng.

Một bậu cửa sổ dài chạy dọc chiều dài cửa sổ Pháp trông ra đường, và cô mệt mỏi ngồi xuống. Trong suốt hai tuần rưỡi qua, cô đã đi du lịch, rời khỏi thành phố ba ngày sau show diễn tệ hại khủng khiếp của mình. Và trên chiếc bàn ăn bằng gỗ dái ngựa nhỏ vẫn chất gọn gàng những tờ báo phê bình show diễn của cô. Giới phê bình không tử tế. Gần một tháng đã trôi qua, nhưng cô vẫn nhớ từng lời gay gắt: “Không thành công,” “Lạc lối,” “Đáng thất vọng,” và tệ hơn, “Ai mà sẽ mặc những thứ quần áo này cơ chứ, mà nếu có, thì họ sẽ mặc ở đâu?” và rồi cú đá: “Victory Ford là người làm giải trí chứ không phải là một nhà thiết kế thời trang. Một sự thật đã trở nên rõ như ban ngày với bộ sưu tập mới nhất khi cô nỗ lực thiết kế thời trang cao cấp...” - những từ ngữ đó cứ ám vào cô như một mùi hôi. Cô biết rất nhiều nghệ sĩ không đọc bài phê bình tác phẩm của họ, nhưng Victory không làm thế được. Cô không thể cho phép bản thân quay lưng khỏi hiện thực phũ phàng. Biết sự thật và đối diện với nó thì tốt hơn. Lẽ ra cô nên vứt hết đồng phê bình đó đi, nhưng cô giữ chúng lại cùng những bài báo khác về mình, và ngày nào đó cô sẽ đọc lại chúng và bật cười. Và nếu cô không cười nổi, thì cũng không có gì quan trọng, vì cô sẽ không là một nhà thiết kế nữa. Và nếu cô không phải là nhà thiết kế, thì cũng không có gì quan trọng, vì cô sẽ chết.

Cô vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa thở dài. Có lẽ cô đã già quá rồi nên không thể nhìn thế giới này theo hai màu đen trắng nữa, không thể vẫn tin rằng nếu cô không thể là một nhà thiết kế thời trang, thì thà chết còn hơn. Nhưng cô đã cảm thấy như thế suốt cả đời mình, từ giây phút khi cô tám tuổi và ngồi trong phòng đợi ở một phòng khám nha sĩ, cầm tờ *Vogue* lên lần đầu tiên (nha sĩ của cô, sau này cô nhận ra, chắc hẳn là nữ tính hơn cô tưởng nhiều). Và nhìn vào các trang thời trang đó, đột nhiên cô như được chuyển sang một thế giới khác - một nơi

dường như có vô số những khả năng, nơi mọi thứ ta tưởng tượng đều có thể xảy ra. Và rồi cô tiếp tân đã gọi tên cô. Và cô đã nhìn lên, giật bắt mình khi thấy mình ngồi trên chiếc ghế nhựa xanh trong một phòng nhỏ với bốn bức tường màu vàng đất. Và mọi chi tiết trong căn phòng đều to phồng lên và cô ngộ ra. Đột nhiên cô thấy mình sinh ra để làm việc gì. Cô sẽ là một nhà thiết kế thời trang. Đó là định mệnh của cô.

Dĩ nhiên, cô là một kẻ dờ hơi, nhưng hồi đó cô không biết điều đó. Hồi đó khi còn nhỏ, và hàng sau năm sau, cô đã cho rằng mọi người đều giống cô - và giống cô, họ biết chính xác mình sinh ra là để làm gì với cuộc đời mình. Ngay cả khi lên mười, cô nhớ mình đã mạnh bạo bảo với những đứa trẻ khác rằng cô sẽ là một nhà thiết kế thời trang, ngay cả khi cô không hề có ý niệm bằng cách nào để làm được thế hay nhà thiết kế thời trang thực sự làm gì...

Và có lẽ sự ngu ngốc thời thanh xuân là một thứ tốt lành, cô nghĩ, đứng dậy và bước đi bước lại trên tấm thảm Oriental trước lò sưởi. Nó đã cho phép cô mạnh bạo theo đuổi giấc mơ điên rồ của mình, theo những cách mà bây giờ cô sẽ không dám làm.

Cô lắc đầu, thân thương nhớ lại những ngày mới ở New York. Khi đó mọi thứ mới mới mẻ lắm sao, và thật phấn khích. Cô có rất ít tiền, nhưng cô không sợ - chỉ có một nơi duy nhất để đi, và chỉ có thế. Ngay cả từ những ngày đầu tiên ở New York, thành phố này đã có vẻ thông đồng với giấc mơ của cô. Mới tám tuổi, cô chuyển tới New York học ở F.I.T[1]. Và một ngày - là một ngày đầu thu, thời tiết vẫn hơi ấm nhưng đã có hơi thở của mùa đông trong không khí, một ngày giống như hôm nay - cô đi tàu điện ngầm và một phụ nữ hỏi cô đã mua cái áo khoác cô đang mặc ở đâu. Victory nhìn mái tóc phẩy lai và bộ vest mặc-vì-thành công của người phụ nữ, mặc cùng với sômi có cà vạt may nhỏ may liền, hồi đó đang là một, mà mạnh dạn nói rằng, “Nó là của tôi. Tôi là nhà thiết kế thời trang.”

[1] Học viện thời trang danh tiếng nhất nước Mỹ.

“Nếu cô là nhà thiết kế thời trang,” người phụ nữ nói, như thể bà ta không tin cô (và tại sao bà ta phải tin cơ chứ, Victory nghĩ - cô gầy gò và ngực phẳng như một thằng con trai, và trông còn trẻ hơn cái tuổi mười tám rất nhiều) - thì cô nên đến gặp tôi.” Người phụ nữ mò mẫm trong chiếc túi Louis Vuitton của mình (Victory không bao giờ quên được chiếc túi đó - cô nghĩ nó rất hợp thời trang.) và đưa cho cô một tấm thiệp. “Tôi là người chuyên nhập hàng ở cửa hàng thời trang. Đến gặp tôi lúc mười giờ sáng thứ Hai và mang theo bộ sưu tập của cô.”

Victory không có bộ sưu tập nào cả, nhưng cô sẽ không để chuyện đó ngáng đường mình. Việc gặp gỡ kỳ diệu với người phụ nữ kia - Myrna Jameson là tên bà ta - đã xảy ra lúc năm giờ chiều thứ Tư. Đến tám giờ rưỡi sáng ngày thứ Hai (cô chỉ có đủ thời gian để tắm một cái rồi đứng dậy đi tới Garmen District lúc mười giờ), Victory đã có bộ sưu tập đầu tiên gồm sáu món đồ, bao gồm cả cái áo khoác. Cô dành toàn bộ năm ngày và toàn bộ tiền thuê nhà - 200 đô - để vẽ thiết kế, mua vải, và may từng mẫu lại bằng chiếc máy may bố mẹ đã tặng cô làm quà tốt nghiệp. Cô làm việc suốt ngày đêm, tranh thủ vài tiếng ngủ trên chiếc sofa cũ nát mà cô lấy từ ngoài phố về. Hồi đó thành phố rất khác - nghèo và đổ nát - được giữ cho sống chỉ nhờ bởi sự quyết tâm cứng cỏi và sự hoài nghi lạnh lùng của những người dân cư ngụ của nó. Nhưng bên dưới lớp đất là chủ nghĩa lạc quan màu hồng với những khả năng. Và trong khi cô làm việc, cả thành phố dường như hồi hộp theo cô. Cô cắt và may trên nền tiếng còi ô tô trộn lẫn với tiếng gào thét và tiếng nhạc vô tận từ các radio. Khả năng thất bại chưa bao giờ nảy ra trong tâm trí cô.

Myrna Jameson là người nhập hàng vào cho Marshall Field's, cửa hiệu mua sắm Chicago nổi tiếng, và văn phòng của bà nằm ở một tòa nhà rộng thênh thang trên Đại lộ 7 và Phố 37. Garment District giống như một khu chợ Ả Rập. Đường phố đầy những cửa hàng nhỏ chứa

đầy vải vóc, đồ may, cúc, féc-mơ-tuya và quần áo lót phụ nữ. Những chiếc xe tải nằm chờ xả khói vào không khí trong khi công nhân đẩy từng cuộn vải và lông qua đám đông đầy người. Dân móc túi, người đi đường, và gái điếm châu chực ở cửa lối vào tòa nhà. Còn Victory ôm chặt cái túi đựng bộ sưu tập có sáu món đồ vào ngực, tưởng tượng đến cảnh trở về sau khi làm việc chăm chỉ đến thế để rồi lại bị cướp sạch.

Văn phòng của Myrna Jameson gồm hai phòng nằm ở giữa một hành lang dài, âm ỉ, sàn có vải sơn lót. Trong phòng đầu tiên có một phụ nữ trẻ với khuôn mặt như một con ong đang tức tối, móng tay dài đang bấm điện thoại lách tách. Văn phòng của Myrna nằm sau cánh cửa mở toang kia. Victory có thể thấy một cái chân đi bít tất dài đen bó sát trong một cái giày cao gót mũi nhọn đen thanh lịch. Myrna là người phụ nữ có sự nghiệp tử tế đầu tiên mà Victory từng gặp. Và hồi đó, những phụ nữ có sự nghiệp không bị buộc phải tỏ ra hòa nhã. Myrna ra khỏi văn phòng và nhìn Victory từ đầu đến chân. “Vậy là cô có đến,” bà ta nói, bằng một giọng the thé. “Xem cô có gì cho tôi nào.”

Năm đêm liên tục không ngủ đột nhiên phát huy tác dụng, và Victory suýt òa khóc. Lần đầu tiên, cô nhận ra rằng Myrna có thể không thích bộ sưu tập của cô. Và ý nghĩ thất bại mới đau đớn làm sao. Sự tủi hổ có thể làm cô tê liệt. Nó có thể giam hãm toàn bộ cuộc đời cô. Nếu cô cứ tiếp tục và thất bại mãi thì sao? Cô sẽ phải quay về nhà và làm việc tại một tiệm photocopy Xerox, như cô bạn thân thời trung học không đủ khả năng đi khỏi thị trấn nhỏ bé của họ...

“Những cái này xinh đấy,” Myrna nói, xem xét bộ sưu tập. Cách bà ta nhìn những mẫu quần áo, giơ chúng lên và lật lên lật xuống xem xét vải, khiến Victory cảm thấy như thể chính cô đang bị xem xét. Dưới ánh đèn huỳnh quang sáng rõ, cô thấy da mặt Myrna đầy tàn nhang và bà ta đang cố che đi bằng cách trang điểm thật đậm. “Dĩ nhiên là cô chưa bán hàng cho nơi nào phải không? Hay có thứ gì đó tôi nên biết mà cô chưa kể với tôi?” Myrna nói, ngừng nhìn cô.

Victory không hiểu Myrna đang nói gì. “Không...” cô ngập ngừng. “Tôi chỉ...”

“Cô đã bán hàng cho một cửa hàng bao giờ chưa?” Myrna sốt ruột hỏi gặng.

“Chưa,” Victory trả lời. “Đây là bộ sưu tập đầu tiên của tôi. Đó không phải là vấn đề gì chứ?” cô hỏi, căng thẳng tăng lên.

Myrna nhún vai. “Ai cũng phải khởi đầu từ đâu đó, nhỉ? Thế chỉ nghĩa là tôi không thể đặt một đơn đặt hàng lớn được. Tôi sẽ đầu tư cho cô một khoản nhỏ và nếu hàng của cô bán được, mùa tới chúng tôi sẽ mua thêm.”

Victory gật đầu, sưng sờ.

Sau đó, cô chạy vụt ra phố, choáng váng vì chiến thắng. Cô sẽ lại trải nghiệm kiểu giây phút thành công thay đổi cuộc đời này, nhưng không có gì bằng được lần đầu tiên. Cô sai bước trên Phố 37 tới Đại lộ 5, không biết mình đi đâu, nhưng chỉ biết mình muốn ở giữa mọi thứ. Cô đi bộ trên Đại lộ 5, sung sướng vẫy tay với người qua đường, và dừng lại ở Rockefeller Center để xem trượt băng. Thành phố như một xứ Oz dát bạc, đầy những cơ hội nhiệm màu, và chỉ đến khi đến công viên và hết sạch sức lực cô mới lại một bất điện thoại và gọi cô bạn thân ở F.I.T., Kit Callendar.

“Bà ấy bảo muốn đầu tư khoản nhỏ cho tớ, nhưng bà ấy mua mười tám bộ!” Victory kêu lên.

Đơn đặt hàng có vẻ là khổng lồ với cả hai đứa. Và vào giây phút đó, cô không thể tưởng tượng nổi có lúc mình sẽ được đơn đặt hàng mười nghìn bộ...

Thêm ba tuần may vá cho đến tận khuya cô đã hoàn thành xong đơn hàng đầu tiên. Và cô xuất hiện ở văn phòng của Myrna với những bộ quần áo trong ba cái túi đựng hàng ở siêu thị. “Cô làm gì ở đây?” Myrna hỏi.

“Tôi giao hàng cho bà,” Victory tự hào nói.

“Cô không có người vận chuyển à?” Myrna kinh hãi hỏi. “Tôi phải làm gì với mấy cái túi này đây?”

Victory mỉm cười với ký ức đó. Hồi đó cô không biết chút gì về những khía cạnh kỹ thuật của việc làm một nhà thiết kế. Cô không hề biết có phòng cắt và phòng may nơi những nhà thiết kế thực thụ đưa mẫu để người ta may đồ cho họ. Nhưng tham vọng và ham muốn cháy bỏng (loại ham muốn, cô hình dung, mà hầu hết phụ nữ có với đàn ông) đã đưa cô tiến tới trước. Và rồi cô nhận được tờ séc theo đường bưu điện mệnh giá năm trăm đô la. Tất cả quần áo đã được bán. Cô mười tám tuổi, và cô đang kinh doanh.

Trong suốt những năm tuổi đôi mươi, cô cứ tiếp tục tiến. Cô và Kit đã chuyển vào một căn hộ hai phòng ngủ nhỏ xíu ở Lower East Side, trên một con phố đầy những nhà hàng Ấn Độ và tầng hầm “cửa hàng kẹo” bán ma túy. Họ cắt và may cho đến khi không thể nhìn nổi nữa. Rồi họ tới những triển lãm hội họa và câu lạc bộ đêm bản thủ nơi họ nhảy tới tận ba giờ sáng. Cô hầu như chỉ kiếm đủ tiền trang trải các chi phí cho cuộc sống, nhưng không quan trọng. Cô biết mình sắp thành công lớn rồi. Còn trong lúc này, được sống ở thành phố và làm việc cô luôn mơ ước là đủ rồi.

Và rồi cô nhận được đơn đặt hàng lớn đầu tiên từ Bendel's, một cửa hàng mua sắm nổi tiếng chuyên hỗ trợ những nhà thiết kế trẻ gặp khó khăn. Đó là một khúc ngoặt nữa - đơn đặt hàng đủ lớn để đảm bảo cho cô có được một khu vực đặc biệt trên tầng ba với tên cô và logo trên

tường - nhưng có một vấn đề. Chi phí thực sự để sản xuất quần áo sẽ cần một khoản tiền mặt khổng lồ, hơn 20.000 đô, mà cô thì không có. Cô đến ba ngân hàng cố vay tiền. Nhưng ở ngân hàng nào quản lý cũng kiên nhẫn giải thích rằng để có thể vay vốn, ta phải có đồ ký quỹ, thứ gì đó cụ thể như nhà hay xe để họ có thể lấy của ta nếu ta không trả được nợ.

Cô không tìm được giải pháp cho khó khăn này, nhưng một ngày điện thoại của cô đổ chuông và đó là Myrna Jameson. Bà ta gợi ý Victory gọi cho một người đàn ông tên là Howard Fripplemeyer. Ông này là gã dê tiện, Myrna giải thích, một tay bán buôn vải đích thực. Nhưng ông ta đã làm trong ngành này ba mươi năm rồi và ông ta có thể giúp cô.

Howard Fripplemeyer là tất cả những gì Myrna đã hứa hẹn và còn tệ hơn. Cuộc gặp đầu tiên của họ diễn ra ở một quán cà phê, nơi Howard ngẫu nhiên một cái sandwich thịt hun khói tầm gia vị mà không buồn chùi vết mỡ tạt đọng lại hai bên khóe miệng. Quần áo ông ta màu nâu, và tóc thì thật kinh dị - ông đội mái tóc giả chồi ra từ trên trán như một tấm mái lợp. Khi ăn xong, ông ta cầm tờ *Daily Newslên* và mất tăm trong phòng vệ sinh năm đến mười lăm phút. Linh tính của Victory mách bảo cô nên trả tiền phần của mình rồi chạy đi, nhưng lúc đó cô quần bách quá.

Khi trở lại bàn, ông ta bảo ông quyết định cô là một khoản đầu tư tốt - cô có tiềm năng. Ông sẽ đầu tư 80.000 đô vào công ty cô trong năm tới. Ngược lại, ông muốn ba mươi phần trăm lợi nhuận. Với cô, có vẻ là một thỏa thuận tốt lành. Howard thật kinh dị. Và ngoài tính cách thô lỗ ra, ông ta còn có một mùi rất nặng và lạ, nhưng cô tự nhủ mình sẽ không phải ngủ với ông này. Hơn nữa, cô cần ông ta. “Để tôi lo chuyện tiền nong, cô bé,” ông ta vừa nói vừa rít điếu thuốc lá Newport thứ mười. “Cô lo chuyện thời trang. Tôi đã làm nghề này ba mươi năm. Và tôi hiểu những người làm công việc sáng tạo. Khi phải nghĩ

đến tiền, cô sẽ rớt tung hết cả lên.” Và cô gật đầu, nghĩ đúng vậy, đó chính xác là điều đã xảy ra.

Cô tin Howard, nhưng chỉ bởi vì cô không có đủ kinh nghiệm để mà không tin. Howard chuyển đội “hoạt động sản xuất” của cô vào một phòng lớn trong một tòa nhà trên Đại lộ 7, nơi âm thanh vọng qua các bức tường hành lang sơn màu xám công nghiệp, và phòng vệ sinh nữ cần có chìa khóa mới vào được. Đó là một tòa nhà đầy những nỗi tuyệt vọng, sự hứa hẹn và giấc mơ sẽ không bao giờ được toại nguyện. Nhưng sau khi làm việc trong căn hộ nhỏ xíu của mình, cô có cảm giác như đây là một bước tiến khổng lồ.

Và quần áo của cô bán được. Howard bảo cô công ty sẽ kiếm được 200.000 đô năm đó, một con số khiến cô choáng váng. “Dĩ nhiên đó là trước khi cô trừ đi tám mươi ngàn cộng với ba mươi phần trăm của tôi. Vậy là sáu mươi ngàn cộng tám mươi ngàn - một trăm bốn mươi ngàn.” Chuyện này nghe có vẻ không hợp lý lắm, nhưng cô nhất quá không dám cãi lại.

“Ông ta đang lừa cậu!” Kit nói. Có một phụ nữ sống kế bên nhà họ là giám đốc ngân hàng, và một tối Victory giải thích tình huống với bà. “Không ai làm ăn như thế cả,” bà này vừa nói vừa lắc đầu. “Hơn nữa, cô không cần ông ta. Chuyện này đơn giản thôi - chỉ là cung với cầu. Cô có thể tự mình làm được.”

Chỉ có một vấn đề duy nhất: Không thể vứt bỏ Howard được, ít nhất là về mặt pháp luật. Vì quá phẫn khích khi giải quyết được vấn đề tiền nong, cô đã ký một hợp đồng với Howard, trao cho ông ta ba mươi phần trăm lợi nhuận cho đến cuối đời.

Cô sẽ kẹt với Howard và cái mùi hôi thối của ông ta vĩnh viễn. Cô không thể tin nổi mình lại ngu đến thế. Và nằm mắt mở thao láo giữa đêm, cô tự hỏi có cách nào tống khứ Howard đi ngoài trừ việc thuê ai

đó giết ông ta. Nếu cô thoát được ra khỏi tình huống này, cô thề sẽ không bao giờ làm ăn chung nữa...

Và rồi Howard làm một việc kỳ quặc. Ông ta mở thêm một công ty thời trang ở tòa nhà đối diện.

Thế hơi kỳ, nhưng Victory không để tâm lắm vì thế nghĩa là Howard sẽ khuất mắt cô. Mỗi sáng ông ta đến văn phòng từ Five Towns ở Long Island, mặc chiếc áo khoác rẻ tiền và mang một hộp các tông và tờ *Daily News*. Chiếc hộp luôn đựng ba cốc cà phê và một chiếc bánh ngọt. Việc đầu tiên ông ta làm là gọi điện thoại, mà ông ta sẽ buôn ba tiếng đồng hồ. Rồi ông ta ra tiệm cà phê ăn bữa trưa. Howard dường như có cả một mạng lưới vô tận bạn bè buôn bán vải mà ông ta nói chuyện liên tục. Và Victory tự hỏi trong số đó có người nào làm xong được việc gì không. Cô không bận tâm về nguyên tắc lắm. Nhưng văn phòng chỉ là một phòng lớn, vì thế không có cách nào thoát khỏi Howard và những cuộc nói chuyện của ông ta. Và khi cuối cùng ông ta bỏ máy điện thoại xuống, ông xem xét các mẫu thiết kế của cô.

“Cái này không được,” ông nói. “Ai sẽ mặc nó ở Minnesota cơ chứ?”

“Howard, tôi là người ở Minnesota. Tôi đang cố thoát khỏi miền Trung Tây...”

“Để làm gì? Để cô có thể có vài bức ảnh đẹp trên *Vogue*? Ảnh đẹp không giúp bán quần áo, cô biết đấy. Cần thứ gì đó để mặc vào tối thứ Bảy với người yêu của cô. Đấy mới là thứ giúp bán được quần áo. Mà cũng không được hở hang quá. Đàn ông muốn thấy bạn gái mặc đồ vừa đẹp vừa kín đáo...”

“Tôi thực sự muốn thấy quần áo của tôi trên *Vogue*,” cô dữ dội rít lên. “Và tôi sẽ làm thế, tôi hứa với ông...”

Rồi Howard nhào tới, bao phủ cả hai bằng cái mùi đặc trưng của

ông, và mỉm cười. Răng ông ta xám xịt với lợi trắng nhợt, như thể ông ta chẳng buồn đánh răng. “Cô đã bao giờ nhìn thật kỹ những nhà thiết kế trên *Vogue* chưa?” ông hỏi. “Halston, Klein... ngay cả Scaasi, từng là Isaacs nhưng quyết định đánh vắn tên mình ngược lại... dân Do Thái cả đấy. Cô đã bao giờ thấy một nữ thiết kế ở đó chưa? Không có đâu. Đó là bởi vì khi liên quan tới ngành thời trang, hay bất cứ cái gì quan trọng... điện ảnh, kiến trúc, hội họa - tất cả những người giỏi nhất đều là đàn ông. Và còn có một lý do cho chuyện đó...”

Howard không bao giờ nói cho cô biết lý do này là gì, một cách rõ ràng, và cô cũng chẳng bao giờ hỏi. Cô không muốn nghe câu trả lời của ông ta.

Thay vào đó, cô thâm nguyên rửa ông ta và quay lại tiếp tục vẽ. *Một ngày nào đó...* cô nghĩ. Và cô tự nhủ rằng nếu cô giúp cho Howard kiếm đủ tiền, có lẽ ông ta sẽ đi và để cô yên.

Rồi một ngày ông ta làm thế thật. Buổi sáng hôm đó ông không xuất hiện, và cuối cùng có mặt vào lúc bốn giờ chiều. Việc này tiếp tục trong vài tuần, và Victory vô cùng biết ơn không phải gặp gỡ ông ta hàng ngày đến nỗi cô không buồn hỏi tại sao. Nhưng cô nhận thấy dù cô làm việc muộn thế nào, Howard cũng luôn có mặt ở văn phòng khi cô về.

Vài tuần sau cô tình cờ gặp Myrna Jameson trên phố. “Vậy là tôi thấy Howard đã đưa đồ của cô vào Dress Barn,” bà ta nói.

Victory ngạc nhiên nhìn bà ta, lắc đầu và nghĩ chắc hẳn Myrna nhầm.

“Chắc phải là cửa hàng mua sắm nào đó. Có lẽ là Bloomingdale’s...”

“Cung ơi,” Myrna cười hô hô, cầm lấy cổ tay Victory. “Tôi biết đồ của cô. Dù ở đâu tôi cũng nhận ra mẫu thiết kế của cô. Đó là nghề của tôi mà, không nhớ sao?”

“Nhưng không thể thế được,” Victory phản đối.

Myrna giơ tay lên ngăn lại. “Tôi biết mình thấy gì. Tôi đến Dress Barn ở Five Town hôm Chủ nhật rồi và họ có cả một giá treo toàn váy giống hết đồ của cô. Thậm chí họ còn có cả găng tay đăng ten với nơ bằng nhung... Thế cái công ty mới mà Howard khởi sự ở số 1411 đối diện là sao đây?”

Victory đờ đẫn lắc đầu. Ở Garmen District, mọi người chỉ dùng số khi nhắc đến các tòa nhà, và số 1411 Broadway là tòa nhà bình dân nhất trong khu vực. Rất nhiều vải vóc quần áo được bán đấu giá cho các nhà bán lẻ dây chuyền thương mại như nô lệ. Tòa nhà này là đứa con ghẻ xấu xí của ngành đến nỗi không ai muốn nói về nó. Lòng cô tràn ngập cảm giác sợ hãi. Cảm ơn Myrna xong, cô chạy băng qua đường, tránh xe cộ. Không thể thế được, cô nghĩ. Ngay cả Howard cũng không ngu đến nỗi lên bán đồ của cô ở 1411. Như thế sẽ hủy hoại tên tuổi của cô và đầu tư của ông ta, và không hợp lý chút nào. Cô đã kiểm tra bảng kiểm kê hàng trong kho tháng trước, và không có gì có vẻ sai cả...

Không thể thế được, cô nghĩ, cố gắng trấn an mình.

Sảnh tòa nhà 1411 ngập ngụa dầu mỡ từ hàng nghìn túi đồ mua mang về được chuyên vào hành lang từ bảy mươi năm qua. Trên tường là danh sách các công ty trong tòa nhà, nhưng Victory không biết mình đang tìm cái gì. Howard có thể đặt bất cứ cái tên nào cho công ty mới của ông ta. Và ông ta chắc là đủ thông minh để không dùng chính tên mình. Cô quyết định đi thẳng lên tầng hai nơi diễn ra đấu giá. Và quả đúng như cô đã sợ, giữa căn phòng thênh thang đầy những giá quần áo đang đợi đến lượt đem ra bán, cô tìm thấy hai giá đồ nhái y hệt thiết kế của cô. Cô vừa sờ chất vải vừa run lẩy bẩy - sự khác biệt chỉ nằm ở chỗ những bộ quần áo này được may bằng chất liệu rẻ tiền sẽ tung hết cả ra sau ba bốn lần mặc và sẽ co lại khi là khô. Cô lật đường viền lên

và thấy mũi may không đều và còn chưa may xong. Rồi cô xem nhãn hiệu. Trademark của cô là một hình vuông màu hồng có chữ “Victory Ford” khâu bằng máy chữ cái lỏm chồm không đều. Nhãn hiệu trên đám đồ nhái rẻ tiền này cũng gần giống như vậy, khác biệt duy nhất là ở tên thật, viết là “Viceroy Fjord.”

Cô thả bộ váy xuống như thể nó bị nhiễm bệnh, và lùi lại, kinh hoàng lấy tay che miệng.

Cô cúi gập người đau đớn. Ông ta thậm chí còn không buồn đổi cái tên. Hẳn ông ta nghĩ cô là một con cóc. Ông ta thực sự nghĩ cô sẽ để cho ông ta thoát vụ này à? Rõ ràng là ông ta nghĩ thế. Ông ta chắc hẳn nghĩ cô là một con nhóc ngu xuẩn làm bất cứ điều gì ông ta muốn, một người ông ta lợi dụng và tước đoạt và rồi vứt bỏ mà không gặp bất cứ hậu quả gì.

Ông ta hơi bị nhầm đấy.

Đột nhiên cô giận điên lên. Ông ta đã cướp đứa con của cô, và cô sẽ giết ông ta. Không. Cô sẽ nghiền nát ông ta trước, rồi giết. Chơi cô một vố là một chuyện, cô quyết định, nhưng chơi việc làm ăn kinh doanh của cô là việc khác.

Những cảm xúc này hoàn toàn mới mẻ với cô. Cô không hề biết mình có thể nổi giận đến thế. Như thể được hoa tiêu dẫn đường tự động, cô quay lại sảnh, tìm thấy tên “công ty mới” của ông ta, và tiến thẳng đến cửa. Howard đang ngồi gác chân lên cái bàn sắt, nhét gì đó có vẻ toàn là vụn bánh vào miệng, và nói chuyện điện thoại. “Cái gì?” ông ta nói, như thể phát cáu vì bị cô làm gián đoạn.

“Đồ chó đẻ!” cô hét lên từ tận lòng ngực mình, vơ tờ báo trên bàn của ông ta và ném xuống sàn.

“Cái quái gì,” ông ta gào lên, và nói vào ông nghe, “tôi gọi lại sau.”

“Sao ông dám?” cô hét lên, tiến thẳng về phía ông ta như thể chuẩn bị đánh ông ta đến nơi, và ước gì mình là đàn ông để có thể đánh được. “Tôi thấy đồng quần áo kia rồi. Ở tầng hai...” Nhưng trước khi cô kịp nói tiếp, ông ta nhảy dựng lên và cắt lời cô. “Sao *cô* dám?” ông quát lại, chỉ vào cô như thể ông ta là bên bị hại. “Cô đừng có mà bước chân đến văn phòng tôi mà hét lên một lần nữa.”

Việc ông ta tự bênh vực chính mình khiến cô bị sốc. Và cô há rồi ngậm miệng lại, đột nhiên không biết phải nói gì.

“Tôi thấy mấy bộ đồ đó...”

“Ừ? Rồi sao?” ông nói, cúi xuống nhặt tờ báo. “Cô thấy vài bộ đồ. Rồi cô đến đây, hét lên như một con điên...”

Con giận của cô lại bùng lên. “Ông ăn cắp thiết kế của tôi,” cô hét. “Ông không được phép làm thế. Ông đừng có mà lừa tôi.”

Ông ta nhăn mặt vẻ ghê tởm. “Cô điên rồi. Ra khỏi đây.”

“Ông không thể làm thế!”

“Không thể làm gì?” Ông ta nhún vai khinh miệt. “Ngành này tất cả chỉ là sao chép - ai chả biết điều đó.”

“Để tôi giải thích cho ông điều này, Howard,” cô đe dọa. “Ông đừng có giỡn mặt với tôi. Và ông đừng có nghĩ sẽ có thêm một xu nào từ những đồng lợi nhuận khó nhọc lắm mới kiếm được của tôi...”

“Ồ vậy sao?” ông ta nói, mặt đỏ bừng. Ông bước lại chỗ cô và nắm tay cô, kéo ra cửa. “Tôi có tờ giấy cô đã ký viết khác đây. Vì thế đừng có mà nghĩ đến chuyện đó.” Và giây tiếp theo, cô đột nhiên thấy mình đứng ngoài hành lang còn Howard đóng sầm cửa vào mặt cô.

Mọi mạch máu trong đầu cô đập phập phồng vì tức giận và nhục nhã. Trong vài giây cô choáng váng đứng ở hành lang, không hiểu nổi chuyện gì vừa mới xảy ra. Lẽ ra Howard phải sợ cô. Ông ta làm sai, và lẽ ra ông ta ít nhất cũng phải có được sự tử tế để mà trông có vẻ sợ hãi. Nhưng thay vào đó, ông ta xoay chuyển tình thế biến cô thành con yêu tinh, một mù điên. Và đột nhiên cô nhận ra mình mất tất cả quyền lực đúng vào giây phút bắt đầu hét lên.

Và mẹ nó chứ, giờ ông ta biết là cô biết. Bước lại chỗ thang máy, cô nhấn nút vài lần, hoảng loạn muốn biến khỏi tòa nhà này. Cô không muốn Howard ra khỏi văn phòng của ông ta và thấy cô ở đó - cô chưa sẵn sàng cho một trận đối đầu nữa. Lẽ ra cô nên giữ im lặng về việc ông ta đang lừa cô cho đến khi cô có được vài thông tin để biết phải làm gì. Cửa thang máy cuối cùng mở ra. Và cô bước vào, dựa lưng vào tường, mắt ngân ngấn ngược. Thế là không công bằng. Cô đã dành cả đời mình làm việc như điên để cố tạo tên tuổi và công ty, nghĩ rằng mình sẽ được tưởng thưởng vì đã làm việc tốt. Và tất cả những gì xảy ra là một thằng tởm lợm nào đó đã đến và lừa đảo cướp sạch của cô. Cô không thể để cho lão ta thoát được.

“Cô phải thôi cư xử như một bé gái và trưởng thành lên đi,” bà bạn chủ ngân hàng của cô khuyên. “Cô là một nữ doanh nghiệp. Cô không đối đầu một cách cá nhân với thằng chó này. Cô đặt tiền vào miệng cô. Cô kiện đi. Đưa lão ta ra tòa và kiện cái thằng chó để đó.”

“Tôi không thể thuê luật sư được,” cô nói. “Thế rẻ tiền quá.” Nhưng rồi cô nghĩ đến chuyện đó. Nếu muốn sống sót trong ngành này, cô cần phải gửi một thông điệp cho ngành thời trang: Nếu bạn giỡn mặt với Victory Ford, cô ấy sẽ trả thù. Sẽ có hậu quả.

Cô nhờ Kit giả làm người nhập hàng cho một cửa hàng bán lẻ, và cứ cô đến gặp Howard ở Viceroy Fjord. Kit giả vờ rất thích đồ và chụp vài tấm ảnh bằng máy ảnh Polaroid. Rồi Victory chụp ảnh những mẫu

thiết kế của cô. Cô tìm một luật sư thông qua Myrna, bà này cảm thấy rất tệ với chuyện đã xảy đến với cô.

Ba tháng sau cô gặp lại Howard ở tòa. Ông ta vẫn bốc mùi và ăn mặc xấu xí như trước, và tuyệt đối thân nhiên, như thể chuyện kiểu này xảy ra với ông ta suốt. Cô đặt những tấm ảnh chụp đồ của Howard cạnh những ảnh chụp mẫu thiết kế của cô. Và khi thẩm phán nghĩ giải lao để đưa ra phán quyết, luật sư của Howard đã đồng ý dàn xếp. Nếu cô trả lại cho Howard 80.000 đô của ông ta, họ sẽ từ bỏ ba mươi phần trăm, và cô được tự do.

Cô nhẹ nhõm hết cả người. Đó là một cái giá nhỏ phải trả cho một sai lầm ngu xuẩn trong làm ăn. Nhưng cô đã học được bài học quan trọng: Người mà mình làm ăn cùng cũng quan trọng không kém chính công việc làm ăn. Đó là bài học mà nhà thiết kế nào cũng phải học một cách rất nghiệt ngã, bởi chắc chắn người ta không dạy điều đó ở trường thiết kế thời trang...

Điện thoại bắt đầu đổ chuông và làm gián đoạn sự mơ màng của cô. Victory ngay lập tức thấy sợ hãi. Có lẽ là tin xấu. Tất cả những gì xảy đến với cô trong ba tuần qua là hết tin xấu này đến tin xấu khác, hợp lại thành thảm họa. Cô nghĩ đến việc không trả lời điện thoại, nhưng quyết định thế là hèn nhát. Một trong những trợ lý của cô, Trish, gọi từ xưởng thiết kế.

“Ông Ikito gọi ba lần. Ông ấy nói việc khẩn. Tôi nghĩ có lẽ chị muốn biết.”

“Cám ơn cô. Tôi sẽ gọi lại cho ông ấy luôn.” Cô đặt điện thoại xuống và khoanh tay quanh ngực như thể bị lạnh. Cô sẽ nói gì với ông Ikito đây? Cô đã cố tránh mặt ông hơn một tuần rồi, viện cớ là cô đi du lịch. Nhưng khi đụng đến chuyện làm ăn, người Nhật cực kỳ dai dẳng muốn làm cho bằng được. “Tôi thích cô - cô quyết định nhanh chóng,” ông Ikito đã nói với cô năm năm trước khi họ mới bắt đầu làm việc

với nhau. Tuy nhiên, ông Ikito muốn kiếm tiền. Và ông sẽ bỏ cô ngay lập tức nếu cảm thấy đồ của cô không bán được. Nhưng giải pháp ông ta đưa ra để khắc phục khó khăn thì cô lại không thể chịu đựng nổi.

Thời trang Victory Ford không phải là một công ty lớn so với những dòng sản phẩm của Ralph Lauren hay Calvin Klein. Nhưng trong năm năm kể từ khi cô bắt đầu làm ăn với người Nhật, nó đã phát triển thành một tập đoàn nhỏ, mở rộng hơn rất nhiều cái doanh nghiệp một người bé tí mà cô điều hành ở căn hộ của mình. Cô có tám mươi ba cửa hàng ở Nhật. Và năm nay, cô và ông Ikito sẽ mở rộng sang Trung Quốc, một mặt trận lớn với những khách hàng tiềm năng. Ông Ikito được phép sử dụng các thiết kế của cô - bao gồm không chỉ quần áo, mà còn túi xách, giày, kính râm, và những đồ phụ kiện khác - và đích thân sản xuất chúng ở Nhật, trả chi phí sản xuất và cho cô một phần trăm lợi nhuận. Làm ăn cùng với ông Ikito, hiện giờ công ty cô có tổng thu nhập một năm gần năm triệu đô.

Ông Ikito không thích dòng sản phẩm mùa xuân - thực ra ông ghét nó. Và vì vậy, hai ngày sau show diễn, cô đã bay tới tận Tokyo để gặp mặt, để rồi hóa ra là một vụ nhục nhã lớn. Ông Ikito mặc đồ tây, nhưng vẫn dùng cách làm ăn của người Nhật - ngồi trước một cái bàn gỗ thấp trên đó họ được mời dùng trà theo nghi lễ truyền thống - trong khi ông lật xem tập thiết kế cho mùa xuân. Ông có dáng người nhỏ nhắn, lùn, tóc xám với một cái miệng như miệng cá trê. “Cô Victory. Chuyện gì xảy ra với cô vậy?” ông hỏi, lật các trang với vẻ ghê tởm. “Cô lấy những ý tưởng này ở đâu ra? Thế này không giống cô. Và ai sẽ mặc những bộ đồ này? Không phụ nữ nào lại mặc váy dài vào mùa xuân cả. Không phải là quần áo vui vẻ, phóng túng. Phụ nữ muốn khoe chân.”

“Ông Ikito,” cô nói, cúi đầu biểu thị sự kính trọng (cô ghét phải làm thế này, nhưng việc tôn trọng phong tục làm ăn nước ngoài rất quan trọng), “tôi đang cố làm cái gì đó mới mẻ. Tôi cố phát triển. Mở rộng. Là một nhà thiết kế...”

“Sao cô lại muốn làm thế?” Ông Ikito kinh hãi hỏi. “Cô thành công lớn. Cô biết câu người ta nói ở Mỹ - nếu không vỡ, thì đừng sửa chữa.”

“Nhưng tôi đang cố trở nên tốt hơn. Trở thành nhà thiết kế xuất sắc nhất.”

“Ồi!” Ông Ikito nói, vẫy tay trước mặt như thể đuổi một con côn trùng. “Ở New York các người lúc nào cũng nghĩ đến cái tôi. Ở đây, Nhật Bản, chúng tôi nghĩ đến việc kinh doanh.”

“Tôi *đang* nghĩ đến việc kinh doanh,” Victory phản đối quyết liệt nhưng nhã nhặn. “Nếu tôi tồn tại được với tư cách nhà thiết kế trong một khoảng thời gian dài, tôi cần phải mở rộng các mẫu thiết kế của mình. Để cho thấy rằng tôi có thể làm y phục sang trọng...”

“Cô muốn làm thế để làm gì?” Ông Ikito hỏi. “Y phục sang trọng không bán được nhiều. Mọi người đều biết điều đó. Năm năm trước, cô bảo muốn kiếm hàng triệu đô la...”

“Giờ tôi vẫn muốn...”

“Nhưng giờ cô đang cố là Oscar de la Renta. Hay có lẽ là Ngài St. Laurent,” ông Ikito tiếp tục, cắt lời cô. “Thế giới không cần St. Laurent. Thế giới cần Victory Ford.”

Thật thế không? Victory nghĩ, nhìn xuống chén trà.

“Ở đây chúng tôi không có cửa hàng Oscar nào cả. Được rồi, ở Tokyo chúng tôi có một cửa hàng. Nhưng Victory Ford, ở riêng Nhật mà thôi, cô đã có tới tám mươi ba cửa hàng. Cô hiểu tôi đang nói gì chứ?” Ông Ikito hỏi.

“Vâng, nhưng ông Ikito...”

“Tôi đã có câu trả lời,” ông Ikito nói. Ông vỗ tay, và thư ký của ông (Victory ngờ rằng mọi người đều coi cô ta là trợ lý) kéo cánh cửa và chấp hai tay lại cúi đầu, hỏi bằng tiếng Nhật, “Vâng, thưa ngài Ikito?”

Ông Ikito nói gì đó với cô ta bằng tiếng Nhật. Cô ta gật đầu và khẽ kéo cửa lại. Ông Ikito quay lại với Victory. “Cô sẽ cảm ơn tôi. Cô sẽ nói, ‘Ông Ikito, ông ấy là một thiên tài!’”

Victory gượng gạo cười. Cô cảm thấy tội lỗi ghê gớm, như thể cô là đứa trẻ đã làm gì đó cực kỳ sai trái. Ừ, mà đúng thế thật. Cô đã làm ông Ikito thất vọng. Cô không bao giờ muốn làm ai thất vọng cả. Cô muốn ai cũng yêu cô, ca ngợi cô và xoa đầu cô như cô là một đứa bé ngoan. Tại sao, cô tự hỏi, dù cô có thành công đến mức nào, cô cũng không thoát khỏi cái bản năng khúm núm trước quyền lực của đàn ông? Cô là một phụ nữ trưởng thành có công ty riêng mà cô khởi sự từ không gì cả ngoài sự sáng tạo của riêng mình. Cô thậm chí đã có một thẻ American Express đen. Nhưng giờ cô ở đây, ngồi tê cả chân với ông Ikito, đợi giải pháp của ông ta. Trong khi lẽ ra cô phải bảo ông ta rằng cô muốn làm gì. Nhưng cô không dám xúc phạm ông. Sao cô không thể giống như Nico? cô tự hỏi. Nico sẽ nói, “Ông Ikito, bản chất vấn đề chỉ có vậy. Chấp nhận hoặc bỏ...”

Và rồi ông Ikito làm một việc khiến bụng cô nhói lên. Ông cầm ấm trà lên, và giơ tay lên trên, rót thêm trà cho cô.

Victory căng thẳng nuốt nước bọt. Vào giây phút đó, cô biết rằng mình sẽ không thích “giải pháp” của ông Ikito. Ở Nhật, rót trà cho ai đó có rất nhiều ẩn ý. Nhưng trong trường hợp này, đó là hành động hòa giải, một sự chuẩn bị cho tin không dễ chịu.

Ông Ikito cầm chén trà lên và nhấp một ngụm, nhìn cô với vẻ bảo rằng ông muốn cô cũng làm tương tự.

Trà nóng và miệng cô hơi bị bỏng, nhưng trông ông Ikito hài lòng vì cô đã làm theo. Rồi cửa lại kéo ra và một phụ nữ Nhật trẻ mặc bộ vest màu xanh nước biển bước vào.

“A! Cô Matsuda!” Ông Ikito kêu lên.

“Chào buổi sáng, ông Ikito,” phụ nữ trẻ đó nói, cúi đầu chào ông. Giọng cô hơi có kiểu tiếng Anh của người Anh, và Victory đoán cô ta đã đi học ở Anh, có lẽ là Oxford.

“Cô Victory Ford,” ông Ikito nói. “Gặp nhà thiết kế mới của cô. Cô Matsuda.”

Victory nhìn từ cô Matsuda tới ông Ikito, ông này đang mỉm cười rạng rỡ. Đột nhiên cô thấy nôn nao, nhưng cô lịch sự giơ tay ra.

Sẽ không có chuyện cô đồng ý làm theo việc này.

“Tôi rất thích quần áo chị thiết kế,” cô Matsuda nói, ngồi xuống chỗ giữa sàn và cái bàn cạnh cô. “Được làm việc với chị thật là một vinh dự.”

Chúng ta vẫn chưa khẳng định là sẽ làm việc cùng nhau, Victory muốn nói, nhưng cổ họng cô tự dưng khô cứng và cô không nói nổi. Cô nhấp một ngụm trà, và bình tĩnh trở lại.

“Cô Matsuda là một nhà thiết kế rất giỏi,” ông Ikito nói, nhìn từ người phụ nữ này sang người kia. “Cô ấy vẽ những mẫu thiết kế mới giống như những mẫu thiết kế cũ của Victory Ford. Dĩ nhiên là chỉ khi

cô đồng ý những mẫu đó. Chúng ta tiếp tục làm ăn và mọi người vui vẻ cả.”

Victory ho vào tay. “Tôi chắc là cô Matsuda là một nhà thiết kế rất giỏi,” cô thận trọng nói, không muốn bác bỏ lời đề nghị này ngay lập tức. “Nhưng tôi phải xem bản vẽ của cô ấy đã. Trước khi chúng ta quyết định bất cứ điều gì,” cô nói thêm.

“Cô sẽ được xem tất cả bản vẽ cô muốn,” ông Ikito nói, xòe rộng hai tay ra. “Cô ấy giỏi, cô sẽ thấy. Cô ấy sao chép tất cả mọi người. Cô ấy vẽ đồ Ralph Lauren còn giỏi hơn cả chính Ralph Lauren.”

Victory chỉ nghĩ duy nhất một việc là cô phải ra khỏi đây. Cô tức giận và cảm thấy nhục nhã, nhưng có lẽ đây chỉ là cái tôi. Và khi liên quan đến chuyện làm ăn, đôi lúc ta thấy mình sống được với những ý tưởng thoát đầu nghe có vẻ đáng khinh - nếu ta cho mình đủ thời gian để ngẫm ngợi về chúng và quên đi sự sỉ nhục ban đầu. Vấn đề quan trọng ngay bây giờ là không phản ứng lại và gây ra mối bất hòa không thể hàn gắn được.

Cô đứng dậy.

“Cảm ơn ông, ông Ikito, vì giải pháp tử tế của ông,” cô nói. “Tôi có một cuộc gặp khác. Sau bữa trưa tôi sẽ gọi cho ông.”

Việc này rất mạo hiểm, bởi ông Ikito mong đợi cô ở lại chùng nào ông ta thấy cần thiết. Ông cau mày. “Cô không thích giải pháp này?”

“Ồ không, nó là một giải pháp rất tốt,” cô nói, tiến ra cửa đầu vẫn cúi liên tục như một con rối. Nếu cô cứ cúi đầu mãi, có lẽ ông Ikito sẽ không nhận thấy cô vội vã ra về. Hay ít ra không coi đó là một sự sỉ nhục hoàn toàn.

“Cô phải quyết định,” ông ta nói. “Đó là một lời đề nghị rất tốt.”

“Vâng, ông Ikito. Rất tốt,” cô nói. Cô vói tay kéo cánh cửa qua một bên, rồi vẫn cúi đầu, bước lùi ra ngoài.

“Tạm biệt,” cô Matsuda nói, khẽ vẫy tay với cô.

Thực sự tạm biệt, Victory nghĩ, mỉm cười.

Không may là, chuyện này làm mọi chuyện càng thêm tệ.

Cô không thể chấp nhận để tên mình lên những mẫu thiết kế không phải của cô - hay là được nhả, cô nghĩ, bước ra vỉa hè đông người qua lại. Cô bắt đầu bước về phía khách sạn của mình, nghĩ rằng đi bộ sẽ giúp cô thoát khỏi cảm giác ngột ngạt này. Nhưng tiếng ồn và con người và xe cộ và những tòa nhà cao vút lên bầu trời chỉ khiến cô thấy tệ hơn. Và cuối cùng cô gọi một chiếc taxi. Cửa mở ra và cô ngã người ra băng ghế sau. “Khách sạn Hyatt Tokyo,” cô yếu ớt nói.

Trong phòng cô, tình hình còn tệ hại hơn. Phòng khách sạn ở Tokyo khét tiếng là nhỏ, và bình thường cô đăng ký phòng suite nhỏ ở khách sạn Four Seasons, không bận tâm đến phụ phí. Nhưng lần này, như để tự trừng phạt, cô vào một phòng nhỏ xíu ở khách sạn Hyatt với giường đôi cứng (người Nhật có những ý tưởng hoàn toàn khác về sự dễ chịu) choán chỗ cả căn phòng. Cô vào phòng tắm (lại một không gian nhỏ tin hin cỡ bằng tủ quần áo ở thành phố New York), và thấm ướt khăn mặt bằng nước lạnh rồi phủ lên mặt mình. Chiếc khăn khô cứng và không thực sự thấm nước lắm. Cô bỏ xuống và nhìn nó bật khóc.

Mọi chuyện luôn có vẻ là vậy, cô tự nhắc mình. Lúc khởi nghiệp, có vẻ như lúc nào cô cũng khóc rồi quay lại làm việc. Làm việc, khóc, làm việc, khóc, làm việc, khóc, cô nghĩ.

Vẫn nức nở, cô vào phòng chính và ngồi xuống cái giường cứng ngắt. Cô tưởng tượng hầu hết mọi người sẽ rất sốc khi biết cô đã tồn

bao nhiêu thời gian vào việc khóc lóc. Vì con người cô trước đám đông rất điềm tĩnh, và vui vẻ, cực kỳ lạc quan, luôn tin rằng rồi mọi thứ sẽ ổn thỏa và rằng một cơ hội mới đầy phấn khích lấp ló ngay kia thôi. Cô chưa bao giờ khóc trước mặt bất cứ ai (mặc dù trợ lý từng bắt gặp khuôn mặt sưng húp lên của cô. Cô luôn giả vờ rằng chẳng có chuyện gì cả). Vậy mà cô không kiểm soát nổi chính mình. Việc giải tỏa cảm xúc rất quan trọng - nếu không cuối cùng ta cũng thành loại nghiện ngập...

Rồi cô nằm ngửa ra giường, đờ đẫn nhìn lên sàn nhà, chỉ cao chừng bảy feet. Cô muốn gọi cho ai đó - Nico hoặc Wendy, hoặc bạn trai hay người yêu, mà lúc này cô không có - hay bất cứ ai nghe nỗi đau của cô và bảo cô rằng cô rất tuyệt vời và khiến cô thấy dễ chịu hơn - nhưng chẳng có ai để gọi cả. Vì vậy cô nghĩ sẽ tự mình giải quyết việc này ra sao. Và cô đã luôn tự lo liệu mọi việc và vượt qua được tất cả.

Chiều hôm đó cô không gọi cho ông Ikito. Cô đợi đến sáng hôm sau, rồi cô đón một chuyến bay về Los Angeles. Cô bảo ông rằng cô cần vài ngày để nghĩ về giải pháp của ông. Rồi cô cứ nần nã không chịu quyết định, tập trung vào việc đang xảy ra ở các cửa hàng bán sản phẩm của cô ở Los Angeles, Dallas, Miami và Chicago. Và ở mọi nơi cô đều nhận một phản ứng giống hệt nhau: Dòng sản phẩm mùa xuân rất “thú vị.” Nhưng cô đã thiết kế vài mẫu khác, vài mẫu bình thường cho các cửa hàng, phải không nhỉ? Không, cô không thiết kế. Vậy ở New York, mọi người phản ứng thế nào? Bergdorf có nhận dòng sản phẩm này không?

Họ có, cô đảm bảo với mọi người, và Barney cũng nhận. Nhưng điều cô không đề cập là họ chỉ lấy có vài mẫu. Những mẫu truyền thống nhất. Theo lời những người mua thì chúng “lạc quan đầy hy vọng.” Nhưng sẽ chẳng ích gì nếu họ mua hàng rồi cuối cùng lại phải bán giảm giá tám mươi phần trăm.

Mẹ kiếp chứ, lúc này cô nghĩ, nhìn cái điện thoại khi đặt lên lại bệ lò

sưởi. Mọi người bị làm sao thế? Sao họ lại sợ hãi đến thế? Cô không quan tâm mọi người nói gì. Cô biết dòng sản phẩm mùa xuân là thứ đẹp nhất cô từng thiết kế. Nó lệch hướng hoàn toàn. Nhưng nó chính xác là thứ cô đã tưởng tượng, kể từ khi cô bắt đầu nghĩ đến nó một năm trước. Và sự thật là, cô đã mong đợi những bài phê bình hoành tráng. Cô đã mong đợi được ca ngợi và được mọi người nhắc đến. Cô không bao giờ thú nhận với bất kỳ ai. Nhưng có những giây phút cô đã tưởng tượng rằng bộ sưu tập này sẽ đưa cô lên một vị thế mới và có lẽ đảm bảo vị trí của cô trong lịch sử thời trang. Khi chết, cô muốn mọi người nói về cô: “Cô ấy là một trong những nhà thiết kế người Mỹ vĩ đại nhất.”

Được rồi, cô sẵn lòng sống không có được điều đó. Nhưng thế không có nghĩa là cô không nên cố thử. Nhưng thành công là vậy đó: Một khi bạn đã nếm trải nó, bạn muốn được hơn nữa, hơn nữa. Và không có gì giống với thành công ở thành phố New York. Bạn được ngưỡng mộ, được yêu quý, và mọi người có phần kính sợ. Thành công đi liền với sự an toàn và được đảm bảo. Trong khi thất bại thì...

Cô lắc đầu. Cô sẽ không nghĩ đến chuyện đó. Không ai đến thành phố New York để thất bại cả. Họ đến để thành công. Trước đây cô đã như thế này rất nhiều lần rồi, trên bờ vực thất bại. Và mỗi lần như thế, sự sợ hãi đều khiến cô cố gắng dõ dỏi hơn nữa. Nhưng trong quá khứ, nó không quan trọng nhiều đến thế: cô không có nhiều để mất. Giờ thì giữ bình tĩnh là việc sống còn. Cô không được nổi đóa. Cô phải bình tĩnh và tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra và cô không bị tổn thương và mọi thứ rồi sẽ ổn.

Cô sẽ phải gọi cho ông Ikito. Nhưng cô sẽ nói gì đây?

Cô sẽ không để cho tác phẩm của mình bị kẻ khác tước đi và làm lại như thể cô là một kịch bản gia Hollywood nào đó. Cô sẽ không để bị đùa bỡn như thế. Và nếu tin này lọt ra ngoài rằng cô đã không thiết kế dòng sản phẩm ở Nhật, nó sẽ phá hủy chữ tín mà cô đã phải nỗ lực rất

ghê gớm để đạt được. Đây là giới hạn, và cô sẽ không bước qua. Đây là vấn đề của lòng danh dự. Và trong một thế giới nơi còn rất ít lòng danh dự trong bất cứ nghề nghiệp nào, ta phải bảo vệ vài thứ ít ỏi đích thực và đúng đắn còn lại.

Mất đi nguồn thu nhập từ nước ngoài sẽ làm tổn hại thật sự tới công ty, nhưng cô sẽ không cứ thế mà chấp nhận. Sẽ có giải pháp. Ông Ikito sẽ phải chấp nhận mẫu thiết kế của cô hoặc thôi luôn, và lẽ ra cô phải nói với ông ta như thế ngay từ lúc đầu.

Cô cầm điện thoại lên gọi cho ông ta. Và đúng lúc đó, cô nhìn thấy Giải thưởng CFDA Perry Ellis, được đặt một cách tự hào trên giữa bệ lò sưởi. Giải thưởng này đột nhiên khiến cô nghĩ thêm một lần nữa. Đó là lời nguyện, cô điên cuồng nghĩ. Lời nguyện cuối cùng đã tìm được cô. Giải thưởng Perry Ellis là giải thưởng đáng ham muốn nhất trong ngành thời trang, được trao hai năm một lần cho nhà thiết kế trẻ triển vọng nhất để vinh danh Perry Ellis, người đã chết vì bệnh AIDS vào cuối những năm 1980. Đạt được giải thưởng này tạo nên sự nghiệp cho nhà thiết kế trẻ, đưa anh ta hay cô ta vào tâm điểm chú ý. Nhưng cũng có tin đồn về mặt trái của nó: Vài nhà thiết kế giành được giải thưởng này đã bị sập tiệm. Là một trong rất ít phụ nữ từng đạt giải thưởng này, cô đã đùa rằng là một phụ nữ cho phép cô thoát khỏi lời nguyện đó. Nhưng cuối cùng có lẽ điều đó không đúng - và đột nhiên cô thấy cuộc đời trải ra phía trước mặt mình. Cô trên đà xuống dốc. Hai mùa tiếp theo phản ứng của công chúng sẽ y hệt như mùa xuân. Những đơn đặt hàng của các cửa hàng sẽ giảm dần. Mọi người sẽ thôi không mua quần áo của cô nữa. Trong một năm rưỡi cô sẽ phá sản và ra ngoài đường. Và cô sẽ phải quay về quê, độc thân, và thất bại ở tuổi bốn mươi ba...

Điện thoại trong tay cô đột ngột đổ chuông và cô giật bản cả mình, vội vàng nhấn nút nghe. Giọng phụ nữ ở đầu dây bên kia nghe rất lạ. “Cô Victory Ford à?” cô ta hỏi.

“Vâng tôi đây,” Victory thận trọng nói, nghĩ chắc là người mua bán hàng qua điện thoại.

“Xin chào, tôi là Ellen từ văn phòng của Lyne Bennett.” Cô ta dừng lại, như thể để người nghe tiếp nhận được thông tin rằng nhà đại tỷ phú Lyne Bennet đang gọi, và Victory suýt phá lên cười. Vì lý do quái quỷ gì mà Lyne Bennett lại gọi cho cô nhỉ? Cô băn khoăn. “Tôi biết chuyện này khá bất ngờ, nhưng ông Bennett tự hỏi liệu cô có thể gặp ông vào tối thứ Năm tuần này vào lúc sáu giờ được không?”

Lần này thì Victory cười thật. Loại đàn ông gì mà lại sai thư ký mời người khác đi hẹn hò hộ mình? Nhưng cô không được đi đến kết luận vội vàng. Có lẽ không phải là một cuộc hẹn hò - cô đã gặp Lyne Bennett vài lần mấy năm qua và ông ta chưa bao giờ để ý tới cô. “Cô có phiền nếu tôi hỏi tại sao không?” cô nói.

Ellen nghe có vẻ xấu hổ và ngay lập tức Victory thấy tội nghiệp cho cô ta. Làm cái nghề khổ thật. “Tôi nghĩ ông ấy... muốn biết thêm về cô. Tôi chỉ biết là ông ấy bảo tôi gọi cho cô và xem cô có gặp ông ấy không.”

Victory nghĩ trong một giây. Những người đàn ông giàu như Lyne Bennett chưa bao giờ quan tâm tới cô cho lắm. Nhưng mặt khác, cô cũng không phải là loại bị họ cuốn hút. Cô quá hoang dã và thẳng thắn để mà chơi trò săn một chú giàu có. Và cô chưa bao giờ tin cái ý tưởng rằng tiền của một người đàn ông giàu có là giải pháp cho những khó khăn của một phụ nữ. Bằng việc Lyne Bennett đã bận tâm tìm cô, nghĩa là ông ta có thể khác biệt. Và căn cứ vào tình huống hiện tại của mình thì tỏ ra thân thiện cũng chẳng mất mát gì.

“Tôi sẽ rất vui được gặp ông ấy, nhưng tôi phải đến buổi khai mạc của Whitney Biennial thứ Năm này,” cô nói. “Tôi không biết liệu ông Lyne Bennett có thích hội họa không...”

“Ông ấy rất thích,” Ellen nói, nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Ông ấy có một trong những bộ sưu tập quan trọng nhất trên thế giới...”

Victory mỉm cười, tự hỏi mình đang nghĩ gì. Đương nhiên là Lyne Bennett “thích” hội họa. Ông ta là tỷ phú mà, đúng không? Và điều đầu tiên mà đàn ông làm khi họ có tiền (dĩ nhiên là sau khi hẹn hò với siêu mẫu) là đánh bóng những rìa ngoài thô ráp về nghệ thuật và văn hóa của mình .

Victory gác máy, đột nhiên thấy hưng phấn. Cô nghĩ cú điện thoại của Lyne Bennett là một tín hiệu cho thấy có gì đó sắp sửa đổi thay. Thứ gì đó mới mẻ và thú vị sắp sửa xảy ra - cô có thể cảm nhận được nó. Cô tự tin nhìn chiếc điện thoại và nhấn số gọi sang Nhật.

3

Victory mở khăn ăn ra và nhẹ nhõm nhìn quanh nhà hàng.

Ngay cả nếu bộ sưu tập của cô không thành công, được quay trở lại New York vẫn thật tuyệt vời, nơi phụ nữ có thể là chính mình. Nơi họ có thể thẳng thắn mà nói, “Tôi muốn thế này!” và không ai đối xử với họ như thể họ là kẻ thù của Chúa, đang vi phạm một quy tắc thiêng liêng bất khả xâm phạm nào đó về hành vi của phụ nữ.

Không giống như ở Nhật, cô tức giận nghĩ. “Cô Victory. Cô không nói 'Không' với đề nghị của tôi!” Ông Ikito khẳng khái nói thế khi cô gọi ông ta. “Cô là phụ nữ. Cô nghe theo đàn ông. Điều đàn ông nói tốt hơn.” Và cuối cùng, cô đã phải nhượng bộ, đồng ý hoãn quyết định sang ngày hôm sau. Chuyện đó thực sự khó chịu. “Cung ơi, cung đơn giản là buộc các cửa hàng lấy mẫu thiết kế của cung thôi,” David Brumley bạn cô đã nói, khi anh gọi để an ủi cô sau những màn phê phán ác liệt. “Đừng để họ chỉ đạo cung. Cung bảo họ phải làm gì chứ. Trời ạ.” Đương nhiên, David có thể dễ dàng nói thế. Anh là nhà thiết kế thời trang thành công, nhưng anh ta cũng là một người đàn ông, và gay. Và nổi tiếng là một diva. Mọi người sợ David. Trong khi dường như không một ai sợ hãi, dù chút ít, Victory Ford cả...

Thôi, cô sẽ không nghĩ đến chuyện đó. Bây giờ thì không, khi cô đang chuẩn bị ăn trưa với hai cô bạn thân ở nhà hàng Michael's. Mặc cho mọi thăng trầm, Victory chưa bao giờ trở nên chán cuộc sống ở thành phố New York. Và cô vẫn thấy phấn khích khi đi ăn trưa tại Michael's. Nó đắt đỏ đến nỗi bịch và có chất bẽ lũ như căn tin trường trung học. Nhưng ngày ta thôi trân trọng những thứ ngớ ngẩn trong đời là ngày ta trở thành một ả dờ hơi già xạm khô khan. Và sau đó chẳng ai sẽ bắt máy khi bạn gọi đến.

Cô đến sớm và tóm lấy cơ hội để ngắm khung cảnh. Nhà hàng Michael's là căn tin giá cao cho những người có thể lực và ảnh hưởng của thành phố, một số quá nghiện đi lại đến nỗi hàng ngày họ ăn trưa ở ngay ngoài đường như thể nó là một câu lạc bộ vùng quê riêng của họ. Nếu ta muốn nhắc mọi người nhớ đến sự hiện diện của mình, ta phải ăn trưa ở Michael's, nơi giang hồ đồn thổi là các nhà báo phụ trách mục lượm lật trả tiền cho các hầu bàn để được nghe báo cáo lại ai ăn trưa với ai và họ nói những chuyện gì. Những bàn được mọi người thích ngồi thường có số từ một tới mười, và có lẽ vì cô ăn trưa với Nico O'Neilly và Wendy Healy (Victory khiêm tốn về sự quan

trọng của bản thân nên không thêm tên mình vào danh sách đó), họ được ngồi ở bàn số hai.

Đặt cách đó vài bước chân và có vẻ rất oai vệ là bàn số một, cái bàn được ham muốn nhất trong nhà hàng. Nó không chỉ được coi là “Bàn Quyền lực.” Nó còn là cái bàn riêng tư nhất trong nhà hàng vì nó cách các bàn khác đủ xa để tránh không bị nghe lén. Ngồi ở bàn đó là ba phụ nữ mà Victory thầm đặt tên là Ong Chúa. Già hơn, khôn ngoan hơn, và nổi tiếng vì những vụ thình thoảng họ nổi điên hét toáng lên. Họ là những phụ nữ thành đạt tột bậc đã làm khuynh đảo cả thành phố bao năm nay. Nghe đồn rằng họ bí mật điều khiển cả New York. Không những ở vị trí đầu trong lĩnh vực của họ, mà họ còn sống ở đây chừng hơn bốn mươi năm, có những mối quan hệ sâu sắc với những người quan trọng. Thật vậy, một trong số họ, Susan Arrow, nổi tiếng vì có lần đã nói, “Mọi người đều là con số không ở thời điểm nào đó trong đời mình, bao gồm cả thị trường.”

Susan Arrow có lẽ gần bảy mươi tuổi, nhưng nếu nhìn bề ngoài thì gần như không thể biết được tuổi thực của bà. Có gì đó xảy đến với những phụ nữ thành công khi họ đến tuổi bốn mươi - như thể thời gian bắt đầu quay ngược, và kiểu gì đó trông họ đẹp hơn và trẻ hơn hồi họ còn ba mươi. Dĩ nhiên là họ đã tiêm đầy botox vào mặt mình, rồi nâng mắt và thình thoảng nâng cả mặt, nhưng hiệu quả thì sâu sắc hơn kết quả có thể đạt được bằng con dao của nhà phẫu thuật. Thành công và tự phát triển hết năng lực là điều thực sự khiến phụ nữ rạng ngời - họ tỏa sáng rõ ràng trong đời. Susan Arrow đã chiến đấu với ung thư, hai lần nâng mặt và có lẽ cả bom ngực, nhưng ai quan tâm chứ? Bà ấy vẫn gợi cảm, mặc một chiếc áo len cổ tim bằng cashmere màu kem và quần len màu kem. Victory và Nico luôn bảo rằng họ hy vọng trông mình đẹp được bằng nửa thể khi họ bằng tuổi bà.

Susan là người thành lập và chủ tịch công ty quan hệ công chúng thành công lẫy lừng ADL. Và bà ngồi cùng với Carla Andrews, phóng viên tin tức giờ cao điểm nổi tiếng, và Muffie Williams, bà này, gần

sáu mươi, là người trẻ nhất trong nhóm. Muffie là chủ tịch chi nhánh B et C ở Mỹ, tập đoàn chuyên bán các mặt hàng xa xỉ, khiến bà trở thành người phụ nữ quyền lực nhất trong ngành thời trang ở Mỹ. Tuy vậy, ngoại hình của bà lại cực kỳ tương phản với cái tên WASP[2] nghe có vẻ nhẹ nhàng của bà. Muffie là một WASP (xuất thân từ một gia đình Boston Brahmin), nhưng trông bà có vẻ rất Pháp và khó lại gần. Mái tóc đen của bà vuốt ngược ra sau đầu và buộc chặt thành một búi nhỏ, và bà luôn đeo đôi kính Cartier màu xanh da trời khung làm bằng vàng mười tám cara. Bà là một nữ doanh nghiệp tàn nhẫn không chịu đựng nổi những kẻ ngu xuẩn. Và bà có thể làm nên hay hủy hoại sự nghiệp của một nhà thiết kế.

[2] (WASP, Wasp) (từ Mỹ, nghĩa Mỹ) người Anglo-Saxon da trắng theo đạo Tin lành (White Anglo-Saxon Protestant)

Tim Victory lỗi một nhịp khi cô mới bước vào nhà hàng Michael's và thấy Muffie - không hẳn là sợ, mà ngưỡng mộ thì đúng hơn. Với cô, Muffie tương đương với Mick Jagger. Khiếu thẩm mỹ của bà ta là vô song và tiêu chuẩn của bà gần như không với tới được. Một từ của Muffie có ý nghĩa mọi thứ với Victory, trong khi vài người thấy chuyện đó trẻ con, Victory vẫn trân trọng rất nhiều lời góp ý mà Muffie đã dành cho cô trong bao năm qua. Sau show diễn lớn đầu tiên của cô, sáu năm trước, Muffie đã ra sau cánh gà, hồng hách vỗ lên vai cô, và thì thầm bằng cái giọng miền Bờ Đông khó chịu của mình, “Rất giỏi đây, cô gái. Rất, rất giỏi. Cô có khả năng đây.”

Nếu là hoàn cảnh bình thường, có lẽ Victory đã lại bàn bà chào hỏi. Nhưng cô đoán phản ứng của Muffie với show diễn của cô cũng giống với giới phê bình. Và Muffie thường không nói gì nếu bà không thích. Sự im lặng của cô cũng có ý nghĩa như vậy. Đôi khi tốt hơn hết là không nên đưa mình vào một tình huống khó xử. Vì thế khi Muffie nhìn thấy cô lúc cô ngồi xuống, Victory quyết định chỉ giới hạn màn chào hỏi bằng một cái gật đầu trung tính.

Nhưng lúc này, đúng lúc cô đang lén nhìn bàn Ong Chúa thì Muffie đột nhiên nhìn lên và bắt gặp Victory đang đăm đăm nhìn. Victory ngượng nghịu mỉm cười, nhưng Muffie không có vẻ khó chịu. Bà đứng dậy đặt khăn ăn xuống ghế và tiến về phía cô.

Trời ơi, Victory căng thẳng nghĩ. Cô không thể tưởng tượng nổi show diễn của cô tệ đến mức phải khiến Muffie đặc biệt báo cho cô biết điều đó. Hai giây sau Muffie đã đứng trước mặt cô, mặc bộ quần áo may bằng vải tuyết có gắn những đồng xêquin. “Cung ơi, tôi đã định gọi cho cô,” bà thì thầm.

Victory ngạc nhiên nhìn bà. Muffie chưa bao giờ dành cho cô vinh dự được bà gọi điện thoại. Tuy nhiên trước khi cô kịp trả lời, Muffie tiếp tục, “Tôi muốn cô biết rằng show diễn của cô thật xuất sắc. Giới phê bình không hiểu họ đang nói gì đâu - họ nói sai thường xuyên như khi họ nói đúng vậy. Hãy tiếp tục việc cô đang làm, cô gái ạ. Và cuối cùng thế giới sẽ bắt kịp với cô.” Và sau khi tuyên bố xong, Muffie vỗ lên vai Victory hai lần (khá giống nữ hoàng dùng thanh kiếm gõ lên vai hiệp sĩ, Victory nghĩ), và quay lại bàn mình.

Trong vài giây, Victory choáng váng ngồi đó, cố gắng tiêu hóa lời khen ngợi bất ngờ này. Và rồi cô cảm thấy như thể mình sắp nổ tung lên vì hạnh phúc. Những giây phút thế này rất hiếm hoi. Và dù tương lai có xảy ra chuyện gì, cô biết mình sẽ trân quý lời nhận xét của Muffie như thể nó là bảo vật gia truyền, lấy nó ra và nhìn ngắm nó mỗi khi cảm thấy buồn chán.

Có tiếng xao động ở cửa. Và Nico O’Neilly xuất hiện, đi vụt qua ông chủ nhà hàng như thể ông ta không hề tồn tại mà tiến thẳng về phía bàn. Mặt cô rạn rở hằn lên khi nhìn thấy Victory. Nico gần như lúc nào cũng lãnh đạm và thường lạnh nhạt, nhưng với bạn bè thì không bao giờ như vậy. “Đi Nhật thế nào?” Nico vừa hỏi vừa ôm Victory.

“Tệ hại lắm,” Victory nói. “Nhưng Muffie Williams vừa bảo với mình rằng, bà ấy nghĩ show diễn của mình xuất sắc. Mình sẽ sống nhờ vào câu đó trong ba năm tiếp theo.”

Nico mỉm cười. “Cậu không việc gì phải thế, Vic ạ. Cậu là thiên tài.”

“Ôi, Nic...”

“Tớ nói thật lòng đấy,” Nico vừa nói vừa mở khăn ăn ra. Cô quay sang bồi bàn đang đứng cạnh mình. Anh này đợi thời điểm thích hợp để đưa thực đơn cho cô. “Nước. Rượu sâm panh. Cảm ơn,” cô nói.

Victory trù mển nhìn bạn mình. Mọi quan hệ của cô với hai bạn gái là vô giá. Bởi chỉ khi ở bên phụ nữ, ta mới thực sự tỏ ra yếu đuối. Ta có thể muốn được bạn bè ôm và vỗ lên lưng mà không cần phải lo lắng sẽ bị coi là kẻ bất an không cứu chữa nổi. Nhưng tình bạn của cô với Nico còn sâu sắc hơn. Nhiều năm trước, khi cô gặp một năm tồi tệ và không đủ tiền để sản xuất bộ sưu tập tiếp theo, Nico đã cho cô vay bốn mươi ngàn đô. Victory đã không hỏi vay, và thậm chí không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng một tối, Nico đã xuất hiện ở xưởng thiết kế của cô như một bà tiên mẹ đỡ đầu. “Tớ có tiền và cậu cần,” cô vừa nói vừa viết một tờ séc. “Và đừng lo chuyện sẽ không có khả năng trả lại cho tớ. Tớ biết cậu sẽ làm được.”

Con người có đặc điểm thú vị, Victory nghĩ, là ta không bao giờ biết thăm sâu trong họ là thế nào, nhất là với những người như Nico O’Neilly. Khi lần đầu gặp Nico, cô không tưởng tượng nổi cuối cùng chính Nico lại dạy cho cô về tình bạn, rằng đằng sau cái vẻ ngoài lạnh nhạt là một con người chung thủy mãnh liệt. Giá như anh bồi bàn hiểu Nico thực sự là một con người tuyệt vời thế nào, Victory nghĩ, thích thú liếc nét mặt bồi bàn khi anh ta căng thẳng mở thực đơn ra. Nico vẫy tay bảo thôi. “Được rồi. Tôi đã biết mình muốn gọi gì rồi.” Câu nói của cô không có gì ác ý. Nhưng anh bồi bàn vẫn trông như thể anh

ta vừa bị cắn cho phát. Giống như hầu hết những người đàn ông đối mặt với một phụ nữ không chịu gia nhập vào những sự tinh tế thông thường của xã hội, anh bồi bàn chắc hẳn nghĩ Nico là một ả xấu xa.

Tuy nhiên, Nico được cái hoàn toàn vô nhiễm với những lời nhận xét của mọi người về mình, và cô nồng nhiệt chào người qua bàn. Cô bị kích động một cách bất thường. Cuộc gặp với Huckabees đã tiến triển cực kỳ tốt đẹp. Đặc biệt là khi Peter Borsch đã gần như lờ Mike Harness đi hoàn toàn - và rồi, sung sướng vì chiến thắng của mình, cô đã làm một việc cô không bao giờ nghĩ mình sẽ làm là gọi cho Kirby Atwood, bí mật hẹn gặp anh sau bữa trưa. “Tớ vừa làm một việc cực xấu xa,” cô tự hào nói, như thể cô hoàn toàn không nghĩ chuyện đó có gì là xấu xa cả. “Sáng nay tớ đã phát điên lên với Mike Harness...”

“Tớ tin chắc là ông ta đáng bị thế...”

“Ừ, thực ra không liên quan đến công việc.” Nico ngồi ngả người ra và vừa nhìn xuống vừa xếp lại khăn ăn trên đùi. “Tớ nhận ra tớ đã tự khép mình trong một tòa tháp. Tớ không thể bị ai chạm vào, và vì thế tớ đã làm một việc tồi tệ...”

Victory bật cười. “Cung ơi, cậu chưa làm gì tồi tệ cả. Về mặt xã hội thì càng không. Cậu luôn hoàn hảo.”

“Nhưng không phải thế. Hay ít nhất, tớ không muốn lúc nào cũng thế. Và vì vậy tớ...” cô im bật, nhìn quanh nhà hàng để chắc chắn không ai nghe thấy họ.

Vào giây phút đó, Susan Arrow nhìn thấy họ và chào người qua một bên bàn.

“Xin chào các cô gái,” bà kêu lên như một con quạ già.

Đột nhiên Nico lại trở nên chuyên nghiệp. “Cung ơi, chúng ta có thể

nói chuyện về khách hàng của bà, Tanner Cole được không?” cô hỏi. Tanner Cole, ngôi sao điện ảnh, là người chụp bìa tháng Mười một cho tạp chí *Bonfire*, và đòi được chụp thêm ảnh. Để làm vừa lòng anh ta thì buộc phải chụp thêm ba lần nữa. Và rồi anh ta rõ ràng đã làm một trong các trợ lý sợ phát khiếp khi đề nghị cô ấy thổi kèn cho anh ta trong phòng vệ sinh.

“Tình yêu ơi, anh ta lớn lên từ một cái kho thóc. Nghĩa đen đấy. Anh ta không biết cư xử gì đâu,” Susan nói.

“Ai cơ?” Carla Andrews nghi ngờ hỏi, đặt tay lên tai. Carla đang ngồi ở phía bàn bên kia, và ghét bị bỏ ra ngoài bất cứ chuyện gì - một trong những lý do vì sao, nhiều người nghi ngờ, bà có thể có thể tại chức được lâu như thế trong khi những phụ nữ trẻ hơn đã bị cho nghỉ.

“Tanner Cole. Ngôi sao điện ảnh,” Muffie Williams lạnh nhạt nói. Mặc cho mối quan hệ khăng khít giữa ngành thời trang và Hollywood, Muffie vẫn bướng bỉnh khăng khăng vin vào quan điểm kiểu cũ về các diễn viên. Rằng họ là những đứa trẻ được nuông chiều quá mức, được trả quá cao và nên bị nhìn nhận như vậy.

“Tôi biết anh ta là sao điện ảnh,” Carla nói, nhìn Muffie vẻ khinh thường. “Tôi đã phỏng vấn anh ta chín lần. Tôi phỏng vấn anh ta khi anh ta còn là một thằng nhóc.”

“Chị có chắc là muốn chia sẻ thông tin đó không đấy?” Muffie hỏi, dùng khăn chấm môi.

“Tôi không cần biết ai biết cái gì. Tôi chả sợ gì cả,” Carla vặn lại.

“Victory,” Susan hỏi, lờ Carla và Muffie đi, “Lyne Bennett liên lạc được với cô chưa?”

Hóa ra ông ta có được số của mình bằng cách đó, Victory nghĩ. Cô gật đầu. “Ông ấy đã gọi cho tôi sáng nay rồi.”

“Tôi hy vọng cô không thấy phiền,” Susan nói. “Tôi chưa bao giờ cho ai số điện thoại, nhưng suốt ba tuần qua Lyne cứ làm phiền tôi. Kể từ lúc ông ta đến show diễn của cô. Tôi cứ bảo ông ta là tôi phải hỏi cô trước đã. Lyne là thế đó - ông ta bị ám ảnh quá mức. Ông ta gọi tôi năm lần, nài nỉ muốn gặp cô bằng được.”

Trời ơi, Victory nghĩ - giờ cả nhà hàng Michael sẽ biết rằng Lyne muốn hẹn hò với cô. Nhưng chuyện đó cũng không thực sự quan trọng lắm. Giây phút cô bị bắt gặp nhìn thấy đi cùng ông ta giữa chốn đông người, mọi người sẽ biết ngay. “Tôi đã gặp ông ta rồi,” Victory nói, không hiểu hành động của Lyne. “Ít nhất là mười lần.”

“Có khi cô gặp ông ta hàng trăm lần rồi,” Susan cười hô hô. “Nhưng Lyne không nhớ gì cả. Não ông ta như cái sàng ấy. Ông ta gặp đối tác kinh doanh đầu tiên vài năm trước, và ông ta không nhận ra ông ấy.”

“Ông ta đâu có ngu đến thế. Ông ta là tỷ phú, chị biết mà,” Carla phản đối.

“Mà dù sao, ông ta vô hại ấy mà,” Susan nói.

“Ông ta là người dễ chịu,” Carla thêm vào. “Phụ nữ luôn lợi dụng ông ta. Đặc biệt là phụ nữ thông minh.”

“Ông ta là một người đàn ông. Ông ta hoàn toàn không biết mình muốn gì,” Muffie thì thầm.

“Tình cờ ông ta lại bạn rất tốt của tôi,” Susan nghiêm nghị nói. “Ông ta có thể không hoàn hảo, nhưng ai hoàn hảo cơ chứ? Tôi luôn tự nhắc

mình rằng dù ông chồng tôi, Walter, có làm tôi điên lên cỡ nào, thì tôi có khi còn tệ hơn...”

“Wendy tới kìa,” Nico nói, ngược lên.

“Xin chào. Tớ xin lỗi vì đến muộn,” Wendy Healy nói, đi lại bàn mình. Kính của cô bóng mờ hơi nước và cô hơi vã mồ hôi.

“Tình yêu ơi, trông cô như thể vừa *đi bộ* đến,” Susan ré lên. “Họ không chăm sóc cô ở Splat à?”

Wendy nhăn nhó. Cô *đã* đi bộ từ văn phòng tới đây. Trợ lý của cô, Josh, đã thản nhiên thông báo với cô là anh ta không gọi được xe. “Tôi có trợ lý nam,” cô nói, như để giải thích.

“Tớ cũng từng có trợ lý nam,” Victory nói. “Anh ta mặc áo len hồng mua ở một tiệm đồ từ thiện, và ngủ trưa. Trên sofa. Như một đứa trẻ. Tớ cứ nghĩ mình nên cho anh ta uống sữa và ăn bánh.”

“Toàn bộ đàn ông ở thành phố này sắp điên cả rồi ư?” Wendy hỏi.

“Nói đến chuyện đó, cô có gặp Victor Matrick gần đây không?” Susan tự nhiên hỏi.

“Chiều nay tôi phải gặp ông ta,” Wendy nói.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé, được không cô gái?” Susan nói.

“Đương nhiên rồi,” Wendy nói.

“Chúc bữa trưa ngon miệng,” Nico vừa nói vừa vẫy tay.

“Tớ không biết là Susan biết Victor Matrick đây,” Wendy thì thầm, ngồi xuống.

“Tùng hện hò với ông ta,” Victory nói. “Họ vẫn đi nghỉ với nhau ở St. Barts. Dĩ nhiên là cùng với vợ và chồng đáng kính của họ.”

“Tớ luôn thấy kinh ngạc khi cậu biết những chuyện như vậy,” Nico nói.

“Tớ hay đi loanh quanh mà,” Victory nói. “Tớ gặp họ ở St. Barts năm ngoái.”

“Khi đó Victor thế nào?” Wendy hỏi.

“Kỳ quặc,” Victory nói. “Ông ấy mang theo một bộ dụng cụ chơi golf. Mà ở St. Barts thì làm gì có sân golf nào.”

“Tớ thực sự lo cho Victor,” Wendy nói. “Sáng nay ông ta nói chuyện nghe rất điên. Nếu ông ấy điên thật thì tớ toi đời.”

“Sự nghiệp của mình không nên phụ thuộc vào một người nào đó,” Victory nói. “Nó chỉ nên phụ thuộc vào chính mình.”

“Nên thế. Nhưng cậu may mắn, vì cậu không làm cho một tập đoàn.”

“Chính vì thế tớ không sẽ bao giờ làm cho một tập đoàn,” Victory nói. “Nhưng Parador đang ăn nên làm ra. Và ai cũng biết là nhờ cậu.”

“Mọi chuyện rất đơn giản,” Wendy nhún vai nói. “Tớ chỉ cần phải giành được một giải Oscar, thế thôi. Với *Ragged Pilgrims*. Hoặc nếu không thì Nico sẽ phải chiếm được vị trí của Victor.”

“Chuyện đó mất ít nhất là vài năm nữa,” Nico nói như thể chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra. “Trong lúc chờ đợi, tớ thấy không cần phải lo về Victor.” Cô ra hiệu cho bồi bàn. “Victor dễ xử lý. Nếu cậu biết cách đối phó với ông ấy.”

“Vâng?” anh bồi ngáp ngừng hỏi.

“Chúng tôi muốn gọi món.”

“Tôi sẽ dùng thịt bò nướng. Chín vừa,” Victory ngọt ngào nói.

“Cá hồi, cảm ơn,” Nico nói.

“Còn tôi sẽ dùng salad Nicoise cá ngừ. Không khoai tây,” Wendy nói.

“Cho khoai tây bên cạnh?” bồi bàn hỏi.

“Không khoai tây gì hết. Trên đĩa cũng không,” Wendy nói. “Thực ra, nếu anh có thể bỏ hết khoai tây ra khỏi cái nhà hàng này, thế sẽ tuyệt lắm.”

Bồi bàn chờ dẫn nhìn cô.

“Tớ phải giảm cân,” cô nói với cái bàn. “Ngực tớ trĩ xuống tận rốn rồi. Thực ra sáng nay tớ nhìn nó và suýt nhảy dựng cả lên. Thảo nào Shane không tình nguyện làm tình với tớ sáu tháng rồi.”

“Shane khỏe không?” Nico hỏi theo thói quen.

“Ồ, tớ không biết nữa,” Wendy nói. “Tớ gần như không gặp anh ấy. Nhà hàng của anh ấy sắp sửa tiêu tùng. Vì thế anh ấy dần dỗi suốt, trừ với bọn nhỏ. Tớ thì là thỉnh thoảng tớ nghĩ sẽ tốt hơn cho Shane nếu anh ấy sinh ra là một phụ nữ. Dù sao thì bọn tớ cũng gặp nhau trên giường. Và tớ biết là nghe thế này thì có vẻ kinh khủng, nhưng tớ không quan tâm lắm. Đến lúc nào đó, tớ sẽ thôi làm việc. Và rồi bọn tớ sẽ có cả đời để mà dành từng phút giây cho nhau và chọc nhau điên lên.”

“Cậu may mắn đấy,” Victory nói. “Shane còn đáng yêu. Triển vọng

duy nhất tớ có được là Lyne Bennett. Và tớ có thể đảm bảo với cậu rằng chúng tớ sẽ không dành trọn cả đời bên nhau.”

“Cậu đâu biết chắc được,” Nico nói với, Victory nghĩ, sự mơ màng khó hiểu. “Tình yêu có thể đột ngột xuất hiện.”

“Tớ vẫn tin vào tình yêu đích thực,” Wendy vừa nói vừa gật đầu. “Nhưng không nhất thiết phải là với người đàn ông năm mươi lăm tuổi và chưa kết hôn lần nào. Ý tớ là, sao lại thế chứ?”

“Tớ không biết,” Victory nói. “Dù sao, tớ không tin vào tình yêu đích thực. Tớ nghĩ nó thật vớ vẩn.”

“Ai cũng tin vào tình yêu đích thực,” Wendy nói. “Họ phải tin. Ý tớ là, còn gì khiến chúng ta tiếp tục sống chứ?”

“Công việc,” Victory nói. “Ham muốn được làm gì đó trong thế giới này. Hơn nữa, việc cần thiết phải ăn và mặc, và có một mái nhà trên đầu.”

“Nhưng thế lạnh lẽo quá,” Wendy phản đối. “Nếu mọi người không tin vào tình yêu đích thực, họ sẽ không đi xem phim.”

“Đúng ý tớ đây,” Victory nói. “Đó là một khái niệm quảng cáo. Sinh ra để bán sản phẩm.”

“Đừng nghe cô ấy,” Nico nói, trêu mếu nhìn Victory. “Cô ấy chỉ cố tình nói ngược lại thôi.”

“Ồ, tớ biết,” Wendy nói. “Một ngày nào đó cô ấy sẽ phải lòng...”

Victory thở dài. “Tớ quá già cho chuyện đó rồi. Tớ đã chấp nhận hiện thực đó cho đến cuối đời - hay ít nhất trong mười năm nữa. Cho đến khi tất cả đàn ông thôi không muốn ở bên tớ nữa. Tớ sẽ có những mối

quan hệ lạnh lùng, khá lịch sự với đàn ông, mà không ai to tiếng, nhưng cũng không ai thực sự quan tâm đến nhau.”

Thật thế á? Nico tự hỏi. Ta có thể già đến mức không còn muốn có tình yêu và ham muốn nữa ư? Suy nghĩ ấy khiến cô thấy khó ở, và cô muốn đổi đề tài. Cô nghĩ mình đã từ bỏ ý tưởng tình yêu lãng mạn từ rất lâu rồi.

“Dù thế nào nào,” Victory tiếp tục, “tớ không thể tưởng tượng nổi tại sao Lyne Bennet lại muốn hẹn hò với tớ. Tớ hoàn toàn không phải loại ông ấy ư.”

Nico và Wendy liếc mắt nhìn nhau. Wendy thở dài. “Vic, cậu là loại tất cả mọi người đều ưa, cậu có biết điều đó không? Cậu xinh đẹp, thông minh, và vui tính...”

“Và tất cả những đặc điểm mà phụ nữ nói với nhau khi họ không tìm được một người đàn ông nào,” Victory nói. “Thật vớ vẩn. Kiểu gì đàn ông cuối cùng cũng khiến ta thất vọng - làm sao họ không thể được, khi mà chúng ta phủ lên người họ đủ loại kỳ vọng? Và rồi một lần nữa ta nhận ra rằng lẽ ra ta nên dành thời gian cho đàn ông vào công việc của mình. Tớ xin lỗi, nhưng không có gì khiến ta thỏa mãn bằng khi được tạo ra thứ gì đó bằng bàn tay và bộ óc của mình... Đó là thứ không ai có thể cướp đi, dù chuyện gì có xảy ra chẳng nữa.” Cô đang nghĩ đến cuộc nói chuyện giữa mình và ông Ikito.

“Tớ vẫn thích ôm Shane,” Wendy nói, ân hận nghĩ mình đã không làm thế một thời gian rồi. “Tớ vẫn yêu *anh ấy*. Anh ấy là cha của con tớ. Chúng tớ tạo ra lũ trẻ đó. Mỗi liên hệ này thật sâu sắc.”

“Cậu có cảm thấy như thế với Seymour không?” Victory hỏi Nico.

Nghe tên Seymour đột nhiên khiến Nico cảm thấy tội lỗi vì chuyện mình sắp sửa làm với anh. Cô có nên kể với họ về Kirby không nhỉ?

Cô đã định kể với Victory, nhưng rồi cô nghĩ nên thôi. Cho đến lúc này thì cũng chưa thực sự có chuyện gì để mà kể. Và Victory sẽ hoảng lên. Cô ấy chắc chắn sẽ thất vọng. Victory chưa kết hôn bao giờ. Và giống hầu hết những người chưa từng có kinh nghiệm đó, cô thường có khuynh hướng lý tưởng hóa nó. Cô rất nghiêm khắc trong quan niệm về việc những người có gia đình thì phải cư xử thế nào. Không phải là cô phán xét gì Victory. Nhưng chỉ là vì nếu Victory giận cô, cô sẽ không biết phải làm gì. Biến Victory hay Wendy thành tòng phạm tội ác của mình là một việc không đúng đắn.

Cô phải đòi đề tài. “Về Victor,” cô nói. “Ông ta đủ khả năng làm mọi chuyện. Tôi nghĩ ông ấy không phải là vấn đề. Tôi nghĩ chính Mike Harness mới là vấn đề.” Và cô kể tiếp cho họ nghe chuyện ông ta đã cố tranh công cuộc gặp với Huckabees như thế nào.

“Về lại Splatch-Verner à?” tài xế hỏi.

“Ừm, không hẳn. Không phải lúc này,” Nico nói. “Tôi phải tạt cho chỗ này. Để lấy một thứ cho con gái tôi.” Cô tung ra thông tin này với sự uy quyền thường lệ, nhưng ngay lập tức nhận ra đó là một lý do ngu xuẩn. Làm sao mà, cô vừa nghĩ vừa nhìn vào ví tìm địa chỉ, lấy một thứ lại mất hơn vài phút được. Nhưng có lẽ cô sẽ chỉ ở đó vài phút. Có lẽ ngay giây phút nhìn thấy Kirby Atwood, cô sẽ nhận ra toàn bộ việc này là một sai lầm và ra về.

“Chúng ta có thể đi dạo trong công viên,” Kirby hồ hởi nói khi cô gọi cho anh sáng nay từ văn phòng. “Nhà tôi rất gần công viên. Tôi thích công viên lắm, còn em thì sao? Tôi thậm chí còn mua cho em một cái hot dog, quý bà xinh đẹp ạ.”

“Kirby,” cô kiên nhẫn thì thầm. “Tôi không thể bị bắt gặp đi trong Công viên Trung tâm với anh được.”

“Tại sao không?”

“Vì tôi đã có gia đình, nhớ không?”

“Vậy em không thể đi bộ trong công viên với một người bạn ư?”

“Tôi có thể gặp anh ở nhà anh,” Nico nói, nghĩ rằng chuyện này lẽ ra Kirby phải nghĩ đến chứ. Trừ phi sau rốt anh ta không thực sự muốn làm tình với cô.

“Ừ,” Kirby nói. “Lẽ ra tự tôi phải nghĩ ra chuyện đó, nhỉ?”

Việc Kirby hiểu ra sai lầm của anh khiến cô cảm thấy hy vọng.

Cô tìm được mảnh giấy viết địa chỉ của anh (một mảnh giấy cô đã định vứt đi sau khi gặp anh), và nhìn nó. Căn hộ của Kirby hoàn toàn không gần công viên chút nào - nó ở tận trên Phố 79 và Đại lộ 2. Nhưng cô cho rằng nếu ta là thanh niên, thì năm tòa nhà chả là gì cả.

“Tôi sẽ đến số 302 Phố 79 Đông,” cô nói với tài xế.

Trời ơi, cô đang làm gì thế này?

Cô bật điện thoại di động lên. Cô không thể để văn phòng không liên lạc được với cô quá lâu. Cô gọi cho trợ lý của mình, Miranda, để nhận tin nhắn. Cô có nên nói dối y hệt với Miranda như nói với tay tài xế? Tốt hơn là nói linh tinh thôi. “Tôi phải tạt qua chỗ này,” cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ. Mới hơn hai giờ một chút. Nếu cô và Kirby thực sự làm việc đó, sẽ mất bao lâu? Mười lăm phút? Nhưng rồi cô sẽ phải nói chuyện với anh ta trước và sau đó một chút. “Tôi sẽ về lại văn phòng lúc khoảng ba giờ,” cô bảo Miranda. “Có lẽ là ba giờ rưỡi, tùy thuộc vào giao thông.”

“Không vấn đề gì,” Miranda nói. “Chị có một buổi họp lúc bốn giờ. Báo cho tôi biết nếu chị về trễ nhé.” Ông Chúa, Nico nghĩ, Miranda thông minh ghê gớm. Cô ta chắc chắn đủ thông minh để biết khi nào không nên hỏi. Cô ta hiểu rằng thông tin là trên cơ sở cần-phải-biết.

Cô gọi lại hai cuộc điện thoại, rồi bị kẹt xe trên Phố 59. Sao tài xế không đi qua công viên nhỉ? Nhưng dĩ nhiên, công viên đóng cửa vào giờ ăn trưa. Thật là một quy tắc vừa bất tiện vừa ngu xuẩn. Xin nhanh lên cho, nhanh lên, cô thấy mình đang nghĩ. Một khi cô đã quyết định gọi cho Kirby, thì không có đường quay lại. Và cô cứ liên tục mong đợi dữ dội, nóng lòng được gặp anh nhưng đồng thời cũng rất sợ hãi. Cứ như thể cô trở lại tuổi mười tám, chuẩn bị đi hẹn hò lần đầu tiên. Cô cảm thấy hơi choáng váng.

Cô nên gọi cho Seymour, cô nghĩ. Cô không muốn anh gọi cô trong khi cô đang ở chỗ Kirby và rồi phải nói dối anh.

“Alua,” Seymour nói, nhắc điện thoại lên trong căn nhà mặt tiền. Kể từ lúc Seymour quyết định nuôi giống chó hai năm trước, anh đã có kiểu bày tỏ tình cảm kỳ lạ, một trong số đó là trả lời điện thoại kiểu mới này.

“Chào anh,” Nico nói.

“Có chuyện gì thế? Anh đang bận,” Seymour nói.

Nico biết anh không có ý thô lỗ. Chỉ là tính anh như vậy. Và anh đã không thay đổi kể từ đêm cô gặp anh mười bốn năm trước tại một bữa tiệc. Và anh đã thuyết phục cô rời bữa tiệc, tới một quán bar, rồi hỏi khi nào cô sẽ chuyển vào ở cùng với anh. Seymour luôn chú tâm vào bản thân, những suy nghĩ và hoạt động của riêng mình. Anh thấy mình lúc nào cũng quyến rũ, và như thế là đủ cho anh. Nico nghĩ thực chất thì đàn ông nào cũng như anh cả.

“Làm gì?” cô hỏi.

“Giảng dạy. Cho tiểu ban thượng nghị sĩ. Bí mật tuyệt đối,” Seymour nói.

Nico gật đầu. Seymour là một thiên tài, và gần đây bắt đầu cố vấn cho chính phủ về việc gì đó liên quan đến khủng bố trên Internet. Seymour nói chung là người thích riêng tư, vì vậy cơ hội mới này rất hợp với anh. Công việc chính thức của anh là giáo sư khoa học chính trị ở trường đại học Columbia, nơi anh dạy một lớp một tuần. Nhưng trước đó, anh là giám đốc quảng cáo quyền lực bậc cao. Kết quả là không một ai nghi vấn độ đáng tin cậy hay quan điểm của anh. Và anh đã tiếp cận được với vài đầu óc thiên tài trên thế giới. “Họ đến với em vì sự hào nhoáng mê hoặc của văn hóa pop,” Seymour từng bảo cô. “Và đến với anh để đổi thoại.”

Nico nghĩ lẽ ra mình có thể coi đây là một lời sỉ nhục, nhưng cô không làm vậy. Ở một khía cạnh lớn, Seymour nói đúng. Mỗi người họ có điểm mạnh và yếu. Và họ chấp nhận sự khác biệt ở nhau, biết rằng hợp lực lại họ sẽ là một đội đáng gờm. Đây chính là thứ khiến hôn nhân thành công. Khi Nico bắt đầu kiếm được tiền, họ cùng nhau quyết định rằng Seymour sẽ bỏ việc để theo đuổi những đam mê riêng của anh, trở thành giáo sư ở đại học Columbia. Nico thích cái việc rằng nhờ cô, Seymour đã có thể theo đuổi một sự nghiệp có ý nghĩa nhưng tiền lương ít ỏi. Dầu vậy, cô nghĩ và mỉm một nụ cười méo xệch. Rất nhiều lần cô tự hỏi có phải Seymour đã ngấm ngấm lên kế hoạch suốt bấy lâu nay, ngay từ ngày đầu tiên anh gặp cô, khuyến khích và hướng dẫn cô đạt tới thành công và trèo lên cái thang tập đoàn để anh có thể bỏ việc.

Dĩ nhiên, cô đã chứng tỏ mình là một sinh viên ham mê học hành và giỏi giang thế nào. Không hẳn là Seymour đã thuyết phục cô thành công.

Giờ cô nói, “VẬY anh không có thời gian nói chuyện bữa tiệc à?” Cứ hai tuần một lần họ tổ chức tiệc trong căn nhà mặt tiền của họ - từ những bữa tối nhỏ cho mười hai người, đến buffet cho năm mươi người, tiệc cocktail cho một trăm người. Tiệc tùng toàn là chuyện làm ăn, thực ra là thế. Tổ chức tiệc là để Nico được mọi người chú ý, để tạo đồng minh, và để chắc chắn họ biết mọi thứ sẽ xảy ra trước khi nó xuất hiện trên mặt báo. Nico thực chất không thích tiệc tùng lắm. Nhưng cô biết Seymour đúng, và cô làm thế để làm vừa lòng anh. Và thực sự với cô việc này cũng chả khó khăn gì. Seymour chọn người phục vụ tại buổi tiệc, đồ uống, và chọn thực đơn, mặc dù thực sự chẳng ai uống quá nhiều ở nhà họ. Seymour ghét những kẻ say xỉn. Anh ghét khi người ta mất kiểm soát. Và hơn nữa, anh có một quy tắc là họ phải đi ngủ mỗi tối muộn nhất là mười giờ rưỡi.

“Chúng ta sẽ nói chuyện đó tối nay,” Seymour nói. “Em có về nhà không?”

“Em không biết nữa,” Nico nói. “Có sự kiện về ung thư ngực gì đó.”

“VẬY thì em nên đi,” Seymour nói. “Ít nhất em cũng nên xuất hiện.”

Anh gác máy, và đột nhiên Nico cảm thấy rồi bời. Cô thực sự chưa bao giờ thấy vui nữa. Không phải lúc nào cũng như thế. Lúc mới đầu, khi cô thăng tiến và tất cả đều mới mẻ, cuộc sống không gì hơn là những cú nổ hoành tráng. Mỗi ngày đều tràn ngập những sự phấn khích ngọt ngào. Cô và Seymour đã tận hưởng cảm giác vinh quang khi họ thành đạt và chinh phục mọi thứ. Vấn đề là, không ai bảo với bạn rằng ta phải liên tục chinh phục. Ta không bao giờ được dừng lại. Ta cứ phải tiếp tục, tiếp tục mãi.

Nhưng rốt cuộc chính điều đó, cô nghĩ, là cuộc sống. Dù bạn đang ở đâu, bạn cũng phải liên tục nhìn sâu vào bên trong bản thân mình để

tìm kiếm ý chí mà tiếp tục cố gắng. Và khi bạn không thể tiếp tục nữa, bạn chết.

Và mọi người lãng quên bạn.

Dĩ nhiên, khi cô bị lãng quên thì cô đâu còn nữa. Thế thì chuyện đó có thực sự quan trọng không?

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Cuối cùng họ đang chạy tới Đại lộ 3, nhưng đường xá vẫn tắc nghẽn. Cô không nên nghĩ ngợi lung tung nữa. Chỉ vài phút nữa thôi, cô sẽ gặp Kirby. Cô tưởng tượng anh là lá bài hoang dại trong đời mình, một anh hề trong bộ vest sặc sỡ màu, một cây kẹo có vỏ bọc đẹp đẽ.

“Có phải cô bảo số 302 Phố 79 Đông không?” tài xế hỏi, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tòa nhà nơi Kirby ở là một tòa tháp lớn bằng gạch màu nâu với lối xe chạy vòng vèo cắt Phố 79. Nó là tòa nhà cho tầng lớp trung lưu, nhưng lối xe, có lẽ bất tiện hơn là hữu ích, được xây để tạo cho tòa nhà phong cách đẳng cấp cao. Bên dưới mái nhà là hai cửa xoay và một cửa kính trượt mở tự động, như loại thường thấy ở sân bay. Bên trong là một cái bàn lớn, ngồi ở bàn là một người gác cổng lộ rõ vẻ là người ghê gớm.

“Xin cho gặp Kirby Atwood,” Nico nói.

“Gì cơ?” người gác cổng nói, cố tình tỏ ra hách dịch.

Nico thở dài. “Kirby Atwood.”

Người gác cổng liếc xéo cô chẳng vì lý do gì đặc biệt ngoài việc dường như cô đang quấy rầy ông ta bằng việc buộc ông ta phải làm việc, rồi lật cuốn sổ danh bạ. Ông ta nhắc điện thoại lên và quay số.

“Tên gì?”

Nico ngập ngừng, nhớ ra trước đây mình chưa làm việc này bao giờ và không biết chắc cách thức thế nào. Cô có nên nói tên thật để rồi rất có khả năng đẩy mình vào việc bị bắt quả tang? Tuy vậy, nếu cô đưa tên giả, chắc hẳn Kirby sẽ không hiểu. Và thế thì sẽ khiến mọi chuyện càng kỳ cục hơn nữa.

“Nico,” cô thì thầm.

“Cái gì?” người gác cổng hỏi. “Nicole?”

“Đúng rồi.”

“Có cô Nicole đến gặp anh?” người gác cổng nói vào điện thoại. Và vừa nghi ngờ nhìn cô vừa nói, “Lên đi. Phòng 25 G. Ra khỏi thang máy thì rẽ phải.”

302 Phố 79 Đông là một tòa nhà không lồ, với những căn hộ như hộp giày chồng lên nhau. Tòa nhà có 38 tầng, mỗi tầng 26 căn hộ, tên đặt theo bảng chữ cái. Tổng cộng là 988 căn hộ. Cô và Seymour đã từng sống trong một tòa nhà y hệt thế này khi họ mới kết hôn. Nhưng họ nhanh chóng chuyển đi.

Cô nghe tiếng cửa mở, âm thanh vọng trên hành lang hẹp. Cô hy vọng cái đầu đẹp đẽ của Kirby sẽ thò ra từ một cánh cửa. Nhưng thay vào đó, một con chó to hùng chạy trên hành lang về phía cô, sung sướng nhảy chồm lên do nghĩ là có bạn cũng như được thoát ra khỏi cái hộp của nó. Con vật gần tới cả trăm pound, lông đốm và bóng mượt đủ để Nico đoán rằng nó là nửa chó săn và nửa chó Great Dane.

Nico dừng ngay lại, chuẩn bị để tóm vào một bên cổ con chó nếu nó định nhảy lên người cô. Nhưng ngay khi con chó tới gần cô, Kirby

xuất hiện trên hành lang và nghiêm nghị nói, “Cún! Ngồi xuống!” Con chó lập tức dừng lại và ngồi xuống, thờ sung sướng.

“Đó là Cún,” Kirby nói, sai bước về phía cô với một nụ cười tự tin. Anh mặc somi xanh đen, chỉ cài mỗi một cúc ở giữa ngực như thể anh vừa khoác áo vào, để lộ cơ ngực. Nico bị ấn tượng bởi thân thể của anh. Nhưng cô thậm chí còn ấn tượng hơn với kỹ năng huấn luyện chó. Phải có một kiểu kiên nhẫn và uy quyền đặc biệt mới huấn luyện hoàn hảo được một con chó to lớn đến vậy, cô nghĩ.

“Thế nào, quý bà xinh đẹp?” Kirby thân nhiên hỏi, như thể việc một phụ nữ lớn tuổi hơn đến nhà anh vào giữa trưa để làm tình là hoàn toàn bình thường. Đột nhiên Nico thấy rụt rè. Cô phải cư xử như thế nào đây? Kirby mong cô sẽ cư xử thế nào? Anh ta coi cô - và họ như thế nào? Không hề có kinh nghiệm để phân loại tình huống này, cô hy vọng anh coi họ là Richard Gere và Lauren Hutton trong phim *American Gigolo*. Có lẽ nếu cô giả vờ là Lauren Hutton, cô có thể qua được cảnh này.

Và cái cụm “quý bà xinh đẹp” nghĩa là thế nào?

“Tôi xin lỗi, tôi đã quá ngu xuẩn khi bảo em đến căn hộ của mình,” Kirby nói, nhìn hành lang. Anh quay lưng lại và mỉm một nụ cười ngọt như mật ong với cô khiến tim cô tan chảy. “Và tôi thực sự muốn em xem nhà tôi, em biết không? Ngay từ giây phút gặp em, tôi không biết nữa. Tôi chỉ nghĩ là mình rất muốn biết em nghĩ gì về căn hộ của tôi. Kỳ cục nhỉ? Làm sao mà mình vừa gặp ai đó và muốn biết họ nghĩ gì được? Vì tôi đang cân nhắc chuyện chuyển đi. Ở khu trung tâm hay hơn, nhưng tôi vừa mới sửa sang lại xong và có vẻ hơi ngu xuẩn khi lại phải chuyển chiếc *một lần nữa*, em có nghĩ thế không?”

Nico đờ đẫn nhìn anh. Cô phải trả lời thế nào đây? Cô và Seymour sống ở trung tâm, trong một tòa nhà mặt tiền lớn ở West Village trên Phố Sullivan. Cô nghĩ nó “hay”. Nhưng lý do thực sự họ sống ở đó là

vì nó yên tĩnh, dễ chịu và gần ngay trường Katrina học. Có lẽ cô nên tỏ ra thông cảm với anh về những vất vả khi phải sửa sang lại căn hộ. Việc sửa chữa căn nhà mặt tiền mất đến gần một năm, nhưng thực ra cô chả làm gì mấy. Seymour làm hết tất cả. Và rồi họ ở khách sạn Mark ba ngày trong khi những người dọn dẹp đến và người trang trí làm những thao tác cuối cùng. Và có người đưa cho cô bộ chìa khóa và một hôm sau khi đi làm về cô đi thẳng tới căn nhà mới thay vì khách sạn Mark. Nó chỉ là vấn đề thuận tiện, nhưng giờ nghĩ lại, đột nhiên cô nhận ra mình có vẻ được chiều chuộng quá. Cô gượng gạo mỉm cười. “Em thực sự không biết, Kirby ạ...” cô lầm bầm.

“Ừ, em nói tôi nghe,” Kirby nói, hoa tay mở cửa và giơ tay lên cao giữ cửa mở để cô phải đi qua bên dưới cánh tay anh mà vào trong. Cơ thể cô chạm vào ngực anh và cảm giác đó làm cô đỏ mặt. “Em muốn uống rượu hay nước?” Kirby hỏi. “Tôi tự nhủ, có vẻ em là người thích rượu trắng. Nên tôi đã ra ngoài mua một chai.”

“Kirby, thật á, lẽ ra anh không phải làm vậy,” cô nói, cảm thấy lười lú lại như một cô nữ sinh. “Em không nên uống vào lúc giữa ngày thế này.”

“Ồ, tôi biết. Em là một quý bà bận rộn,” Kirby nói vừa bước vào bếp, là một khoảng không gian hẹp nằm phía bên phải cửa chính. Anh mở tủ lạnh và lấy ra một chai rượu. “Nhưng em nên thư giãn, em biết đấy. Cứ đi chuyên một trăm dặm một giờ không phải lúc nào cũng tốt.” Anh quay lại và toét miệng cười.

Cô mỉm cười đáp lại. Đột nhiên đầu anh lao tới như một con rắn và miệng anh áp vào miệng cô. Vẫn nắm chai rượu bằng một tay, anh kéo cô lại gần bằng tay kia. Cô tự nguyện áp cơ thể mình vào anh, nghĩ miệng anh là một thứ quả mềm đầy nước. Có lẽ là một quả đu đủ, trong khi cơ thể cứng rắn của anh tạo ra sự tương phản khôn cưỡng. Có cảm giác nụ hôn kéo dài đến vài phút, nhưng chỉ chừng ba mươi

giây. Và rồi cô bắt đầu cảm thấy choáng ngợp và sợ hãi, như thể cô không thở nổi. Cô đặt tay lên ngực anh và đẩy anh ra.

Anh lùi lại một bước và tò mò nhìn cô, cố hiểu phản ứng của cô. “Quá nhiều quá sớm, nhỉ,” anh nói, dịu dàng chạm vào má cô. Tuy nhiên, ngay giây sau, anh đổi hướng, như một đứa trẻ đột nhiên khám phá ra món đồ chơi khác. “Mình uống tí rượu nhé?” anh nói, đặt chai rượu lên quầy như thể ngạc nhiên dễ chịu phát hiện ra mình đang cầm nó trong tay. Anh mở tủ và lấy ra hai ly uống rượu. “Anh vừa mua cái này ở Crate and Barrel. Em đến đó chưa? Họ giảm giá tất cả mặt hàng. Cái này chỉ có năm đô một chiếc mà chúng bằng pha lê đấy,” anh nói, mở chai rượu rồi rót vào ly. “Một lần?” anh nói tiếp, giọng du dương của tuổi trẻ, “Anh đi thuyền buồm với một tay cực giàu. Và tất cả các ly tách, thậm chí ly uống *nước hoa quả* cũng là pha lê. Nhưng điều anh yêu thích ở New York là mình có thể mua mọi thứ thật sự xịn với giá cực rẻ. Em có bao giờ để ý thấy điều đó không?” Anh đưa cho cô cái ly và cô gật đầu, nhìn những cử động của anh, không nói nổi nên lời. Ham muốn khiến cô im bật.

Con chó chạy vào bếp, may mắn làm họ chuyển sự chú ý. Nico vồ lên đầu nó, rồi cho tay xuống dưới cằm nâng mặt nó lên để nhìn vào mắt nó. Con chó ngoan ngoãn nhìn lại. “Con chó này ngoan nhỉ,” cô nói. “Nó có tên thật không?”

Kirby trông bẽn lễn. “Anh muốn đợi xem tính cách nó thế nào rồi mới đặt tên cho nó, em biết đấy? Vì đôi khi ta đặt tên cho chó ngay. Rồi nhận ra cái tên đó không đúng và mình kẹt với cái tên đó. Ta đâu có đòi được tên chó, em biết đấy? Chúng đâu có thông minh đến thế. Chúng sẽ bị lúng túng,” anh nói. “Như trẻ con ấy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một đứa trẻ lên năm, rồi tự nhiên không đâu bố mẹ đổi tên nó? Có lẽ nó còn không biết mình phải đi học ở trường gì.”

Kirby nhìn cô hy vọng. Và Nico bật cười, dường như làm anh vui lòng. Cô không biết sẽ trông đợi điều gì, nhưng cô không trông đợi

điều này - cái kiêu thông minh... ngây thơ, quyết rũ, bất ngờ này? Ủ, có lẽ không phải là thông minh, cô nghĩ. Nhưng chắc chắn ở Kirby có gì đó thú vị hơn là cô tưởng lúc đầu. “Này, anh quên mất,” Kirby đột nhiên nói. “Anh chợt nhớ ra lẽ ra anh phải cho em xem căn hộ của anh. Đó là cách anh dụ em đến đây mà, nhỉ?” anh hỏi. “Rồi anh bị xao lãng vì một quý bà xinh đẹp.” Anh nhìn cô đầy ẩn ý, và Nico khẽ nháy mắt lại. Có lẽ anh không ngu ngốc, nhưng cô thật sự mong anh đừng dùng cái từ “quý bà” nữa. Nó khiến cô cảm thấy mình già, như thể cô là mẹ anh hay gì đó.

“Kirby, em...”

Anh tiến lại cô và quay người, đột nhiên ôm choàng lấy cô và trao cho cô một nụ hôn dài. Có lẽ anh gọi mọi phụ nữ là “quý bà,” cô nghĩ, khi anh cởi áo cô ra và luồn tay lên sau lưng cô, thành thạo tháo áo ngực ra. Dù thế nào, chắc chắn anh không đối xử cô như với mẹ anh, cô nghĩ, khi tay anh nhẹ nhàng ôm lấy ngực cô. Anh biết cách chạm vào một người phụ nữ. Và khi anh khẽ đưa ngón tay xoay vòng quanh núm vú của cô, cô thấy mình ngã vào anh theo cách mà cô chưa bao giờ có với Seymour...

Đột nhiên cô hoảng loạn, lại đẩy anh ra và quay đầu. Cô đang làm gì thế này? Seymour... Kirby... trong một vài giây, anh sẽ cởi quần áo của cô ra, và anh sẽ nghĩ gì về thân thể cô? Chắc hẳn anh đã quen ngủ với những siêu mẫu hai mươi lăm tuổi.

Kirby buông tay ra. “Này,” anh nói. “Em ổn chứ? Vì chúng ta không buộc phải... em biết đấy.”

“Em muốn thế,” cô thì thầm. “Em chỉ...”

Anh gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. “Lần đầu tiên?”

Cô bối rối nhìn anh, không hiểu anh đang nói gì. “Em biết đấy,” anh nói. “Lừa dối chồng.”

Cô há hốc mồm kinh ngạc, và anh tận dụng ngay cơ hội hôn cô lần nữa. “Đừng lo chuyện đó,” anh lầm bầm. “Em phải nghĩ là em có lý do riêng mà, đúng không?” Đột nhiên anh đặt tay lên hông cô và nâng cô lên như thể cô là một đứa trẻ, đặt mông cô xuống mặt quày bếp. Anh nhoài tới và cô ngã ra sau, chưa sẵn sàng làm theo anh, đặc biệt sau lời nhận xét về lừa dối kia. Sao anh lại phải nói theo một kiểu tội tệt đến thế? Cô tự hỏi. Nhưng sự thật đúng là thế. Cô *đang* lừa dối. Có lẽ chính điều đó khiến anh phân khích hơn.

“Và nếu em có bản khoản muốn biết thì người em tuyệt lắm,” anh thì thầm, kéo váy cô lên và cho tay vào giữa hai chân cô để tách chúng mở ra. Cô cưỡng lại, nghĩ cảm giác thích thú làm sao khi anh muốn cô đủ để buộc anh phải cố gắng làm cho cô nhượng bộ anh, và cũng biết rằng nếu mình cưỡng lại thì sau này cô có thể tự lừa dối mình, tự nhủ rằng mình đã không thể ngăn được chuyện xảy ra - cô bị chinh phục. Đột nhiên cô cho phép mình tách hai chân ra. Và anh đưa tay lên xuống giữa hai đùi cô, ngắm nhìn mặt cô. Cảm ơn Chúa vì Seymour, cô nghĩ, ơn Chúa vì anh đã bắt cô tập thể dục nửa tiếng đồng hồ vào lúc sáu giờ sáng mỗi ngày trong phòng tập thể dục tại gia của họ dưới tầng hầm. Anh bảo là vì lý do sức khỏe chứ không phải thẩm mỹ gì, để tăng sức chịu đựng và khả năng tập trung của cô. Đột nhiên cô nảy ra ý Seymour đối xử với cô như với ngựa đua hơn là với một con người.

“Em có cần cái này không?” Kirby hỏi, kéo cạp chiếc quần tất của cô. Cô nhìn anh vừa bối rối vừa sung sướng. “Hay anh cắt nó ra có được không?” anh đánh bạo hỏi. “Anh muốn dùng kéo cắt nó ra. Để anh có thể gần em, nhưng sợ sau đó gây ra nghi ngờ nhỉ? Nếu em về nhà mà không có quần tất...”

“Không sao,” cô thì thầm, nằm ngửa ra để anh tiếp tục hành động. Thế này không giống cô chút nào, cô nghĩ. Nhưng sẽ không một ai biết được cô đã làm gì ở đây trong bếp của Kirby. Cô có một đôi quần tất dự trữ để trong phòng thay đồ nhỏ cạnh phòng vệ sinh ở văn phòng. Và sẽ không ai để ý nếu cô quay lại văn phòng mà không có quần tất...

Kirby lấy một cái kéo làm bếp từ một hộp đựng bằng sứ có trang trí hình hoa đựng đủ loại thìa và muôi bằng gỗ. Ngoài việc làm tình siêu giỏi, anh còn là đầu bếp, cô nghĩ. Anh nghịch ngợm lần tay lên bụng và đùi trong của cô, và rồi, kéo chiếc quần tất xuống khỏi bụng, bắt đầu cắt dần xuống một cách chậm chạp đến khó chịu. Khi anh cắt đến phía trên “em bé xinh xinh” của cô, anh bỏ kéo xuống, và dùng hai tay, xé toạc cái quần tất ra.

Cô nghĩ chắc mình chết vì mong ngóng mất.

Rồi anh nhẹ nhàng nhắc đũng quần lót của cô lên, (ờn Chúa, nó đẹp - một chiếc quần bằng lụa xanh mỏng của La Perla - và lần ngón tay theo hình tròn quanh mép “em bé của cô”. Cô chưa bao giờ thích nói chuyện khi làm tình. Thật ra, cô thích không phát ra bất cứ âm thanh nào. Nhưng cô ngạc nhiên với chính mình khi phát ra một tiếng rên khe khẽ từ cổ họng. Hơi xấu hổ một chút, và cô nghĩ nghe như tiếng phát ra từ phim khiêu dâm, nhưng Kirby có vẻ không để tâm. Anh kéo đũng quần lót của cô ra xa một bên, tách chân cô ra, và rồi cho ngón tay vào tách hai mép “em bé” của cô ra.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ. Chúa ơi, cô thực sự đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Có gì còn tuyệt vời hơn thế này, được làm tình một cách sung sướng với một người mẫu đồ lót Calvin Klein?

Sao cô lại may mắn đến thế?

Đột nhiên cô cảm thấy tội lỗi. Nếu Seymour muốn làm thế này với cô, cô sẽ bảo anh quên chuyện đó đi. Cô cứ liên tục đẩy Seymour đi, những năm qua mỗi lúc một nhiều hơn, đến nỗi bây giờ anh hầu như không còn chủ động gì nữa.

“Đồ của em đẹp lắm,” Kirby nói, và bắt đầu nhấp nháp, vừa làm vừa nhét ngón tay vào.

“Lần tới sẽ tới phiên em quỳ gối đấy,” anh kích thích nói với cô, khiến cô quên đi chuyện Seymour và tưởng tượng ra đủ loại khả năng với Kirby. “Ôi, mẹ kiếp, anh không đợi được nữa,” anh nói. Anh cầm kéo lên, và bằng một phát cắt xoẹt, cắt bay đũng quần lót của cô. Anh cho tay vào túi lấy ra một bao cao su trong bọc, dùng răng xé đầu đi. Chỉ trong vài giây nhanh gọn, anh mở phéc-mot-ya quần, lấy ra “thằng cu” rất hùng hồn (được rồi, nghe rất sáo mòn, cô nghĩ, nhưng thực sự không còn cách nào khác để miêu tả nó). Nó có vẻ to và dài hơn bình thường. Hay dù sao cũng lớn hơn cái của Seymour.

Anh thành thạo bọc bao cao su vào, và cô suýt bật cười vì xấu hổ kiểu con gái. Bao cao su! Lâu nay cô đã quên mất chúng. Cô chưa bao giờ làm tình với một người đàn ông dùng bao cao su, vì trong mười bốn năm qua (lâu hơn, vì cô đã không ở bên ai ít nhất sáu tháng trước khi cô gặp Seymour), cô chỉ quan hệ với một người đàn ông duy nhất. Và cô chỉ mới quan hệ với năm người trong suốt đời mình, không kể Kirby. “Em không phiền chứ?” anh hỏi. “Thế này tốt hơn. Để mình không phải lo lắng. Mà em thì ướt quá...”

Cô lắc đầu, mong đợi không biết sẽ cảm giác thế nào thì anh đưa nó vào trong cô.

Cô ngã người ra sau rên lên một tiếng đầy khoái cảm, và đập đầu vào tường. Anh đẩy chân cô lên, để bàn chân cô gần như đặt trên mép quây. Cô hoàn toàn rộng mở. Việc cô cho phép bản thân mở rộng thế

này thật là kích thích. Vì cô chưa bao giờ như thế này... không phải với Seymour.

Và rồi cô đẩy Seymour ra khỏi đầu óc mình. Cô sẽ không cho phép chồng mình làm hỏng phút giây khoái lạc của cô.

Sau đó, cô nằm co lại trên quây bếp như một con chó già. “Cũng khá là tuyệt, nhỉ?” Kirby hỏi, giúp cô xuống khỏi đó. Cô đứng dậy, vuốt thẳng váy. Đâu đó trong quá trình này, cô không chỉ mất quần lót và quần tất, mà cả giày nữa. “Em thực sự đã hét lên khi ra,” Kirby nói.

Đột nhiên cô thấy xấu hổ. “Thật á?” cô hỏi, lấy một cái giày ở góc. “Thường thì em không thế.”

“Ừ, hôm nay thì có đấy,” Kirby nồng nhiệt nói. “Đừng lo chuyện đó. Anh thích mà.” Anh giơ cái quần lót và quần tất bị cắt lên. “Em có cần cái này không?” anh hỏi.

“Chắc là không đâu,” cô nói, tự hỏi không biết anh nghĩ cô sẽ làm gì với chúng chứ - khâu lại chẳng?

“Cả buổi chiều em sẽ không mặc gì bên trong đấy,” Kirby nói, dùng hai tay ôm lấy mặt cô. “Anh sẽ nghĩ về em như thế. Và mỗi lần nghĩ, anh sẽ lại 'lên' cho mà xem.”

Cô bật cười căng thẳng. Cô không quen với việc đàn ông nghĩ đến cô như là một đối tượng tình dục. Nhưng thế này nghĩa là Kirby muốn gặp lại cô?

Cô hy vọng vậy, cô nghĩ, đặt một tay lên vai anh khi đi giày vào. Nhưng giờ thì sao? Cô có nên đi luôn không? Cô nhìn đồng hồ. Giờ

mới hai giờ rưỡi. Nếu đi luôn, cô có thể về lại văn phòng lúc ba giờ. Nhưng thế có làm Kirby khó chịu không?

“Vậy bây giờ anh sẽ thực sự dắt em đi xem căn hộ của anh,” Kirby nói. “Em có tin nổi là mình còn chưa ra khỏi bếp không? Hơi bị hay, nhỉ?”

Cô ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào mặt anh. Anh thực sự đẹp trai. Những nét trên mặt cân đối hoàn hảo, nhưng còn hơn thế. Đó là sự căng đầy của tuổi trẻ. Những nét không thể nào tạo ra bởi con dao phẫu thuật hay cái kim của bác sĩ da liễu, và màu da, và cơ bắp săn chắc, đặc biệt là quanh cổ. Da cổ Kirby mềm mại như bơ. Chỉ nhìn cổ anh thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy bị kích thích trở lại. Toàn bộ quan niệm rằng phụ nữ không bị một người đàn ông cuốn hút bởi vẻ bề ngoài và tuổi trẻ của anh ta là hoàn toàn đối trá ...

Đột nhiên cô tự hỏi anh có làm việc này với nhiều phụ nữ không. Nhưng cô đâu thể hỏi anh chuyện đó, phải không nhỉ? Cô không nên tỏ ra bất an thế. Tốt hơn là cô cứ nhìn anh mà suy đoán ra.

“Em thích được xem toàn bộ căn hộ,” cô nói.

Nó không rộng lắm, chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng tắm kiểu New York điển hình, nhưng đồ đạc thì đẹp đến ngạc nhiên. “Anh được giảm giá tám mươi phần trăm ở Ralph Lauren, vì thế khá tuyệt,” anh nói. Anh ngồi xuống cái sofa da lộn và cô ngồi xuống cạnh anh. Tập ảnh chụp mẫu của anh nằm trên bàn, và cô tự nhiên lật xem. Có những ảnh chụp mặt Kirby trong quảng cáo nước hoa cao rêu, Kirby ngồi trên xe máy cho một công ty đồ da. Kirby ở Venice, ở Paris, đội một cái mũ cao bồi đầu đó ở miền Tây, có lẽ là Montana. Anh đặt tay lên tay cô. “Đừng,” anh nói.

Cô nhìn anh, ước gì mình có thể chìm vào trong mắt anh. Nó không

hắn là màu nâu, nhưng hơi nâu vàng, có những đốm vàng. Cô muốn giao cảm với anh.

“Tại sao không?” cô nói. Giọng cô nghe không bình thường lắm. Liếc xuống tấm ảnh trong tập sách chụp ảnh mẫu (Kirby cưới ngựa), cô không thể tin mình vừa mới làm gì với anh. Nó như một dạng phép màu. Ai mà nghĩ được rằng cô vẫn có thể làm tình được như thế, ở tuổi của cô, với một người đàn ông vừa trẻ vừa điển trai đến thế?

“Anh ghét làm người mẫu,” Kirby nói. “Anh ghét cái kiểu họ đối xử với anh. Như một cục thịt, em biết đấy? Thực ra thì họ không thèm quan tâm gì đến anh như *một con người*.”

Phải lòng Kirby Atwood thì sẽ như thế nào nhỉ, cô tự hỏi, sợ hãi nhìn chăm chăm vào anh. Ông Chúa là Kirby không nghe được những ý nghĩ của cô. “Thế tệ quá,” cô nói, cảm thấy sự khổ sở của anh đặc biệt gây cảm động. Không có gì mạnh mẽ hơn việc, cô nghĩ, khám phá ra rằng người đẹp cũng dễ tổn thương như mọi người khác. “Nhưng anh làm mẫu rất giỏi.”

“Giỏi thế nào? Làm việc đó chẳng có gì mà cần giỏi giang cả. Họ chĩa máy ảnh vào anh và bảo anh trông hạnh phúc. Hoặc mạnh mẽ. Hoặc cái khỉ gì đấy. Nhưng đôi khi,” anh nói, khẽ đưa chạm vào cánh tay cô, “anh tạo ra vẻ khác biệt, em biết đấy. Anh cố tỏ ra đăm chiêu. Như thể anh đang nghĩ ngợi gì đó.”

“Cho em xem thử cái vẻ đi,” Nico khuyến khích nói.

Trời ơi, cô đang làm gì thế này? Cô phải quay về văn phòng.

“Ừ.” Kirby nói. Anh cúi đầu xuống, và rồi ngẩng lên, nhìn vào đâu đó xa xa. Anh giữ dáng đó trong vài giây. Trông anh có vẻ hơi đăm chiêu. Nhưng ngoài ra, vẻ mặt của anh không có vẻ giống với bất cứ thứ gì cả. Ôi trời ơi, Nico nghĩ.

“Em thấy rồi chứ?” anh háo hức hỏi. “Em có biết là anh đang nghĩ ngợi không?”

Cô không muốn tỏ ra thô lỗ. “Ồ có. Tuyệt lắm, Kirby.”

“Em có biết giờ anh đang nghĩ gì không?”

Nico mỉm cười. Anh trẻ con quá mức, chuyện này thật mới mẻ. “Anh nói em nghe nào.”

“Sex!” Kirby cười toét miệng kêu lên. “Sex mà chúng ta vừa làm? Được rồi, em có thể nghĩ lẽ ra anh nên trông thực sự sung sướng. Nhưng anh lừa em đấy. Vì anh đang nghĩ, anh thực sự hy vọng có thể được gặp lại em. Và anh không chắc là em có muốn thế không.”

“Ồ,” Nico nói, lưỡi liú lại. Anh liên tục làm cô chao đảo. Cô chưa bao giờ giỏi việc nói ra tình cảm của mình, đặc biệt là với đàn ông. “Em rất muốn gặp lại anh. Nhưng Kirby,” cô nói, nhìn đồng hồ, “em thực sự phải quay về văn phòng.”

“Ừ, anh cũng phải đi. Anh cũng có chuyện vợ vẫn phải làm, em biết đấy?” Họ ngượng ngịu đứng trong một lúc, rồi Kirby nhào tới hôn cô.

“Mình thật sự vui, nhỉ?” anh nói.

“Rất tuyệt,” cô lẩm bẩm, ước gì cô có thể nói với anh rằng nó tuyệt đến mức nào.

“Cún!” anh nói, thả cô ra. Con chó chạy ra từ phòng ngủ. “Ngồi xuống!” Kirby ra lệnh. “Bắt tay!” Con chó giơ một chân lên. Nico bắt lấy.

Wendy Healy ngồi ở phía sau phòng chiếu phim trên tầng bốn mươi ba tòa nhà Splatsh-Verner.

Phòng chiếu có năm mươi ghế - ghế da đen, kiểu ghế bành - và sàn lát gỗ màu vàng. Trên tay ghế có chỗ để ly nước, và một bàn gỗ nhỏ gắn phía bên phải ghế cho những người muốn ghi chép. Có khoảng mười hai người trong phòng: Peter và Susan, hai giám đốc dưới quyền cô; Selden Rose, chủ tịch bộ phận cấp cùng hai giám đốc của ông ta; Cheryl và Sharline, những người đứng đầu bộ phận công chúng Bờ Đông và Bờ Tây; quản lý và bạn gái của anh ta; và ba diễn viên trong phim - Tanner Cole và Jenny Cadine, cộng với “người mới đến” Tony Cranley, một thanh niên thấp lùn mặt chuột mà mọi người dự đoán sẽ trở thành sao, không đi đâu nếu không có người quản lý Myra, một cô tóc vàng mặt ong xương to, trông giống mẹ của mọi người.

“Chào mừng,” Myra nói, hôn má Wendy sau khi cho Tony ngồi vào ghế ở hàng đầu cạnh Tanner.

“Ngồi với chúng tôi đi,” Sharline nói với Myra.

“Đợi một phút,” Myra nói. Cô nhìn lên chỗ Tony. Anh này đang giả vờ đập vào tai Tanner.

“Mọi chuyện thế nào?” Wendy hỏi, đẩy kính lên. Cô hơi căng thẳng, và chiếc kính cứ trể xuống mũi.

Myra liếc nhìn Tony, đảo mắt, rồi nhún vai, một cử chỉ khiến Sharline và Wendy bật cười.

“Không, không hẳn thế,” Myra nói. “Mọi chuyện tuyệt lắm.”

“Chúng tôi đã thấy cái đó ở Trang Sáu,” Sharline nói. Cái đó ở đây là chỉ việc Tony rờ rẫm một nữ diễn viên nổi tiếng tại một lễ trao giải thưởng và bị ăn một cái tát.

“Tôi ghét diễn viên,” Wendy thở dài.

“Chị,” Sharline nói, trở ngón tay vào cô, “yêu diễn viên. Chị được coi là nhà sản xuất của diễn viên. Tất cả bọn họ yêu mến chị. Và chị yêu mến lại bọn họ.”

“Sharline sắp đi Ấn Độ,” Wendy nói.

“Ôi trời, tôi ước giá mình được làm gì đó như thế,” Myra rên rỉ.

“Chị có thể,” Sharline nồng nhiệt nói. “Ý tôi là, có gì cản trở chị chứ? Một tháng trước đây, tôi thức dậy và nhìn quanh. Rồi tôi nghĩ, đời mình là cái gì thế này? Mình đang làm gì? Và tôi nhận ra mình cần phải sống. Thoát ra khỏi tất cả những thứ này. Tôi cần phải có cái nhìn mới về cuộc đời.”

“Tất cả chỉ là về chuyện đó thôi, nhỉ,” Wendy đồng ý. “Cái nhìn.”

“Chị có thể đi,” Sharline nói.

“Ôi, nhưng chị ấy không thể. Làm sao chị ấy đi, với con cái rồi mọi thứ?” Myra hỏi.

“Tôi đang nghĩ đến chuyện đó đấy, tin tôi đi,” Wendy nói.

“Vờ như đang tìm kiếm địa điểm,” Sharline nói.

Wendy mỉm cười. Cô sẽ không bao giờ, cô nghĩ, có thể đi được một chuyến như thế. Nhưng *ý tưởng* đi một chuyến như vậy... nó là thứ cô

luôn hằng mơ ước sẽ làm khi còn nhỏ. Nhìn ngắm thế giới. Những nơi kỳ lạ... cô vội vàng xua ý nghĩ đó đi.

Cô nhìn quanh căn phòng, đẩy cái kính lên lại sống mũi.

“Mình đang đợi ai thế?” Myra hỏi.

“Victor Matrick,” Sharline vừa nói vừa nháy mắt với Wendy.

Wendy cười toét lại với cô. Cô ghét cái phần này trong công việc của mình. Những giây phút khổ sở trước khi màn hình chiếu bắt đầu. Dù cô có nghĩ bộ phim hay bao nhiêu chăng nữa, cô vẫn biết rằng, trong hai tiếng nữa, cô có thể sai hoàn toàn. Cái mình nghĩ là tuyệt vời hay vui nhộn hay rõ ràng, lại không thể, dù bất cứ lý do nào, làm khán giả cảm động. Và rồi, dù bạn có sản xuất bao nhiêu phim chăng nữa, dù bạn có thành công bao nhiêu (và cô đã giành được một ít; có lẽ, cô biết, nhiều hơn phần đóng góp của mình), nhưng thất bại vẫn treo lơ lửng trên đầu như cái chết. Cô biết tốt hơn không nên bị dính líu quá mức về mặt cảm xúc với những bộ phim của mình (đó là điều đàn ông nài nỉ phụ nữ làm). Nhưng không thể nào đặt nhiều công sức vào một công trình trừ phi ta *có nhiều* cảm xúc dành cho nó. Và vì vậy, khi một bộ phim không thành công, nó giống hết một người bạn tốt thất bại. Người bạn đó có thể thất bại, họ có thể thảm hại toàn tập và là một kẻ tệ hại. Nhưng thế không có nghĩa là ta không yêu họ và ta không muốn họ thành công.

Và khi chúng thất bại, khi chúng *chết*, một vài ngày sau đó, cô luôn ở trong hố đen bí mật của sự xấu hổ. Không phải bộ phim thất bại, mà là chính cô. Cô đã làm chính mình thất bại, và tất cả những người liên quan khác...

“Ôi Wendy,” Shane luôn nói, đảo mắt với một tiếng thở dài khó chịu. “Sao em lại quan tâm quá nhiều đến vậy? Chỉ là một bộ phim Hollywood ngu xuẩn thôi mà.”

Và cô luôn mỉm cười nói, “Anh nói đúng, cung ạ.” Nhưng thực ra anh đã sai. Mấu chốt trong cuộc đời là bạn phải quan tâm - thực sự quan tâm - về thứ gì đó. Bạn phải kiên trì với những đam mê của mình...

Di động của cô đổ chuông. “Shane,” cô thì thào với hai cô gái kia.

“May mắn ghê cơ.” Sharline gật đầu và mỉm cười. Cả Sharline và Myra đều không có mối quan hệ nghiêm túc nào được quá năm năm, một hiện thực có vẻ luôn làm họ khổ sở.

Wendy đứng dậy bước ra ngoài sảnh nghe điện thoại. Cánh cửa có đệm đệm của phòng chiếu khế khàng đóng lại sau lưng cô.

“Chào anh,” cô hớn hờ nói. Đây là lần đầu tiên họ nói chuyện trong suốt cả ngày.

“Em bận à?” anh hỏi có vẻ hơi lạnh lùng, cô nghĩ. Chẳng lẽ anh không biết cô sắp sửa xem buổi chiếu thử? Nhưng có lẽ cô đã không kể cho anh.

“Mọi chuyện ổn chứ, anh yêu?” cô hỏi, ấm áp và ân cần.

“Chúng ta phải nói chuyện,” anh nói.

“Bọn nhỏ ổn chứ? Không có chuyện gì xảy đến với Magda đấy chứ?”

“Bọn trẻ ổn,” anh gắt gỏng nói. “*Chúng ta* phải nói chuyện.”

Chuyện này nghe có vẻ không ổn. Hàng chục viễn cảnh chạy qua đầu óc cô. Ai đó cô biết qua đời; họ nhận được thư từ IRS đòi thuế; đối tác của anh đã quăng anh ra khỏi nhà hàng... Cô ngược lên. Victor Matrick đang rảo bước trên sảnh. Sao đàn ông và các bà mẹ có giác quan thứ sáu biết được lúc nào bất tiện nhất mà gọi điện thoại thế nhỉ?

“Em gọi lại cho anh sau. Sau buổi chiều,” cô nói, bằng một giọng bình thường nhất có thể được, và gác máy.

“Xin chào, Wendy,” Victor nói, bắt tay cô.

“Rất vui được gặp ông, Victor. Tất cả chúng tôi rất mừng khi ông đến.” Cô ngưng nghịu đứng trong một giây, cố để cho ông ta bước qua vào phòng chiếu trước. Cô là phụ nữ, nhưng ông lớn tuổi hơn và quyền cao hơn. *Tuổi tác đi trước sắc đẹp*, cô nghĩ. Nhưng sau nhiều năm kinh doanh, cô vẫn không biết làm sao để xử lý những người đàn ông như Victor Matrick - một người đàn ông da trắng già ở vị trí quyền lực cao. Cô ghét quyền lực của đàn ông. Mỗi lần đối mặt với một người như Victor, cô thấy lại trở thành một cô bé, phải chơi trò đọ trán với cha mình. Quan hệ giữa họ không tốt lắm. Ông xa cách và thô bạo với cô, như thể chưa bao giờ hy vọng gì ở cô (ông vẫn ngạc nhiên rằng cô kiếm được việc, và thậm chí còn kinh ngạc hơn khi biết cô làm ra được bao nhiêu tiền. Khi ông biết được cô kiếm hơn ba triệu đô một năm, ông chỉ nhận xét duy nhất một câu, “Tôi chẳng hiểu nổi thế giới này nữa”). Ngược lại, Nico biết chính xác phải làm gì với những người đàn ông như Victor. Cô ấy dùng những câu nịnh bợ nhẹ nhàng. Cô nói chuyện ngang hàng với họ. Cô cư xử như thể cô là một trong số họ. Wendy không bao giờ làm được như thế. Cô không phải là “một trong số họ.” Vì thế giả vờ thật là vô ích.

“Cô có nghĩ bộ phim này sẽ nổi tiếng không Wendy?” ông hỏi. Victor là một kiểu người cũ trong tập đoàn lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại tên bạn, cố tình khiến bạn cảm thấy quan trọng, nhưng có lẽ cũng để đe dọa bạn bằng cách nhắc bạn nhớ rằng họ có trí nhớ hoàn hảo còn bạn thì không.

“Victor,” cô nói. “Nó sẽ cực kỳ hoành tráng.”

“Đó là điều tôi thích nghe từ các giám đốc của tôi. Sự nhiệt tình,”

Victor nói, co tay phải thành nắm đấm và nện vào tay trái. “Chơi bóng thôi!”

Wendy theo Victor vào trong phòng chiếu và ngồi xuống hàng ghế sau ông. Màn hình bắt đầu lên hình, ánh đèn trắng rọi sáng phần tóc ngắn màu xám sau cái đầu tròn của Victor. Wendy ngả người ra trong ghế, bản khoăn trong một lúc không biết Victor sẽ phản ứng thế nào nếu cô tới trước mặt ông ta mà nói, “Phải, Victor! Chơi búp bê Barbies thôi!”

Đúng một trăm mười một phút sau, Tanner Cole nhào người sang hôn Jenny Cadine trong một cỗ xe ngựa chạy qua những hàng cây rợp bóng trong Công viên Trung tâm. Wendy đã xem đoạn kết hàng trăm lần trong phòng biên tập. Nhưng cô vẫn cảm thấy sự thỏa mãn khiến ta phát khóc chỉ có được khi khán giả tin rằng thế giới được hoàn hảo nhờ tình yêu đích thực. Lẽ ra nó là kết thúc đạt được dễ dàng nhất, nhưng trên thực tế, lại là khó nhất. Quy luật rất cứng nhắc: một người đàn ông giàu có phải lòng một phụ nữ nghèo, nhưng lại có giá trị và xứng đáng. (Ôi trời. Thế thậm chí còn hay hơn). Năm mươi năm chủ nghĩa nữ quyền và giáo dục cũng như thành công đã ít nhiều tiết trừ quyền năng của huyền thoại này. Và thực sự là có nhiều lần khi bán cái thứ vớ vẩn này cho phụ nữ khiến Wendy cảm thấy khó chịu. Nhưng cô còn có lựa chọn nào khác? Cô làm trong ngành giải trí. Và thực tế thì có bao nhiêu phụ nữ hồ hởi chịu chấp nhận việc ngược lại: phụ nữ giàu có (thông minh, quyền lực, thành công) phải lòng một người đàn ông nghèo khó... và cuối cùng là chăm sóc cho anh ta?

Không. Hai chuyện đó ảnh hưởng không được giống nhau cho lắm.

Sharline nhào người tới và gõ lên vai Wendy. “Tôi muốn chuyện đó xảy ra với tôi,” cô rên rỉ, ý chỉ nụ hôn nồng cháy của Tanner Cole và Jenny Cadine.

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với chúng ta,” Myra khịt mũi nói. “Chị vẫn chưa nhận ra điều đó ư?”

“Nhưng tôi muốn điều đó xảy ra,” Sharline phản đối.

“Tôi muốn một chiếc thuyền buồm và máy bay riêng. Nhưng tôi cũng không có được chúng,” Myra rít lên.

Mọi người bắt đầu đứng lên. “Thật là tuyệt vời, cung ơi,” Tanner Cole hét lên ở hàng ghế đầu.

“Làm việc tuyệt vời, mọi người,” Victor Matrick nói. “Thật sự, thật sự số zách. Selden, anh thấy sao? Đỉnh chứ?”

Wendy mỉm cười. Bụng cô quặn lên vì lo lắng trộn lẫn sợ hãi và tức giận. Nó là bộ phim của cô, không phải của Selden Rose. Selden chẳng có liên quan gì, ngoài việc đọc kịch bản và gọi vài cú điện thoại để đảm bảo Peter Simonson sẽ là đạo diễn. Và giờ Selden đã đi lại chỗ Victor và đang bắt tay ông ta, nịnh bợ Victor bằng cách chúc mừng ông như thể Victor đã làm hết mọi thứ. Cái gã Selden Rose điệu bộ chó chết với cái đầu đầy tóc và nụ cười ngơ ngẩn (vài phụ nữ trong công ty thực sự nghĩ ông ta đẹp trai, nhưng Wendy cực kỳ phản đối) đang cố giành công của cô...

Cô bước ra giữa lối đi, đứng thẳng ngay trước mặt Victor và Selden. Việc phải cho người khác thấy cô hiện diện rất quan trọng. Cô thường không ở cùng một phòng với Victor Matrick, và cô ghét phải đợi từng giây. Cô nghiêng đầu và cười với Selden, giả vờ đang nghe ông ta nói. Cô đã biết Selden Rose nhiều năm, từ cái hồi ông ta vẫn ở L.A. Selden nổi tiếng là tham vọng tàn nhẫn. Mà cô cũng vậy. Hai người có thể chơi bất cứ trò gì.

“Victor,” cô nói, vẻ nịnh nọt (thật là tởm lợm nhưng phải làm thế),

“tôi xin được chúc mừng ông vì những công hiến ông dành cho bộ phim. Sự thông minh của Splatsh-Vener tràn ngập khắp bộ phim này...”

Mắt Victor hấp háy - với cả tia sáng của sự điên loạn, tuổi già, hoặc là cả hai thứ - và ông nói, “Trí thông minh của tôi, Wendy ạ, nằm ở việc thuê những người giỏi nhất thế giới này để điều hành các công ty của tôi. Cả hai người đã làm việc rất cừ.”

Wendy mỉm cười. Cô liếc thấy Jenny Cadine và Tanner Cole đang tiến về phía cô trên lối giữa hàng ghế. Chỉ trong ba mươi giây nữa, Jenny sẽ tới đây... và rồi cuộc nói chuyện của cô với Selden và Victor sẽ kết thúc. Jenny đòi hỏi được chú ý. Cô ta là diễn viên điện ảnh, và vì thế chiếm hết sự quan tâm.

“Cám ơn ông, Victor,” Selden nói, nhìn vào mắt Wendy. “Wendy và tôi hợp tác rất tốt.”

Wendy gần như há hốc mồm, nhưng cố giữ cho mặt mình như vẻ đang cười toét miệng. Vậy ra đó là trò của Selden. Đột nhiên cô nhìn thấy toàn bộ bức tranh: Selden muốn sát nhập Parador vào bộ phận của ông ta, MovieTime. Ông ta đang nhắm vào việc điều hành MovieTime và Parador cùng một lúc và là sếp của cô - thật là một sự xâm phạm lớn! Ba năm trước, khi Splatsh-Vener mua Parador và cô trở thành chủ tịch, Selden Rose đã không hề muốn dính líu chút gì với Parador... Vợ cũ của ông ta có chuyện gì đó bản thủ... và thậm chí còn có tin đồn Selden còn đang cố làm cho Parador thất bại. Nhưng rồi cô khiến Parador phát triển bằng việc sản xuất năm bộ phim cực đỉnh trong vòng hai năm qua trong khi MovieTime vẫn dật dờ chạy theo - nên chẳng bất ngờ gì khi bây giờ Selden muốn chiếm nó.

Jenny Cadine đã tới gần cô. Wendy thở qua mũi, hy vọng cung cấp cho não thêm oxy. Nếu cô để cho Selden thoát khỏi chuyện này ngay

trước mặt Victor, ông ta sẽ nhét ngón tay nhỏ bản thủ của mình vào kẽ hở và cứ thế đẩy và đẩy cho đến khi mở ra được một lỗ hổng lớn.

Cô phải sập cửa lại cho kẹt ngón tay của ông ta!

“Selden đã giúp tôi rất nhiều, Victor ạ,” Wendy nói, gật đầu tỏ vẻ công nhận lời nhận xét trước của Selden. “Chúng tôi chỉ gặp nhau vài lần liên quan đến *The Spotted Pig*, nhưng Selden đã giúp chúng tôi liên lạc được với đạo diễn Peter Simonson.” Cô mỉm cười như thể toàn bộ sự thành công của bộ phim là nhờ vào một cú điện thoại nhỏ. “Ông này đã làm việc tuyệt vời,” cô kết luận.

Cô dừng lại, tự chúc mừng chính mình trong cú đâm hoàn hảo này. Thế là đủ để cho Selden biết rằng nếu ông ta định vượt ranh giới, ông ta sẽ phải chiến đấu cật lực, trong khi đồng thời nhắc nhở Victor rằng, tuy cô là người chịu trách nhiệm, cô vẫn là người biết hợp tác trong đội. Và thời điểm thật chính xác. Ngay giây sau, Jenny Cadine bước tới vỗ lên vai Wendy. Thế nghĩa là mọi câu chuyện không liên quan đến Jenny phải chấm dứt.

“Wen...” Jenny lẩm bẩm. “Tôi mệt quá. Tối nay tôi muốn đến nhà chị ăn tối. Chị làm món lasagna nổi tiếng của chị cho tôi được không?”

Wendy vỗ lên tay Jenny. “Cô biết Victor Matrick chứ?”

Jenny, cao năm foot chín và nặng 125 pound (gồm ít nhất bốn pound nước muối trong bộ ngực được bơm, Wendy nghĩ), duỗi thẳng người với sự thanh lịch của một con rắn và chìa cánh tay dài trắng ra. “Xin chào bố,” cô nói, cầm tay Victor rồi nhào tới trước hôn chụt một phát rõ to lên má ông. Victor rạng ngời cả lên. Chúa phù hộ Jenny, Wendy nghĩ. Cô ta lúc nào cũng biết nên ngã bên ngực nào ra. “Con thích thế này lắm, Bố ạ,” Jenny phun ra. Cả nhóm bắt đầu tiến về phía thang máy.

“Wendy đang xem xét một kịch bản mới tuyệt vời cho tôi,” Jenny nói với Victor. Đôi mắt màu xanh của cô ta to tròn, và khi cô mở to mắt ra để nhấn mạnh, thì ta không thể quay mặt đi chỗ khác. “Nhưng nó rất nghiêm túc. Chúng tôi nghĩ nó có khả năng đoạt giải Oscar...”

“Hãy nói với Wendy về chuyện đó,” Victor nói, vỗ lên vai cô ta. “Tôi chưa bao giờ nghi ngờ những giám đốc của mình cả.” Ông ta mỉm cười với cả nhóm và bước xuống hành lang về phía văn phòng mình.

Selden Rose nhấn nút thang máy. Phòng chiếu ở tầng gần trên cùng, cùng với những thang máy bí mật đi lên phòng làm việc riêng của Victor và phòng ăn, với các văn phòng của các bộ phận khác của Splat-Verner ở bên dưới. Thang máy xuống tầng của Wendy trước tiên. Cô hôn lên má Jenny và bảo cô ta đến nhà cô tầm tám giờ tối. Selden đang đứng ở phía trước thang máy, bấm bấm chiếc điện thoại di động. Và Wendy tự hỏi ông ta có giận dữ không. Nhưng việc đó chẳng quan trọng gì. Giờ đã chôn vùi được ông ta, cô có thể tỏ ra rộng lượng. “Xin chúc mừng, Selden,” cô nói, và nói thêm mà không giấu cợt, “Anh làm rất cừ.”

Selden ngược lên. “Đó là dự án của cô,” ông ta vừa nói vừa nhún vai. Chuyện này hơi đáng ngạc nhiên. Trước đây Wendy đã đương đầu với những người đàn ông giống Selden Rose rồi (họ đều làm trong ngành điện ảnh). Và thường thì loại gây hấn nhẹ nhàng này dẫn tới lời tuyên bố chiến tranh không cần nói ra. Nhưng có lẽ Selden không phải là tên sát nhân như mọi người đồn thổi. Hoặc có lẽ đơn giản là cô đã đẩy ông ta vào lại vị trí của mình để ông ta giúp cô yên trong vài tháng. Cô thấy việc này chẳng sao cả. Cô có hàng đống việc khác phải lo. Trong khi cô đi trên hành lang về văn phòng của mình, di động cô bắt đầu kêu. Trong hai giờ qua, cô đã nhận mười lăm tin nhắn, bao gồm năm cái từ Josh, một từ con gái, và ba từ Shane. Anh đang bị làm sao thế nhỉ? Có lẽ anh muốn tiền. Anh đã nói đúng. Họ cần phải nói chuyện. Cô không phải cái cột ATM.

Cô nhấn số gọi cho con gái.

“Chào mẹeeee,” Magda nói, kéo dài chữ e ra.

“Chào, Công chúaaaaaa,” Wendy nói.

“Con nghĩ mẹ sẽ phải mua cho con một con ngựa.”

“Mẹ á?” Wendy hỏi, không hoàn toàn khó chịu lắm. Cô nghĩ thể nghĩa là buổi học cưỡi ngựa của Magda với Katrina, con gái của Nico, diễn ra tốt đẹp. Và đây chính là điều cô mong muốn. Tính Madga khá là kỳ quặc. Sẽ tốt cho nó nếu có gì đó để làm với bạn bè, thứ gì đó khiến nó thích thú. Và hơn nữa, một con ngựa Pony thì giá bao nhiêu? Nó chỉ là một con ngựa thu nhỏ lại phải không nhỉ? Chừng hai ba nghìn đô là cùng?

“Sao con không tìm thử vài quảng cáo về ngựa trên Internet và mẹ con mình sẽ nói chuyện thử xem,” Wendy nói.

Madga thở dài cau có. “Mẹeeeeeee. Tìm ngựa Pony đâu phải bằng cách đó đâu. Trên Internet.” Giọng Magda gần như lộ rõ vẻ khinh miệt. “Mẹ phải bay xuống *Palm Beach* bằng *phi cơ riêng* và có một chú mang đến cho mẹ những con ngựa Pony tốt nhất ở nước này...”

Chúa ơi! Mới học cưỡi ngựa một buổi và nó đang nói chuyện như thể nó sẽ đi thi Olympics. Nó lấy cái chuyện ngớ ngẩn này ở đâu ra thế? “Con yêu, mình sẽ không mua ngựa ở Palm Beach,” Wendy kiên nhẫn nói. “Mẹ chắc là mình có thể tìm được một con ngựa rất đẹp ở ngay đây... trong thành phố New York.” Có thể không nhỉ? Mà bọn ngựa Pony đó sống ở đâu không biết nữa? Nhưng phải có ở đâu đó chứ. Suy cho cùng, thành phố New York là nhà của tất cả sâu bọ, con người, và đủ loại khác... Chẳng phải có đủ loại động vật và bọ sống ở đây mà

không ai thật sự biết là gì? “Mình sẽ nói chuyện này khi mẹ về nhà nhé. Cô Jenny C. sẽ đến nhà ăn tối.”

“Jenny ai cơ?” Magda ranh mãnh hỏi.

Wendy thở dài. “Cô diễn viên, Magda ạ. Con nhớ mà. Cô ấy là một trong những diễn viên yêu thích của con. Cô ấy là Công Chúa Mũi Nhọn trong bộ phim mà con thích ấy.”

“Mẹeeeeeee, đó là phim *hoạt hình* mà.”

“Cô ấy là người *lồng tiếng*,” Wendy nói. Cô chịu thua. “Bố về chưa?”

“Chưa ạ.”

Điện thoại của cô lại kêu. Shane. “Bố đang gọi. Mẹ sẽ gọi lại cho con sau.” Cô nhấn nút. Shane đang gửi tin nhắn.

“a muốn lđj,” cô đọc.

Đó gần như là một lời kêu gào đòi được chú ý khiến Wendy suýt bật cười. Không thể nào có chuyện Shane muốn ly dị. Anh sẽ đi đâu? Anh sẽ ăn uống thế nào? Làm sao anh có đủ tiền mà chi trả cho những chiếc áo somi Dolce & Gabbana đắt tiền mà anh chết mê chết mệt?

“Đ vớ vẩn,” cô viết. “E iu a.”

“A nói nghiêm túc.”

“K nói c lđj nữa,” cô viết. “jen c tới ăn tối.” Và viết thêm, như kiểu tái bút, “nhớ về đây, rõ chưa?”

Số 55 Đại lộ 7 là tòa nhà danh giá nhất trong Garment District. Năm

giữa Phố 39 và 40, nó là tòa nhà hẹp với những thiết bị thanh nhả kín đáo. Tòa nhà được xây bằng đá hoa cương, và một cánh cửa xoay bằng đồng sáng loáng dẫn vào sảnh nhỏ tí. Trên tường là danh sách những công ty sở tại, một mạng lưới của ngành thời trang: Oscar de la Renta, Donna Karan, Ralph Lauren - và ở giữa danh sách, Victory Ford.

Victory thở dài khi liếc nhìn tên mình và bước vào thang máy. Cô đã chuyển tới tòa nhà này bốn năm trước, từ một nhà kho lộn xộn ở phố phụ, gửi cho ngành thời trang thông điệp rằng cô đã tới. Xưởng thiết kế của cô là loại nhỏ - chỉ một phần của tầng nhà khi đối sánh với ba tầng liền của Ralph Laruren. Nhưng trong ngành thời trang, một nửa trận chiến là về chuyện trực giác. Đó là một trong những lý do tại sao một nhà thiết kế có thể là đề tài cả thành phố bàn tán trong một ngày, và phá sản ngày hôm sau. Cô chưa bao giờ quên buổi chiều khi cô đi ăn trưa về phát hiện những người chuyên dọn đồ đạc ở sảnh chính, và biết rằng William Marshall đã đóng cửa...

Mà Willy còn có các nhà đầu tư đầy, cô nhắc nhở mình, khi cửa thang máy chậm chậm đóng lại. Phía trên cửa thang máy là một hàng dài logo của các nhà thiết kế trong tòa nhà. Các logo sáng lên khi thang máy lên đến tầng đó. Theo tin đồn, William vẫn kiếm được tiền, nhưng không đủ để làm hài lòng những nhà đầu tư của anh, vì vậy họ đóng cửa. Tội ác của anh là không có gì tệ hơn ba mùa làm ăn thất bát liên tục...

Chuyện đó sẽ không xảy tới với cô, cô mạnh mẽ nghĩ. Hơn nữa, William là một hãng rất lớn. Còn cô không được bằng thế. Chưa bằng.

Thang máy kêu, và logo "Victory Ford" sáng lên. Cô đi ra và bước vài bước về phía cửa kính mờ có dán logo của cô. Đột nhiên bụng cô quặn lên vì sợ hãi. Giá thuê chỗ này là 20.000 đô một tháng. Thẻ là 240.000 đô một năm.

“Chào Clare,” cô vui vẻ nói với cô tiếp tân, như thể chả có chuyện gì xảy ra. Clare là một cô gái trẻ xinh đẹp, làm việc chăm chỉ, vẫn còn hoan hỉ khi đã nhận được công việc mơ ước trong ngành thời trang hào nhoáng.

“Chào chị,” Clare hớn hờ nói. “Chuyên đi của chị thế nào?”

“Tuyệt lắm,” Victory vừa nói vừa cởi áo khoác ra. Clare đưa tay ra định đón lấy, nhưng Victory phủ tay bảo thôi. Cô chưa bao giờ thấy thoải mái bảo cấp dưới làm những thứ mà mọi người bình thường vẫn tự làm cho chính mình.

“Nhật thế nào?”

“Nóng,” Victory nói.

“Có hai bưu phẩm lớn vừa được gửi đến cho chị,” Clare nói.

Victory gật đầu. Suốt cả buổi sáng nay cô đã sợ rằng chúng sẽ được gửi đến, kể từ lúc cô nói chuyện với ông Ikito. Và ông nhắc đi nhắc lại kế hoạch sáng suốt của ông khi thuê Matsuda vẽ mẫu thiết kế. Thực ra, ông nói, cô ta đã vẽ chúng rồi, và hôm nay chúng sẽ đến văn phòng cô. “Đừng đáp lại là không đồng ý đấy,” ông nói.

Cô thực sự bắt đầu ghét ông ta. Sao trước kia cô không nhận ra là mình rất ghét ông ta nhỉ?

“Cám ơn cô, Clare,” cô nói.

Đối diện với bàn tiếp tân là một showroom trang nhã nơi khách hàng và các nhân vật nổi tiếng được giới thiệu các dòng sản phẩm. Tường và thảm màu hồng tro, và trên tường có treo hai chùm đèn pha lê Baccarat nhỏ. Cô đã mất hàng tuần liền mới chọn được màu ưng ý. Ý

tường sơn màu hồng thật tuyệt vời - phụ nữ tự nhiên bị nó cuốn hút, và nó gần như làm cho mọi thứ trông đẹp lên - nhưng khi tiến hành sơn màu hồng lên thì thật là thảm hại. Sáng quá, và trông rất trẻ con; trong khi bóng của nó khiến mọi người nghĩ đến axit. Nhưng màu hồng này, trộn với một ít màu be, thì lại hoàn hảo, tạo ra không khí vừa trí thức và dễ chịu.

Tuy nhiên nằm trước showroom là một thứ khiến cô khó chịu: Gần như một hàng đầy những sản phẩm mẫu trong dòng sản phẩm mùa xuân. Quần áo đã được gửi tới Neiman Marcus ở Dallas mới ba hôm trước, và theo kế hoạch chúng sẽ không bị gửi trả cho đến cuối tuần. Bụng Victory quặn lên khó chịu.

“Clare?” cô hỏi. “Dòng này gửi lại lúc nào thế?”

“Ồ,” Clare nói, căng thẳng nhìn lên. “Nó gửi về sáng nay...”

“Neiman có gọi không?”

“Chắc là không,” Clare nói, nhưng thêm vào đây hy vọng, “nhưng tôi đã đi ra hiệu thuốc. Có khi Zoe nhận tin nhắn.”

“Cám ơn cô,” Victory nói, cố giữ thái độ bình thản. Cô nhìn xuống hành lang dài dẫn đến văn phòng của mình, qua phòng cắt may và làm họa tiết, nơi bốn phụ nữ đang ngồi sau những chiếc máy may. Thêm hai phòng chia làm các ô nhỏ cho các nhân viên quan hệ công chúng, trợ lý, và thực tập sinh ngồi. Một văn phòng nhỏ nữa thuộc về liên hiệp công ty và bộ phận truyền thông. Và cuối cùng, một phòng nhỏ ở phía sau là dành cho Marcia Zinderhoff, quản lý văn phòng và kế toán của cô. Như thường lệ, cửa phòng Marcia đóng kín, dán hình một con mèo xù lông dữ tợn. Victory gõ cửa rồi bước vào.

“Chào,” Marcia nói giọng thản nhiên, ngược lên từ máy tính. Marcia chỉ lớn hơn Victory một vài tuổi, nhưng chị là loại phụ nữ trông như

đã trung niên từ hồi học cấp ba. Chị vẫn sống ở khu Queens nơi cô sinh ra, và vẫn yêu anh bạn trai suốt mười lăm năm qua. Marcia nhàm chán nhưng rất giỏi tính toán. Và Victory nghĩ mình thật may mắn khi thuê được chị. “Chị có thể kiêm được việc tại công ty kế toán lớn ở Phố Wall, Marcia ạ,” cô từng nói. “Công việc sẽ ổn định hơn.”

“Việc ổn định nhất của tôi là đảm bảo số sách của cô được tính toán đúng,” Marcia đáp lại. Marcia không thích thay đổi, và Victory biết mình có thể trả cho chị ít hơn. Nhưng cô là người tin tưởng chắc chắn rằng khi liên quan đến nhân viên, ta nhận được cái mà ta đã trả, và rằng mọi người đáng được trả theo giá trị của họ. Marcia kiếm một trăm nghìn một năm cộng với năm phần trăm lợi nhuận.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp khó khăn,” Victory nói, ngồi xuống cái ghế gấp nhỏ bằng sắt trước bàn Marcia. Lẽ ra Marcia có thể có được văn phòng lớn hơn với đồ đạc đẹp hơn. Nhưng chị bảo thích văn phòng thế này - rẻ tiền và bừa bộn - vì nó khiến khách khứa không muốn đặt chân đến.

“Ừ.” Marcia gạt đầu, lấy một miếng kẹo cao su ở phía trên ngăn kéo bàn ra.

“Khỉ thật,” Victory nói. “Tôi hy vọng chị sẽ nói với tôi rằng mọi chuyện chỉ ở trong đầu tôi thôi và rằng đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Mọi chuyện ở trong đầu cô cả,” Marcia vừa nói vừa nhai trèo trẹo. “Cô hiểu chuyện này rõ như tôi mà, vậy cô biết đấy.” Chị bấm một vài phím trên máy tính. “Nếu tiền bên Nhật đến như năm ngoái, chúng ta sẽ ổn. Nhưng doanh số bán ở các cửa hiệu đã giảm năm mươi lăm phần trăm từ năm ngoái.”

“Ôi,” Victory nói.

“Đau nhỉ,” Marcia vừa nói vừa gật đầu. “Đồ đều. Thế là chúng ta lại quay về chỗ cách đây đúng ba năm trước.”

“Nếu nếu Nhật cũng thảm bại...?”

“Thì sẽ không tốt lắm đâu,” Marcia nói. “Sẽ là hai triệu bảy trăm nghìn đô la năm ngoái về mặt lợi nhuận. Chúng ta không được mất khoản đó.”

“Bọn đều,” Victory nói. Marcia thắc mắc nhìn cô, và Victory thấy khó chịu.

“Tuy nhiên vẫn có tin tốt,” Marcia nói. Chị nuốt kẹo và lấy ra thêm một cây nữa. Marcia ăn kẹo gôm như thể nó là đồ ăn thật. Và Victory run rẩy khi nghĩ đến việc trong bụng chị trông sẽ thế nào. “Đồ phụ kiện cô thiết kế mùa xuân năm ngoái, cho các cửa hàng miễn phí ấy? Chúng bán rất tốt. Mấy cái dù, bốt đi mưa và găng tay đó? Đến nay, chúng ta kiếm lãi được năm trăm tám mươi chín ngàn đô la. Mà thời tiết mùa đông sẽ cực kỳ tệ hại ít nhất là năm năm nữa.”

“Bốt đi mưa với dù,” Victory nói. “Ai mà nghĩ ra được chứ?”

“Đó là thứ cô cần mang theo khi đi du lịch nhưng lúc nào cũng quên cả. Mà để tìm được dù xinh thì cực khó.”

Victory gật đầu, khẽ cau mày khi nghe từ “xinh.” Cô có bao giờ thoát khỏi từ đó không? “Victory Ford xinh thế không biết!” giáo viên mầm non của cô đã viết như thế ngay trong sổ liên lạc đầu tiên của cô. Từ đó theo cô mãi từ Minnesota đến tận Manhattan. “Xinh! Xinh! Xinh!” là tiêu đề lần phỏng vấn đầu tiên của cô với tờ *Women’s Wear Daily*. Cô sẽ không bao giờ thoát nổi nó.

Xinh, cô ghê tởm nghĩ. Nói cách khác, không gây tai họa gì. Dễ chịu, nhưng không đủ tốt để được coi trọng...

“Dòng mùa xuân không xinh,” cô nói.

“Không. Không xinh.” Marcia nhìn thẳng vào cô.

“Thế thực sự thì chị nghĩ sao?” Victory hỏi, ghét bản thân vì tỏ ra yếu đuối trước mặt Marcia.

“Tôi nghĩ nó... khác,” Marcia nói vẻ lập lờ. “Nhưng thật sự mà nói, cô biết không?” Chị nuốt thêm một miếng kẹo gôm. “Váy dài không thực tế cho lắm. Nhất là khi hàng ngày cô phải đi tàu điện ngầm.”

Victory gật đầu. Đột nhiên cô thấy tội lỗi. Cô đã làm mọi người thất vọng vì thử nghiệm thứ gì đó khác. Và ngay cả Marcia trung thành cũng thất vọng.

“Cám ơn chị,” cô vừa nói vừa đứng dậy.

“Chúng ta sẽ làm gì đây?” Marcia hỏi.

“Chúng ta sẽ tìm ra được cách thôi,” Victory nói, tự tin hơn thực tế mình cảm thấy. “Chúng ta luôn thế mà.”

Cô ra hành lang về phòng mình.

Chỗ làm việc của cô nằm ở góc tràn ngập ánh nắng mặt trời ở mặt trước tòa nhà, trông ra Đại lộ 7. Tuy nó khá ồn, nhưng ánh sáng khiến nó đáng giá.

Chỗ này rất tiện lợi, có một bàn làm việc kiểu Mission lớn và một bàn dài hẹp nơi cô để các bản vẽ. Tường ốp gỗ, treo các mẫu thiết kế ở các giai đoạn phát triển khác nhau. Ở giữa phòng là bốn chiếc ghế thiết kế

từ một căn nhà ở Palm Beach, bọc da trắng. Một chiếc bàn cà phê thủy tinh có chân bằng sắt uốn đặt chính giữa. Tạp chí và báo chất đầy trên bàn, và trên cùng là hai phong bì lớn với tên cô được viết rõ ràng bằng bút bạc.

Cô rên lên một tiếng và ngồi xuống ghế, mở chiếc phong bì ở trên ra.

Bên trong là vài bản vẽ trên giấy trắng. Cô nhìn lướt qua, rồi đặt lên chồng báo, ngả người ra ghế, dùng ngón tay ép chặt hai mắt nhắm lại. Đúng như cô đã dự đoán, bản vẽ của cô Matsuda rất tệ.

Cô thả tay ra và nhìn vào chiếc phong bì thứ hai. Đột nhiên nét chữ bạc có vẻ báo điềm gở. Cô lật nó lại để không phải nhìn vào đó, và xé phong bì.

Mấy cái này còn tệ hơn phong bì đầu tiên! Cô đã dành gần như cả đời mình để nhìn các bản vẽ, phân tích chúng, cố nghĩ ra xem có gì không ổn, và làm cách nào, chỉ thay đổi tỉ lệ một vài mi-li-mét, cô có thể khiến nó tốt hơn và đẹp đẽ hơn. Chỉ mất vài giây là cô thấy rằng bản vẽ của cô Matsuda là một thảm họa.

Cô đặt bản vẽ lên chồng giấy tờ, đứng dậy, run rẩy vì giận dữ. Đây là một sự sỉ nhục. Cô gái này không hề có chút tài năng. Và để bắt chước phong cách của cô, cô ta đã lấy những chi tiết đặc biệt của cô và biến chúng thành một bản nhái. Đúng là thế. Cô Matsuda đã quyết định cho cô. Mấy năm trước, Nico đã kể với Victory một chuyện mà cô sẽ không bao giờ quên. Và giờ nhìn xuống bản vẽ của cô Matsuda, cô lại nhớ đến lời Nico: “Khi đụng đến chuyện làm ăn, cậu chỉ phải nhớ một điều. Cậu phải thức dậy vào buổi sáng và có khả năng nhìn vào chính mình trong gương. Dĩ nhiên, vấn đề là cậu phải hiểu được cậu có thể và không thể chấp nhận những gì trong hành vi của chính mình.” Đơn giản là cô không thể nào nhìn vào mình trong gương, khi biết những mẫu thiết kế này được tung ra với tên của cô trên đó.

Như thế cô từng thiết kế thứ gì đó xấu tệ hại đến vậy.

Ông Ikito sẽ phải biết cô nghĩ gì. Cô đã chịu đựng sự sỉ nhục của ông ta đủ rồi. Ông ta có thể ủng hộ và chộp lấy cơ hội của mình với dòng sản phẩm mùa xuân của cô. Hoặc ông ta có thể có các cửa hàng của Victory Ford mà không có gì trong đó...

Cô nhìn đồng hồ. Giờ là khoảng một giờ sáng ở Tokyo; muộn quá rồi không gọi được. Mà ông Ikito không phải là vấn đề duy nhất của cô. Các cửa hiệu - bánh mì và bơ của cô trong hai mươi năm qua - có vẻ cũng đang chống lại cô.

Trong một giây, cô tưởng tượng cảnh mình gọi cho tất cả những người mình quen biết trong ngành thời trang và hét vào mặt họ. Nhưng nếu ta là phụ nữ thì giận dữ thường không có tác dụng gì. Nếu cô để mọi người trong nghề này biết cô giận dữ, đau đớn và buồn khổ thế nào với phản ứng của mọi người ở show trình diễn vừa rồi, họ sẽ coi cô là kẻ yếu đuối và thảm hại. Chỉ có những kẻ thua cuộc mới than van về thất bại và sự kém may mắn của mình, đổ tội cho mọi thứ trừ chính mình.

Cô bước tới bức tường ốp gỗ và xem những mẫu vẽ của cô cho bộ sưu tập mùa xuân. Dù giới phê bình nói gì, cô vẫn nghĩ chúng đẹp, táo bạo, độc đáo, và mới mẻ. Tại sao toàn bộ thế giới không nhìn thấy thứ mà cô đã thấy? “Nghe này, Vic,” Wendy đã nói lúc ăn trưa. “Tớ đã thấy chuyện này xảy ra hàng triệu lần với các đạo diễn, diễn viên, và nhà văn rồi. Một khi ta đã đạt được thành công nhất định, thế giới sẽ đóng khung và dán nhãn cho ta. Khi chúng ta cố làm gì đó khác đi, đột nhiên ta là mối đe dọa. Bản năng đầu tiên của giới phê bình là giết ta. Và bởi họ không thực sự giết được ta, họ sẽ làm điều tiếp theo - họ cố giết tinh thần ta. Thành công thì dễ xử lý,” Wendy tiếp tục vừa nói vừa nhai một miếng rau diếp. “Vấn đề thực sự là làm thế nào xử lý thất bại.”

Trước đây Victory đã gặp thất bại, nhưng hồi đó không quan trọng lắm. Chẳng ai mong đợi gì nhiều ở cô, và những thất bại đó cũng không bị công khai quá nhiều. “Tớ cảm thấy như mọi người cười sau lưng vậy.”

“Tớ biết,” Wendy vừa nói vừa gật đầu. “Rất tồi tệ. Nhưng cậu phải nhớ rằng không phải thế. Hầu hết mọi người chỉ để tâm đến chuyện của mình thôi, nên họ không chú ý lắm đâu...”

“Này!” Trợ lý của cô, Zoe, ló đầu vào phòng. “Sandy Berman ở Neiman Marcus gọi chị. Clare bảo chị đến rồi, nhưng tôi không tìm được chị.”

“Tôi vào phòng Marcia,” Victory nói.

“Tôi có nên bảo cô ấy là chị ra ngoài không?” Zoe nói, cảm thấy cô đang ngần ngại.

“Không. Tôi sẽ nghe.”

Cô ngồi xuống bàn mình. Đây sẽ là một cuộc nói chuyện khó chịu, khó khăn cho Sandy cũng như với chính cô. Cô đã cộng tác với Sandy mười năm rồi và họ thường bảo rằng họ cùng nhau trưởng thành trong ngành này. Cô bình tĩnh lại và nhắc điện thoại lên. “Sandy! Xin chào,” cô nói như thể chả có chuyện gì.

“Cậu chắc mệt mỏi lắm,” Sandy dịu dàng nói. “Cậu đi du lịch nhỉ?”

“Nhật, Dallas, L.A., như thường lệ,” Victory nhún vai nói. “Nhưng tớ ổn. Cậu thế nào?”

“Tuần lễ Thời trang hết rồi thì dễ chịu hơn nhiều.”

Họ cười khích khích tỏ vẻ hiểu ý, và rồi một khoảng lặng. Victory muốn cất tiếng, nhưng rồi quyết định để Sandy làm cái việc không hay ho gì.

“Cậu biết là bọn tớ rất yêu cậu ở Neiman này,” Sandy nói.

Victory khẽ gật đầu, nỗi sợ hãi dâng lên cổ họng.

“Và cá nhân tớ rất thích bộ sưu tập mùa xuân,” Sandy nói. “Nhưng cảm giác chung là nó không bán được như các bộ sưu tập khác của cậu.”

“Thật à?” Victory nói, giả vờ ngạc nhiên. “Thật lòng nhé, Sandy, tớ nghĩ nó là bộ sưu tập đẹp nhất mà tớ từng làm đấy.” Cô cau mày. Cô ghét phải bán mình cho những người ở cửa hiệu mua sắm. Làm cô có cảm giác mình rẻ tiền. Nhưng cô không thể làm khác được. “Nó chỉ hơi khác một chút...”

“Tớ không bảo là nó không đẹp,” Sandy ngắt lời. “Nhưng nói chung là mọi người lo ai sẽ mặc nó. Nếu chỉ tùy thuộc vào tớ thì chả có vấn đề gì cả. Nhưng khách hàng của Neiman bảo thủ hơn cậu nghĩ.”

“Tớ hiểu vì sao họ sợ,” Victory nói vẻ đồng cảm. “Nhưng người ta luôn sợ những gì mới mẻ. Thực lòng tớ nghĩ cậu nên cho bộ sưu tập này một cơ hội. Tớ nghĩ cuối cùng cậu sẽ ngạc nhiên cho mà xem.”

“Tớ biết cậu rất tài năng - chả ai nghi ngờ việc đó cả,” Sandy an ủi nói. “Tin tốt lành là bọn tớ vẫn sẽ lấy mười mẫu.”

“Thế hơi quá nhỉ, trong tổng số ba mươi sáu mẫu...”

“Ừ, đơn đặt hàng bình thường của bọn tớ không phải thế,” Sandy

đồng ý. “Nhưng bộ sưu tập mùa xuân khó bán ghê lắm. Thành thật mà nói, Vic ạ, tớ nghĩ tớ đã phải đấu tranh chỉ để lấy mười mẫu.”

Victor nhe răng. “Tớ thật sự cảm kích những nỗ lực của cậu, Sandy ạ,” cô dừng cảm nói.

“Nghe này, Vic, bọn tớ đã có cả một lịch sử lớn với cậu ở Neiman. Và tớ biết bọn mình sẽ còn làm việc cùng nhau dài lâu trong tương lai. Bọn tớ đều mong ngóng bộ sưu tập mùa thu của cậu,” Sandy nói, rõ là nhẹ nhõm sau khi đưa xong được tin xấu.

Nếu công ty tớ vẫn tồn tại được, Victory chua chát nghĩ, và gác máy.

Trong vài giây cô ngồi đó, cố tiêu hóa những gì Sandy nói và thế là có nghĩa gì với công ty. Thông điệp khá rõ ràng: Cô nên quay lại với cái cô đang làm trước kia, quay lại với cái an toàn, nếu không cô chết chắc.

“Nhưng mình không muốn thế,” cô nói lớn.

“Có một phụ nữ gọi điện thoại,” Zoe nói, lò đầu vào cửa.

Victory cau có nhìn cô.

“Ellen gì đó? Từ văn phòng của một phụ nữ nào đó. Lynn thì phải?”

“Lyne Bennett?” Victory hỏi.

“Có lẽ thế,” Zoe nói.

“Cám ơn,” Victory nói cộc lốc. Thường thì cô không khó chịu khi Zoe không nghe đúng tên. Nhưng đó cũng là lỗi của cô - cô quá thân mật và tử tế. Kết quả là các trợ lý của cô làm việc không sát sao cho lắm.

“Ông ta có phải là tay tử phú già không?” Zoe hỏi, mặt lộ vẻ kinh tởm.

Victory thở dài và gật đầu. Với một phụ nữ trẻ như Zoe, Lyne Bennett đúng là đồ cổ đáng sợ. Đột nhiên cô hy vọng Ellen gọi điện để hủy cuộc hẹn, và nếu không phải thì Victory cũng đang cân nhắc hủy hẹn. Lúc này cô không thể hẹn hò với một người như Lyne Bennett, khi toàn bộ cuộc đời cô đang tan rã. Và ngay cả khi cô ở trên đỉnh thế giới, thì hẹn hò thế có ích gì? Chỉ tốn thời gian, và có lẽ Lyne Bennett cuối cùng hóa ra là một lão khom già vợ vẫn giàu có...

“Xin chào, Ellen,” cô nói vào điện thoại.

“Tôi đã nói chuyện với Lyne, và ông ấy bảo buổi khai trương của Whitney sẽ hoàn hảo,” Ellen nói. “Tôi sẽ gọi cho cô một vài hôm trước đó, để chắc chắn.”

“Được rồi,” Victory nghe mình nói, yếu ớt quá không phản đối được.

Cô gác điện thoại, biết mình đã phạm sai lầm. Cô vẫn chưa hẹn chắc ngày, nhưng biết rằng Lyne Bennett sẽ như cái nhọt ở mông. Chẳng lẽ trợ lý của ông ta không có việc gì để làm ngoài sắp xếp cho đời sống xã hội của ông ta?

Nhưng đàn ông độc thân giàu có thường cư xử như vậy. Họ biến nhân viên nữ của họ thành người thay thế cho vợ.

Cô đứng dậy và bước lại cái bàn dài nơi cô vẽ các thiết kế. Những phác thảo cô bắt đầu cho bộ sưu tập mùa thu xếp gọn ghẽ trên góc phải. Cô cầm một bản lên và nghiêm túc nhìn đánh giá.

Những nét vẽ như mờ đi trước mặt cô, và cô bắt đầu hoảng loạn. Cô không thể biết được phác thảo này là tốt hay tệ. Cô đặt nó xuống và

cầm một bản khác hơn, một trong những mẫu cô ưa thích. Cô nhìn nó chăm chăm, lắc đầu. Cô không biết. Cô chỉ không biết nữa. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Dù chuyện có tồi tệ đến mức nào, cô vẫn luôn trông cậy vào gu thẩm mỹ và bản năng của mình. Nếu giờ chúng không hoạt động, cô chết chắc.

“Vic?”

Cô giật bản mình. Zoe lại vào văn phòng cô. “Lại người phụ nữ kia gọi. Từ văn phòng của Lynn?”

Chúa ơi, cô nghĩ. Cô tức giận bước tới chỗ điện thoại và cầm lên.

“Sao, Ellen?” cô nghiêm nghị nói.

“Xin lỗi vì làm phiền cô,” Ellen nói. “Nhưng tôi vừa nói chuyện với Lyne, và ông ấy muốn biết liệu đến ăn tối ở nhà hàng Cipriani’s sau đó được không?”

“Tôi không biết là chúng tôi sẽ ăn tối đấy,” Victory nói.

Ellen hạ thấp giọng. “Ông ấy thường không ăn tối vào lần hẹn đầu tiên, nhưng rõ là ông ấy rất muốn vậy.”

“Thế à?” Victory hỏi, chua chát nghĩ nếu quả thực vậy, ông ấy thuộc dạng thiểu số. Nhưng chắc hẳn ông ấy không đọc báo chí thời trang.

“Nếu cô không đi được thì không sao,” Ellen nói. “Tôi sẽ bảo ông ấy cô đã có kế hoạch rồi.”

Victory cân nhắc một lúc. Nếu người ta thấy cô đi chơi với Lyne Bennett vào lúc này chắc cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nó sẽ khiến mọi người có gì đó mới mẻ mà bàn tán, hướng sự chú ý ra khỏi bộ sưu tập thảm bại của cô. Cô ghét việc tính toán khi liên quan đến chuyện tình

ái, nhưng cũng có những lúc ta phải làm bất cứ điều gì phải làm để giúp công ty mình. Hơn nữa, cô đâu phải ngủ với ông ta chứ.

“Nói với Lyne rằng tôi rất vui được ăn tối với ông ấy,” cô nói.

“Tất cả những gì tôi muốn là tình yêu,” Jenny Cadine vừa nói vừa thở dài vẻ nghiêm trọng.

“Cái đó và một giải Oscar,” Wendy tỏ vẻ hiểu biết nói.

Cô và Jenny ngồi trên sofa trong phòng khách căn hộ, uống vang trắng và hút thuốc lá. Jenny giống như hầu hết các sao nữ diễn viên điện ảnh: Trước công chúng, cô khăng khăng mình không hút thuốc hay uống rượu, nhưng sẽ làm cả hai, tranh thủ cơ hội một cách bí mật. Wendy ngờ rằng thỉnh thoảng Jenny hút cả thuốc thuốc phiện. Nhưng cô không phải là người có quyền phán xét - một năm cô và Shane vẫn hút vài lần. Cô cau mày nhìn đồng hồ. Đã chín rưỡi. Shane ở quái đâu ấy nhỉ...?

“Nếu cô không tìm được tình yêu, tôi không biết ai có khả năng nữa,” Wendy nói thêm, nhấp một ngụm rượu. Lời nhận xét này đơn thuần để làm vui lòng. Jenny được coi là một trong những phụ nữ đẹp nhất trên thế giới, nhưng không có mối quan hệ nào suốt ba năm qua, mà điều này không làm Wendy ngạc nhiên cho lắm. Hẹn hò với một sao điện ảnh không dễ dàng gì. Phải là một loại người đặc biệt (bệnh hoạn, Wendy nghĩ) thực sự thích thú việc bị đám paparazzi bám đuôi, và rồi ngôi sao điện ảnh đi du lịch suốt. Thực sự không có chỗ cho vợ chồng trong đời sống một ngôi sao. Và đó là thứ mà hầu hết đàn ông đều nhận ra khá nhanh.

“Chị thật may mắn khi có được Shane,” Jenny nói.

“Ừ. Mà...” Wendy bắt đầu. Shane đã không về nhà ăn tối, anh chẳng bao giờ làm thế này, và anh không trả lời điện thoại. Cô bắt đầu căng thẳng. Cô đã để lại cho anh hai tin nhắn, nhưng cô không muốn quấy rầy anh. Do anh vốn đã cáu bẳn vì chuyện gì đó, thế chỉ làm mọi chuyện tệ hơn. Shane vẫn cư xử như một thanh niên hai mươi tuổi cần “không gian” cho mình.

Tyler lao ầm vào phòng như tàu hỏa. “Con chán,” nó tuyên bố.

“Con nên đi ngủ, anh chàng nhỏ ạ,” Wendy nói, nửa mắng mỏ. “Chín rưỡi rồi.”

“Không,” nó nói.

“Có,” cô nói, cương quyết.

“Không!” nó hét. Trời ơi, nó đang ở một độ tuổi rất khó bảo. Magda lúc sáu tuổi rất ngoan. Cô túm lấy cánh tay và kéo nó về phía mình, nhìn chằm chằm vào mắt nó. “Con cư xử như một thằng đểu trước mặt cô Jenny. Con không muốn cô ấy nghĩ con là một thằng đểu chứ?”

“Ồ, tôi không bận tâm đâu,” Jenny vui vẻ nói.

“Con có đi ngủ không?” Wendy hỏi.

Nó vặn người thoát ra. “Khôngggg,” nó chầm chọc nói và chạy ra đằng sau sofa.

“Tôi xin lỗi,” Wendy nói với Jenny, đứng dậy. Giờ cô đã bảo Tyler đi ngủ, cô phải cho nó lên giường.

Shane ở đâu không biết nữa?

“Đừng bận tâm đến tôi,” Jenny nói, rót những giọt rượu cuối vào ly mình. Cô giơ cái chai không lên. “Tôi sẽ mở thêm một chai nữa.”

Wendy gật đầu, chạy rượt theo Tyler. Cô khẽ rên rỉ. Thông thường, cô sẽ không thấy phiền gì nếu Jenny ở lại. Nhưng thường thì Shane không biến mất. Ôi trời ơi. Hay là anh bí mật hút hít...?

Cô tóm được Tyler từ phía sau, bế nó lên. Nó vùng vẫy đá loạn xạ và la hét. Cô đưa nó vào phòng.

Cô đặt Tyler lên giường. Nó bắt đầu nhảy trên giường. Shane đi đâu nhỉ? Thường anh cho Tyler đi ngủ, và rồi cô chỉ vào và hôn chúc ngủ ngon. Dĩ nhiên chỉ khi cô có nhà. Thỉnh thoảng cô không có nhà, cô ở trường quay. Và mặc dù cô chưa bao giờ thú nhận với bất kỳ ai ngoại trừ Nico hay có lẽ là Victory hay vài cô bạn gái khác, có những lúc cô thực sự không nhớ gia đình, khi cô thực sự sung sướng được là một người độc thân, hiện thực hóa ước mơ của mình mà không bị vướng bận gì với gia đình... Tyler lấy tay ôm chặt tai và hét lớn.

“Đó chính xác là điều mẹ cảm thấy đấy, con trai ạ,” Wendy nói, túm lấy áo thằng bé. Và rồi nó kích động và đánh cô. Ngay giữa mặt. Bằng nắm đấm của nó.

Wendy há hốc mồm và kinh hoàng lùi lại. Việc đầu tiên cô nghĩ là nó không cố tình làm thế. Nhưng lúc này nó lại đang đánh cô, giờ cánh tay gây giơ xương của thằng nhóc sáu tuổi lên. Cô không tin nổi. Cô đã nghe chuyện những thằng nhỏ đánh mẹ mình (và ngay cả những thằng bé vị thành niên nữa). Nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi con trai mình lại đánh mình. Thằng con trai sáu tuổi bé bỏng của cô sẽ đánh cô như thể cô là một người... giúp việc.

Cô muốn khóc. Cô đau. Bị thương. Việc này như một thứ hiển nhiên:

hàng triệu năm đàn ông bắt kính phụ nữ. Và nghĩ rằng đó là quyền của họ...

Đột nhiên lòng cô tràn ngập sự giận dữ. Cô ghét cái thằng nhỏ hư đốn này. Cô thở dốc ra. Cô túm lấy cổ tay nó và siết chặt. “Đừng có bao giờ đánh mẹ một lần nữa!” cô nói thẳng vào mặt nó. “Con có hiểu không? Con không được đánh mẹ!”

Trông nó thực sự... *bối rối*. Như thể nó thực lòng không hiểu mình đã làm gì sai. Và có lẽ nó không hiểu thật, Wendy nghĩ, thả tay nó ra.

“Đi ngủ, Tyler. *Ngay bây giờ*,” cô gay gắt nói.

“Nhưng...” nó phản đối.

“Ngay bây giờ!” cô quát.

Nó len lén lên giường, vẫn mặc quần áo. Cô không quan tâm. Shane có thể thay pyjama cho nó sau. Hoặc cứ để nó mặc vậy suốt đêm. Thế chẳng giết được nó.

Cô ra khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng mình. Cô vẫn run lên vì giận. Cô dừng lại và giơ tay bịt miệng. Nước mắt chảy ra từ mắt cô. Cô yêu con trai mình. Cô thực sự yêu nó. Dĩ nhiên cô yêu tất cả các con mình. Nhưng có lẽ cô là một bà mẹ tồi tệ. Rõ ràng là Tyler ghét cô.

Cô không thể chịu nổi tất cả những xúc cảm này. Có con là như thế đó. Những xúc cảm bất tận, bất tận. Và rất nhiều trong số chúng chẳng dễ chịu gì.

Cô cảm thấy tội lỗi ghê gớm.

Cô bước về phía phòng khách. Từ hành lang hẹp, cô thấy Jenny đóng

khung trong phòng khách như một cô gái xinh đẹp trong một bức ảnh thời trang. Mái tóc xoăn của cô ta búi một cách vội vàng phía sau đầu. Đôi chân dài duỗi ra xa trước mặt. Trong một giây, Wendy ghét cô ta. Ghét cô ta vì cuộc đời tự do của cô ta, vì những gì mà cô ta không phải đương đầu. Cô ta không biết mình có những thứ tốt đẹp ư?

Wendy rẽ sang bếp, mở tủ lạnh, và lấy ra một chai vodka.

Tại sao cô lại *có* con? Cô tự hỏi, rót cho mình một cốc nhỏ. Cô nốc vội. Nếu không có con, chắc cô và Shane đã không còn ở bên nhau. Nhưng đó không phải là lý do. Cô đóng sập cửa tủ lạnh lại. Tủ lạnh dán đầy những những bức tranh của bọn nhỏ - đúng kiểu tủ lạnh trong ngôi nhà cô lớn lên với những bức vẽ của cô và bốn đứa em trai em gái. Cô có con đơn giản chỉ vì nó là điều tự nhiên nhất. Thậm chí cô chưa bao giờ chất vấn khả năng đó. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, nhỏ như Magda bây giờ, cô nhớ đã nghĩ rất nóng lòng được “lớn lên” (hai mươi một tuổi), để cô có thể có con (chắc hẳn mẹ cô đã bảo với cô rằng bằng tuổi đó mẹ cô bắt đầu có con). Và cô cũng rất nóng lòng được làm tình. Cô bắt đầu hôn bọn con trai lúc mười ba tuổi và mất trinh lúc mười sáu. Cô thích việc đó. Cô đạt cực khoái ngay phút thẳng bé kia đi vào người cô.

“Mọi thứ ổn chứ?” Jenny gọi với ra.

“Ừ, ổn,” Wendy nói, bình tĩnh lại và vào phòng khách. Cô phải làm tình với Shane tối nay. Và làm tình tử tế. Vài tháng qua, Shane trở nên lười biếng chuyện đó, hoặc có lẽ anh hư hỏng. Anh cho phép cô thôi kèn cho anh, nhưng rồi sau đó anh lăn ra ngủ. Chuyện đó khiến cô rất khó chịu. Nhưng cô không thích cãi nhau với anh nhiều quá. Khi kết hôn được mười hai năm, bạn hiểu rằng các đôi phải trải qua các giai đoạn...

Cô nghe tiếng chìa khóa trong ổ, và thế giới đột nhiên yên ổn trở lại.

Shane bước vào phòng khách, tỏa ra không khí đàn ông thường thấy. Da anh vẫn còn hơi râm nắng từ kỳ nghỉ Giáng sinh ở Mexico, và má anh hồng lên vì trời lạnh. Luôn có gì đó rất đàn ông, rất quyến rũ ở Shane khiến năng lượng thay đổi khi anh bước vào nhà. Không khí như giãn nở ra, căn nhà có cảm giác tràn đầy hơn...

“Xin chào,” anh nói, quăng áo khoác lên ghế.

“Shane, chào mừng,” Jenny nói, vồ vồ lên chỗ ghế cạnh mình. “Bọn tôi vừa nói chuyện về anh.”

“Thật á?” anh vừa nói vừa liếc Wendy. Trong một giây, mắt họ gặp nhau. Trong ánh mắt của anh có gì đó khắc nghiệt, nhưng Wendy quyết định lờ đi. Có lẽ anh thấy tội lỗi vì bỏ mất bữa tối và đang nghĩ cô sẽ cầu nhàu anh. Cô lờ đi chuyện anh về muộn. Thậm chí cô không hỏi anh đã đi đâu.

“Bọn tôi đang nói chuyện Wendy may mắn biết bao khi có được anh,” Jenny nói vẻ đong đưa.

Shane sững người. “Còn rượu không?” anh hỏi.

“Đấy,” Wendy nói, “nếu anh nhớ đặt mua.” Đột nhiên cô cảm thấy cần phải thể hiện uy quyền của mình trong tình huống này.

“Ừ, anh quên,” Shane nói.

“Ừ, chả sao cả đâu,” Wendy nói. Cô thấy hơi tội lỗi. Vì thế cô đứng dậy vào bếp lấy cho Shane một cái ly rồi rót rượu đưa cho anh.

“Cám ơn,” anh nói. Anh lạnh lùng nhìn cô, như thể cô là một người lạ.

“Bộ phim của chúng tôi sẽ rất đỉnh,” Jenny nói, nhào người tới trước và chạm vào chân Shane. “Wendy kể cho anh chưa?”

“Dĩ nhiên là nó sẽ đỉnh rồi,” Shane nói, làm một ngụm rượu. “Nếu có cô diễn.”

Bốn mươi lăm phút sau Jenny ra về. Shane tiễn cô ra xe. Khi anh quay lại, một không khí lạnh lẽo như bao trùm cả căn hộ.

Không nhìn cô, anh đi vào bếp và rót cho mình một ly vodka. “Anh đang làm gì thế?” Wendy hỏi. Cô muốn chạm vào anh, muốn làm mọi thứ ổn thỏa, nhưng xung quanh anh như có một bức tường. Cô chịu thua. “Em không biết anh có chuyện gì, Shane ạ,” cô nói. Và rồi sự khó chịu thắng thế trong cô. “Nhưng em đoán anh sẽ vượt qua chuyện đó.”

Anh nhấp một ngụm vodka và nhìn xuống sàn nhà. “Anh không đùa, Wendy ạ,” anh nói. “Anh muốn ly dị.”

4

Khổ thân Wendy, Victory nghĩ, lần thứ một triệu trong tuần đó.

Đã mười ngày kể từ lúc Shane thả quả bom ly dị và bỏ nhà đi. Wendy gọi cho cô vào lúc mười một rưỡi đêm hôm đó, say rượu và sốc. Và

Victory đã khoác vội chiếc áo khoác ra ngoài bộ pyjama mà chạy tới. Không có lời giải thích nào cho hành vi của Shane, và căn hộ bữa bộn khủng khiếp. Magda ra khỏi giường, đòi biết chuyện gì đang diễn ra. Và đứa bé, cảm nhận thấy điều gì không ổn, cứ đòi bú sữa, mặc dù nó đã cai sữa hơn một năm rồi. Wendy không còn sữa, nhưng vẫn để cho nó bú, nghĩ rằng nếu khiến đứa bé dễ chịu hơn thì là một việc đáng làm. “Nhìn tớ đi,” cô thốt lên, ngồi trên sofa với áo sơ mi phanh ra và một bên áo ngực kéo xuống, đứa bé mút ti. “Đây là cuộc đời chó chết của tớ. Tớ làm việc bảy mươi tiếng một tuần và chồng tớ vừa bỏ tớ không vì lý do gì cả. Thế quái nào mà cuối cùng tớ lại hóa ra thế này?”

Victory lo lắng nhìn Wendy. “Cậu sẽ không trở thành Sarah-Catherine đấy chứ?”

Thật may mắn là Wendy đã bật cười.

Sarah-Catherine là mẫu con gái điển hình, đến New York, thành công được một thời gian, rồi bị nuốt sống. Cô ta đã bò được lên đỉnh ngành kinh doanh khách sạn, và *Bonfire* thậm chí đã viết một câu chuyện sáu trang về cô. Nhưng vào một buổi tối, chẳng có gì cảnh báo trước, cô hóa điên, không mặc gì cả, đứng ngắm hàng hóa trong tủ kính trên Đại lộ 5 vào lúc bốn giờ sáng.

“Tớ không bao giờ hiểu nổi tại sao Sarah-Catherine phát điên,” Victory nói với Wendy. “Thỉnh thoảng nó làm tớ sợ. Chuyện đó có thể xảy ra với bất cứ ai.”

Wendy khịt mũi, đứa bé vẫn bám chặt lấy núm vú cô. “Cô ta phát điên từ đầu cơ. Nhưng cô ta thành công, vì thế không ai để ý. Cô ta thoát được.”

“Sarah-Catherine là ai cơ?” Magda hỏi.

“Một người mà khi lớn lên cháu sẽ không muốn trở thành,” Victory nói.

“Lớn lên cháu sẽ giống hệt như mẹeeee,” Magda nói, theo cái kiểu nói lạ lùng bấy nay. “Cháu sẽ là nữ hoàng và sai bảo mọi người.”

Wendy và Victory đưa mắt nhìn nhau. “Mẹ cháu không thực sự sai bảo ai, cháu yêu ạ. Mẹ cháu bảo mọi người phải làm gì. Đó là một phần công việc của mẹ cháu.”

“Mẹ sai bảo bố. Mọi người bảo bố thích thế, nhưng đó là lý do bố bỏ đi.”

Victory cố cho Magda đi ngủ, nhưng chỉ bằng cách hứa sẽ cho nó đến showroom của mình. Magda tội nghiệp ở vào cái độ tuổi khủng khiếp, kẹt giữa là một bé gái và một thiếu nữ. Nó mập lùn và chuẩn bị có ngực. Victory thấy thương nó, nhưng ta có thể làm được gì chứ?

Khổ thân Wendy! Cô lại nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô đang ngồi ở ghế sau chiếc Mercedes SUV giá đắt cắt cổ, cảm thấy như mình là con cừu đang bị dẫn đi giết mổ. Chiếc xe đắt tiền này là của Lyne Bennett, và ông ta đã gửi riêng tới cốt để đón cô. Cô đã cố giải thích rằng cô có thể tự đến buổi hẹn. Nhưng Ellen trợ lý của Lyne đã năn nỉ cô chấp nhận việc đưa đón. “Ông ấy sẽ nổi giận với tôi nếu chị không đồng ý,” cô nói.

Lyne Bennett, cô nghĩ. Giờ có một ví dụ về người ưa sai bảo rồi.

Cô cầm điện thoại lên và gọi cho Wendy.

“Thật lòng á?” Wendy nói vào điện thoại, giọng cô hơi nghèn nghẹt

như thể cô đang ăn thứ gì đó. “Hai ngày qua tớ bận đến nỗi không có thời gian mà nghĩ đến Shane nữa. Thế có bệnh hoạn không nhỉ?”

“Thế tốt,” Victory nói. “Dù chuyện gì xảy ra với Shane, ít nhất cậu có sự nghiệp. Và con cái.”

“Không ai tin tớ, nhưng tớ chắc anh ấy sẽ quay lại.”

“Cậu hiểu anh ấy rõ hơn ai hết,” Victory nói. Wendy, cô nghĩ, hoặc là dừng cảm hoặc ngu dần. Hoặc có lẽ cô ấy đúng. Có lẽ Shane sẽ quay lại. Anh ta có thể đi đâu cơ chứ? Anh ta không có tiền, trừ phi anh ta tìm được một phụ nữ nào đó chăm lo cho anh ta. Victory đã cẩn thận không nói ra chuyện này, hay để Wendy biết thực lòng cô nghĩ thế nào về Shane. Nếu họ có quay lại với nhau, cô không muốn cảm giác của cô về Shane trở thành vấn đề. “Hôm nay cậu nói chuyện với anh ấy à?”

“Hôm qua,” Wendy nói vẻ mập mờ.

“Và?”

“Anh ấy bảo đang suy nghĩ. Vì thế tớ cố để anh ấy yên.”

“Có lẽ anh ấy đang bị khủng hoảng tuổi trung niên. Năm nay anh ấy bước sang tuổi bốn mươi nhỉ?”

“Ừ,” Wendy nói. “Đàn ông chó chết? Sao họ được phép có khủng hoảng tuổi trung niên còn chúng ta thì không? Những ngày thế này làm tớ chỉ muốn từ bỏ mọi thứ mà đi Ấn Độ. Để xem anh ấy có thích không. Cậu đang ở đâu thế?” cô hỏi.

Victory nhìn gáy người tài xế. “Tớ đi hẹn hò. Với Lyne Bennett,” cô thì thầm. “Tớ đang ở trong xe của ông ta.”

“Chắc là vui đấy,” Wendy chua chát nói. “Ít nhất ông ta có khả năng chi trả cho bữa tối. Nhưng chắc ông ta phải uống Viagra thì mới làm tình được nhỉ.”

“Cậu nghĩ thế á?” Victory nói. Cô còn chưa nghĩ xa đến thế về Lyne.

“Tất cả những kẻ như thế đều uống Viagra. Họ bị nó ám ảnh. Đặc biệt là những loại Hollywood,” Wendy kinh tởm nói. “Tớ biết Lyne Bennett sống ở New York, nhưng ông ta thực ra rất Hollywood. Tất cả bạn thân của ông ta đều là ngôi sao điện ảnh. Cậu luôn thấy ông ta có mặt ở các trận đấu của Laker. Quá tởm.”

“Bóng rổ?”

“Viagra,” Wendy nói. “Ý tớ là, nếu không có sự trợ giúp của thuốc, đó có phải là cách của mẹ tự nhiên bảo ta rằng có lẽ ta không nên làm tình nữa không?”

Victory bật cười. Wendy quá buồn bực chuyện Shane, cô nghĩ, dù cho cô ấy nói gì chẳng nữa. Tỏ ra chua chát về đàn ông thật chẳng giống cô ấy chút nào.

Họ cúp máy và Victory nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc SUV đang chạy trên Đại lộ Madison, qua những cửa hàng thiết kế thời trang năm nghìn foot vuông đất tiền như Valentino. Cô nhăn nhó khi nghĩ đến tình huống của Wendy và Shane. Cô sợ hãi cho Wendy - sợ hãi chuyện gì sẽ xảy ra nếu Shane không quay lại, và đồng thời cũng trăn trở bởi ý tưởng cuộc đời của bạn mình sẽ thế nào nếu anh ta không quay lại.

Khi cô gặp Shane với Wendy lần đầu tiên rất nhiều năm trước tại một bữa tiệc tối tại Los Angeles, cô đã nhìn Shane như Wendy chắc hẳn đã nhìn anh. Thoạt tiên cô rất ngạc nhiên khi biết được Wendy đã lập gia

đình. Wendy tính tình thẳng thắn và hơi nam tính. Cô không trang điểm và thường mặc quần jean xanh, áo somi cài cúc nhỏ kiểu đàn ông và áo vest màu xanh nước biển, đi boots. Victory tự hỏi liệu Wendy có cố tình tự làm cho mình ít nữ tính đi để được coi trọng trong ngành điện ảnh hay không. Nhưng cô đoán con người Wendy thực sự là thế. Ở Wendy có gì đó ám áp và dễ thân thuộc khiến Victory nghĩ đến những cô gái mà cô đánh bạn từ hồi nhỏ. Là một người trưởng thành, Wendy là loại phụ nữ mà các phụ nữ khác thì thấy đẹp còn đàn ông thì hầu như không để mắt tới. Và trong tuần đầu tiên Victory quen cô, cô chưa một lần nhắc rằng trong đời mình có một người đàn ông nào.

Victory đã sốc khi Wendy xuất hiện ở bữa tối với một anh chàng điển trai. Shane đầu tóc hơi rối và khuôn mặt tròn trĩnh, hiền hậu. Anh không cao lắm, nhưng với một người xinh như Shane, chuyện đó không quan trọng. Thoạt tiên, đôi này trông không xứng chút nào. Shane có phong cách của một thằng bé chưa đủ trưởng thành để lập gia đình, và cái dáng vẻ của một người đàn ông không cần phải thế. Victory ngay lập tức nghi ngờ. Cô tự hỏi liệu có phải Shane bị gay hoặc đang lợi dụng Wendy không. “Tớ không biết là cậu lập gia đình rồi đấy,” Victory kêu lên, ngạc nhiên nhìn hết từ người này sang người kia.

“Tôi là bí mật lớn của cô ấy,” Shane nói, trêu mếu nhìn Wendy. “Cô ấy chỉ cho tôi ra ngoài vào những ngày đẹp trời thôi.”

Wendy bật cười tự hào, và Victory cảm thấy mình như một con ngốc. Cô đã ngu ngốc không nghĩ đến khả năng thứ ba. Đó là Shane yêu Wendy. Và tại sao lại không cơ chứ? Cô mới quen Wendy một vài tuần, và thực tình cô cũng rất yêu mến Wendy. Việc Shane đủ thông minh để thấy Wendy tuyệt vời thế nào là đủ để khiến Victory cũng yêu mến cả anh ta.

Tuy nhiên, sự quý mến của cô không kéo dài được lâu. Một khi bỏ qua được vẻ ngoài điển trai của anh ta, Shane giống như một cái đĩa

bạc rẻ tiền, một khi đã bị xỉn thì vĩnh viễn mất độ sáng bóng. Anh ta quá nịnh hót, lúc nào cũng bợ đỡ bạn bè diễn viên và đồng nghiệp của Wendy. Wendy làm việc như trâu, trong khi Shane theo đuổi đủ thú vui - đánh golf, trượt tuyết, thậm chí cả trượt ván. Và anh ta thật y hệt một đũa con gái khi đưng đến chuyện ngoại hình. Cô từng ở nhà Wendy vài lần khi Shane khoe những bộ quần áo mới anh ta vừa mua ở Dolce & Gabbana, Ralph Lauren hay Prada. Và có lần anh ta đã mua một đôi giày da cá sấu ở Cole Haan với giá 1.500 đô. Wendy chỉ bật cười. Cô nghĩ thật là nực cười, cái kiểu Shane đi spa, mát xa và làm móng tay móng chân vào ban ngày. Thậm chí anh ta còn nhuộm phẩy lai. Và anh ta có cả kem dưỡng da. Đến Wendy còn không có kem dưỡng da (không phải cô ấy cần nó - cô ấy không bị nếp nhăn, có làn da trắng không bị ảnh hưởng bởi ánh nắng mặt trời). Và Shane từng kể chuyện rằng mắt mình được một bác sĩ thẩm mỹ Hollywood xuất sắc phẫu thuật.

“Wen,” Victory có lần thận trọng hỏi cô. “Cậu không khó chịu chuyện Shane toàn tiêu tiền của cậu à?”

Lúc đó là vào đêm giao thừa một vài năm trước. Wendy và Shane tổ chức một bữa tiệc, và đã muộn, hầu hết khách khứa đã ra về. Shane đã đi ngủ, còn Wendy, Victory, và Nico ngồi trên cái sofa ọp ẹp của Wendy, uống champagne và thổ lộ những cảm xúc sâu thẳm nhất của họ. “Cậu chưa kết hôn, nên cậu không hiểu đâu,” Wendy nói. “Khi kết hôn rồi, thì thực sự phải chia sẻ. Cậu muốn người kia được hạnh phúc. Tớ không phải cảnh sát. Tớ không muốn kiểm soát hành vi của Shane. Và tớ không muốn anh ấy kiểm soát tớ. Tớ yêu anh ấy.”

Wendy đã say đắm nói ra như thế, và Victory chưa bao giờ quên giây phút đó. Nó khiến cô nhớ rằng Wendy rất tốt, rộng lượng, và nhân hậu. Cô ấy là một người vị tha, Victory nghĩ, và tự hỏi đức tính đó ở đâu mà có. Cô ước gì mình có thể giống Wendy, nhưng cô ngờ mình sẽ không làm được. Cô quá bận tâm về chuyện thế nào là công bằng và sòng phẳng. Và khi liên quan đến các mối quan hệ với đàn ông, cô

luôn tính toán. Các chuyên gia bảo ta không nên làm vậy, nhưng cô không thể nào ngăn được mình. Rốt cuộc, cô muốn cảm thấy đàn ông cũng bỏ một lượng nỗ lực tương đương cho mỗi quan hệ. Thường họ không như vậy, và đó là lý do vì sao tất cả mối quan hệ của cô đều kết thúc...

Điện thoại của cô đổ chuông. Cô cầm lên, nhìn số. Chúa ơi, lại là Ellen, có lẽ là lần thứ năm trong ngày. “Chào Ellen,” cô nhả nhục nói.

“Chị sẽ không tin nổi chuyện này, nhưng sau rốt Lyne lại muốn chị đến văn phòng.”

Victory đảo mắt. “Được rồi,” cô cẩn trọng nói. “Cô có chắc không?”

“Lần này chúng tôi chắc chắn,” Ellen nói về đảm bảo. Rồi có tiếng cãi cọ nhỏ, và Lyne Bennett đích thân nói chuyện điện thoại. “Này bé con, đang ở đâu rồi?” ông ta hỏi. “Vác xác cô đến đây ở Phố 72.”

“Tôi đến đó ngay đây,” Victory nói, cố không để sự khó chịu lộ ra trong giọng mình.

Cô gác máy và nhìn người tài xế. “Ellen gọi,” cô nói. “Chúng ta sẽ đến Phố 72”.

Cô ngả người ra ghế. Thật tình! Thế này quá đáng quá. Sao đàn ông không ra quyết định rồi giữ nguyên như thế? Rõ ràng ông ta sở hữu hai căn nhà hai tầng chạy suốt chiều dài toàn bộ một khu nhà, từ Phố 71 đến Phố 73, và ông ta sống ở bên mặt Phố 73 và có văn phòng ở Phố 72. Suốt cả buổi chiều, Ellen đã gọi cô, đầu tiên bảo rằng Lyne muốn gặp cô tại nhà, rồi ông ta đổi ý muốn gặp ở văn phòng. Rồi ông ta muốn gặp ở bảo tàng Whitney. Giờ ông ta lại đổi ý và muốn gặp ở văn phòng.

Đó là một cách không tế nhị cho lắm để nói rằng thời gian của ông ta thì quý giá hơn thời gian của cô, cô nghĩ.

Chiếc xe dừng lại, và tài xế ra khỏi xe mở cửa cho cô. Tuy nhiên Victory nhanh hơn. Và cô đã ra khỏi xe trước, đứng trên vỉa hè nhìn lên tòa nhà của Lyne. Nó có vẻ kỳ quái, được xây bằng đá cẩm thạch trắng với một tháp nhỏ lồi ra ở bên. Cô thề là mình thấy một khuôn mặt phụ nữ ở cửa sổ, lo lắng hé mắt nhìn ra.

Và rồi khuôn mặt đó biến mất.

Trong một giây, cô lưỡng lự. Chuyện này thật sự sẽ là phí thời gian. Thậm chí cô còn không biết Lyne Bennett, vậy mà cô đã không ưa ông ta rồi. “Gọi Ellen ngay và bảo cô ta rằng mà y đã đổi ý,” một giọng nói trong đầu giục cô. “Ông ta sẽ làm gì chứ? Phát điên lên và phá công ty của cô?”

Nhưng rồi cánh cửa sắt uốn nặng nhọc mở toang. Một người đàn ông cơ bắp vận đồ vest và đeo bộ đàm sải bước về phía cô. Victory nghĩ anh này đi như thể trong quần có cục phân vậy.

“Đến gặp ngài Bennett?” anh ta hỏi.

“Vâng...”

“Đi với tôi,” anh ta nói.

“Anh chào đón các vị khách của ông ta kiểu này à?” cô hỏi.

“Phải, chúng tôi làm thế,” anh ta vừa nói vừa dẫn cô vào trong.

“Ý anh là sao, cô ấy có xinh không á? Dĩ nhiên cô ấy xinh. Cô ấy đẹp

cực,” Lyne Bennett vừa nói vừa liếc nhìn Victory khi nói vào điện thoại. Ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế xoay bằng da màu nâu, hút xì gà và thân nhiên gác đôi chân đi giày thắt dây kiểu Anh lên mặt bàn như thể ông có cả ngày rảnh rỗi và cô không phải đang ngồi đó đợi ông. Văn phòng này được thiết kế theo ý tưởng tạo ra một thư viện của quý ông, với những bức tường ốp gỗ, giá sách, tấm thảm Oriental, và một gạt tàn xì gà bằng sứ lớn của Dunhill. Victory ngồi không thoải mái gì lắm trên một chiếc ghế bành Pháp nhỏ bọc vải hình da báo. Cô mạnh bạo mỉm cười.

Cô sẽ còn phải chịu đựng cảnh này bao lâu nữa? Cô bước vào văn phòng của Lyne ít nhất ba phút trước đó và ông ta vẫn đang nói chuyện. Có lẽ cô nên đi về.

“Cô ấy ngồi ngay kia,” Lyne nói vào điện thoại. “Tên cô ấy là Victory Ford. Đúng vậy,” ông gạt đầu, nháy mắt với Victory. “Nhà thiết kế thời trang. Ừ hứ. Cô ấy là một phụ nữ đẹp.” Lyne lấy tay che điện thoại. “Tanner Cole biết cô là ai và anh ta đồng tình như thế. Lại đây,” ông ta nói, chìa điện thoại ra. “Chào anh ấy đi. Làm anh ta kích động đi. Gần đây anh ta cư xử không tốt lắm ở một cửa hàng.”

Victory thở dài và đứng dậy, nhận điện thoại từ tay ông. Chuyện này thật quá trẻ con! Cô ghét cái kiểu người ta làm thế này, buộc mình nói chuyện điện thoại với người mình không quen biết. Dù cho người ta là ngôi sao điện ảnh. “Xin chào,” cô nói vào ống nghe.

“Đừng để ông ấy làm cô khó chịu,” giọng Tanner Cole thủ thỉ vào tai cô.

“Vâng,” cô vừa nói vừa nhìn Lyne. “Mà nếu ông ấy làm vậy, tôi sẽ chỉ phải hẹn hò với anh thôi.” Lyne gạt điện thoại khỏi tay cô, giả vờ nổi giận.

“Anh có nghe thấy không?” ông hỏi, mỉm cười với Victory. Răng ông

ta, Victory để ý, to và trắng kinh khủng. “Cô ấy bảo có lẽ cô ấy nên hẹn hò với anh. Rõ là cô ấy không biết anh to bé thế nào rồi.”

Victory thở dài và ngả người ra trong ghế. Cô cố tình nhìn đồng hồ, nghĩ Lyne thật là một kẻ phô trương. Thế hơi thảm hại. Nhưng có lẽ ông ta bất an. Thật khó tin, nhưng có khả năng lắm. Có lẽ bất an là xung lực khiến ông ta kiếm được một tỷ đô la. Cô nhìn quanh văn phòng và thấy ba bức vẽ bằng mực - Alexander Calders, trị giá hàng trăm ngàn đô. Có lẽ Lyne đã dàn dựng toàn bộ cảnh này để gây ấn tượng với cô, đảm bảo là ông ta đang nói chuyện điện thoại với bạn cánh hầu Tanner Cole trong khi Ellen đưa cô vào.

Cô bắt chéo chân. Ít nhất ông ta cảm thấy cần phải cố gắng, cô nghĩ. Và đột nhiên cô cảm thấy tội nghiệp cho ông ta.

“Được rồi, anh bạn, tối mai gặp lại anh. Bọn Yankee chó chết,” ông hét lên, bỏ điện thoại xuống. Đang mùa bóng rổ. Lyne, không nghi ngờ gì, có một phòng riêng ở Sân vận động Yankee.

Cô chỉ hy vọng ông ta sẽ không nói chuyện thể thao suốt cả tối.

“*Cô thế nào?*” ông ta hỏi, như thể cuối cùng ông nhận ra cô có mặt trong phòng. Ông đứng dậy và bước ra từ sau bàn, cầm tay cô siết chặt và ngả người tới hôn lên má cô. “Trông cô tuyệt lắm,” ông lẩm bầm.

“Cám ơn ông,” Victory lạnh lùng nói.

“Không, tôi nói thực lòng đấy,” ông nói, vẫn không thả tay cô ra. “Tôi rất mừng cô đồng ý hẹn hò với tôi.”

“Không có gì,” Victory nói vẻ khô khốc. Cô tự hỏi ông có đang khó chịu như mình không.

“Ellen!” ông đột nhiên hét. “Dưới nhà có xe không?”

“Ông biết là có mà.” Giọng Ellen vang lên ở ngay gần đó.

“Ừ, nhưng nó có ở ngay trước lối vào không? Tôi muốn đi bộ ra khỏi nhà là vào luôn xe. Tôi không muốn đứng trên vỉa hè tìm Bumpy.”

“Tôi sẽ báo anh ta là ông xuống ngay bây giờ,” Ellen vui vẻ nói.

“Bumpy?” Victory hỏi, tự hỏi họ sẽ nói chuyện gì suốt cả buổi tối đây.

“Tài xế của tôi,” Lyne giải thích. “Ngài Ô gà. Nếu trong vòng năm trăm mét trước xe có ô gà, Bumpy sẽ tìm thấy nó. Có đúng không, Ellen?” ông ta vừa nói vừa bước ra khỏi văn phòng.

Victory nhìn ông ta, tự hỏi ông ta nói đùa hay thật.

Ellen đang đứng cạnh bàn của cô, cầm một áo khoác cashmere đen. Lyne xỏ tay vào ống tay áo. “Đồ uống?” ông hỏi.

“Ngay đây,” Ellen nói, chỉ vào một chai Cristal trên bàn mình.

“Ồ Whitney champagne rất dở,” Lyne nói, quay sang giải thích cho Victory. “Tôi đã bảo họ nâng cấp ít nhất lên Veuve, nhưng họ là đồ đều rẻ tiền. Vì thế giờ tôi mang đồ riêng của mình đi.”

Ellen theo họ xuống tới chiếc SUV, mang theo chai champagne và hai cái ly. Một phụ nữ sẽ không bao giờ mơ đến việc yêu cầu thư ký phục vụ kiểu thế, Victory nghĩ, nhìn Lyne với ánh mắt kính tởm. Ông ngồi vào ghế sau khi Ellen đưa cho ông chai rượu. “Hai người vui vẻ nhé,” cô nói.

Victory trân trối nhìn vào mắt Ellen. Cô bắt lực nhún vai.

Victory nhìn sang Lyne, ông này đang thành thạo xé lớp giấy vàng

bọc chai champagne. Cô nheo mắt lại. Nếu tối nay không dẫn đến chuyện gì, cô sẽ phải dạy cho Lyne Bennett một bài học nho nhỏ.

Lão Lyne Bennett là một thằng khôn, Nico nghĩ, nhìn lên trang nhất tờ *New York Post*.

Dòng tiêu đề giật “Luật Bít tất Đỏ,” nhưng banner phía trên lại là ảnh Lyne Bennett cạnh một dòng chữ viết hoa: “Tỷ phú dính líu vào vụ Chửi nhau như Chó. Xem trang ba.”

Mình hy vọng chó cắn lão ta, Nico vừa nghĩ vừa lật trang báo. Tuy nhiên, câu chuyện lại khá đáng thất vọng. Nó chỉ kể chuyện làm thế nào Lyne Bennett cố tránh việc sân trường cạnh nhà mình bị biến thành nơi thả chó chạy sau sáu giờ tối. Lyne Bennett viện dẫn “điều kiện không hợp vệ sinh” trong khi những chủ chó hàng xóm thì gọi Lyne Bennett là “kẻ côn đồ ghét chó.” Nico phải đồng ý với họ, đồng thời nghĩ rằng không có gì tệ hơn việc một người đàn ông ghét chó. Cô đã biết Lyne Bennett rất nhiều năm. Và mỗi lần nhìn thấy ông ta, cô cảm thấy ông là loại oắt con sẽ đá một con chó khi không có ai nhìn. Tuy nhiên, nghĩ đến đàn ông và chó lại khiến cô nhớ đến Kirby và chú chó của anh. Và chuyện cô đã làm với Kirby hai lần trong tuần qua. Cô tự hứa sẽ không nghĩ đến Kirby khi ở nhà và có Seymour ở bên cạnh, vì thế là không công bằng với Seymour. Vậy là cô gập tờ báo lại và ném xuống sàn.

Lúc này là mười giờ sáng Chủ nhật. Nico đang ở trong “động” - phòng tập thể dục dưới tầng hầm căn nhà mặt tiền mà Seymour đã đặc biệt xây dựng. Căn phòng được thiết kế nằm dưới tầng trệt, nơi có nhà bếp, vườn, và chuồng chó. Và ban đầu nó là một mê cung không cửa sổ gồm những phòng chứa đồ nhỏ. Seymour đã trải thảm các tầng bằng thảm sợi xidan, xây một phòng xông hơi, mát xa, tắm vòi sen với giá 150.000 đô chưa bao gồm thiết bị tập luyện thời thượng. Nó là

thiết bị mà hiện giờ Nico đang tập, một thứ gì đó gọi là máy tập luyện đa năng. Bộ máy này yêu cầu người tập phải được bọc kín. Mỗi lần Nico dùng nó, cô có cảm giác như thể mình là đối tượng của một thí nghiệm khoa học kỳ bí nào đó. Mà cô nghĩ kiểu gì thì có lẽ đúng là vậy.

Cô nhìn xuống màn hình kỹ thuật số. Còn mười phút nữa. Cô nhìn chăm chăm vào mình trong bức tường gương. Cô đang mệt đứt hơi, thở hồng hộc, và cô cau mày tập trung. Máy có thể làm được, cô ép bản thân. Chỉ... chín phút nữa thôi. Và sau đó sẽ là tám phút, và cứ thế, cho đến khi cô xong. Cô ghét tập thể dục, nhưng cô buộc phải làm. Không phải chỉ vì Seymour. Đó là một phần trong công việc của cô. Victor Matrick có một mệnh lệnh rằng các giám đốc của ông ta không chỉ làm việc chăm chỉ mà còn ăn chơi chăm chỉ. Một năm hai lần ông lên lịch một cuộc phiêu lưu mạo hiểm dành cho hai mươi giám đốc đứng đầu tập đoàn, gồm đua thuyền bốn người, nhảy máy bay (những kẻ nhất gan có lẽ nên có người hướng dẫn buộc chặt vào lưng mình), và leo núi ở Utah. Vợ hoặc chồng được mời tham gia thoải mái nhưng không bắt buộc. Ấy vậy mà Seymour luôn đi kèm với cô và lúc nào cũng chiến thắng. “Chẳng ai có thời gian tập luyện cho tất cả những trò đó cả,” Seymour nói. “Vì vậy vấn đề là luôn phải chuẩn bị. Chừng nào mình còn khỏe mạnh, chừng đó còn có thể cạnh tranh.” Và thế là phòng tập thể dục ra đời.

Đột nhiên di động của Nico đổ chuông. Nó được treo trên cái móc cạnh máy tập. Và trong một giây, cô bồn chồn nhìn nó. Bình thường, có lẽ cô đã để máy trên tầng, đặc biệt là vào Chủ nhật. Nhưng giờ cô lại có gì đó với Kirby (cô không dám thừa nhận với chính mình đó là ngoại tình), cô không muốn mạo hiểm. Cô đã bảo với Kirby đừng gọi cho cô vào buổi tối hay cuối tuần vì bất cứ lý do gì. Nhưng Kirby là loại người có thể đột nhiên bị tình cảm chiếm lấy và quên sạch. Cô nhìn số. Đó là Wendy.

“Chào cậu,” cô nói, tháo dây ra khỏi máy.

“Victory đang hẹn hò với Lyne Bennett,” Wendy nói, vừa hoảng sợ vừa ngưỡng mộ. “Báo chí đang âm âm lên kia.”

“Tớ biết là cậu ấy có đi hẹn với ông ta một lần...”

“Cậu ấy đi xem bóng rổ với ông ta tối thứ Bảy rồi,” Wendy nói vẻ giận dữ. “Ôi trời ơi. Tớ hy vọng cậu ấy không biến thành Sarah-Catherine. Sarah-Catherine cũng hẹn hò với ông ấy.”

Nico lau mồ hôi phía sau cổ mình. Thế quái nào mà đột nhiên Wendy lại nghĩ đến Sarah-Catherine? Đặc biệt khi không ai nghe gì đến cô ta (Ờ Chúa) ít nhất ba năm nay. “Tớ không phát điên lên vì chuyện Lyne Bennett, nhưng Vic chả có gì giống Sarah-Catherine cả,” Nico nói. “Cô ấy có công ty đang hoàng. Và tài năng thực sự.” Cô nghĩ Wendy đang ở trong một trạng thái kinh dị mà phụ nữ có thể rơi vào khi cuộc đời của họ tan tành và họ nghĩ những người khác cũng sắp sửa bị như thế. “Đi ăn trưa không?” cô hỏi, biết rằng mình không nên, rằng mình nên làm việc.

“Tớ không nên đi,” Wendy nói.

“Tớ cũng vậy,” Nico nói. “Da Silvano lúc một giờ nhé? Tớ sẽ gọi Victory.”

Cô gác máy và cầm tờ *Post* lên, lật vội qua các trang. Nó đây rồi, trang sáu - một bức ảnh màu một phần tư trang chụp Victory và Lyne Bennett, đội mũ bóng chày đội Yankee. Victory đứng cô vũ, còn Lyne, có khuôn mặt dài giống một viên thuốc ho trong tâm trí của Nico, giờ một nắm tay lên không trung trong chiến thắng.

Thế đấy, Nico nghĩ. Rõ là họ không hề biết đội Yankee sắp sửa thua.

Cô cầm tờ báo tới ghế dài và ngồi xuống một đầu, giờ ra xa để có thể

đọc được dòng chữ viết hoa. Cô dần bị viễn thị - một hiện thực không thể tránh khỏi khi qua sinh nhật lần thứ bốn mươi - và cô chỉ nhìn ra được những từ: “Trận đấu Tình yêu,” và bên dưới, “Đội Yankee có thể thua, nhưng điều đó dường như không làm tử phú Lyne Bennett và nhà thiết kế thời trang Victory Ford bận tâm. Cả hai đã được nhìn thấy đi cùng nhau ở khắp Manhattan...”

Sao chuyện này lại xảy ra? Lần gần đây nhất cô nói chuyện với Victory là sáng thứ Sáu. Và cô ấy bảo đã có một khoảng thời gian tuyệt vời với Lyne Bennett, nhưng không theo kiểu mà bạn sẽ nghĩ đâu. Thực ra, cô ấy bảo chắc mình sẽ không nghe tin gì từ Lyne Bennett nữa. Nico chăm chú ngắm soi bức ảnh. Victory chắc chắn trông như có vẻ đang thật sự rất vui vẻ. Nico lắc đầu, nghĩ đến chuyện bạn bè liên tục làm cô kinh ngạc và choáng váng.

Chuyện xảy ra là Lyne Bennett hơi phải lòng Victory, và Victory cũng phải lòng ông.

Được rồi, “phải lòng” nghe hơi quá, Victory nghĩ. Nhưng nó có thể là khởi đầu của “phải lòng”. Cái cảm giác ấm áp, mềm mại, yêu thương bạn dành cho một người đàn ông khi đột nhiên bạn phát hiện ra mình thích anh ta, rằng anh ta ổn và thậm chí còn hơn cả ổn, và rằng anh ta có thể là tuyệt vời. Nó như là cảm giác trong đêm Giáng sinh. Bên trong thì ấm áp, còn bên ngoài thì đẹp đẽ và lấp lánh.

“Anh sẽ ở dưới nhà. Nên nếu em cần bất cứ thứ gì thì xuống nhé. Hoặc gọi Robert,” Lyne nói. Robert là quản gia, một trong năm người phục vụ sống tại nhà, bao gồm hai vệ sĩ, một người hầu, và một đầu bếp. Ông nhoài người sang hôn cô một cái. Cô ngẩng mặt lên và vòng tay qua phía sau cổ ông, cảm nhận làn da được cạo kỹ dưới lòng bàn tay mình. “Em cần gọi vài cú điện thoại,” cô thì thầm. “Vì vậy đừng lo cho em.”

“Đó là điều anh biết mình không cần phải lo,” ông nói, hôn cô mạnh bạo hơn làm cô ngã lại xuống giường. Một phút sau cô đẩy ông đi. “Anh không muốn bị muộn đầu. Vì George,” cô nói.

“Trời. Thằng lỏi con ấy đợi được mà. Nó là lính của anh.” Tuy vậy, giây tiếp theo ông đã đứng dậy. Ông là một người tuân thủ bản phận hết như cô, cô nghĩ. Ông ghét việc không làm những thứ mà ông bảo sẽ làm. “Một tiếng nữa gặp lại em.”

“Chúc vui vẻ,” cô nói. Sáng nay, cô để ý thấy trông Lyne đặc biệt dễ thương, ông mặc một bộ vest thể thao màu trắng và đi giày tennis. Ông sẽ đi chơi tennis với một tỷ phú khác, George Paxton, ở sân quần rõ ràng nằm đâu đó sau nhà. Cô vẫy tay, cảm thấy như một người vợ chào chồng đi làm.

Cô cuộn mình dưới chăn và nhìn quanh. Một phút nữa cô sẽ dậy. Nhưng Chúa ơi, giường của Lyne Bennett thoải mái biết bao. Lốp khăn trải giường thật mềm mại. Và sau lưng cô là ba cái gối to bự như thể mình đang rơi vào một đám mây. Khăn trải giường và chăn đều màu trắng, dĩ nhiên là thế. Thảm trắng, rèm lụa trắng, và đồ đạc là Biedermeier - Biedermeier xịn, loại ta chỉ tìm thấy được ở châu Âu hay ở một cuộc bán đấu giá của Sotheby - trái ngược với loại Biedermeier nhái ta tìm thấy tại các phố cổ ở Village. Riêng Biedermeier thôi cũng đáng giá nửa triệu đô la rồi. Ôi cái ga trải giường này!

Tại sao chỉ những người thật sự giàu mới có loại ga trải giường như thế này? Cô đã đi đến nơi cô nghĩ là cửa hàng vải lanh xịn nhất trên Đại lộ Madison - Pratesi - và trả một nghìn đô cho một bộ ga giường (thực ra là năm trăm, chúng được giảm giá một nửa). Và chúng vẫn không mềm được bằng cái này. Lốp ga giường của Lyne là sự khác biệt giữa một triệu phú và tỷ phú, cô nghĩ, và là một thứ nhắc nhở rằng

dù ta nghĩ mình thành công đến mức nào, cũng luôn có người thành công hơn.

Ôi, nhưng ai thèm quan tâm cơ chứ? Cô nghĩ, Lyne có thể có nhiều tiền hơn. Nhưng cô là người phụ nữ của thế giới, người đã gây dựng tên tuổi cho chính mình và có doanh nghiệp riêng và sống cuộc đời thú vị. Cô không cần Lyne, hay tiền, hay ga trải giường của ông. Nhưng đó chính là điều khiến chuyện ở bên Lyne là một niềm vui. Ông ta là kẻ tồi tệ, nhưng là người biết mua vui. Và để đầu mình ngã xuống gối (nó phồng lên hai bên đầu cô, gần như làm cô nghẹt thở), cô nhớ lại những sự kiện trong mấy ngày qua.

Cô bắt đầu cãi nhau với Lyne ngay khi chiếc xe chạy khỏi vệ đường trong đêm hẹn hò đầu tiên gần như thảm họa ấy. “Ông có nghĩ là thực sự cần thiết bắt trợ lý của ông (cô cố ý tránh dùng từ “thư ký”) mang chai rượu champagne xuống tận xe không?” cô hỏi.

“Sao cô ấy lại phiền lòng cơ chứ?” ông vừa hỏi vừa giật nút chai ra. “Cô ấy là thư ký được trả lương cao nhất ở New York. Cô ấy yêu tôi.”

“Chỉ bởi vì cô ấy buộc phải thế. Và tại sao ông lại bắt cô ấy sắp xếp các cuộc hẹn hò của ông? Sao ông không tự thân gọi điện?” Victory biết mình thô lỗ, nhưng cô không quan tâm. Lyne đã bắt cô ngồi đợi trong lúc ông ta nói nốt điện thoại với Tanner Cole, và thế còn thô lỗ hơn.

“Ừ...” Lyne nói, rót champagne vào ly nằm trên cái giá để cốc bằng gỗ bóng loáng ở giữa băng ghế sau, “Thời gian của tôi đáng giá năm nghìn đô một phút. Tôi không nói rằng cô không đáng giá bằng nó. Nhưng nếu tôi gọi cho cô và cô từ chối, nó sẽ làm tôi mất chừng hai mươi nghìn đô.”

“Chắc chắn là ông đủ tiền cho *khoản* đó,” cô khinh khỉnh nói.

“Không phải là chuyện tôi đủ tiền cho cái gì, mà là tôi muốn chi trả cho cái gì,” ông vừa nói vừa cười toét miệng. Cô giễu cợt cười lại. Lyne hấp dẫn, nhưng nụ cười của ông ta như cá mập.

“Đó là lý do thảm hại nhất mà tôi từng nghe để tránh né việc bị từ chối,” cô nói. Cô quyết định mình sẽ đến Whitney với ông ta, rồi sau đó về nhà. Ông ta không thể buộc cô đi ăn tối.

“Nhưng tôi đã không bị từ chối,” ông ta nói.

“Ông sẽ bị.”

“Cô thực sự giận dữ vì tôi bảo Ellen gọi điện thoại hẹn cô?” ông hỏi. Ít nhất ông ta cũng tử tế để tỏ vẻ bối rối.

“Không,” cô nói. “Tôi thực sự giận vì ông buộc tôi phải ngồi đợi trong khi ông nói chuyện với Tanner Cole.”

“Vậy cô hy vọng tôi sẽ dập ngay điện thoại mỗi lần cô bước vào phòng?”

“Đúng vậy,” cô nói. “Trừ phi tôi tình cờ là người trên điện thoại. Trong trường hợp đó thì thôi.”

Cô nhìn ông, tự hỏi ông sẽ phản ứng ra sao. Ông ta có ném cô ra khỏi xe? Nếu ông ta làm thế, cô cũng không bận tâm. Nhưng ông ta không có vẻ là nghĩ cô đang nói nghiêm túc. Điện thoại của ông đột nhiên đổ chuông, và ông cầm lên nhìn số. “Vậy cô sẽ không để cho tôi nhận cú điện thoại của tổng thống Brazil?” ông hỏi.

Cô lạnh lùng mỉm cười. “Khi ông đi cùng tôi, tổng thống Brazil có thể đợi.”

“Theo lệnh của cô thôi,” ông nói, nhấn nút từ chối nghe.

Trong một lúc, họ ngồi im lặng. Thậm chí cô không biết ông. Vì thế sao họ lại cãi nhau như thể họ thực sự đang ở trong một mối quan hệ? Cô bắt đầu cảm thấy tội lỗi. Tỏ ra là một con mụ xấu xa thế này chẳng giống cô chút nào. Có những người đàn ông như Lyne Bennett có thể khơi ra những mặt tồi tệ nhất ở một phụ nữ, nhưng cô sẽ không chịu thua. “Tổng thống Brazil gọi thật á?” cô hỏi.

“Đó là Ellen,” ông nói và bật cười. “Tôi nghe lời cô.”

Cô cắn môi, cố không mỉm cười. “Cho đến lúc này,” cô nói.

“Thực ra, cô nghe lời tôi. Bởi vì đúng là tổng thống Brazil gọi thật.”

Ôi Chúa ơi. Ông này điên thật, cô nghĩ.

Chiếc SUV rẽ sang Đại lộ Madison. Có hàng đông xe ở phía trước bảo tàng Whitney. Và đột nhiên Lyne khăng khăng đòi Bumpy đỗ xe lại ngay phía trước lối vào. “Lái đến chỗ đó, Bumpy!” ông hét khích lệ.

“Tôi đang cố đây, ngài Bennett. Nhưng có một chiếc limousine phía trước chúng ta...”

“Mẹ kiếp con limousine,” Lyne thốt lên. “Nó là của lão già Shiner. Lão Cút, tôi gọi ông ta thế,” ông nói với Victory. “Khi tôi mới khởi nghiệp, lão bảo tôi sẽ chẳng bao giờ kiếm nổi một xu. Tôi cũng không bao giờ để lão quên điều đó. Nếu chiếc limo của lão Cút không tránh đường trong năm giây nữa thì đâm thẳng vào nó, Bumpy.”

“Thế cảnh sát sẽ tới. Và rồi mất nhiều thời gian hơn,” Bumpy cầu nài.

“Thế thì làm sao? Anh biết phải xử lý cảnh sát thế nào...” Lyne nói.

Victory chịu đựng đủ rồi. “Ông ngừng lại được không?” cô nói, quay sang Lyne. “Ông cư xử như một lão điên toàn tập. Thật đáng xấu hổ. Nếu ông không đi bộ nổi năm feet từ lề đường, thì ông có vấn đề thực sự rồi.”

Lyne không lờ một giây. “Anh có nghe không, Bumpy?” ông hỏi, vỗ lên vai tay tài xế. “Chúng tôi chỉ mới ở bên nhau mười phút, mà cô này đã hiểu rõ tôi rồi.” “Thôi nào,” ông ta nói, cầm tay Victory. “Tôi biết cô sẽ vui mà.”

Cô cau có. Lyne Bennett rõ ràng là một người đàn ông không dễ dàng bị sỉ nhục. Cô quyết định mình sẽ bắt đầu thích ông ta một tí tí.

Thế cũng tốt, vì ngay cả khi cô muốn thoát khỏi ông ta vào lúc đó thì cũng không thể được. Ngay khi ra khỏi xe, họ bị đám nhiếp ảnh vây lấy. Whitney Biennial là sự kiện lớn nhất dành cho nhóm nhỏ những nghệ sĩ còn nằm trong vòng tranh cãi được hội đồng Biennial chọn. Nó là một trong những sự kiện nghệ thuật gây tranh cãi và quan trọng nhất đất nước. Nhưng Victory luôn quên mất rằng tính xã hội của nó cũng rất cao. Mọi người đều cho rằng cô và Lyne không chỉ gặp gỡ nhau, mà có lẽ còn ở bên nhau được một thời gian. Xuất hiện tại Whitney Biennial cùng nhau là điều mà các đôi làm khi họ muốn thông báo công khai rằng họ chính thức hẹn hò.

Và rồi Lyne ở đó, cầm tay cô trước đám chụp ảnh như thể họ là tình nhân. Cô không bận tâm chuyện bị nhìn thấy đi cùng với ông ta. Nhưng cô không muốn mọi người nghĩ họ thực sự có ngủ với nhau. Cô nhẹ nhàng cố giật tay ra, nhưng ông nắm chặt hơn.

“Ông có bao giờ nghĩ đến khả năng mình đang bị chứng rối loạn do bị

thiếu sự chú ý của người lớn không?” cô hỏi, nghĩ đến hành vi của ông ta trong xe.

“Cô nghĩ sao cũng được,” ông nói, khinh bỉ liếc xuống cô. “Đi nào, bé con,” ông nói, kéo tay cô. “Nếu cô cho đám paparazzi chụp đủ rồi thì vào trong thôi.” Cứ như thể cô là một đứa bé con!

Dù cô đi giày cao gót, ông cũng cao hơn cô ít nhất sáu inch, vì thế cô không thể chống đôi lại về mặt thể chất. Ông ta giành thêm một điểm lợi thế. Rồi cô trả đũa được ông ở khu vực Những Cái Âm hộ. Nhưng phát súng kết liễu, cô tự mãn nghĩ, là lúc ở Cipriani...

“Âm hộ không lồ? Ở Whitney?” Wendy hỏi. Cô không ngạc nhiên mấy. Cô nghĩ lúc này không gì có thể làm cô ngạc nhiên cả, nhưng cô đang rất khó tập trung được vào câu chuyện. Sáng đó Shane đã gọi bảo cô mang mấy đứa nhỏ về thăm bố mẹ anh, sống ở Upper West Side. Nghĩ đến chuyện Shane chơi với con và ông bà chúng mà không có cô khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Cô đang ngồi tại chiếc bàn phía trước trong góc đáng thèm muốn ở nhà hàng Da Silvano với Nico và Victory. Nhà hàng đông nghẹt và cửa cứ liên tục mở ra người ra ra vào vào, chỉ để được nghe là không còn bàn, khiến một làn hơi lạnh thổi vào gáy cô. Cô liên tục chỉnh chiếc khăn quàng, nhưng cái thứ chết đó không chịu ở yên. Khăn quàng pashmina rõ là đã hết được chuộng. Nhưng đây là thứ đẹp đẽ nhất cô có thể quàng lên để trông tử tế vào ngày Chủ nhật.

Cô ngả người tới, cố tỏ vẻ thích thú. Shane bảo với bố mẹ anh chưa? Họ có nói chuyện về cô không? Mẹ Shane chưa bao giờ quý cô cả. Có lẽ bà đang bảo Shane cô là một bà mẹ tồi tệ...

“Mỗi năm họ đều cố làm gì đó thật sốc,” Nico đang nói. “Vài năm

trước là băng quay một anh chàng sơn màu xanh lên người, nghịch chim của mình.”

“Họ là những kẻ cố tình gây sốc,” Victory nói, chắm một mẩu bánh mì vào đĩa dầu ôliu nhỏ. “Năm nay họ có những cái âm hộ khổng lồ với những con búp bê bằng nhựa kẹt ở cửa mình.”

“Trình bày không được đẹp lắm,” Nico nói.

“Cậu xem chưa?” Wendy hỏi.

“Phải xem,” Nico nói. “Bọn tớ sẽ đăng chúng vào số tháng Giêng.” Wendy gật đầu, cảm thấy bị lạc lõng. Tất cả những gì cô làm là sản xuất phim và chăm sóc gia đình. Cô không có văn hóa, không có cuộc đời bên ngoài cái bè tồn tại bé nhỏ của mình. Mà nó bắt cô phải mất rất nhiều năng lượng mới giữ được nổi trên mặt nước. Cô nhìn sang Victory đang rạng rỡ như một cô gái hai mươi tuổi. Họ bằng tuổi nhau, nhưng Victory vẫn đến mọi nơi và làm mọi thứ - cô ấy vẫn hẹn hò. Đột nhiên Wendy nhận ra mình đã không hẹn hò trong suốt mười lăm năm qua. Ý nghĩ đó khiến cảm giác buồn nôn quay trở lại. Nếu cô phải bắt đầu hẹn hò trở lại thì sao? Cô không biết phải làm gì cả...

Victory nói, “Tác giả, là một phụ nữ trẻ ở Brooklyn. Cô này vừa sinh em bé xong và bị kinh hoàng vì trải nghiệm đó. Cô bảo không ai nói với ta rằng nó thực sự như thế nào cả.”

“Làm ơn đi,” Wendy khinh bỉ nói. “Tại sao ai có con cũng cư xử như thế họ là người duy nhất từng đẻ?”

“Tớ nghĩ cô ấy chỉ phản ứng với hiện thực là phụ nữ là người phải đẻ con,” Nico nói.

“Mà Lyne thì phát điên lên,” Victory nói tiếp. “Ông ấy bảo chắc nôn ra máu.”

“Và đây là người mà cậu hẹn hò?” Wendy hỏi.

“Wen, chúng khá là kinh ấy,” Victory nói. “Không chỉ là chuyện chủ đề, mà là cách chúng được làm. Mà tớ quyết định làm thế với ông ta, dạy cho ông một bài học vì đã là một thằng khốn. Tớ thuyết phục ông ta rằng tượng âm hộ ngày nào đó sẽ quan trọng hết như Thần vệ nữ Willendorf - một bức tượng về sự sinh sản thời tiền sử - và ông ta thực sự tin tớ. Ông ấy mua một bức tượng âm hộ với giá hai mươi ngàn đô la.” Cô ngả người ra ghế, nhớ lại thời gian ở Whitney khi cô đã kéo Lyne đi. Ông này càu nhàu như một nam sinh về “tình trạng nghệ thuật ở Mỹ hiện nay”. “Ông biết là mấy thứ này cuối cùng cũng vào bảo tàng thôi,” cô nói. “Chẳng ai coi hộp xúp của Andy Warhol’s Campbell là nghiêm túc cả.”

“Cô điên rồi,” ông nói.

“Tôi có thể điên, nhưng tôi ngờ là Brandon Winters cũng điên chả kém.” Bradon Winters là giám tuyển của bảo tàng Whitney. Victory có quen biết chút ít và cô đã cố tình nói chuyện thật hoành tráng với ông ta trước mặt Lyne. “Ông có nghe Brandon nói gì không?” cô hỏi. “Tại Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại ở Chicago mọi người rất quan tâm, cũng như hai bảo tàng ở Đức. Brandon bảo rằng họ so sánh tượng âm hộ với tượng thần Vệ nữ Willendorf...”

Brandon không hề nói như vậy. Nhưng câu này, cô quyết định, là những thứ ngu ngốc dớ dẩn mà ông ta có thể nói.

“Vệ nữ gì cơ?” Lyne hỏi.

Cô nhìn ông như thể cô bói rồi. “Vệ nữ Willendorf. Trời ơi, Lyne, ông quan tâm đến nghệ thuật thế... Tôi nghĩ ông đã nghe đến nó rồi. Đương nhiên, nó chỉ mới hai mươi nghìn năm tuổi, vì vậy có lẽ ông không biết nó...”

Và rồi trên mặt Lyne có một vẻ rất kỳ khôi và tiến lại đám đông những người tập trung xung quanh khu âm hộ. Ông đã nói vài từ với Brandon Winters. Đột nhiên mặt ông này lộ vẻ ngạc nhiên, vui mừng, và xun xoe. Lyne đưa cho ông ta một cái danh thiếp.

“Gì thế?” cô nói.

Ông cầm tay kéo cô đi thẳng. “Tôi mua một cái,” ông nói.

“Bao tiền?”

“Hai mươi ngàn đô.”

Khoản đó, cô thỏa mãn nghĩ, bằng với khoản ông sẽ mất nếu ông chịu đích thân gọi cho cô và cô từ chối ông. Sau rớt cô quyết định đi ăn tối với ông, chỉ để xem mình có thể chơi trò gì với ông nữa.

Họ ngồi ở một bàn lãng mạn trong góc nhà hàng Cipriani's. Việc đầu tiên Lyne làm là gọi một chai Cristal, mà ông uống như nước. Cô bắt đầu nghĩ ông ta thực sự bị chứng rối loạn do bị thiếu chú ý ở người lớn. Vì ông không thể ngồi yên được, cứ liên tục đứng dậy nói chuyện với những người ở các bàn khác. Tuy vậy, cô không nói gì cả. Chỉ vì cách duy nhất để khiến một người đàn ông hiểu ra mình cư xử tệ là làm hết như thế với anh ta. Khi ông quay lại bàn lần thứ ba, cô đứng dậy và đi lại quầy bar. Ở đó có một đôi cô quen, và cô chậm rãi gọi một ly bia gừng, và nói chuyện với họ về căn hộ mới sơn sửa lại của họ. Rồi cô quay lại bàn.

“Cô đi mất một lúc đấy,” Lyne nói vẻ khó chịu.

“Gặp vài người quan trọng tôi quen thôi.” Cô nhún vai.

Bồi bàn tới để họ gọi món. “Tôi sẽ dùng ba ounce trứng cá tầm,” cô

dịu dàng nói, như thể chuyện này hoàn toàn bình thường. Lyne cố không tỏ vẻ nổi cáu, là tỷ phú và này nọ cơ mà, nhưng cô biết ông ta đang hơi điên. “Hầu hết mọi người thỏa mãn với một ounce trứng cá,” ông cáu kỉnh nói.

“Tôi không phải hầu hết mọi người,” cô nói. “Vói lại, tôi đói.” Rồi cô gọi một con tôm hùm và bánh chocolate tráng miệng. Cô hỏi ông về tuổi thơ của ông - về chuyện bố ông bỏ đi khi ông mười bốn tuổi, và ông có hai em trai, và ông đã phải đi làm ở cửa hàng bán đồ ăn, nói dối tuổi mình để nhận được việc - và cô bắt đầu thích ông thêm một chút. Bên dưới cái vẻ khoe khoang lồ bịch, Victory cảm thấy có lẽ ông là một người tử tế. Thật là quá tồi tệ vì phần lớn thời gian ông cảm thấy mình buộc phải cư xử như một thằng tồi.

Khi đồ tráng miệng dọn ra, cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. Cô có vào phòng vệ sinh, nhưng trước tiên cô tìm chủ nhà hàng và đưa cho ông ta thẻ American Express đen của mình, bảo ông ta là mình trả tiền cho bữa tối. Cô đã lên kế hoạch sẽ trả tiền từ lúc đầu. Nhưng nếu ta muốn làm việc đó, không bao giờ đợi đến lúc hóa đơn được đưa tới bàn. Ta làm việc đó trước, lanh lẹ và lén lút. Làm như thế, sẽ không có chuyện tranh cãi.

Cô ra khỏi phòng vệ sinh nữ và ký vào hóa đơn. Nó hơn một nghìn đô, nhưng cô không quan tâm. Công ty của cô có thể đang gặp khó khăn, nhưng Lyne không cần biết chuyện đó. Hơn nữa, để xem nét mặt ông ta khi phát hiện ra cô đã thanh toán xong xuôi rồi thì khoản đó cũng đáng.

Cô quay lại bàn ngồi đợi, buồn chuyện dễ chịu về những người họ cùng quen. Có lẽ hơi trẻ con, nhưng sự thật là việc thanh toán hóa đơn đặt ta vào một vị thế quyền lực. Và dù cho đó là việc hầu hết phụ nữ không thực sự hiểu, với những nam doanh nhân như Lyne đó là cử chỉ cơ bản nhất thể hiện quyền lực. Và cô nhận ra rằng vào lúc cô có quyền lực, hành vi của Lyne không còn làm cô khó chịu chút nào nữa.

“Cho chúng tôi thanh toán,” Lyne nói, ra hiệu với chủ nhà hàng.

Victory gập khăn ăn gọn gàng lại và mỉm cười, quan sát khi chủ nhà hàng hồi hả chạy lại bàn, hét nhìn từ cô sang Lyne mặt lo mảy lông. Khi tới được chỗ Lyne, ông ta cúi người xuống. “Hóa đơn đã được thanh toán rồi ạ,” ông lầm bầm.

“Ồ thật á? Thanh toán ai?” Lyne hỏi, nhìn quanh phòng với một vẻ tức điên lên, không tin nổi.

“Là 'ai thanh toán', anh yêu,” Victory nói, thản nhiên chỉnh lại cho ông. “Nó là mệnh đề thuộc thể giả định.”

“Tôi không cần biết giả định giả điếc gì,” Lyne nói. “Tôi muốn biết ai đã thanh toán hóa đơn của tôi.” Thực sự trông ông như thể sẵn sàng đánh ngay một ai đó.

Chủ nhà hàng không nghi ngờ gì rằng đã rất quen với việc xử lý những cơn cáu kỉnh của các khách hàng quyền lực cao, chỉ chấp hai tay lại với nhau và cúi đầu. “Là quý cô đây. Cô Ford.”

“Ai?” Lyne nói, vẫn nhìn quanh phòng như thể ông quên mình đang dùng bữa tối với cô. Rồi ông hiểu ra. “Ồ,” ông nói.

Cô mỉm cười, khẽ thở hắt ra. Cuối cùng cô cũng bắt được ông ta phải im lặng.

Ông không cất nổi lời trong vài phút tiếp theo, khi họ mặc áo khoác vào và xuống lầu. Khi họ bước ra ngoài, ông cộc cằn nói, “Cô không cần phải làm thế, cô biết đấy.”

“Tôi không cần phải làm bất cứ thứ gì,” cô nói. “Tôi làm thứ tôi muốn làm.”

“Tôi định rủ cô về làm vài ly trước khi đi ngủ,” ông nói, “nhưng tôi cho thế này nghĩa là cô đã có kế hoạch khác.”

Trời ơi, ông ta thật trẻ con! Cô nghĩ. “Tôi không có kế hoạch khác,” cô nói, khó chịu bởi việc tự suy ra của ông. “Nhưng tôi thực sự phải về. Chúc ông ngủ ngon, Lyne,” cô vừa nói vừa chìa tay ra. “Rất vui được gặp ông.”

“Tôi cũng rất vui được gặp cô,” Lyne càu nhàu bỏ về phía xe mình. Bumpy đứng giữ cửa xe mở, tò mò nhìn cô.

Cô gơ tay lên gọi một chiếc taxi. Vậy là cô đã biết tất cả những thứ cô cần phải biết về ông, cô nghĩ, chui vào trong xe. Cô đã có một vài giây phút vui vẻ với ông. Nhưng ông hoàn toàn không phải là một quý ông. Ông đã không đợi cho cô gọi taxi, và ông ta cũng không cả nói cảm ơn cho bữa tối. Có lẽ ông ta yếu quá không đưa cô lại chỗ taxi được. Nhưng dù có vậy, một người đàn ông thật sự sẽ không bao giờ quên cách cư xử lịch sự. Bản ngã của ông thực sự mỏng manh thế nào? Thế không hợp lý. Những năm trước kia, Lyne Bennett đã mua các công ty và tàn nhẫn chặt chúng ra. Có lẽ là vì hận thù, giờ cô nhận ra. Và một giọng nói nhỏ vang lên trong đầu cô, mào đang chơi với lửa đấy.

Nhưng đột nhiên cô nhớ đến nét mặt ông khi ông bảo đang định mời cô quay lại nhà ông. Trong một giây, trông ông thất vọng, như thể một lần nữa ông nhận ra rằng hẹn hò ở New York thì vô ích thế nào và có cố thì cũng chẳng ích gì. Và trong một giây cô cảm thấy buồn.

Tuy vậy, cô không nghĩ thêm gì nữa, nghĩ rằng chuyện này thế là kết thúc. Và ông sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa.

“Nhưng dĩ nhiên ông ta sẽ gọi lại,” Nico chen vào. “Ông ta phải gọi.”

Mà ông ta gọi thật, Victory nói tiếp, nhòai người lên bàn để đảm bảo không có ai nghe lén. Vào bảy giờ ba mươi phút sáng thứ Bảy. Lúc đó, cô gần như đã hoàn toàn quên bằng ông. Mọi người ở New York đều có những cuộc hẹn hò kỳ cục. Và cô biết nếu gặp phải ông, họ sẽ cư xử như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng Lyne chưa sẵn sàng thua cuộc. “Alô?” cô nói giọng ngái ngủ vào ống nghe, nghĩ sớm thế này chắc là Wendy gọi.

“Tôi muốn cô biết rằng tôi đang có khả năng mất hai mươi ngàn đô khi đích thân gọi cho cô,” giọng Lyne vang lên trên đường dây.

Cô bật cười dù không chú ý, ngạc nhiên khi thấy mình thực sự thấy vui khi nghe giọng ông. “Thế à?” cô hỏi. “Vậy là ông vẫn kiếm được năm nghìn đô một phút, ngay cả vào dịp cuối tuần. Ông làm nghề gì, công ty điện thoại à?”

“Có mà họ ước được như thế. Tôi giàu hơn công ty điện thoại,” ông thủ thỉ.

“Trong trường hợp tôi quên mất...”

“Trong bất cứ trường hợp nào thì tôi cũng kiếm được bọn. Dù cô có từ chối tôi chẳng nữa,” ông nói. “Cái bức tượng xấu xí mà cô bắt tôi mua? Chỉ muốn cho cô biết rằng cô đúng. Tôi bán nó cho bảo tàng Chicago với giá bốn mươi ngàn. Vì vậy tôi nghĩ cô đáng giá hai mươi ngàn đô thời gian của tôi để từ chối tôi. Thế khiến cô” - ông dừng lại - “còn lại chính xác hai mươi chín giây...”

“Ông đang nghĩ gì thế?” cô hỏi.

“Trận Yankees gặp Red Sox. Trận cuối cùng trong mùa giải American League. Tôi nay, bảy giờ.”

“Tôi đi,” cô nói.

Cô nghĩ ông ta cũng không đến nổi tẻ lắm nếu ông ta không chỉ sẵn lòng hẹn hò lại với cô, mà còn thực sự sẵn lòng thay đổi cách cư xử.

Đương nhiên là Lyne Bennett sẽ luôn là một gã tồi. Nhưng tối đó, đến trận đấu bóng rổ, ông ta là một gã tồi dễ thương. Ông đã ở trong xe khi Bumpy đến. Thế nghĩa là ông đã sẵn lòng đi cả quãng đường để đón cô. Và rồi họ đi đến sân máy bay trực thăng trên East River.

“Tôi biết ông giàu,” Victory đã nói khi họ bước tới chiếc máy bay màu bạc. “Nhưng ông có nghĩ là đi máy bay tới Bronx thì hơi quá không?”

“Có, tôi có nghĩ thế,” ông vừa nói vừa giúp cô trèo lên. “Nhưng trận đấu ở Boston.”

“Ồ,” Victory nói. Và vì những lý do thông thường cũ xưa như chuyện giới tính, buổi tối tiên triển tốt đẹp từ đó.

Vậy, Nico nghĩ, đeo găng tay vào. Cô nên làm gì bây giờ?

Một làn gió lạnh như cắt thổi tạt xuống Đại lộ 6 trước cửa nhà hàng. Nín thở, cô nhìn đồng hồ, nhận ra mới hai giờ rưỡi. Con gái cô, Katrina, sẽ ở chuồng ngựa tới tận bốn giờ, tập luyện cho một buổi trình diễn cưỡi ngựa, do Seymour sắp xếp. Thực ra, có lẽ giờ Seymour cũng đang ở chuồng ngựa, cùng với các ông bố bà mẹ khác nhìn con mình cưỡi ngựa. Tình yêu bí ẩn dành cho ngựa là điểm chung giữa Seymour và Katrina, mà từ lâu rồi Nico đã thừa nhận mình không hề quan tâm. Dù khi còn nhỏ, cô chưa bao giờ hiểu những đứa bé gái cưỡi ngựa đến trường tóc tai bấn thủ, đầy mùi phân. Đương nhiên,

Katrina cưới ngựa năm ngày trong một tuần ở chuồng ngựa ở Chelsea Piers (với giá 250 đô một giờ) không bốc mùi. Sáng nào nó cũng tắm, và thậm chí nó làm tóc và móng tay ở salon Bergdorf Goodman's một tháng một lần. Nhưng khi Katrina và Seymour bắt đầu nói chuyện ngựa ngiếc, cô không chịu được. Mắt cô đỏ đần cả ra.

Vấn đề là, ít nhất trong một tiếng rưỡi nữa, cả Seymour lẫn Katrina sẽ không bán khoản cô ở đâu.

Hay cô đang làm gì.

Cô lại nhìn đồng hồ, tim đập rộn lên vừa vì lạnh vừa vì phẫn khích. Cô có dám không? Nếu cô làm, sẽ không ai biết. Cô sẽ nói rằng mình đến văn phòng, và rồi cô thực sự có đi đến đó. Chuyện này hoàn toàn không có gì đáng ngờ. Cô vẫn thường làm việc vào cuối tuần. Và Wendy vừa mới đi đến một cuộc gặp khẩn cấp với nhà viết kịch bản và Victory bảo sẽ đến xưởng để vẽ.

Nếu cô định làm thì tốt hơn là phải làm thật mau.

Cô lên một chiếc taxi, nhanh chóng xoay ngang ngựa xem có ai nhìn mình không. Nhưng lúc này cô chỉ hoang tưởng thôi. Một mình vào taxi thì có gì mà đáng ngờ. Luôn có vài paparazzi ở phía trước nhà hàng Da Silvano vào những ngày này, và họ chụp vài phát khi cô và Victory bước ra. Nhưng giờ họ đã lờ cô, ngồi như mấy con quạ trên một băng ghế trước cửa nhà hàng.

“Đến Columbus Circle,” cô nói với tài xế. Nếu Kirby có nhà, cô luôn có thể đổi tuyến đường.

Cô lấy điện thoại ra khỏi túi và nhìn nó. Có lẽ cô không nên gọi cho anh. Càng ngày cô càng mạnh bạo hơn, phá bỏ lời hứa với chính mình bất cứ khi nào có cơ hội. Sau lần đầu tiên đó, cô tự nhủ sẽ không bao giờ làm thế nữa. Nhưng rồi hai ngày sau, cô gọi cho anh và đến nhà

anh làm tình lần nữa. Hai lần trong một buổi chiều! Lần làm tình thứ hai thì tuyệt đỉnh. Nếu họ chỉ làm có một lần, có lẽ cô đã có thể chạy thoát và không bao giờ quay lại. Nhưng lần thứ hai đó, cơ thể cô có lẽ đã thèm khát được làm tình một cách sung sướng đến nỗi cô lên cơn cực khoái - sướng hơn mọi lần cô từng nhớ. Và sau đó dù cô cố kìm hãm thế nào chăng nữa, cơ thể cô dường như có ý riêng của nó. Nó cứ liên tục tìm đường quay lại với Kirby để được thêm.

Trong suốt thời gian Victory kể chuyện Lyne lúc ăn trưa, cô chỉ nghĩ đến mỗi một việc là vào phòng vệ sinh gọi cho Kirby. Điều duy nhất ngăn cô làm là ý nghĩ Kirby có thể không có nhà. Anh là một thanh niên điển trai và lúc đó là chiều Chủ nhật. Có lẽ anh ra ngoài với bạn, dù bạn anh là ai, và có lẽ là đi với bạn gái. Kirby thì là anh không có ai và không quan tâm chuyện đó, nhưng cô không cần phải tin anh. Thế là không hợp lý. “Này, anh không phải kẻ lừa dối, em biết đấy. Anh chỉ thích làm với một phụ nữ vào một thời điểm,” anh khẳng khái.

Câu đó khiến cô hơi nhăn mặt, việc anh nghĩ cô chỉ là ai đó anh đang “làm”. Thật thô lỗ.

Nhưng gọi tình.

Cô nín thở và nhấn số của anh.

Anh bắt máy sau ba hồi chuông. Nghe tiếng xung quanh cô biết anh đang không ở nhà. Tinh thần cô xịu xuống. “Chào em,” anh nói vẻ hơi ngạc nhiên. “Này. Hôm nay là Chủ nhật mà.”

“Em biết,” cô nói. “Em có chút thời gian rảnh và em nghĩ mình có thể gặp nhau. Nhưng có vẻ như anh đang bận...”

“Đâu có,” anh vội nói. “Ý anh là anh có. Anh đang ăn...”

“Thôi đừng bận tâm,” cô nói, cố che giấu sự thất vọng. “Mình sẽ gặp nhau tuần sau vậy.”

“Đợi chút,” anh nói, hạ thấp giọng. Có tiếng cười và tiếng lanh canh của dao nĩa, rồi im lặng. “Em còn đó không?” Kirby hỏi.

“Alô?” cô nói.

“Anh đang ở trong nhà vệ sinh. Em đang ở đâu đây?”

“Em đang trên đường vào trung tâm.”

“Hay quá,” anh nói. Thế nghĩa là sao, cô bực bội tự hỏi. Họ có gặp nhau hay không đây? Kirby lúc nào cũng mập mờ, như thể anh không bao giờ hiểu được cái ý tưởng rằng ngôn ngữ được sử dụng là để truyền tải các chi tiết. “Chúng mình có gặp nhau?” cô nói. “Hay không?”

“Ồ. Có chứ. Sao không?” Kirby nói. “Ý anh là, không phải ngay lúc này. Anh đang đợi món trứng Benedict^[3] của mình.”

[3] Món trứng Benedict: gồm bánh mì nướng, được phủ giăm bông hay thịt lợn xông khói, trứng lòng đào và sốt hollandaise (một loại nước sốt gồm bơ, trứng và dầu ăn).

Cô muốn nói với anh rằng một tiếng với cô thì quan trọng hơn món trứng của anh nhiều, nhưng cô không làm thế. “Thế bọn mình nên làm gì?” cô hỏi.

“Sao em không tới gặp anh, rồi anh ăn trứng và bọn mình về nhà anh.”

Cô mừng tượng ra cảnh mình ngồi ở một nhà hàng, nhìn Kirby ăn

trúng trong khi bạn bè anh nhìn cô chăm chăm, tự hỏi cô đang làm cái quái gì ở đây và Kirby đang làm gì với một phụ nữ già gần bằng mẹ anh. “Kirby, anh biết là em không làm thế được,” cô nói nghe có vẻ hơi tuyệt vọng. Cô tự hỏi sao người còn trẻ có thể sắp xếp được mọi việc.

“Đợi chút. Đề anh *nghĩ*,” Kirby nói. Một vài giây im lặng trôi qua. “Thế này nhé,” cuối cùng anh nói. “Gặp anh ở ngoài nhà hàng. Gọi cho anh ngay khi em tới nơi. Lúc đó chắc anh ăn xong trứng rồi. Mình có thể đi bộ về lại căn hộ của anh...”

Một kế hoạch mạo hiểm, nhưng khi tưởng tượng ra cảnh mình làm tình với anh suốt cả buổi chiều, cô không thể từ chối nổi. Cô không quen ai sống ở khu của Kirby cả... có lẽ sẽ không sao. “Được rồi,” cô cẩn trọng nói. “Nhưng Kirby này, khi em gọi thì anh ra ngay đấy nhé.”

“Này? Anh đâu có ngốc,” Kirby thì thầm quỵn rữ.

Cô cúp máy và ngả người ra ghế, tim đập thình thịch khi nghĩ đến việc gặp anh. Giờ khi cô biết mình sẽ gặp anh, cô vừa thấy nhẹ nhõm vừa căng thẳng. Nếu ai đó nhìn thấy họ bước đi trên vỉa hè cùng nhau thì sao? Nếu ai đó nhìn thấy cô đi vào tòa nhà của anh... cùng với anh thì sao?

Anh đang ăn trứng, cô nghĩ. Trứng Benedict vào chiều Chủ nhật. Có gì đó thật bình dị đến cảm động trong chuyện đó. Nó giản đơn đến âm áp. Kirby là một anh chàng; các anh chàng ăn trứng vào cuối tuần. Không giống những người đàn ông như Seymour. Seymour cư xử như thể trứng là thuốc độc. Cô nghĩ anh đã không ăn một quả trứng nào trong hơn bảy năm qua.

Chiếc taxi rẽ vào góc trên Đại lộ 2. Cô chỉ cách tòa nhà của Kirby hai

khỏi nhà. Có lẽ cô nên vào sảnh đợi. Nhưng thế thì càng khó giải thích hơn việc đứng ngoài đường.

Nico trả tiền cho tài xế rồi xuống xe. Đây sẽ là lần cuối cùng, cô thề.

“Chào anh,” cô nói, gọi di động cho anh. “Em đến rồi. Em đang đứng trước...” cô nhìn lên, “một cửa hàng tên là Sable?”

“Anh ra ngay đây,” anh nói.

Cô quần chặt áo khoác quanh người, dựng cổ lông lên và rút cổ lại. Cô nhìn vào cửa kính cửa hàng. Đó là một cửa hàng nhỏ bán cá hun khói và trứng cá. “Hãy dùng thử salad tôm hùm của chúng tôi!” một tấm biển trên cửa sổ viết. “Ngon nhất tại New York!”

Trong cửa hàng cá khá đông người. Mỗi lần có người ra hoặc vào là một cái chuông lại kêu leng keng.

“Mình không tìm hãm được bản thân,” cô thì thầm thật to.

Cô tưởng tượng ra lý do sẽ nói với Seymour nếu bị lộ. “Em xin lỗi, anh yêu. Nhưng cậu ấy trẻ và đẹp trai, và em không ngăn được mình. Phụ nữ vẫn là phụ nữ, anh biết đấy? Nó là ham muốn sinh học.” Đó cũng là lý do thảm hại mà đàn ông vẫn luôn nói với phụ nữ. Cô chưa bao giờ thực sự tin vào nó, chưa bao giờ chấp nhận đó là sự thật. Nhưng giờ cô bắt đầu hiểu. Nó có thể xảy đến. Bạn có thể bị cuốn trôi đi bởi một ham muốn thể xác còn lớn hơn cả bạn, và lớn hơn cả lý trí. Tất cả những gì cô phải làm là kết thúc nó trước khi có người phát hiện ra. Nếu không ai biết, thì chuyện đó có thực sự quan trọng không?

Cô liếc nhìn trên phố, hy vọng nhìn thấy hình dáng cao to của Kirby. Anh đâu rồi? Nếu một hai phút nữa mà anh không xuất hiện, cô sẽ phải đi.

Thật không công bằng, cô tuyệt vọng nghĩ. Cô chỉ muốn được làm tình một cách sung sướng trước khi chết. Trước khi cô trở nên già cỗi đến mức không tìm được ai thấy cô đáng thèm muốn nữa...

Tiếng chuông trên cửa kêu leng keng. “Nico?” một giọng đàn ông vang lên.

Cô cứng đờ người. Chuyện này không thể tránh khỏi, cô nghĩ. Chỉ vài giây thôi, Kirby có thể bước tới và mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cô quay lại. “Xin chào, Lyne,” cô ôn tồn nói, như thể cô hoàn toàn không một chút ngạc nhiên khi tình cờ gặp ông. Ông ta đang làm cái quái gì ở đây trên Đại lộ 2 thế? Cô điên cuồng nghĩ. Tốt hơn là cô không nên hỏi ông ra, để rồi ông ta cũng hỏi cô y hệt thế. Và cô sẽ nói gì chứ? “Tôi đang gặp nhân tình ư”?

Não cô lập tức hoạt động điên cuồng. “Hôm nay tôi lại thấy ông xuất hiện trên tờ *Post*,” cô nói với một nụ cười méo xệch, vẻ buộc tội.

“Bức ảnh không tệ lắm nhỉ?” ông nói, dùng tờ báo cuộn lại đập đập lên tay cô như thể cô là một trong những ông bạn của ông ta vậy. Ông ta có biết cô và Victory là bạn thân không nhỉ? Tốt hơn là không nên đề cập đến chuyện đó. Gáy cô rợn lên vì sợ hãi. Kirby có thể bước tới bất cứ lúc nào...

“Ý tôi muốn nói đến bãi cho chó chạy,” cô thản nhiên nói.

Mặt ông sầm xuống. Victory nghĩ Lyne “dễ thương,” nhưng ông ta chỉ dễ thương khi nào ông ta muốn. Nhưng cô ngờ chỉ là đóng kịch thôi. Lyne Bennett là một tên giết người máu lạnh không thích bị chọc giận. “Họ đăng cái chuyện đó lên quá vô lối,” ông nói. “Phản đối của tôi là mọi người không chịu nhận phân chó của họ. Và thành phố này không buồn thực thi luật pháp nữa.”

Sao cô lại đem chuyện này ra nói nhỉ? Cô tự hỏi, mỉm cười cứng đờ. Giờ ông ta có lẽ sẽ làm một bài dài về chuyện phân chó. Cô phải tống khứ ông ta đi...

Cô nhún vai, đáp lại ông ta một lời đáp theo đúng tiêu chuẩn. “Thành phố này loạn mà.”

Câu này có tác dụng. Ông ta dùng tờ báo vỗ lên vai cô lần nữa và đáp lại cô câu trả lời thường lệ: “Và nó sẽ chỉ tệ hơn mà thôi.”

Ông quay đi và cô thở phào nhẹ nhõm. “Gặp lại cô sau,” ông nói.

Cô vẫy tay.

Nhưng rồi ông quay lại. “Mà,” ông nói, “nhân nói chuyện loạn, ở Splatth thế nào rồi?”

Ôi không. Ông ta muốn nói chuyện làm ăn. Nếu họ bắt đầu nói chuyện làm ăn, thì ít nhất là mất hai đến ba phút nữa cô mới tống khứ được ông ta đi. Và chắc chắn lúc đó Kirby đã xuất hiện.

“Lúc nào đó chúng ta ăn trưa và bàn chuyện đó,” cô nói, như thể chuyện này từng xảy ra.

Ông ta không cần miếng mồi. Thay vào đó, ông tiến lại gần hơn, cúi thấp xuống cô như thể chuẩn bị buôn chuyện. “Cô thấy Selden Rose thế nào?” ông hỏi.

Ôi Chúa ơi. Kiểu gì cô cũng phải dững cảm đối mặt với chuyện này. Câu hỏi của Lyne đòi hỏi một câu trả lời, nhưng khó hiểu hơn là, sao Lyne Bennett lại quan tâm tới Selden Rose? Trong đầu cô nảy ra vài khả năng, gồm cả ý tưởng rằng Lyne nghĩ Selden Rose có thể thực sự

thay thế vị trí của Victor Matrick. Ý nghĩ đó khiến cô buồn nôn và hơi tức giận.

Cô quay đầu lại. Lúc này Kirby đang bước trên vỉa hè tiến về phía họ. Anh chỉ còn cách chưa đến hai trăm mét...

Cô quay lại với Lyne như thể không nhìn thấy Kirby. Có cảm giác như tim cô đang đập ngay trên cổ họng. Cô ho, giơ tay đi gặng lên che miệng. “Chuyện đó còn tùy vào việc tại sao ông muốn biết, Lyne ạ,” cô nói.

“Chỉ tò mò thôi mà,” ông nói. Cô có thể cảm thấy Kirby ngay đằng sau mình. Chân cô đột nhiên như thể sắp sửa khụy xuống đến nơi.

“Lyne!” Kirby thốt lên. Anh đâm vào vai Lyne. Lyne quay đầu lại, mặt chuyển từ vẻ khó chịu sang vui vẻ nồng nhiệt. “Ồ, Kirby, anh chàng của tôi,” Lyne nói, đột nhiên cư xử như một tay hai mươi lăm tuổi, giơ tay lên để đập tay với Kirby. Kirby đập lại. Rồi họ ôm nhau, vỗ lên cánh tay nhau.

“Ông khỏe không?” Kirby hỏi, tránh nhìn Nico. Cô đeo lên mặt mình một vẻ khó chịu nhẫn nại.

“Năm nay có tới St. Barts không đấy?” Lyne hỏi anh. Kirby chuyển người từ chân này sang chân kia, đút tay vào túi và khép chặt chiếc áo khoác vải tuyết lại quanh người. Nico không thể ngăn mình không nhìn.

“Còn tùy,” Kirby nói. “Năm nay ông mời tôi lên thuyền của ông chứ?”

Lyne lạnh lẽo tránh trả lời bằng cách quay sang Nico. “Cậu có quen Nico O’Neilly không?” ông hỏi.

Cô nhìn Kirby bằng vẻ lạnh lùng nhất có thể được. Làm ơn, Kirby, cô cầu nguyện, lúc này đừng làm gì ngu xuẩn.

“Vâng...?” Kirby nói, ngần ngại nhìn cô như thể anh không chắc có nhớ không. “Tôi nghĩ chúng tôi có gặp nhau một lần rồi.”

“Có lẽ thế,” Nico khinh miệt nói, cố tình không chia tay ra. Lyne quay lại với Kirby chào tạm biệt, và Nico tóm lấy cơ hội này để lủi đi.

“Rất vui được gặp ông, Lyne,” cô nói, chỉ vào cửa hàng cá. “Tôi phải đi...”

“À ừ,” Lyne nói, vẫy tạm biệt. “Trứng cá rẻ nhất ở thành phố này.”

Cô gật đầu như thể đã biết điều đó, và mở cửa ra. Một luồng hơi ấm, nặng mùi xộc vào người cô. Cái chuông kêu leng keng.

“Quà cho anh đây,” cô nói, đưa cho Kirby một hộp trứng cá Beluga. “Vì đã là một cậu bé rất ngoan.”

“Cảm ơn em,” anh nói, cầm cái hộp từ tay cô và để nó xuống bàn cà phê bằng thủy tinh. Họ đang đứng trong phòng khách căn hộ của anh. Cuối cùng Kirby cũng chào được Lyne và về nhà. Còn cô theo sau anh sau khi đợi trong cửa hàng mười lăm phút. Anh dịch sát người lại cơ thể cô. “Nếu anh biết là được trứng cá khi nói dối Lyne Bennett thì ngày nào anh cũng làm thế rồi,” anh nói vào cổ cô.

“Em sẽ không biến nó thành thói quen đâu, cưng à,” cô nói.

“Thế biến chuyện này thành thói quen thì sao?” anh hỏi. Đột nhiên anh đẩy cô xuống, ngả đầu cô lên tay vịn của sofa. Anh giạng chân cô

ra, tay trườn tới phía trước quần cô mở khóa. “Em hư nhỉ?” anh nói, nhét tay vào phía trong quần cô và kéo nó xuống tận mắt cá chân. Anh xoa cái mông trần của cô. “Em thích thế không?” anh hỏi. “Em suýt bị bắt gặp. Em hư lắm...”

Anh vỗ mông cô. Cô thốt lên vừa ngạc nhiên vừa thích thú. Anh đặt cô xuống sàn nhà, rồi nằm úp lên cô. “Không,” cô yếu ớt nói.

“Không cái gì?” anh hỏi. Anh lại vỗ mông cô. Và ở đó, trên tấm thảm họa tiết lông báo Ralph Lauren giảm giá tám mươi phần trăm, họ đạt cực khoái hơn bao giờ hết.

“Thấy chưa?” sau đó Kirby nói, trần truồng ngồi bắt chéo chân trên sofa. “Anh đã bảo em là anh đóng kịch được mà.”

5

Có chủ quyền, Nico O’Neilly nghĩ, trong tình dục. Nếu ta sở hữu đời sống tình dục của mình, ta sở hữu cả thế giới.

Hoặc là ta cảm thấy như thế.

Trong sáu tuần qua, kể từ lúc cô bắt đầu mối quan hệ trái phép với Kirby, cô như ở trên đỉnh thế giới. Bước chân cô nhanh hơn, những nhận xét sắc sảo hơn. Cô cười rất nhiều và đùa cợt. Cô tẩy và tĩa lông

rất nhiều phần trên cơ thể mình. Cô tràn ngập ham muốn - không chỉ với Kirby, mà với cuộc đời.

Và những người khác bắt đầu để ý.

Cô không bao giờ tưởng tượng nổi, nhưng Kirby Atwood vô tình giúp đỡ cho sự nghiệp của cô.

Khoảng một tháng đã trôi qua kể từ chiều Chủ nhật khi họ vô tình gặp Lyne Bennett. Cú đó suýt chết, nhưng như cô đoán, Lyne không coi chuyện đó đủ quan trọng để kể lại với Victory. Hơn nữa, cảm giác phấn khích khi suýt bị bắt gặp, và rồi lại không, thật kích thích. Và cô càng ngày càng trở nên bạo dạn, bí mật sắp xếp để Kirby xuất hiện ở vài bữa tiệc cocktail và sự kiện mà cô buộc phải tham dự gần như mỗi tối. Họ chưa bao giờ làm gì ở nơi công cộng ngoài việc nói chuyện. Nhưng việc Kirby có mặt ở đó, rằng anh đang ngắm cô và cô có thể liếc trộm anh, khiến một buổi tối nhàm chán trở nên thú vị hơn rất nhiều. Cô yêu cái cảm giác quyền lực mà nó trao cho cô, sở hữu một bí mật mà thậm chí không một ai bắt đầu nghi ngờ. Khi cô đi lại trong những phòng tiệc âm áp trang trí lòe loẹt hồi tháng Giêng, làm công việc kinh doanh, tán gẫu, và luôn cố tình hơi ưỡn người về phía trước, cô thấy mình thật an toàn.

Trong kỳ nghỉ Giáng sinh ở Aspen có một lúc hơi chán nản, khi cô cảm thấy mệt mỏi, trống trải và cô đơn, mặc dù cô, Seymour và Katrina ở bên nhau suốt trong phòng suite gồm hai phòng ngủ nhỏ ở khách sạn Little Nell. Nhưng sự trầm cảm hết ngay khi họ hạ cánh xuống phi trường JFK. Kirby tội nghiệp cuối cùng không lên thuyền buồm của Lyne (việc anh quen Lyne luôn khiến cô ngạc nhiên, nhưng những thanh niên đẹp trai như Kirby thường thích đi nơi này nơi kia), mà về nhà bố mẹ ở St. Louis. Cuối cùng họ gặp lại vào thứ Năm đầu tiên sau Năm mới - cô đã ăn trưa thật nhanh và vụt tới căn hộ của anh. Trong mười phút đầu tiên, anh buồn bã, ngồi trên sofa cố nhét một viên pin mới vào cái điều khiển từ xa, và thỉnh thoảng nhìn cô với vẻ

mặt hiểm ác. Cuối cùng anh cũng cho được pin vào và bật tivi lên. “Vây,” anh nói, vờ như đang xem *Ellen DeGeneres Show*. “Em có ngủ với anh ta không?”

“Ai cơ?” cô hỏi, nghĩ rằng đến khi anh hết dỗi và bắt đầu làm tình thì cô phải đi về rồi.

“Em biết thừa mà,” anh nói vẻ buộc tội. “Chồng em.”

“Seymour?”

“Ừa. *Seymour*,” anh nói, như thể nói cái tên đó làm anh đau đớn vậy.

Anh ấy ghen! Cô nghĩ. Ghen với Seymour. Giá như anh biết rằng...

“Không, em không,” cô nói.

“Vì anh?” anh hỏi.

“Vâng, cưng ạ. Vì anh,” cô nói.

Không phải vì anh, nhưng anh không cần phải biết chuyện đó. Thật là đáng mỉa mai, Nico chua chát nghĩ, quan hệ vợ chồng với Seymour là một bí mật lớn hơn và đáng hồ thẹn hơn nhiều việc ngoại tình với Kirby.

Cô và Seymour đã không làm tình một cách tử tế ít nhất ba năm rồi.

Hàng tháng liền họ không hề ngủ với nhau. Và khi chuyện đó xảy ra, thì cả hai đều thấy rõ mình làm thế vì nghĩa vụ chứ không phải ham muốn. Nhưng thực sự *làm tình* thì hoàn toàn không phải. Họ thậm chí không chạm vào nhau, trừ những cái ôm vội vàng trao cho nhau, hoặc khi chân họ vô tình chạm vào nhau trên giường. Seymour luôn siết ngón chân mình vào chân cô trong một giây, rồi bỏ ra. Cô biết lẽ ra họ

phải nói về chuyện đó. Nhưng có gì đó trong tính cách của Seymour không phù hợp với kiểu nói chuyện cặp đôi thân tình này. Mà cô có thể đoán được anh sẽ nói gì: “Anh không quan tâm đến tình dục đến thế. Không có gì liên quan đến em đâu, nhưng anh sẽ không làm chuyện mình không thích.” Cô ngờ rằng nói rõ những bí ẩn và động cơ của anh đằng sau quan điểm về tình dục (và tình dục với cô) của anh sẽ rất đau đớn và làm tổn hại đến cuộc hôn nhân của họ. Vì thế cô cứ để yên vậy. Ban đầu cô bối rối và tổn thương. Nhưng cuối cùng khi nhiều tháng trôi qua, và cô nhận ra mình cũng không nhớ nó nhiều lắm. Cô tự nhủ mình có thể sống mà không cần tình dục tuyệt vời, đặc biệt khi có quá nhiều thứ quan trọng hơn cần phải làm. Và rồi Kirby xuất hiện...

Lúc đó là mười giờ rưỡi tối, và cô đang ngồi ở băng ghế sau một chiếc Town Car của Splatch-Verner trên đường về nhà. Một buổi tối lạnh lẽo, ẩm ướt - ban nãy trời mưa, và nhiệt độ lúc này giảm xuống gần như dưới 0, khiến cho đường phố sáng bóng lên dưới những ánh sáng trắng của đèn đường và cửa kính cửa hàng. Cô chỉnh lại chiếc váy dài đen, quần chặt áo khoác lông chồn quanh người. Cô đã tới dự một gala trang trọng để gây quỹ cho giáo dục và Kirby cũng có mặt ở đó. Dĩ nhiên là không ngồi cùng bàn với cô - như thế sẽ quá mạo hiểm. Nhưng Susan Arrow, giám đốc P.R, đã rất sung sướng để Kirby ngồi ở bàn mình - ở những sự kiện như thế này thì lúc nào cũng thiếu những thanh niên trẻ đẹp trai. Vào tháng Giêng, Nico đã sắp xếp cho Kirby gặp Susan, nghĩ rằng bà có thể giúp anh bắt đầu sự nghiệp diễn viên. Susan và Kirby đã phát triển một mối quan hệ bạn bè xã giao. Và từ lúc đó, hoàn toàn tự nhiên khi Kirby gợi ý với Susan rằng nếu bà cần người hộ tống thì anh luôn sẵn lòng. Vậy là Kirby ngồi ở bàn bên cạnh, mà không ai nghi ngờ rằng Nico bí mật sắp xếp để anh xuất hiện.

Nico ngả đầu ra dựa vào ghế. Trong suốt buổi tối cô chỉ nói chuyện được với Kirby có hai lần, và chỉ trong một vài giây. Nhưng vấn đề không phải ở đó. Cô muốn người tình thấy cô đẹp nhất - tóc vấn cao

trên đầu, vòng kim cương và đá quý quanh cổ mà cô đã tự mua ba năm trước, khi cô được thưởng nửa triệu đô.

“Trông em đẹp lắm,” Kirby thì thầm khi cô ngả người tới để chào anh.

“Cám ơn anh,” cô thì thầm lại, khẽ chạm lên vai anh.

Nhưng cô không chỉ muốn anh nhìn nhận vẻ bề ngoài của mình. Cô muốn Kirby hiểu rằng cô là ai trong thế giới này và rằng cô đã leo lên vị trí cao đến thế nào. Cô muốn anh thấy cô ở đó, trong vị thế của cô, ngồi ở bàn chủ tịch, cạnh Victor Matrick. Và sau đó, lên trên bục, nhận giải thưởng cho nỗ lực của cô trong việc gây quỹ mua máy tính cho các phòng học...

Cô không xấu hổ với việc muốn gây ấn tượng với người tình. Đặc biệt là do cô không thể gây ấn tượng với chồng mình, ít nhất không phải theo kiểu đó. Seymour từ chối tham dự các sự kiện này cùng với cô, bảo rằng anh không muốn bị coi là ông Nico O’Neilly. Chuyện đó từng khiến cô bị tổn thương, nhưng rồi cô cũng quên đi. Cứ bám víu vào những thứ, mà khi nhìn kỹ, chẳng là gì ngoài cái tôi hơi bị bầm tím chút đỉnh thì chả có ích lợi gì.

Cô tựa mình trên ghế, cuối cùng cũng để ý đến toàn bộ sự quan trọng của buổi tối. Seymour không có mặt ở đây, nhưng chuyện đó không quan trọng. Anh sẽ vui vẻ với cô, đặc biệt khi cô kể cho anh nghe chuyện gì đã diễn ra ở bàn có Victor Matrick và Mike Harness.

Cô nheo mắt lại khi nhìn ra cửa sổ kính mờ vào những cửa hàng cao ngất trên Đại lộ 5 như những tảng băng vàng tỏa sáng. Cô có nên gọi cho Seymour và kể với anh tin tốt lành mà Victor đã nói với cô không nhỉ? Không. Tay tài xế có thể nghe được, và hẳn sẽ buôn chuyện với các tài xế khác. Mình không thể tin ai được, cô nghĩ. Cô đã chứng kiến bao sự nghiệp bị hủy hoại chỉ vì hơi hênh phét lác. Nói trực tiếp

với Seymour thì tuyệt hơn nhiều. Anh có thể đang đót lò sưởi, và rồi cô cởi giầy ra và họ bàn luận với nhau chuyện gì đã xảy ra.

Cô cho phép mình nở một nụ cười be bé, nhớ lại giây phút trong buổi tối ở gala khi Victor Matrick quay sang cô khẽ nói, “Tôi rất muốn mời cô và Seymour đến St. Barts cuối tuần này.” Ngay lập tức cô hiểu đây không phải là một lời mời mang tính chất xã hội mà là một buổi họp chiến lược kín, cần phải thực hiện tránh khỏi những ánh mắt dò xét. Và trong một giây, thời gian như đứng lại. Cô liếc qua Mike Harness. Mike đang nhét một miếng bánh mì to bự vào mồm (thức ăn ở các bữa tối kiểu này lúc nào cũng không thể nuốt nổi), và tỏ vẻ cáu kỉnh khi phải ngồi cạnh người đi cùng với Selden Rose - một phụ nữ trẻ hấp dẫn mới ngoài ba mươi mà Mike chắc chắn chỉ là loại vợ vắn.

Và Nico nghĩ, “Mike, bé cưng, ông sắp sửa toi rồi.”

Và cô sẽ là người làm việc đó.

Ý nghĩ này vừa bệnh hoạn vừa gây thỏa mãn ghê gớm. Mike đã đến chỗ Victor kể về buổi gặp với Huckabees, cô nghĩ. Và đúng như cô dự tính, Victor đã ghê tởm bởi sự hành động dối trá hai năm rưỡi của ông ta. Cô dùng khăn ăn chấm môi và gật đầu. “Đương nhiên rồi, Victor,” cô khẽ lầm bầm. “Chúng tôi rất sung sướng được có mặt ở đó.”

Chiếc xe rẽ sang Phố Sullivan, và không đợi tài xế mở cửa, Nico xuống khỏi xe. Một người đàn ông thân hình mảnh dẻ vận áo parka trượt tuyết và đi bột lông bước xuống bậc thềm. Anh chăm chú nhìn ba con chó chồn có buộc xích ở cổ. Kể từ lúc Seymour bắt đầu gây giống chó chồn ba năm trước (anh hy vọng ít nhất cũng giành được giải Nhất về Gây giống ở hội chó Westminster năm nay), anh đã giả vờ như thể mình là một kiểu điền chủ sống trong thành phố, thế là anh đi loại bột lông kia.

“Seymour,” Nico hớn hờ gọi.

Seymour ngược lên, và sau một giây lưỡng lự thì bước lại. “Bữa tối thế nào?” anh hỏi.

Cô giơ tay xoa đầu mấy con chó. Bọn này đang hoan hỉ cào cào vào chân váy cô. Những cái móng nhỏ mỏng manh như chân nhện, và cô cúi xuống, cầm một chân lên vuốt ve. “Xin chào, Spidey,” cô vừa nói vừa hôn lên đầu con chó. Cô ngược nhìn Seymour, im lặng một lúc để chờ thời gian cho anh chuẩn bị nghe tin tốt lành. “Mike xong rồi, em nghĩ thế.”

“Tuyệt quá.” Mắt Seymour mở to khi anh gạt đầu đồng ý.

“Và... Victor mời chúng ta đến nhà ông ta ở St. Barts cuối tuần này,” cô nói thêm về đặc thẳng. Cô quần áo khoác quanh người và bước lên bậc thêm.

Căn nhà mặt tiền cao năm tầng có thang máy và vườn phía sau. Họ mua nó bốn năm trước với giá 2.5 triệu đô, đã bỏ ra 750.000 đô để sửa sang, và giờ nó đáng giá 5 triệu đô. Dù vậy, tiền thế chấp là 1.5 triệu đô, thế nghĩa là 15.000 đô một tháng, thỉnh thoảng đè nặng lên vai cô, đặc biệt là khi Seymour không hề đóng góp gì vào tiền trả hàng tháng. Cô không giận anh vì chuyện đó. Seymour đã chi trả một nửa cho chi phí mua nhà và sửa sang, và làm nhiều hơn nữa. Nhưng khi cô cho phép mình nghĩ đến chuyện đó, việc nợ nhiều tiền như thế, hết tháng này sang tháng khác, thật là đáng sợ. Nếu cô bị sa thải thì sao? Hay bị ung thư? Đến cuối cùng, sự nghiệp chỉ là khoảnh khắc trong thời gian. Ta có mười, có lẽ mười lăm năm thành công và rồi thời gian chuyển biến và cả thế giới chuyển biến, để lại ta phía sau. Cứ nhìn Mike mà xem, cô nghĩ.

Nhưng tối nay, khi quay tay cầm cửa vào ngôi nhà của riêng mình, cô

tin rằng mọi thứ rồi sẽ ổn. Mike giải quyết xong, nhưng cô thì chưa. Ta phải chiến đấu khi vẫn đang còn thành công. Nếu cô giành được vị trí của Mike (và cô sẽ giành được), cô sẽ không phải lo chuyện tiền thể chấp và chuyện tiền nong trong ít nhất vài năm nữa.

Cô bước vào sảnh và cảm thấy cảm giác đặc thăng lại dâng lên.

Căn nhà mặt tiền được trang trí giống một ngôi nhà miền quê ở Vermont hơn là ngôi nhà giàu có ở thành phố New York, với sàn sành lát gạch và trên tường có mắc gỗ để treo áo và khăn quàng. Trong không khí thoang thoang mùi bánh nướng. Chuyện này không làm cô ngạc nhiên - con gái cô, Katrina, gần đây bị ám ảnh với chuyện nấu nướng, và đã nài Seymour đưa nó đến tất cả các nhà hàng bốn sao ở Manhattan. Cô bước qua hành lang vào bếp. Seymour đã xây một nhà kính ở phía sau, mà anh thích gọi là “chuồng chó” của mình. Cô nhấn nút thang máy đi lên tầng ba.

Tầng ba gồm một phòng ngủ lớn, phòng tắm, ở phía sau, trông ra vườn, là văn phòng của Seymour. Nico vào phòng ngủ và cởi váy. Thường thì lúc này cô đã buồn ngủ rồi, nhưng lời mời bí mật của Victor đến St. Barts khiến cô thấy chộn rộn. Cô cứ nghĩ đến khuôn mặt Mike, với cái làn da màu gụ đỏ, nhăn nhó khó chịu. Ông ta có biết tí gì về chuyện sắp xảy đến với ông ta không? Nico nghĩ là không. Ta không bao giờ biết. Ta nghi ngờ, thậm chí ta còn xem xét có khả năng như vậy. Nhưng thường ta cho qua. Và đó chính là điều mà họ (trong trường hợp này là cô và Victor) dựa vào: yếu tố ngạc nhiên.

Cô cởi váy ra và vút lên cái ghế bành chất đầy đồ. Trong một thoáng, cô thấy tội nghiệp cho Mike. Nhưng trên thực tế việc y hết thế này cũng đã từng xảy ra với cô. Cô bị sa thải, choáng váng và không lường trước. Mười năm trước, khi cô là tổng biên tập tạp chí *Glimmer*. Và hơn thế, lúc đó cô vừa mới mang bầu Katrina. Hai tuần trước khi sự kiện gớm ghiếc đó xảy ra, cô đã bí mật đi phỏng vấn chức tổng biên tập ở một tạp chí thời trang khác, với số lượng xuất bản lớn hơn và

lương cao hơn. Và cô nghĩ mình đã cần trọng. Nhưng cô không cần trọng đủ mức cần thiết. Một buổi sáng không lâu sau buổi phỏng vấn, lúc mười một giờ, trợ lý bước vào văn phòng cô. Mặt cô ta có vẻ là lạ và chìa ra một mẫu giấy. Qua cánh cửa mở toang phía sau cô ta, Nico có thể thấy một đám đông nhỏ đang tụ tập. Cô biết có chuyện kinh khủng sắp xảy ra. Nhưng cho đến khi trợ lý đưa cho cô tờ fax, và cô đứng đó, đọc các từ, thì cô mới nhận ra nó liên quan tới cô.

“Ratz Neste rất tiếc phải thông báo việc Nico O’Neilly từ chức tổng biên tập của tạp chí *Glimmer*,” tờ fax viết. “Sự cống hiến và tầm nhìn của cô O’Neilly đã rất được coi trọng tại Ratz Neste, nhưng cô từ bỏ vị trí của mình vì những lý do cá nhân.”

“Việc từ chức của cô O’Neilly có hiệu lực ngay lập tức. Người thay thế sẽ nhanh chóng được thông báo.”

Ngay cả sau khi đọc thông báo một lần, cô vẫn nghĩ khá chắc chắn và tự tin rằng chắc hẳn có một sai lầm nghiêm trọng đâu đó. Cô không hề có ý định từ chức. Thông tin trên tờ fax sẽ nhanh chóng được làm cho rõ ràng, hay đó là trò đùa của ai đó, trong trường hợp đó, *họ* sẽ bị sa thải. Nhưng đúng năm giây sau, điện thoại của cô đổ chuông. Đó là thư ký của Walter Bozack; Walter Bozack, là người sở hữu, chủ tịch, và CEO của Ratz Neste Publishing, muốn gặp cô tại văn phòng của ông.

Ngay lập tức.

Đám đông lập tức cun cút về lại bàn mình. Họ biết chuyện gì đang diễn ra. Không ai nhìn cô khi cô tiến qua hành lang cầm tờ fax trong tay. Cô cứ cọ đầu ngón tay vào tờ giấy, và khi bước vào thang máy, khi nhìn xuống thì nhận ra rằng tay mình đang chảy máu.

“Cô có thể vào thang,” thư ký của Walter nói - “Bà Enid Veblem,” theo như tấm bảng trên bàn bà ta để.

Walter Bozack đứng bật dậy khỏi bàn khi cô bước vào. Ông ta cao và có một vẻ ngoài như một loài gặm nhấm. Trong một giây, cô nhìn thẳng vào mắt ông ta, ý thức được rằng chúng mới nhỏ và đỏ làm sao. Rồi cô lên tiếng. Cô nói: “Tôi nhận ra đây không phải là một trò đùa.”

Cô không biết ông ta đã mong đợi cô sẽ ở trong trạng thái thế nào - dàn dựa nước mắt, có lẽ thế - nhưng trông ông ta rõ là nhẹ nhõm. “Không, không phải,” ông nói. Ông mỉm cười. Nhưng ông ta cười rất xấu, để lộ hàm răng màu vàng xám nhỏ xíu ngắn cũn gần như chỉ hơi chọc ra khỏi lợi một tí.

Walter tiến lại bắt tay cô. “Chúng tôi đánh giá cao những việc tuyệt vời mà cô đã làm cho công ty. Nhưng như cô thấy đây, chúng tôi không còn cần cô nữa.”

Tay ông ta rúm ró và yếu ớt như một cái móng vuốt dị hình. “Bà Veblem sẽ sắp xếp cho người đưa cô về lại văn phòng và hộ tống cô ra khỏi công ty,” ông ta nói. Rồi ông ta lại mỉm thêm một nụ cười đáng sợ nữa.

Nico không nói gì. Cô chỉ đứng đó và nhìn ông ta, trân trối, không sợ hãi, và điều cô nghĩ là: “Một ngày nào đó tôi sẽ giết ông.”

Ánh mắt của cô bắt đầu làm ông ta khó chịu. Ông lùi lại vài bước. Không rời mắt khỏi mặt ông ta, cô nhào tới trước và đặt tờ fax lên bàn ông ta. “Cám ơn,” cô nói lạnh te. Cô quay đầu bước khỏi văn phòng.

Hai người đàn ông mặc vest rẻ tiền đang đợi cạnh bàn bà Enid Veblem. Mặt họ sầm xuống và không có chút cảm xúc, như thể hàng ngày họ đều làm việc này và đã chuẩn bị cho mọi thứ. Đột nhiên cô hiểu ra một điều. Cô có thể bị sa thải, nhưng cô sẽ không thể bị nhục mạ hay xấu hổ. Cô sẽ không đi qua hành lang như một tên tội phạm bị

đưa tới máy chém. Cô sẽ không dọn dẹp văn phòng của mình trong khi hai tên kia đứng nhìn, và nhân viên của cô - nhân viên *của cô* - len lén sợ hãi nhìn ra từ phòng họ.

“Gọi cho trợ lý của tôi và bảo cô ta gửi đồ của tôi về nhà tôi,” cô lạnh lùng nói.

Bà Veblem phản đối. “Hai người này...”

“Làm như tôi bảo.”

Bà Veblem gật đầu.

Nico ra khỏi công ty. Lúc đó là mười một giờ hai mươi hai phút.

Cho đến khi ra đến góc phố cô mới nhận ra mình không mang theo ví, không điện thoại, không chìa khóa, không tiền. Không có cả một xu để gọi cho Seymour từ điện thoại công cộng.

Cô đứng cạnh một thùng rác, cố nghĩ xem phải làm gì đây. Cô không thể quay lại văn phòng - hẳn là họ đã đưa cô vào danh sách bí mật những người không được phép vào tòa nhà công ty - và cô không có cách nào về được nhà. Cô định đi bộ. Nhưng căn hộ của cô ở cách đó bốn mươi khu nhà và ở tận phía Đông, trên Đại lộ York. Và cô e là mình không thể đi được trong hoàn cảnh thế này. Cô mang thán ba thán và bị nghén vào buổi sáng, tuy vậy cơn buồn nôn thường đến vào bất cứ lúc nào và thường không biết trước được. Cô ngả người về phía trước và nôn vào thùng rác, trong lúc cố nôn ra, vì lý do nào đó cô nghĩ đến Victory Ford.

Cô và Seymour đã đến một bữa tiệc tại công ty của Victory tuần trước. Chỗ đó cách đây không xa, ngay trên Đại lộ 6, và cuối cùng cô và Victory đã ra một góc nói chuyện về sự nghiệp của họ gần cả tiếng đồng hồ. Victory khi đó là một nhà thiết kế thời trang sự nghiệp còn

thăng trầm liên tục. Ở cô toát ra một phong cách tự tin và tập trung thường cho thấy trong tương lai sẽ thành công. Nico không gặp nhiều phụ nữ như Victory. Và khi họ bắt đầu chuyện trò, cứ như thể hai con chó nhận ra chúng thuộc cùng một giống.

Hồi đó họ rất trẻ! Nico vừa nghĩ vừa kéo quần tất xuống. Mới ba mươi hai hay ba mươi ba gì đó...

Nico nhớ rất rõ đã xuất hiện tại văn phòng của Victory sáng hôm đó. Con phố đầy những xe tải, vỉa hè toàn những khuôn mặt nhăn nhó của những người làm ở Garmen District. Đó là một ngày nóng giữa tháng Năm, gần 32 độ. Công ty của Victory nằm trong một tòa nhà trước đây là một nhà máy nhỏ. Ở tiền sảnh là một hàng những máy liên lạc nội bộ cũ màu đen trông cứ như thể chúng không nối với nhau. Những cái tên nằm cạnh các máy liên lạc là những công ty chả ai biết, chắc hẳn đã phá sản nhiều năm trước, nhưng gần cuối là cái tên “V.F” in trên một tấm thiệp màu trắng nhỏ.

Trong một giây, cô lưỡng lự. Biết đâu Victory không có nhà. Mà nếu có, cô ấy sẽ nghĩ gì về một phụ nữ đã gặp tại bữa tiệc đột nhiên xuất hiện ở nhà mình giữa ban ngày ban mặt?

Nhưng Victory không hề ngạc nhiên. Và Nico nhớ mãi khuôn mặt Victory khi cô mở cánh cửa to xám nặng nề vào căn hộ, vì ý nghĩ đầu tiên của Nico là *Cô ấy đẹp quá!* Mái tóc đen cắt ngắn của cô trông như một thằng bé - khi ta có một khuôn mặt như Victory, ta không cần gì khác nữa - và cô đứng với sự thoải mái của một phụ nữ biết rằng cơ thể mình hấp dẫn đàn ông. Nico nghĩ cô ấy là loại con gái có thể khiến những phụ nữ khác phát ghen. Nhưng ở tinh thần của Victory có gì đó rộng lượng khiến ghen tị trở nên vô nghĩa.

“Tôi rất mừng được gặp chị,” Victory thốt lên. Vào ban ngày, căn hộ sáng sủa và trông hơi có kiểu bohemiêng, gợi nên một cách sống khác. Cô bắt đầu ý thức ra việc mình đã bị sa thải. Nhưng thay vì cảm thấy

tuyệt vọng, cô lại trải nghiệm một cảm giác bồng bềnh kỳ lạ, cứ như thể cô đã bước vào một vũ trụ song hành khác nơi mọi thứ mà cô từng nghĩ là quan trọng giờ không còn có ý nghĩa gì nữa.

Cô đã tạm lánh ở căn hộ của Victory cho đến cuối ngày, đợi đến lúc Seymour về nhà. Khi cô vào nhà, Seymour đang hoảng loạn. Anh đã nghe tin - nó lan khắp thành phố, và các báo chí và các mục lượm lật đều gọi tới. Bị sa thải khỏi Ratz Neste, có vẻ như chuyện này còn hấp dẫn và đáng đấng tin hơn việc cô bị sa thải hai năm trước đó. Hàng tuần sau đó, cô đã phải chịu đựng việc đọc những lời dối trá và không đúng sự thật đồn thổi về lý do cô bị sa thải, và những khuyết điểm trong tính cách và phong cách quản lý của cô. Cô kinh ngạc khám phá ra rằng có những người cô thuê rất ghét cô - đủ để than phiền về sự “lạnh lùng” của cô với báo chí. Cô càng ngạc nhiên hơn khi báo chí thậm chí còn rất quan tâm. Cô không hề nhận ra mình “quan trọng” đến vậy.

Cô muốn biến mất, nhưng Seymour khẳng khẳng cô nên xuất hiện trước công chúng. Việc gửi đi một thông điệp rằng cô vẫn hiện diện là rất quan trọng, rằng cô không hề bị hạ gục. Seymour nói báo chí tồi tệ chỉ là một phép thử. Và vậy là, ba tối một tuần, cô ăn diện và tha cái bụng bầu ra khỏi căn hộ. Cô với Seymour tham dự hết các lượt tiệc cocktail, lễ khai mạc, các bữa tối dẹt nên mạng lưới ngành xuất bản ở New York.

Vậy đây, cô vừa nghĩ vừa mặc bộ pyjama vào. Seymour đã đúng. Đó là một phép thử. Có những người cô nghĩ là có quan hệ tốt thì lảng tránh cô. Còn có những người, như Victory và Wendy, luôn có mặt ở đó, không quan tâm là cô bị sa thải khỏi Ratz Neste hay không. Đến cuối các buổi tối đó, cô và Seymour phân tích những chuyện đã xảy ra, họ đã thấy gì, và họ nói gì, và kế hoạch chiến lược của họ ra sao. Seymour bảo việc để biết người khác muốn gì, họ cần gì, và họ có thể đi xa đến mức nào để giành được nó là rất cốt yếu. Đó là câu hỏi và vấn đề đạo đức cá nhân...

Thoạt tiên, những thảo luận kiểu này khiến cô đau đầu. Cô chưa bao giờ quan tâm đến việc đi sâu vào ý nghĩ trong đầu người khác, như cô tưởng tượng họ cũng chẳng thích thú gì việc đi sâu vào đầu cô. Tất cả những gì cô muốn làm với *Glimmer* là biến nó thành một tạp chí lớn. Rồi cô hiểu ra. Với cô dường như làm việc chăm chỉ và có thành quả thì sẽ được phần thưởng trực tiếp. Và nếu những người khác có chút đầu óc, họ sẽ làm như thế. Nhưng Seymour giải thích đi giải thích lại rằng thế giới này - thế giới làm ăn lớn này - không hoạt động theo kiểu đó. Có hàng triệu những người tài năng ở ngoài kia hàng ngày bị nghiền nát vì họ không hiểu rằng đây không thực sự là chuyện tài năng. Nó là về tiếp nhận và tạo vị thế. Ta phải có khả năng bước vào một tình huống và ngay lập tức đọc vị được nó.

Một tối khi họ đến dự một bữa tiệc cocktail khai trương cây bút Mont Blanc mới thì một người đàn ông gần năm mươi rụt rè ngồi xuống cạnh cô. Hai điều làm Nico kinh ngạc: da ông ta có màu đậm như là dùng sản phẩm tự làm sạm da, và ông đeo một chiếc cà vạt kẻ caro màu trắng đen. “Tôi chỉ muốn nói với cô rằng cô đã làm một việc tuyệt vời với *Glimmer*. Ratz Neste đã phạm sai lầm lớn,” ông ta lầm bầm.

“Cám ơn ông,” Nico nói. Ông ta là ai? Cô có cảm giác mình nên biết ông ta.

“Hiện giờ cô đang làm gì? Ngoài việc kia,” ông ta vừa nói vừa liếc xuống bụng cô.

“Tôi có vài lời đề nghị hấp dẫn mà tôi đang theo đuổi,” Nico nói. Đây là lời Seymour dặn cô trả lời khi có người hỏi.

“Cô có nghĩ cô sẽ quan tâm nói chuyện với chúng tôi lúc nào đó không?” người đàn ông nói.

“Dĩ nhiên rồi,” Nico gật đầu.

Mãi đến lúc ông kia bước đi, Nico mới nhận ra ông ta là ai - Mike Harness, ông này vừa được thăng lên làm CEO của bộ phận xuất bản tại Splatsh-Verner.

“Em thấy chưa?” Seymour kêu lên trong chiếc taxi trên đường về nhà. “Đó là ích lợi của việc ra ngoài ở New York. Giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là ngồi đợi.”

“Biết đâu ông ấy sẽ không gọi,” Nico cự lại.

“Ồ, ông ấy sẽ gọi,” Seymour tự tin nói. “Anh sẽ không ngạc nhiên nếu ông ấy muốn thuê em thay thế vị trí của Rebecca DeSoto ở tạp chí *Bonfire*. Rebecca không phải do ông ấy thuê về, em hiểu không? Ông ấy sẽ muốn đặt người của ông ấy vào vị trí đó. Để làm vững chắc vị thế của ông ta.”

Nico có quen biết Rebecca DeSoto và khá quý cô ta. “Khổ thân Rebecca,” Nico nói.

“Chả khổ thân gì cả,” Seymour mắng. “Em phải tập cứng rắn lên. Không phải cá nhân em có gì chống lại cô ta cả. Em thậm chí còn không biết cô ta. Chỉ là chuyện làm ăn thôi.”

Ba tháng sau khi Katrina chào đời, Splatsh-Verner tuyên bố rằng Nico O’Neilly sẽ thay thế Rebecca DeSoto ở vị trí tổng biên tập mới của *Bonfire*. Và Nico tưởng tượng rằng Rebecca cũng không hề ngờ được chuyện đó sẽ xảy tới.

Và rồi, một khi cô quay lại đỉnh, mọi người lại giở trò nịnh nọt, gửi hoa, thiệp và lời chúc mừng. Seymour khăng khăng bắt cô phải trả lời từng cái một, thậm chí của cả những người từng xa lánh cô khi cô bị

sa thái. Nhưng lá thư đầu tiên cô gửi đi là cho Rebecca DeSoto, bảo với cô ấy rằng cô ấy đã làm việc rất tuyệt vời và chúc cô may mắn trong tương lai. Chẳng ích gì, Nico nghĩ, khi tạo ra kẻ thù ở nơi ta không nhất thiết phải thế.

Nhất là khi ta có những đối thủ thực sự phải hạ.

Hai tuần sau khi nhận việc mới, Nico nhận ra đối thủ ghê gớm đầu tiên của cô là một người lẽ ra phải là đồng minh của cô - Bruce Chikalis, nhà xuất bản của *Bonfire*. Bruce là một thanh niên ngạo mạn ngoài ba mươi được coi là chàng trai vàng của Mike, một điều anh ta không bao giờ để cho người khác được phép quên.

Anh ta và Nico vừa gặp nhau là ghét nhau luôn.

Sự hiểu biết về phụ nữ của Bruce giới hạn trong định nghĩa hạn hẹp của anh ta về loại phụ nữ nên quan hệ với anh ta. Chỉ có hai loại phụ nữ trên thế giới: phụ nữ có thể “làm tình được”, và phụ nữ không làm được việc đó. Nếu ta là loại không làm được, anh ta sẽ coi ta không hề tồn tại. Với anh ta, phụ nữ phải đẹp, ngực to, gầy, và dễ bảo. Nghĩa là họ phải sẵn sàng thổi còi cho anh ta bất cứ khi nào anh ta muốn. Dĩ nhiên là anh ta chưa bao giờ tuyên bố thẳng thừng như thế, nhưng anh ta không cần phải làm thế. Nico cảm thấy sự khinh thường của anh ta dành cho phụ nữ ẩn bên dưới mọi điều anh ta nói. Lần đầu Nico gặp anh ta, anh ta bước vào văn phòng cô, chỉ vào một người mẫu trên trang bìa tạp chí *Bonfire* mới xuất bản gần đây và nói, “Tất cả những gì tôi muốn biết là, cô có thể giúp tôi hẹn hò với cô ta được không?”

“Sao cơ?” Nico nói.

“Nếu cô có thể giúp tôi hẹn hò với cô ta,” anh ta nói, miệng cười toét ý bảo anh ta đã quen với việc phụ nữ ngã rạp vào lòng mình, “cô có thể giữ được việc của mình.”

“Với thái độ đó, tôi nghĩ anh mới là người cần phải lo lắng,” Nico đáp lại.

“Chúng ta sẽ đợi xem. Tổng biên tập trước không trụ được lâu,” Bruce nói, ngồi xuống và mỉm một nụ cười trai lơ giả dối với cô.

Nico đứng dậy. “Tôi không phải là tổng biên tập trước, Bruce ạ. Giờ xin mượn phép anh, tôi phải gặp Victor Matrick.” Và cô bước ra khỏi văn phòng của mình, để anh ta ngồi đó suy ngẫm về số phận của mình.

Dĩ nhiên cô đâu có đi gặp Victor Matrick, nhưng Bruce đâu có chứng minh được điều đó. Thay vào đó, cô vào phòng vệ sinh nữ và trốn trong một phòng chừng mười phút, nghĩ kế sách. Cô sẽ phải loại Bruce Chikalis. Cô chắc chắn rằng ân ý của anh ta là Rebecca Desoto đã bị sa thải vì anh ta. Nhưng chủ yếu là, cô đoán Bruce chẳng quan tâm gì mấy đến *Bonfire* cả. Với anh ta, nó chỉ là hòn đá lót đường đi lên một vị trí lớn hơn, nghĩa là dẫn theo nhiều tiền hơn và gái ngon hơn. Nếu cô cũng thất bại thì chỉ khẳng định một sự thật rằng anh ta không phải là người đáng đổ lỗi. Và cuối cùng anh ta sẽ trông rất ngon lành trong cả quá trình. Nhưng anh ta đã chọn nhầm đối thủ rồi. Cô sẽ không mạo hiểm để bị sa thải liên tục hai lần. Một lần là xui xẻo; hai lần là đồ thất bại. Sự nghiệp của cô sẽ kết thúc, và Seymour sẽ nói gì chứ? Và đứa con gái nhỏ của cô sẽ nghĩ gì về mẹ nó?

Câu trả lời rất đơn giản: Cô sẽ phải tiêu diệt Bruce Chikalis.

Trước khi cô bị sa thải và trước khi cô gặp lại Bruce, cô chưa bao giờ nghĩ về sự nghiệp của mình như vậy. Cô sẽ tự nhủ rằng loại trừ địch thủ là hèn kém. Nhưng đó chỉ là bởi vì cô không chắc mình có thể tiêu diệt được họ. Cô không biết mình có đủ can đảm không. Nhưng giờ ngồi trong toilet nghĩ về điều đó, cô nhận ra rằng mình không chỉ không còn lựa chọn nào khác, mà có khi cô còn sung sướng khi được làm điều đó.

Cô sẽ lột cái nụ cười toe toét trai lơ, đầy khinh bỉ, giễu nhại xuống khỏi mặt Bruce Chikalis.

Ngày hôm sau cô gọi cho Rebecca DeSoto. Cô và Seymour đã dành cả một tiếng đồng hồ bàn xem cuộc gặp nên diễn ra ở đâu. Seymour nghĩ nó nên bí mật, nhưng Nico không đồng ý. Ngoài ra, cô không thể mời Rebecca DeSoto đi ăn trưa và đưa cô ta đến nơi nào đó mờ ám. Rebecca sẽ coi đây là một sự sỉ nhục, và Nico biết khi bị sa thải mà mình bị người khác xa lánh thì tòi tệ đến mức nào. Cô không thể thăm dò thông tin từ Rebecca nếu cư xử như thể cô xấu hổ khi bị bắt gặp đi cùng cô ấy.

Họ đến nhà hàng Michael's ăn trưa.

“Cô là người duy nhất đã tử tế gửi thư cho tôi,” Rebecca nói. Họ ngồi ở một bàn phía trước mà cả nhà hàng có thể nhìn vào, và Nico cảm thấy những con mắt tò mò từ mọi hướng. “Cô sẽ phải cẩn thận với Bruce. Hắn rất nguy hiểm,” Rebecca cẩn trọng nói.

Nico gật đầu. “Như thế nào? Chính xác là sao?” cô hỏi.

“Quảng cáo,” Rebecca nói. “Hắn lên lịch trình những buổi họp quan trọng với các nhà quảng cáo và rồi bất thành linh thay đổi, và trợ lý của hắn ‘quên’ báo lại cho cô.”

Ngày hôm sau, Nico gặp Mike Harness trong thang máy. “Tôi nghe bảo hôm qua cô đã ăn trưa với Rebecca DeSoto tại nhà hàng Michael's,” ông ta thản nhiên nói.

Bụng Nico quặn lên, nhưng cô nhắc mình đã cố tình chọn Michael's để tin đồn lan đi. Cô muốn mọi người biết rằng cô không sợ. “Đúng vậy,” cô thẳng thắn nói. Cô không đưa ra lời giải thích hay lý do nào. Quả bóng giờ ở bên sân ông ta.

“Một người ăn trưa cùng hơi bất thường nhỉ?” Mike hỏi, chỉnh lại cổ áo.

“Thật á?” Nico nói. “Cô ấy là bạn tôi.”

“Nếu tôi là cô thì tôi sẽ thận trọng hơn,” Mike nói, nhìn vào làn da màu da cam sậm trên mu bàn tay mình. “Tôi nghe bảo cô ta là một kẻ dối trá.”

“Cám ơn ông. Tôi sẽ ghi nhớ điều đó,” Nico nói.

Thằng đểu, cô nghĩ, khi cô nhìn ông ta ra khỏi thang máy. Đàn ông lúc nào cũng dính lấy nhau, dù họ có làm những việc sai trái kiểu gì chẳng nữa. Hừm, phụ nữ cũng có thể chơi trò đó.

Hai tuần sau, cô bắt đầu triển khai kế hoạch của mình.

Victor đang tổ chức một bữa tiệc “Spring Fling” vào chiều Chủ nhật tại tư gia của ông ở Greenwich, Connecticut. Đây rõ ràng là truyền thống hàng năm chỉ dành cho một số giám đốc ở Splatch-Verner. Căn nhà là một tư dinh xây bằng gạch xám vào hồi những năm 1920 và nằm trên một mảnh đất rộng năm mươi lăm mẫu. Khi đó cô và Seymour có một chiếc Jeep Wagoneer, và khi họ đậu xe trên bãi đỗ ở cuối con đường xe chạy dài hàng dặm, Bruce Chikalis chạy rầm rầm tới trên một chiếc Porche 911 cổ. Nico ra khỏi chiếc Jeep, bế Katrina trong tay, đúng lúc Bruce vể lười nhác ra khỏi chiếc Porche, chậm rãi lau kính mát bằng một miếng vải đặc biệt. Hắn cẩn thận đeo kính lên, nhìn sang Nico, và mỉm cười - đúng lúc Victor Matrick đang đi quanh ngôi nhà vận bộ đồ chơi tennis. “Giờ tôi mới *thực sự* thấy chị, Nico ạ,” Bruce lớn tiếng nhận xét. “Là một bà mẹ. Không phải rất tuyệt vời sao, Victor?”

Nico muốn giết hắn ta, nhưng thay vào đó, cô nhìn vào mắt Victor.

Victor vỗ lên lưng Bruce. “Anh nên nghĩ đến chuyện có con đi thôi, Bruce ạ,” ông nói. “Tôi luôn thấy rằng người đàn ông của gia đình thì trở thành giám đốc điều hành giỏi hơn.”

Đó là tất cả những gì Nico cần phải nghe.

Đâu đó vào buổi chiều, cô bé Katrina vào phòng khách trên tầng hai cho con bú, và khi cô quay lại bữa tiệc, cô gặp Victor trên hành lang.

“Cám ơn ông vì điều đó,” cô nói vẻ hiển nhiên, ý nhắc tới việc xảy ra cạnh cái xe. Có vẻ như Victor dễ bị tâm bốt quá. “Phải giữ cho mấy thằng trẻ ở đúng chỗ của nó,” ông nói. “Mà mọi việc thế nào?” Họ sắp tới cầu thang - và chỉ trong một giây, họ sẽ tách nhau ra - đây có lẽ là cơ hội duy nhất để cô nói chuyện riêng với Victor.

“Chúng tôi sẽ có số đầu tiên thật ấn tượng,” Nico tự tin nói, chuyên đưa bé từ bên này sang bên kia. “Và tôi biết chúng tôi sẽ tiếp tục phát triển chừng nào chúng ta còn nhớ rằng *Bonfire* là một tạp chí dành cho việc phát triển phụ nữ. Khi các nhà quảng cáo thấy một nhà xuất bản là nam giới bước vào, chà, tôi chắc là sẽ không gửi đi thông điệp mạnh mẽ và đầy quyền năng được như chúng tôi.”

Victor gật đầu. “Có lẽ cô có lý,” ông ta nói. “Tôi sẽ nghĩ về chuyện đó.”

Cô liên tục làm chuyện đó, từng chút một, tận dụng mọi cơ hội với Victor để nhắc ông nhớ đến việc gửi đi thông điệp đúng đắn cho các nhà quảng cáo, trong khi đó vẫn liên tục nhìn sau lưng mình canh chừng Bruce. Một vài tháng trôi qua không có tiến triển gì rõ rệt, nhưng cuối cùng, như vẫn luôn thế, cơ hội gõ cửa.

Một trong những công ty không lò về mỹ phẩm tổ chức buổi kỷ niệm và quảng bá một tuần tại khu trượt tuyết riêng ở Chile. Họ cho các nhân vật nổi tiếng, người mẫu, và người làm tạp chí bay trong một

chiếc 747 riêng cho “kỳ nghỉ” đặc biệt. Đó là loại sự kiện mà Bruce chỉ chăm chăm nhắm tới. Không may là, Splat-Verner không thích việc các giám đốc đi công tác ở nơi quá xa rất khó gọi về ngay. Nico biết rằng nếu Bruce có đầu óc, anh ta sẽ thôi không đi. Nhưng mẹo là phải thuyết phục anh ta làm điều ngược lại.

Nhưng bằng cách nào?

“Những chuyện này đơn giản hơn em nghĩ,” Seymour nói. “Đàn ông đơn giản lắm. Cứ bảo với anh ta là anh ta không được đi.”

“Em đâu có quyền gì mà bảo anh ta được hay không được làm cái gì,” Nico nói.

“Vấn đề là ở chỗ đó,” Seymour nói.

Vào các buổi sáng thứ Tư, Nico sẽ có cuộc gặp hàng tuần với Bruce và các nhân viên cao cấp của anh ta. Đến cuối buổi họp, cô đưa ra việc đi Chile. “Tôi không muốn anh đi,” cô nói bằng cái giọng đều đều, vô cảm của mình. “Tôi nghĩ thời gian của anh sẽ được tận dụng tốt hơn nhiều nếu tuần đó anh ở New York.”

Bruce nhướn mày lên giận dữ nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. “Lại chơi trò làm mẹ đấy à?” Nghe thì có vẻ như đùa, nhưng giọng anh ta gân lên.

Mười phút sau anh ta có mặt trong văn phòng của cô. Anh ta đóng cửa lại. “Chúng ta cần nói chuyện,” anh nói nói. “Chị đừng có bao giờ nói với tôi rằng tôi có thể và không thể làm điều gì trước mặt nhân viên của tôi.”

“Họ cũng là nhân viên của tôi,” Nico thẳng thắn nói. “Tôi cần đảm bảo tạp chí này hoạt động đúng theo lịch trình.”

“Tôi tự lo lịch làm việc của mình.”

“Tùy anh thôi.” Nico nhún vai. “Tôi chỉ trông chừng sau lưng anh thôi mà.”

Anh ta khịt mũi không tin rồi bước ra.

Thế là đủ chắc anh ta đã cắn môi. Trong khi anh ta đi trượt tuyết ở Chile với các người mẫu bikini, Nico và Victor chọn người thay thế anh ta - một phụ nữ. Lẽ ra Mike Harness có thể bảo vệ Bruce. Nhưng Nico ngờ rằng Victor đang sử dụng vụ Bruce để giữ Mike tại vị, bằng việc khẳng định rằng Bruce phải đi.

Theo dự kiến Bruce sẽ bị sa thải ngay hôm sau khi anh ta từ Chile quay về. Hẳn là anh ta nghi ngờ có chuyện gì đó đã xảy ra trong khi mình vắng mặt. Vì buổi chiều hôm anh ta về tới, anh gọi cho Nico và nài nỉ họ phải ăn tối hôm đó để “lên kế hoạch hành động.”

Đây là lời đề nghị mà Nico không thể chối được, và là một trong những việc phải làm trong sự nghiệp của cô. Cô vẫn nhớ mãi buổi tối hôm đó, ngồi đối diện với Bruce khi anh ta liên tục lái nhải về chuyện họ đã không hợp cạ thế nào và nên cố gắng để làm việc cùng nhau như một đội. Và cô gật đầu đồng ý với anh ta, biết rằng chỉ trưa mai thôi, anh ta sẽ xong đời và ra khỏi công ty và cô sẽ thắng. Có một vài lúc ngắn ngủi trong bữa tối cô cảm thấy tội nghiệp cho anh ta, khi cô thực sự nghĩ anh ta đang nói thật lòng. Nhưng rồi cô nhanh chóng xua ý nghĩ đó đi. Cô cảm thấy cảm giác ngọt ngào của quyền lực. Đây là làm ăn lớn, và Bruce lớn rồi. Anh ta phải học cách tự chăm lo cho bản thân.

Giống như cô đã học cách tự chăm lo cho bản thân mình.

Lúc mười hai rưỡi, nửa tiếng sau khi lời tuyên bố được đưa ra, Bruce

gọi cho cô. “Đây là do chị làm phải không?” anh ta chua chát hỏi. “Tôi đã nghĩ chị không có khả năng. Tôi không nghĩ là chị dám làm.”

“Chỉ là làm ăn thôi, Bruce ạ,” cô nói.

Chúa ơi, cảm giác thật bay bổng. Cô chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác nào như thế trong đời. Từ bên ngoài ý thức, cô biết rằng là một phụ nữ thì cô nên cảm thấy tội lỗi. Cô nên cảm thấy tội tộ hay sợ hãi vì đã không “tử tế.” Và trong một giây, cô quả là sợ thật. Nhưng cô sợ cái gì chứ? Quyền lực của cô? Chính bản thân cô? Hay cái ý tưởng cũ rích rằng cô đã làm gì đó “xấu xa,” và vì thế sẽ bị trừng phạt?

Ngồi trong văn phòng mình chiều hôm đó, vừa gác điện thoại sau cuộc nói chuyện với Bruce, đột nhiên cô hiểu ra rằng mình sẽ không bị trừng phạt. Không có luật lệ gì. Điều hầu hết phụ nữ nghĩ là “luật lệ” chỉ là những quy tắc đơn giản để giữ cho phụ nữ ở yên trong vị trí của họ. “Tử tế” là một cái hộp dễ chịu, an toàn mà xã hội bảo phụ nữ nếu họ ở trong đó - nếu họ không chui ra khỏi cái hộp “tử tế” đó - họ sẽ an toàn. Nhưng không ai an toàn cả. An toàn là một thứ dối trá, nhất là khi liên quan đến chuyện làm ăn. Những nguyên tắc đích thực là về quyền lực: người nào có nó, và người nào có thể thực thi nó.

Và nếu ta có thể thực thi nó, ta có nó.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình ngang bằng với mọi người. Cô luôn là một tay chơi trong trò chơi đó.

Đêm hôm đó, cô mua một hộp trứng cá tầm và champagne Cristal, cùng Seymour ăn mừng. Và sau đó, Seymour muốn làm tình, còn cô thì không. Cô nhớ cái cảm giác đó rất rõ ràng: Cô không muốn có ai khác ở bên trong cô cả. Dường như cô đã lấp đầy mọi khoảng trống bên trong mình rồi, và ít nhất lần đó, một mình cô là đã đủ.

Nhưng giờ vẫn như thế chứ?

Cô bước tới chỗ cửa sổ phòng ngủ và nhìn ra ngoài. Sau nhiều năm kể từ vụ Bruce Chikalis, cô đã cẩn trọng thực thi quyền lực của mình, chỉ sử dụng toàn bộ công năng của nó khi nào thực sự tuyệt đối cần thiết. Cô đã học cách không tự mãn với những chiến công của mình hay thậm chí thừa nhận chúng. Vì quyền năng đích thực có thể đến từ việc sử dụng một bàn tay vô hình, luôn luôn kiểm soát được. Cô không thể nén nỗi cảm giác kích thích khi chiến thắng, nhưng thế không có nghĩa là những người khác cũng phải biết chuyện đó.

Và nghĩ đến Mike, và chuyện cô sắp làm với ông ta, khiến cô cảm thấy một cảm giác chiến thắng không kìm hãm được. Hơi nông cạn, và có lẽ đáng buồn nữa. Trong cô vẫn có một phần hy vọng rằng những người đứng đầu các tập đoàn có thể cư xử tử tế nhưng kinh nghiệm đã dạy cho ta rằng khi liên quan đến tiền bạc và quyền lực, thì câu chuyện giống hệt nhau. Nếu Mike già hơn và sắp sửa nghỉ hưu... nhưng ông ta không thể, và nếu cô không loại ông ta, ông ta sẽ khiến cho đời cô khôn khổ. Ông ta đã đâm cô hai nhát rồi. Cú đánh tiếp theo của ông ta có thể hạ nóc ao cô.

Cô quay khỏi cửa sổ và bước đi bước lại trên tấm thảm Oriental. Chỉ là làm ăn thôi, cô tự nhủ. Mike Harness hiểu Splatch-Verner hoạt động thế nào. Ông ta phải biết rằng một ngày nào đó Victor có thể cắt đầu ông ta. Và nó chẳng phải là Mike đã không tham gia cắt đầu ai cả...

Nhưng ta luôn nghĩ rằng chuyện đó có thể xảy đến với những người khác. Ta không bao giờ nghĩ nó có thể xảy đến với mình.

Có lẽ đó là sự khác biệt giữa cô và những người khác, hầu hết những giám đốc điều hành nam giới tại Splatch-Verner, cô nghĩ. Cô biết chuyện đó có thể xảy đến với mình. Và nếu cô thay thế vị trí của Mike, tùy thuộc vào hoàn cảnh, cô có thể bám trụ ở đó chừng hai năm,

hoặc có khi năm năm. Và nếu cô thực sự may mắn, thì có lẽ là năm. Nhưng cuối cùng cô cũng sẽ bị sa thải.

Trừ phi cô chiếm được vị trí của Victor Matrick.

Cô nhìn xuống con đường tối mờ bên dưới và mỉm cười. Nico O'Neilly, CEO của Splatch-Verner, cô nghĩ. Hoàn toàn có khả năng đó.

6

Wendy giật mình tỉnh giấc.

Cô vẫn mơ phải giấc mơ đó. Cô ở đâu đó (bất cứ đâu) và cô vừa yếu ớt vừa ốm đau. Cô gần như không bước đi nổi. Ai đó bảo với cô rằng cô phải vào thang máy. Cô không đi nổi. Cô ngã đánh ục xuống sàn. Cô không đứng dậy nổi. Sức của cô yếu dần. Cô không kiểm soát nổi. Giờ cô biết mình đang chết, cô không quan tâm. Được năm đó mới yên bình làm sau, biết rằng cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc từ bỏ...

Cô mở mắt ra. Mẹ kiếp chứ. Trong phòng vẫn tối om. Cô biết mới bốn giờ sáng, nhưng cô cương quyết không nhìn đồng hồ. Vài tiếng nữa sẽ là một ngày nữa. Ngày bốn mươi ba, nói một cách chính xác.

Tính đến lúc này đã là bốn mươi ba ngày và năm tiếng kể từ lúc Shane phá hủy gia đình nhỏ bé hoàn hảo của họ.

Một sự tủi hổ đau đớn bò lên người cô và dường như đang thít chặt cổ cô. Cô nhắm nghiền mắt lại và nghiến răng. Cô đã biết rất nhiều người từng ly dị, nhưng chưa ai nói với ta rằng nó thực sự như thế nào. Ta nghe kể về sự lừa dối và đột nhiên không còn biết người bạn đời của mình là ai nữa. Ta nghe kể về con giận và hành vi điên rồ. Nhưng không ai nói với ta về sự tủi hổ. Hay tội lỗi. Hay cảm giác thất bại choán lấy khiến ta tự hỏi sống còn có ích gì cơ chứ.

Sự tủi hổ như một con dao. Cô cảm thấy lưỡi của con dao tủi hổ đó kê lên da mình. Một vài lần trong cuộc hôn nhân mười năm của họ, khi cô và Shane quá giận nhau, ý nghĩ ly hôn đã xuất hiện trong đầu cô. Nhưng sự đau đớn và sự sắc bén của nỗi tủi hổ luôn đủ khiến cô quay lại. Để khiến cô nghĩ rằng dù cuộc hôn nhân có tồi tệ đến thế nào vào lúc đó, kết thúc nó thì chỉ có tệ hại hơn mà thôi.

Ngày hôm sau, rồi hai, hay ba, hay bảy, khi cô và Shane trở lại bình thường (thông thường sau một trong những lần làm tình đặc biệt của họ), cô sẽ trải nghiệm cảm giác quý trọng Shane và cuộc hôn nhân của họ. Không thông thường lắm, nhưng ai quan tâm chứ? Nó có ích. Cô biết vài phụ nữ phát điên lên vì phải chi trả cho tất cả mọi thứ, nhưng cô thích làm việc đó. Cô thích làm ra tiền, rất nhiều tiền. Và cô thích mình thành công trong cái thế giới giải trí tàn khốc, điên loạn này mà việc đó mang tính tiêu khiển rất cao (mặc dù thường là mệt mỏi và sợ hãi, nhưng cô luôn tự nhắc mình thà sợ hãi còn hơn là nhàm chán). Cô luôn biết mình có thể làm được vì cô cân bằng. Cô có gia đình làm ốc đảo.

Cô nằm nghiêng người và co chân lại. Cô sẽ không khóc. Nhưng tất cả tiêu tan rồi, và cô không hiểu tại sao. Cô vẫn luôn nghĩ rằng mình, Shane, và bọn trẻ đang sống cùng nhau rất hạnh phúc. Và vì lý do nào đó, đột nhiên cô nghĩ đến con cá của Tyler, Blue Drake. Đầu hè năm

ngoái cô đã mua con cá chiến đấu Tàu cho nó. Và nó khăng khăng mang Blue Drake theo đến Dark Harbor, Maine, nơi họ nghỉ hai tuần vì đó là nơi tất cả dân ở Hollywood đều đi. Blue Drake đã trở thành thành viên gia đình, và hầu hết quãng đường tới Maine chỉ gồm việc giữ cho con cá chết tiệt ấy còn sống, đặc biệt sau khi Shane tình cờ cố cho nó vào nước đá trong bồn rửa ở khách sạn. Việc Blue Drake sống sót trở thành một chủ đề cho kỳ nghỉ. Loại câu chuyện mà Wendy tưởng tượng họ sẽ cười khi nhắc đến chuyện đó hai mươi năm sau lúc bọn trẻ lớn lên và về nhà nghỉ. Giờ chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Không có Shane, tương lai gia đình này sẽ như thế nào? Những câu chuyện đó sẽ đi về đâu?

Cô sẽ không thể ngủ thêm được nữa. Bây giờ ngày nào cũng đều như thế này cả - đầy rẫy sự khó chịu về những việc không thể biết. Cô sợ. Giờ cô nhận ra mình dành phần lớn thời gian trong đời mình để mà sợ hãi một cách lén lút. Sợ một mình, sợ không có một người đàn ông. Sợ rằng mình không đủ tốt để có được một người đàn ông. Có phải đó là một trong những lý do vì sao cô làm việc rất chăm chỉ để thành công? Để cô có thể mua một người đàn ông? Nếu cô có thể mua một người rồi, cô chưa chát nghĩ, thì cô cũng có khả năng mua một người khác nữa.

Cô dậy làm việc. Cách đây lâu lắm rồi, cô hiểu ra rằng cách duy nhất để đỡ sợ hãi là làm việc chăm chỉ hơn. Bây giờ là năm giờ sáng. Một giờ đen tối, mệt mỏi, cô quyết định, nhưng cô sẽ bắt bản thân ra khỏi giường và đánh răng. Cô vào bếp pha cà phê. Cô cầm cốc cà phê vào văn phòng và ngồi xuống cái bàn sắt rẻ tiền. Cái bàn có từ hồi Shane học đại học, và anh không chịu vứt đi vì những lý do tình cảm. Cô chưa bao giờ bắt anh phải vứt nó. Cô luôn tôn trọng cá tính riêng của Shane. Cô sẽ ghét khi có một người chồng bảo cô phải làm gì. Và vào năm thứ hai lấy nhau cô đã ngộ ra rằng chìa khóa để một cuộc hôn nhân thành công rất đơn giản, đó là đối xử với người kia cách mà bạn muốn được đối xử.

Nhưng rõ ràng chỉ thế thôi là không đủ.

Cô cầm một kịch bản trên chồng kịch bản lên. Cô ngỡ ngàng nhận ra rằng chồng kịch bản đã là một nhân tố luôn xuất hiện trong đời cô hơn hai mươi năm nay. Chúng được mang về nhà để đọc vào lúc cuối tuần, được chuyển bằng Fedex đến những nơi xa lạ, được nhét vào túi trên xe, tàu, và xe bus. Và cô đọc tất cả chúng. Cho đến lúc này, trong đời cô, có lẽ cô đã đọc chừng năm ngàn kịch bản. Và việc này còn lâu mới chấm dứt. Đột nhiên cô thấy tương lai mình thật ảm đạm. Nó sẽ gần như y hệt lúc này, trừ việc cô già hơn, mệt mỏi hơn, và cô đọc. Giờ đây có những ngày cô mơ ước được ngủ vùi một tuần liền.

Cô mở kịch bản, đọc năm trang, rồi bỏ xuống, khó chịu bởi cảnh một bà mẹ mắng đứa con gái hai mươi lăm tuổi vì không chịu lấy chồng. Cô nhìn bìa, đoán rằng kịch bản này do đàn ông viết. Và có lẽ là một thanh niên còn trẻ - chỉ có đàn ông mới tin rằng những gì các mẹ thực sự mong cho con gái họ là một hôn nhân tử tế. Nhưng kịch bản này do một phụ nữ viết: Shasta gì đó. Tên tuổi kiểu quái gì mà lại là Shasta nhỉ? Cô nghĩ, càng khó chịu hơn. Quan trọng hơn, cô Shasta này là *phụ nữ* kiểu gì? Chẳng lẽ cô ta không biết rằng cái thời các bà mẹ tuyệt vọng vì con gái không chịu lấy chồng đã qua rồi?

Cô viết “Không” lên trang bìa rồi đặt nó sang một bên.

Cô cầm tập kịch bản tiếp theo lên và đẩy kính trễ xuống mũi để nhìn rõ hơn. Gần đây cô nhận ra các từ trên trang giấy lì lợm không chịu cho cô nhìn rõ. Nhưng cô cũng không thể tập trung đầu óc. Cô nghĩ đến bà mẹ của Shasta. Dĩ nhiên, có những phụ nữ như thế, những phụ nữ tin rằng cách duy nhất để một phụ nữ có thể định nghĩa bản thân một cách thực sự là thông qua chồng con. Cô luôn cảm thấy trái ngược với loại phụ nữ đó - loại nghĩ rằng làm một bà nội trợ, phụ thuộc vào đàn ông, là một điều đáng ham muốn. Mãi cho đến tận gần đây, cảm giác của cô về những người phụ nữ “khác” đó vẫn dữ dội như niềm tin

tôn giáo, chính trị, nơi không thể có chuyện thỏa hiệp. Nhưng giờ thì cô không chắc đến vậy.

Việc khiến cô phải nhìn nhận lại là cuộc trò chuyện của cô với mẹ hai hôm trước. Cô gọi cho mẹ để bảo rằng cô và Shane đang chia tay, nghĩ chắc mẹ sẽ ủng hộ mình. Bao năm nay, Wendy đã tin rằng mẹ cô là nhà vô địch vĩ đại nhất. Và cô tự nhủ rằng cô thành công là nhờ vào ảnh hưởng của mẹ. Cô tin rằng khi còn nhỏ và những năm tuổi teen, mẹ cô đã trao cho cô một thông điệp không lời rằng cô không được phép kết thúc như bà - một bà nội trợ - và một phụ nữ phụ thuộc vào đàn ông, đặc biệt là một người như cha cô thì là một sai lầm. Mẹ Wendy có bốn đứa con và chưa bao giờ có việc làm, và có những ngày khi Wendy còn nhỏ, mẹ cô đã không thể ra khỏi giường. Dĩ nhiên mẹ bị trầm cảm. Nhưng hồi đó họ không chẩn đoán được dễ dàng như vậy, và nằm trên giường cả ngày là thứ xảy ra với các bà mẹ ở khu ngoại ô. Lẽ ra cô đã hận mẹ mình vì thế - vì những tiếng đồng hồ xấu hổ khi cô đợi ở trường sau giờ học đợi mẹ đến đón để rồi bà không đến - nhưng Wendy yêu bà bằng tình yêu bỏ qua mọi khuyết điểm. Mẹ cô có thể là một người mờ nhạt, hơi điên điên. Nhưng tất cả những gì Wendy nhớ về mẹ mình là bà đẹp và quyến rũ, người phụ nữ rạng rỡ nhất trong khu cô ở khi bà muốn thế, và bà đã khuyến khích Wendy thành đạt trong đời.

Hoặc đó là điều Wendy đã tin, cho đến khi cô kể với mẹ chuyện Shane.

“Ồ Wendy,” mẹ cô thở dài. “Mẹ nghĩ chuyện này chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Vấn đề thời gian?” Wendy hỏi, thấy choáng váng. Cô đã mong nhận được sự cảm thông từ mẹ mình, chứ không phải lời chỉ trích.

“Mẹ biết chuyện này cuối cùng rồi cũng xảy ra. Loại hôn nhân này sẽ không bao giờ thành công. Nó không tự nhiên.”

Wendy đờ đẫn. “Con nghĩ mẹ với bố quý Shane cơ mà.”

Mẹ cô thở dài. “Bố mẹ quý cậu ấy với tư cách một con người. Không phải là với một người chồng. Bố mẹ chưa bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ thành công.”

Wendy há hốc mồm. “Nó đã thành công mười hai năm rồi,” cô nói.

“Chỉ bởi vì Shane quá lười nhác. Cha con và mẹ đã luôn nghĩ một ngày nào đó Shane sẽ chán ngấy và bỏ đi. Mẹ đã muốn cảnh báo con bao năm nay rồi, nhưng mẹ không muốn làm con buồn.”

“Giờ thì mẹ đang làm con buồn đấy,” Wendy nói. “Con đang cố tìm hiểu lý do tại sao.”

“Mẹ chỉ mong con sẽ lấy một người đàn ông thành đạt và không phải làm việc quá nhiều,” mẹ cô nói. “Và chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

Wendy há hốc mồm ra. “Con nghĩ mẹ muốn con thành đạt.” Mắt cô đau nhức. Mẹ cô đang bỏ rơi cô?

“Dĩ nhiên mẹ muốn con thành đạt,” mẹ cô nói. “Nhưng con không phải chiếm cả thế giới để thành đạt. Mẹ muốn con hạnh phúc. Mẹ luôn nghĩ con có thể hạnh phúc hơn rất nhiều nếu lấy luật sư hoặc chủ ngân hàng. Con sẽ có con và vẫn có thể làm việc nếu con muốn.”

Wendy quá mức sững sờ, cô phải vịn vào một bên bàn. Đây là tương lai mà mẹ đã vẽ ra cho cô ư? “Mẹ muốn con làm một công việc vớ vẩn nào đó à?” cô hỏi, giọng vút lên giận dữ.

“Không nhất thiết phải là vớ vẩn,” mẹ cô kiên nhẫn nói. “Nhưng chồng con lẽ ra phải là người cung cấp.” Bà dừng lại. “Mẹ biết con

không tin điều này, con yêu ạ, nhưng hôn nhân chỉ thành công khi người đàn ông kiếm ra nhiều tiền hơn. Đàn ông cần loại kích lệ đó để duy trì hôn nhân. Nó khiến họ cảm thấy hài lòng với chính mình.

“Thế còn con thì sao?” Wendy hỏi mà không tin nổi, giọng cô rít lên the thé. “Con không có quyền cảm thấy hài lòng với chính mình ư?”

Mẹ cô thở dài. “Đừng hiểu sai mọi điều mẹ nói con ạ,” bà nói, và Wendy hiểu ra rằng đây chính là điều bà đã làm bao năm nay. “Phụ nữ có rất nhiều cách để cảm thấy hài lòng với bản thân,” mẹ cô nói tiếp. “Họ có con cái và tổ ấm của họ. Đàn ông chỉ có một thứ duy nhất - công việc của họ. Và nếu một người phụ nữ lấy đi thứ đó, con không thể hy vọng người đàn ông sẽ ở lại.”

Có phải chính là mẹ cô đang nói không thể? Wendy sợ hãi tự hỏi. Mẹ cô không thể tin vào điều bà đang nói được. Đột nhiên cô nhận ra rằng trong hai mươi năm qua, cô và mẹ đã không thực sự nói chuyện về tình dục hay các mối quan hệ. Mẹ cô chưa bao giờ nói ra ý kiến của bà về đàn ông và phụ nữ và vai trò mà họ nên đảm nhiệm. Vì thế Wendy tự nhiên cho rằng cô và mẹ hoàn toàn đồng ý với nhau. Có thể nào mọi điều cô nghĩ về *tất cả* các mối quan hệ của cô đều là sai cả?

“Sao mẹ lại tàn nhẫn thế ạ?” cô hỏi.

“Chỉ là mẹ thấy mọi đôi đẹp trong thành phố này,” mẹ cô nói. “Rất nhiều đôi ở tuổi con, với con cái của họ. Đàn ông có nghề nghiệp chuyên môn. Và phụ nữ làm việc. Nhưng họ có thời gian đưa con đi chơi thể thao...”

“Nếu mẹ đang nói con cái của con bị thiếu...” Wendy cất tiếng.

“Ồ, mẹ biết chúng có mọi thứ, Wendy ạ,” mẹ cô cất lời. “Quá nhiều. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Nhưng đôi kia có vẻ hạnh phúc.”

“Nhưng họ là ai? Họ làm gì? Họ có là chủ tịch một công ty sản xuất phim lớn không?”

“Chuyện đó không thực sự quan trọng,” mẹ cô nghiêm nghị nói.

“Nó quan trọng,” Wendy bật lại. “Đó là thứ duy nhất quan trọng. Nó tạo nên tất cả sự khác biệt...”

“Nó không có nghĩa là con không thể có một mối quan hệ bình thường,” mẹ cô nói.

“Con có một mối quan hệ bình thường.”

“Với một người đàn ông nuôi gia đình,” mẹ cô nói. “Đàn ông có cái tôi. Trong kinh doanh việc phụ nữ nắm quyền... mọi thứ... trong hôn nhân thì không được như vậy.”

Wendy dừng lại. “Có bao nhiêu đàn ông ở ngoài kia thành công hơn con?” cô hỏi. Và vì lý do lạ lùng nào đó, ngay lập tức nghĩ đến Selden Rose.

“Có lẽ con không cần phải thành công đến thế.”

Chuyện này hoàn toàn không thể hiểu nổi và Wendy không đủ khả năng mà trả lời nữa. Cô gác máy.

Cô ghét phải cãi nhau với mẹ. Nó khiến cô tổn thương quá mức. Nó thực sự khiến cô đau lòng. Và bao năm trời nay, cô đã làm việc như trâu không chỉ để nuôi Shane và các con, mà còn để đảm bảo cô có thể chăm lo cho mẹ khi bà về già.

Wendy cầm cốc cà phê lên và bước lại chỗ cửa sổ. Cô đã không nói

chuyện với mẹ từ lúc gác máy, và đây lại là một gánh nặng nữa. Sao cô mất hết những người thân thiết với cô? Tại sao cô lại bị trừng phạt?

Cô hé mắt nhìn ra bình minh màu xám. Cô muốn quên đi mọi điều mẹ cô đã nói, nhưng rồi lại thấy mình nghĩ đến những sự thật khó chịu và không thể tránh khỏi. Nếu cô có thể tìm được một người đàn ông ủng hộ cô và “nuôi” cô (hừ, cô ghét cái từ đó, “nuôi,”), thì cô có quyết định như thế không? Cô không biết câu trả lời. Bởi vì khả năng đó dường như chưa bao giờ là một lựa chọn - một sự thật đau đớn mà giờ cô nhận ra mẹ cô sẽ không bao giờ hiểu nổi.

Mọi người đều bảo rằng phụ nữ có lựa chọn, nhưng thực sự không đúng như vậy. Phụ nữ không thực sự có được nhiều lựa chọn như mọi người vẫn nói - một hiện thực mà Wendy bắt đầu hiểu ra khi học đại học. Đến năm thứ hai, cô đã quyết định rằng về cơ bản có hai loại phụ nữ trên thế gian này: phụ nữ mà đàn ông phát điên lên, yêu đương, và cuối cùng lấy và nuôi; và phụ nữ, dù vì bất cứ lý do gì, không có được nhiều tình cảm từ đàn ông - ít nhất không phải là loại tình yêu lớn đến mức khiến đàn ông phải “nuôi” họ. Ngay lập tức cô hiểu ra mình rơi vào loại thứ hai. Và nếu cô định kết hôn với ai đó, cô sẽ cần phải có gì đó nhiều hơn để trao đi.

Kế hoạch của cô luôn là làm đàn ông sao nhãng khỏi chuyện mình không được đẹp lắm bằng hiệu quả công việc, sự độc lập, khả năng tự chăm lo cho bản thân - và chăm lo cả cho họ nữa.

Và nó thành công. Đi kèm theo hàng giờ làm trợ lý, bị la mắng, làm việc tới tận nửa đêm, tha lời các loại kịch bản, và cuối cùng, leo lên nấc thang của ngành giải trí, và thành công. Tiền bạc, căn hộ, quần áo và xe hơi đẹp, cô tự hào rằng tự mình thanh toán tất cả. Cô tự nhủ cô không “cần” một người đàn ông, không “cần” chơi trò chơi.

Nhưng đó cũng là một lời nói dối.

Cô đã chơi trò chơi. Cô đã giúp Shane từ lúc đầu, mặc dù cô ngờ rằng anh không hề muốn ở bên cô. Cô tự thuyết phục mình rằng cô sẽ chinh phục được anh và khiến anh nhìn thấy giá trị của cô. Khi anh hiểu ra cô có thể giúp anh nhiều như thế nào, anh sẽ phải yêu cô. Lúc đầu, khi cô thuyết phục anh ở bên cô, cô đã nhìn theo hướng khác khi cô ngờ rằng anh đang đưa với các phụ nữ khác. Cô chưa bao giờ chỉ trích anh; luôn bảo anh là một thiên tài (trong khi thực ra anh nên bảo cô là thiên tài). Cô như một bà mẹ. Và còn hơn thế nữa. Cô luôn nấu ăn ngon và làm tình giỏi. Và cuối cùng, anh đồng ý. Cô bảo anh rằng cô yêu anh sau hai tháng đầu tiên. Anh thì phải mất hai năm mới nói được những lời đó.

Cô đã mua anh, và với tư cách người mua, cô nghĩ mình an toàn.

Mẹ cô nói đúng. Cô mới là một con ngốc ngạo mạn làm sao.

Cô ngồi chờ đợi. Cái hiện thực chết chóc này thấm vào người cô như chất độc.

Cô đã luôn khẳng định rằng cô và Shane có một loại hôn nhân mới, hiện đại - loại hôn nhân của tương lai! Nhưng trên thực tế, nó chẳng khác gì sự đảo ngược của hôn nhân truyền thống. Và chẳng phải có nhiều lần cô đã đùa cợt mà nhắc đến Shane như là “một bà vợ hoàn hảo của giám đốc công ty điện ảnh ư?”

Bạn bè nữ thì gạt đầu khích lệ, giám đốc nam đồng nghiệp thì cười khúc khích khoái trá. Cô đã luôn cẩn thận không bao giờ nói ra điều đó trước mặt Shane. Nhưng hẳn là anh đã cảm thấy sự xúc phạm với cái tôi đàn ông của mình. Và anh không thích chuyện đó.

Cô giơ tay lên ôm đầu. Làm thế nào mà mối quan hệ của họ lại biến thành một mớ bòng bong thế này? Không phải là cô không muốn Shane làm việc. Cô ủng hộ anh bất cứ việc gì anh thử làm. Vấn đề là

anh không thực giỏi cái gì cả. Anh không có khả năng và cứ mơ mộng hão huyền, nhưng lại không chấp nhận nổi việc bị phê phán. Anh ngạo mạn. Người ta cho anh một cơ hội (thường thì đó là một sự làm ơn cho cô). Và rồi anh không hoàn thành đúng thời hạn, rồi cãi cọ, thế là họ không chịu cộng tác với anh nữa. Cô đã muốn giải thích rằng anh không đủ tài năng để diễn những trò như thế, nhưng làm sao ta có thể nói chuyện này với một người, đặc biệt là người mình đã kết hôn?

Thế nếu họ phụ thuộc vào đồng lương của anh thì sao? Cô lắc đầu. Họ sẽ chết đói. Chắc chắn họ sẽ không có được tất cả những thứ này...

Cô đưa mắt nhìn quanh cái văn phòng chật chội thảm hại này. Phần còn lại của căn hộ cũng hết như thế - những bức tường bằng gỗ dựng lên để tạo ra các phòng hết nhau, chừa lại ít không gian trống. Theo hợp đồng với Parador của cô, công ty (hay đúng hơn, Splatsh-Verner) lẽ ra phải trả năm mươi phần trăm chi phí tu sửa nhà cửa lên tới nửa triệu đô. Ngoài ra, họ còn phải xây một phòng chiếu phim. Hai năm trước, cô đã giao cho Shane chịu trách nhiệm việc tu sửa (nghĩ rằng thế sẽ tốt cho anh, trao cho anh thứ để anh xây dựng và phát triển bản ngã đàn ông), nhưng Shane lại làm rơi quả bóng. Anh ngay lập tức cãi cọ với một trong ba nhà thầu anh thuê. Thế là tất cả bọn họ đồng loạt xin nghỉ trong hai tuần. Rồi anh bảo tự anh làm tốt hơn. Rồi anh chẳng làm gì cả.

Tự cô lẽ ra có thể tiếp tục dự án đó, bảo Josh trợ lí tìm ai đó chịu trách nhiệm, nhưng với Shane, cô luôn rụt rè. Cô không muốn làm anh cảm thấy như thể anh lại thất bại. Và cô đã luôn phải nỗ lực không thể hiện quyền lực (vì cô là người làm ra tiền) trước mặt anh. Và vì vậy, cực kỳ bất tiện, căn hộ vẫn y hết như cũ. Cô tự thanh minh rằng thế ổn cả; thậm chí còn là tốt đấy. Vì kiểu này cô sẽ không hạ thấp Shane bằng thành công rõ ràng của mình (mà với anh là không thể với tới). Anh có thể tiếp tục ảo tưởng rằng anh hoàn toàn có thể thành công được như cô - dù thế nào, nếu anh bắt đầu kiếm tiền thì anh có thể nghĩ rằng mình thực sự đang trả tiền cho căn hộ của họ.

Vậy đây, rõ ràng là không có chiến lược nào của cô đủ khôn khéo để trội hơn được Shane Healy, cô chua chát nghĩ. Ai cũng bảo rằng sẽ có thay đổi, nhưng rồi sao? Cô nghĩ giờ Shane đã đi, cô sẽ không còn phải quy lụy để cứu vãn cái tôi của anh nữa. Cô có thể để cho bản thân mình tỏa sáng. Việc đầu tiên cô làm là sẽ sửa chữa căn hộ một cách tử tế. Xây tường; thuê người trang trí làm theo kiểu cô thích. Có khi cô sẽ sơn phòng ngủ màu trắng. Khi còn nhỏ, cô đã luôn mơ được sống trong một căn nhà trắng và sạch sẽ với những bức rèm bằng vải sa. Cô từ bỏ mơ mộng đó, vì biết rằng Shane sẽ không thích.

Nhưng bây giờ, cô cần trọng nghĩ, mình tự do rồi. Tinh thần cô phần chân lên một chút. Có lẽ việc Shane bỏ đi không hoàn toàn tệ hại. Nó có thể là một khả năng, một cơ hội thứ hai để có tất cả những thứ cô đã gạt qua một bên chỉ để được ở bên Shane.

Với giải pháp mới này, cô cầm một kịch bản được viết bởi một phụ nữ trẻ tên là Shasta lên, chuẩn bị cho cô ta cơ hội thứ hai. Wendy có quy tắc không từ chối một kịch bản nếu chưa đọc hết hai mươi lăm trang (vài giám đốc dừng lại ở trang số mười, nhưng cô nghĩ nếu có người đã nỗ lực viết trọn vẹn một kịch bản, cô cũng nên cố gắng để khám phá ra những ưu điểm), và giờ không phải là lúc hạ bớt tiêu chuẩn của cô, mà nâng cao lên. Cô mở kịch bản ra, chuẩn bị đọc, và khi lật trang giấy, mắt cô vô tình nhìn vào một đồng phong bì nằm dưới tập kịch bản đó.

Cô thờ dài bỏ kịch bản xuống. Toàn bộ thư từ, chắc là của tháng rồi. Cô giao trách nhiệm cho Shane trả lời thư và thanh toán các loại hóa đơn. Mà giờ anh đã bỏ đi, người giúp việc cứ thế mà bỏ hết thư lên bàn. Cô quyết định xem qua thật nhanh, bỏ hóa đơn ra để thanh toán sau.

Có vài phong bì từ American Express. Lúc đầu cô bối rối. Không thể được. Cô chỉ có hai thẻ American Express - một tài khoản đen của

tập đoàn (mà Shane là người giữ thẻ phụ cho những trường hợp khẩn cấp), và một tài khoản cá nhân bạch kim. Có một phong bì dày cộp và bốn cái mỏng. Phong bì dày là cái làm cô lo lắng: nó là loại đe dọa được gửi đi khi tài khoản của ta bị chi trội. Nhưng không thể thế được, cô nghĩ, và cô cau mày xé một phong bì ra.

Hóa đơn này là của tài khoản Centurion, và lướt xuống con số nợ, đột nhiên cô thấy choáng váng. Đây chắc chắn là nhầm lẫn. Con số viết 214.087,53 đô la.

Tay cô bắt đầu run rẩy. Không thể thế được. Tay kế toán nào đó hẳn đã nhầm một vài con số 0. Cô cầm hóa đơn dày lên xé ra, miệng cô há hốc ra khi nhìn vào con số.

14.087,53 đô, thế là bình thường. Nhưng trên đó là một dòng ghi nợ 200.000 đô trong tài khoản của Shane.

Cô đứng dậy, thả tờ hóa đơn xuống bàn và bước đi bước lại hai tay ôm lấy đầu như thể cố để não mình không nổ tung ra. Sao anh có thể làm việc đó? Nhưng về mặt lý thuyết, anh *có thể* làm - anh có thể riêng. Và điều duy nhất để anh không tiêu một khoản khổng lồ hàng tháng là việc cô tin anh sẽ không làm thế. Nhưng lẽ ra cô phải hiểu biết hơn, và cô đau đớn nhận ra mình đã dự đoán rằng chuyện này có thể sẽ xảy ra. Việc này là không thể tránh khỏi. Tụ sâu thẳm, cô đã luôn ngờ rằng một ngày nào đó Shane sẽ chơi cô một ván thế này.

Đây là phát cuối cùng. Cái đình cuối cùng trong quan tài cuộc hôn nhân của họ. Nếu cô từng nghĩ họ có thể quay lại với nhau, Shane đã đảm bảo chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Và cô nổi điên lên. Hai trăm nghìn đô thế có nghĩa là bốn trăm nghìn đô trước thuế. Bốn trăm nghìn đô la bao khó nhọc mới kiếm được. Shane có biết phải khổ sở thế nào mới kiếm được ngần đó tiền không?

Cô sẽ giết anh. Cô sẽ buộc anh phải trả lại, từng xu một, dù có mất đến hai mươi năm.

Cô cầm điện thoại lên bấm số di động của Shane. Cô không quan tâm mới sáng sớm. Cô sẽ chờ cho anh một trận và cô đảm bảo anh sẽ không bao giờ quên được. Dĩ nhiên điện thoại chuyển sang chế độ lưu tin nhắn.

Cô gác máy. Cô sẽ không để lại tin nhắn - cô sẽ đến thẳng căn hộ của anh và đối mặt với anh. Cô sẽ đi ngay bây giờ, trong bộ pyjama cũ kỹ sờn bạc của mình. Con giận đưa cô vào phòng ngủ, cô nhét chân vào đôi giày Converse cũ mà cô thường đi quanh nhà.

Rồi cô dừng lại. Cô không thể đi được. Cô còn ba đứa con trong căn nhà này.

Một ý nghĩ tệ hại nảy đến với cô. Chúng ngủ rất say. Cô có thể chạy ra ngoài, hét vào mặt Shane, rồi quay lại trong vòng ba mươi phút. Bọn trẻ sẽ không biết gì cả.

Cô dừng lại nhìn xuống chân mình, đôi giày vải màu đen lòi ra bên dưới cái quần pyjama vải flannel xanh. Shane đang làm cô phát điên. Bỏ lại ba đứa con nhỏ trong nhà là việc mà người nghèo làm. Người nghèo cảm thấy không còn lựa chọn nào khác hay bị cái sự vô nghĩa lý tàn nhẫn của cuộc đời nhấn chìm đến mức họ không quan tâm đến cái gì nữa. Ta liên tục đọc về họ trên tờ *New York Post*. Họ bỏ con lại và có chuyện xảy đến và bọn nhỏ chết. Thường thì người đàn ông chịu trách nhiệm. Các bà mẹ đi làm còn các ông bố quyết định họ cần phải đi làm ly bì với các chiến hữu.

Cô xem đồng hồ. Mới gần sáu giờ. Bà Minniver một tiếng nữa sẽ đến. Cô có thể đợi đến lúc đó để đối mặt với Shane.

Nhưng cả một tiếng đồng hồ! Cô lại bị cơn giận chế ngự. Cô sẽ không thể nghĩ được bất kỳ chuyện gì khác. Cô không cần cái này. Cô phải làm việc. Cô phải tập trung. Giờ, trên tất cả, cô sẽ phải đến ngân hàng lúc chín giờ sáng và bỏ tên Shane ra khỏi tài khoản của họ.

Và đây chính là người đàn ông cô đã chọn để làm cha cho những đứa con của mình.

Cô đứng dậy đi vào phòng tắm. Shane sẽ phải trả giá. Nếu anh định lấy tiền của cô, cô sẽ mang con của anh đi. Hôm nay cô sẽ thuê luật sư. Và cô sẽ trả bất cứ giá nào để đảm bảo anh vĩnh viễn biến khỏi đời cô. Cho anh thấy ở ngoài thế giới thực sự kia thì như thế nào, thế giới của công việc. Cho Shane hiểu rằng làm một người đàn ông thực sự thì như thế nào.

Cô bước dưới vòi tắm hoa sen, và khi nước nóng xả xuống mặt, đột nhiên cô nhớ ra: Hôm nay là thứ Bảy. Bà Minniver sẽ không tới. Và Shane đã bảo rằng cuối tuần này anh sẽ đi xa và “không liên lạc được.”

Không tài nào thoải mái nổi.

Và rồi cô hét lên một tiếng, một tiếng hét đầy xúc cảm như thể bụng cô sẽ nứt ra làm đôi, và khiến cô phải túm chặt lấy bức màn che quanh vòi tắm để đứng vững. Cô ngồi xuống bồn tắm, chân bắt chéo lại dưới vòi nước, và đung đưa cơ thể như một người điên. Một phần trong cô là con vật thuần túy, khóc lóc nức nở. Nhưng phần khác của cô bị tách ra, như thể cô ở bên ngoài cơ thể mình. Vậy đây chính là lý do vì sao người ta gọi nó là tan nát cõi lòng, cái phần bị tách ra nghĩ. Lòng cô đúng là đang tan nát. Mọi thứ mà trái tim cô từng tin tưởng, trông cậy, giờ đang bị giằng đi khỏi tay cô. Cô sẽ chẳng bao giờ có thể tin lại vào được những điều mà trước kia cô đã tin.

Nhưng giờ thì cô biết phải tin vào cái gì đây?

Điện thoại của Wendy trong văn phòng ở Parador Pictures có năm đường dây, và hiện tại, cả năm đều sáng nhấp nháy.

Cả sáng nay nó đã thế. Thực ra là cả tuần nay. Mà thực ra thì trước nay đều thế.

Cô nhìn chiếc đồng hồ kỹ thuật số trên bàn. Hiện tại cô đã tham gia vào cuộc điện thoại hội nghị này mười lăm phút, ba mươi hai giây. Để kịp giờ, cô phải kết thúc trong ba phút hai mươi bảy giây nữa.

“Các cậu cần thêm nhiều câu chuyện nữa. Nhiều cốt truyện hơn,” Wendy nói vào ống nghe. Hôm nay là sáng thứ Năm. Sáng thứ Năm là thời gian dành cho các cuộc điện thoại hội nghị bàn về tiến triển các kịch bản khác nhau mà Parador đang phát triển. Vào bất cứ lúc nào, con số này có thể là từ bốn mươi đến sáu mươi. Và trong số ba mươi kịch bản đó, có chừng mười lăm cái sẽ nổi tiếng, nghĩa là sẽ làm ra tiền. Hầu hết các xưởng phim đều cố có mười phim nổi tiếng một năm. Con số của cô luôn nhỉnh hơn trung bình một chút.

Nhưng chỉ là bởi vì cô bỏ nhiều thời gian vào các kịch bản của mình hơn!

“Câu chuyện là khám phá hiện sinh của đứa nhỏ này. Về cuộc đời. Như thế, ý nghĩa cuộc đời là gì?” Wally, một trong những người viết kịch bản, xen vào.

Câu hỏi hay, Wendy nghĩ. Cô thở dài. Hai cái thằng hai mươi bảy tuổi đầu này thì biết quái gì về cuộc đời chứ? “Cậu nói hiện sinh nghĩa là sao?” cô hỏi. Sao cô lại bỏ công sức vào cái kịch bản này nhỉ, cô tự

hỏi. Bởi vì cô phải làm thế. Wally và cộng sự của anh ta, Rowen, được coi là đội viết kịch bản đắt giá nhất vào lúc này. Họ thực sự đã viết được hai bộ phim nổi tiếng, mà giờ Wendy đang có chiều hướng nghĩ là nhờ may mắn. Hoặc là thế, hoặc là thành công đã rơi vào tay họ và họ chỉ suốt ngày hút thuốc phiện, có lẽ là chạy lòng vòng quanh L.A trên những chiếc Porsche và Hummer, và nghĩ rằng họ có mọi câu trả lời.

“Đó là vấn đề, chị biết không?” Rowen nói. Anh ta và Wally lại lái nhái tiếp chủ đề này thêm một phút nữa. Wendy ra hiệu qua cánh cửa để mở tới chỗ trợ lý thứ ba của cô, Xenia, đang ngồi. Hiểu ý, Xenia cầm cuốn từ điển Webster chạy vào, lật ra trang có chữ E.

“Chủ nghĩa hiện sinh,” Wendy đọc to, ngắt lời Wally hoặc Rowen, cô không rõ, “là một trường phái triết học đặt trọng tâm vào sự tồn tại của cá thể và trách nhiệm cá nhân đối với những hành vi tự do ý chí khi không hề biết thế nào là đúng và sai.” Cô dừng lại. Kiểu gì đó đây dường như là một tổng kết hoàn hảo cho cuộc đời cô bây giờ. Cô không biết thế nào là đúng hay sai, và cô chịu trách nhiệm cho tất cả mọi thứ. Bao gồm cả kịch bản tệ hại của Wally và Rowen. “Đó là một ý tưởng hay ho, nhưng không may là, khán giả chả ai biết chủ nghĩa hiện sinh là gì cả. Mà họ cũng không đi xem phim để biết điều đó. Người ta đi xem phim để xem một câu chuyện. Để kết nối đồng điệu cảm xúc và suy nghĩ riêng của mình với câu chuyện.” Cô ngừng lại. Chúa ơi, cô cũng vớ vẩn như họ vậy. Thực sự không ai hiểu được tại sao khán giả lại thích phim này chứ không phải phim kia. Thực sự không ai biết gì cả. Nhưng ta phải giả vờ.

“Tôi nghĩ các cậu” - cô thầm sung sướng khi gọi họ là “các cậu” - “cần phải quay lại từ đầu và thảo ra một bản mới.”

Đầu dây bên kia im lặng. Có lẽ họ đang nổi giận, Wendy nghĩ, đến nỗi không nói nên lời.

Ba giây trôi qua. Họ không dám cãi lại lời cô, Wendy nghĩ. Ngành làm phim như là phiên tòa của Louis XIV - cãi lời cấp trên nghĩa là tù tội hoặc tử hình. Không có chuyện Wally và Rowen dám chống lại chủ tịch hãng Parador Pictures. Nhưng có lẽ họ sẽ gác máy và gọi cô là ả chó cái.

Cô không quan tâm. Cô đúng - hay ít nhất đúng hơn họ - và đó là lý do cô đứng đầu Parador chứ không phải họ.

“Chúng tôi sẽ gửi bản mới cho chị ngay,” Wally nói.

“Cám ơn chị rất nhiều,” Rowen nói, vẻ khéo léo và vâng lời. “Chúng tôi thực sự rất cảm kích.”

“Wendy?” trợ lý thứ nhất của cô, Josh, nói xen vào. “Tôi nhận cuộc gọi tiếp theo của chị.”

“Cám ơn, Josh,” cô nói. Cuộc điện thoại này là với một giám đốc và nhà viết kịch bản đang làm bộ phim phiêu lưu hành động trong quá trình tiền sản xuất. Chỉ đạo cơ bản của cô là họ cần nhiều tiếng nổ ở màn ba hơn. “Màn một, một tiếng,” cô nói. “Màn hai, ba tiếng. Màn ba, năm tiếng, cái này liên tiếp cái sau. Nổ. Xong, ra khỏi rạp, và hy vọng chúng ta sẽ kiếm được ba mươi triệu đô vào tuần công chiếu.”

Giám đốc và nhà viết kịch bản cười khúc khích khi nghĩ tới viễn cảnh nhiều tiền như vậy.

Khi cô đang nói chuyện điện thoại, trợ lý thứ hai của cô, Maria, rón rén đi vào đưa một tờ giấy. “Charles Hanson đã hủy buổi hẹn ăn trưa,” tờ giấy viết. Wendy tò mò nhìn lên. “Máy bay của ông ấy bị hoãn lại ở London,” Maria thì thầm.

“Mẹ ông ta chứ!” Wendy viết xuống cuối tờ giấy. “Đổi lịch càng

nhANH cÀNG tỐT,” cÔ viếT thêM. CÔ quay lại nghe điệN thoạI và nghĩ máY bay bị hoãN có thể là một kẻ để Charles Hanson trì hoãn thêm một ngày kết thúc thỏa thuận của họ. Có lẽ ông ta đang xem xét các đề nghị từ một xưởng phim khác. “ĐiềU tra Hanson,” cÔ viếT lên tập giấY màu vàng lớn luôn đặt trên bàn mình.

Cô gọi thêm hai cuộc điệN thoạI hội nghị nữa. Đang nói chuyện thì Shane gọi. Maria lao vào phòng với chữ “SHANE?” viếT trên tập giấY màu vàng giống như tập của cô để trên bàn. Wendy gậT đầU.

Cô để Shane đợi bốn phút, ba mươi lăm giấY.

“Alô?” cÔ lạnh lùng nói.

“Em đang làm gì thế?” anh hỏi.

“Làm việc,” cÔ mỉa mai nói.

“Ý anh là, với anh,” anh nói.

Nhận xét này nghe ích kỷ đến mức Wendy không biết phải nói gì.

“Em rút toàn bộ tiền ra khỏi tài khoản chung của chúng ta,” Shane nói về buộC tội.

“Vâng?” Wendy nói. “Rất mừng là anh có nhận thấy.”

“Đừng làm một ả xấu xa, Wendy ạ,” Shane nói. “Sắp tới sinh nhật 12 của Magda. Anh cần mua cho *con gái chúng ta* một món quà.”

“Cố *kiếm* việc đi,” Wendy nói và gác máY.

Cô gọi thêm ba cú điệN thoạI nữa. Lúc đó là một giờ.

“Trưa chị muốn ăn gì?” Xenia nói, lò đầU vào vãn phòng. Wendy

đang chờ dẫn nhìn xuống tờ *Hollywood Reporter* buổi sáng. Các câu chuyện được đánh dấu để phân biệt về tầm quan trọng: màu đỏ dành cho các mục nói về Parador và bất cứ dự án của họ, vàng dành cho các dự án cạnh tranh, và xanh lá cây cho bất cứ điều thú vị nào khác.

Wendy giật mình. “Ăn trưa à?” cô nói.

“Charles Hanson đã hủy hẹn. Vì thế tôi tự hỏi là liệu chị có muốn gọi món gì không?”

“Ồ,” Wendy nói. “Đợi tôi một chút nhé.” Cô đăng trí cầm tờ *Hollywood Reporter* lên, từ từ lấy tại tác phong. Mỗi lần làm việc bốn tiếng liên tục thế này, nói hết cuộc điện thoại này sang cuộc điện thoại khác, cô luôn trở nên chờ đợi.

Đột nhiên cô nhớ lại cú điện thoại của Shane.

Chúa ơi. Cô thực sự là một ả xấu xa.

Mẹ kiếp anh ta, cô nghĩ, cầm tập giấy màu vàng rồi đứng lên. Sao anh ta dám chứ? Mà ít ra anh ta cũng đang bắt đầu hiểu được chuyện. Cô đã rất cáu khi anh lấy tiền của cô. Cô đã định thuê luật sư ly hôn ngay sáng hôm thứ Hai. Nhưng rồi ngày hôm đó đã bắt đầu, và cô chìm đắm vào công việc. Và tất cả những gì cô làm được là chuyển toàn bộ tiền ra khỏi tài khoản chung của họ vào tài khoản riêng của mình. Cô ngạc nhiên khi Shane không nghĩ ra chuyện đó trước và làm cho cô. “Hai trăm nghìn đô không phải là một khoản lớn,” Shane nói vào sáng thứ Hai khi cuối cùng anh quyết định gọi lại cho cô.

“Sao cơ?” cô nói.

“Em kiếm được hơn ba triệu một năm, Wendy,” anh nói, như thể đây là một loại tội ác. “Mà tiền đó còn trừ thuế rồi.”

“Đúng thế, Shane ạ. Nhưng em *làm ra* nó!” cô gằn như hét lên. “Nên em là người quyết định sẽ làm gì với nó.”

Rõ là Shane không nghĩ ra được câu trả lời hay ho nào, vì tất cả những gì anh nói là “Mẹ kiếp cô,” rồi gác máy.

Khi nhận ra mối quan hệ của họ đã xấu đi đến mức không còn lịch sự được với nhau nữa khiến cô cảm thấy đau đớn.

“Maria?” cô nói. Maria vội đi vào. “Tôi cần cô tìm xem Charles Hanson có đang thỏa thuận ở đâu khác không. Cô gọi cho vài bạn bè trợ lý và tìm ra hộ tôi được không?”

Maria, cô này vừa cao vừa yếu điệu như một cây sậy, gật đầu. Chừng sáu tháng nữa, Wendy sẽ thăng chức cho cô và sa thải Josh. Về cơ bản cô nghĩ đến việc sa thải tất cả đàn ông vào lúc này. “Tôi sẽ thử Disney trước.”

“Tôi biết phải gọi cho ai,” Maria nói. “Bữa trưa thì sao?”

“Ồ, tôi...” Wendy bắt đầu. Điện thoại đổ chuông.

“Shane!” Josh gọi, từ văn phòng bên ngoài.

Wendy thấy bụng mình quặn lên vì giận dữ. Cô định đưa tay nhận điện thoại nhưng rồi nghĩ lại. Những cuộc cãi vã này không thể tiếp tục diễn ra trước mặt nhân viên của cô được. Họ đã suy đoán có chuyện gì thật sự không ổn rồi. Họ sẽ nói chuyện, và trong vài ngày, toàn bộ Splat-Verner sẽ biết cô sắp sửa ly dị.

“Tôi sẽ gọi lại cho anh ấy,” cô nói lớn.

Cô đứng dậy và cầm lấy túi, đi ra văn phòng ngoài vào hành lang.

“Tôi sẽ đi ăn ở phòng ăn riêng,” cô tự nhiên nói. “Ba mươi phút nữa tôi quay lại. Nếu cần cứ gọi di động cho tôi.”

“Chị nên hít thở ít không khí trong lành,” Maria gật đầu.

Wendy mỉm cười. Trong tòa nhà này làm gì có nơi nào có không khí trong lành cơ chứ. Vấn đề là ở chỗ đó.

Cô bước tới thang máy, định sẽ gọi cho Shane từ di động. Nhưng thế cũng mạo hiểm - ai đó có thể đi tới và nghe lén được cái chắc chắn sẽ là một cuộc cãi vã to tiếng, dù là ngắn gọn. Không nghĩ ngợi gì, cô bước vào thang máy và nhấn nút tầng ba mươi chín, nơi không chỉ là phòng ăn dành riêng cho các giám đốc mà còn là phòng tập thể dục riêng, mà không ai sử dụng. Thang máy đến tầng ba mươi chín kêu đánh keng một cái, và Wendy bước ra.

Gần như ngay lập tức, cô nghĩ đến việc quay trở lại thang máy, nhưng cửa đóng sập lại rất nhanh sau lưng cô. Cô sẽ làm gì đây? Cô ghét phòng ăn riêng. Ý tưởng khi xây nó thì đây là một nơi dễ chịu thoải mái cho các giám đốc của Splatch-Verner. Nhưng Wendy luôn thấy nó thật đáng sợ như căn tin ở trường phổ thông, với sự phân biệt không-lấy-gì-làm-nhặt-nhòa giữa địa vị và giới tính. Ta có thể khẳng khẳng rằng mọi người là bình đẳng, nhưng con người luôn quay lại cái thời phe phái hồi còn vị thành niên.

Cửa thang máy mở ra và hai giám đốc từ bộ phận quảng cáo bước ra. Họ gật đầu chào Wendy và cô gật đầu chào lại. Giờ cô thực sự hành xử như một đứa nhóc vị thành niên. Cô không thể do dự đứng đó được. Cô sẽ phải bước vào trong.

Mày có thể làm được việc này, cô nói, bước theo hai người kia trên hành lang. Kể từ bây giờ, cuộc đời mày sẽ là đón nhận mọi loại thử thách mới.

Như ăn một mình, cô chua chát nghĩ. Cô ước giá chi mình mang theo một kịch bản. Để không phải ngồi một mình như một mụ dở hơi.

Wendy đặt túi xuống một bàn trống góc cạnh cửa sổ và cảm thấy như thể mọi người đang nhìn mình, bước ra xếp hàng lấy đồ ăn.

Dĩ nhiên không ai nhìn cô cả, và phòng ăn cũng không đông lắm. Cô cầm một khay bằng gỗ lên, và đặt lên đó một cái đĩa, đột nhiên thấy mình đắm chìm vào một trong những ước mơ mới yêu thích của mình. Nếu, trong những ngày này, cô phát hiện ra Shane trong căn hộ mới của mình (mà cô ngờ mình phải trả tiền, mặc dù anh thực sự không xin cô tiền thuê nhà - chưa xin) ở trên giường với một phụ nữ khác thì sao? Cô sẽ không đích thân giết Shane, cô sẽ thuê ai đó làm. Có một tay mafia đã làm tư vấn cho một bộ phim của cô hai năm trước. Và cô dễ dàng tìm được số điện thoại của gã mà không khiến ai nghi ngờ. Cô sẽ gọi cho gã đó từ điện thoại công cộng ở Penn Station, và yêu cầu gã gặp cô tại Sbarro's. Cô sẽ đội tóc giả, nhưng sẽ phải là một bộ tóc giả thật đẹp - tóc giả xấu nhìn phát biết ngay. Người ta luôn nhớ kẻ đội tóc giả xấu. Còn màu thì sao? Vàng, cô nghĩ. Nhưng không phải vàng nhạt. Phải là màu gì đó tự nhiên. Vàng nâu chẳng hạn...

Cái khay bị giật đột ngột đưa cô quay về với hiện thực. Có người va vào khay của cô. Ngay lập tức cô nhìn xuống và thấy tay một người đàn ông đặt trên mép khay của cô. Da tay mềm mại và hơi rám nắng, và đột nhiên nó khiến cô nghĩ đến sex. Rồi cô nhìn lên và sững người. Cánh tay đó là của Selden Rose.

Đúng kiểu ông ta! Cô nghĩ. “Cố đẩy khay của tôi ra khỏi đường nhỉ?” cô thô lỗ hỏi.

“Ồ, Wendy,” ông nói, giật mình. “Tôi xin lỗi. Tôi không nhận ra đó là cô.”

“Vậy nếu ông biết đó là tôi, ông sẽ không hát khay của tôi?”

“Không,” ông ta nói. “Tôi sẽ hát mạnh hơn. Cô có thể chịu được.”

Cô há hốc mồm. Chuyện này thật đáng kinh ngạc (Ông ta đang cố đong đưa? Hay ông ta đe dọa cô một cách trắng trợn?) khi cô không biết phải nói gì.

Thay vào đó cô nhìn chăm chăm vào mặt ông ta. Thảng rồi, ông ta hẳn đã nuôi tóc, vì nó dài hơn bình thường và thò ra từ sau tai ông ta. Ông mỉm cười. “Tôi đoán là chúng ta đến đây vì cùng một thứ,” ông nói.

Thật á? Wendy nghĩ. Ông ta đang nói gì thế? Trông ông ta thực sự đáng yêu. Một triệu năm nữa cô cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ đong đưa với Selden Rose. Nhưng cô thấy mình đang trả lời, “Ồ? Và đó có thể là gì?”

“Thật tươi,” Selden nói. Ông ta ngả người về phía cô, nhỏ giọng nói sát vào tai cô. “Đó là một trong những bí mật được giữ kín ở New York. Thứ Năm. Phòng ăn riêng ở Splatch-Verner.” Ông dừng lại. “Món bò nướng đặc biệt. Được chuyển trực tiếp từ nông trại Old Man ở Colorado về.”

“Thật á?” Wendy nói, thấy mình thực sự bị ấn tượng và kích thích một cách khó chịu. Bằng cách nào mà Selden Rose luôn biết những chi tiết nhỏ nhặt này còn cô lại không? Và sao tự dưng ông ta lại tỏ ra thân thiện thế?

Ha! Cô đang đùa với ai chứ, cô nghĩ. Ai leo lên được đến địa vị của họ cũng thừa khả năng tỏ ra duyên dáng khi họ muốn thứ gì đó. Không muốn bị vượt mặt, cô nói, “Cám ơn, Selden. Tôi sẽ nhớ lời gợi ý của anh.”

“Không có gì, Wendy ạ. Tôi luôn sung sướng khi được làm mọi người vui vẻ.”

Wendy sắc sảo nhìn ông ta. Có phải ông ta đang tỏ ra gọi tình không nhỉ? Ông ta nhướn mày lên và mỉm cười và như thể có vài khả năng “vui vẻ khác” đang lờn vờn trong đầu cô. Nhưng cô quyết định không nói gì cả. Selden Rose là kẻ thù, và không thể tin tưởng được.

Câu chuyện như nhạt đi, vì thế họ tiếp tục bước tiếp mà không nói chuyện, im lặng trở nên nặng nề và khó chịu hơn. Khi cuối cùng tới đường cuối hàng người, cô thực sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô ngồi xuống bàn, ngượng ngịu mở khăn ăn ra và trải lên đùi. Chiếc khăn trượt rơi xuống sàn, và cô cúi xuống nhặt lên. Khi làm thế, cô thấy chân một người mặc quần của bộ vest bước về phía mình. Selden Rose. Một lần nữa!

“Tôi ngồi cùng cô có được không?” ông ta hỏi. “Tôi muốn nói chuyện với cô về buổi họp tập đoàn.”

Chuyện này hoàn toàn hợp lý. Và cô không thể nào từ chối ông ta mà không có lý do cụ thể nào. “Vâng,” cô nói, vẫy chiếc khăn ăn về phía chiếc ghế đối diện. Selden ngồi xuống. Đột nhiên cô thấy mình đang mỉm cười khích lệ với ông ta, như thể cô vui sướng khi được ăn trưa với ông ta. Trong khi ông ta mải sắp xếp khay đồ ăn của mình, cô lên nhìn ông ta lần nữa. Cô đã luôn nghĩ Selden Rose hơi đom đóm, nhưng giờ cô không chắc nữa. Có lẽ là do cách ông ta ăn mặc. Bộ vest may đo màu xanh nước biển, cùng áo sơ mi trắng, tạo nên quyền lực. Cô cầm đĩa lên. “Ông không cần phải có lý do mới được ngồi với tôi, Selden ạ,” cô nói.

“Thế tốt quá,” ông nói, ngồi xuống đối diện với cô. “Nhân tiện, tôi đâu tìm kiếm một lý do. Chỉ là tôi không muốn làm phiền cô thôi.”

“Thực ư,” Wendy nói, nghĩ đến việc ông ta không hề tỏ ra hối hận đã gây phiền toái cho cô trong quá khứ. “Đây là lần đầu tiên.”

“À, Wendy,” ông nói, nhìn cô như thể cô đã đánh giá sai về ông. Ông giơ tay lên và ra hiệu cho bồi bàn. “Tôi đã định gọi cho cô về chuyện Tony Cranley.”

Đột nhiên Wendy cảm thấy giận dữ không giải thích được. Những ngày này gần như bất cứ thứ gì cũng khiến cô giận dữ. “Tony?” cô nói, rồi phá lên cười sặc sụa.

“Tất cả chúng ta đều biết anh ta là một thằng đều,” Selden dịu dàng nói. “Nhưng là một tên rất hấp dẫn.”

“Thật á?” Wendy hỏi.

“Chả phải à?” Selden nói. “Tôi nghĩ anh ta là loại đàn ông khiến phụ nữ phát điên lên.”

Wendy nhìn ông ta vẻ kinh tởm. Có phải Selden đang cố nói với cô rằng chính ông ta cũng là một thằng đều, và rằng vì thế cô nên thích ông ta? Hay đây là một trong những trò thử nghiệm đó? Có phải ông ta đang cố nói rằng nếu cô thích những tay đều, cô sẽ không thích ông ta? Chuyện gì đây? Selden biết cô nghĩ ông ta là một tay đều. Mà ông ta có biết không nhỉ. “Đàn ông thật ngu xuẩn,” Wendy nói.

“Cô không thích những tay đều à?” Selden trêu ghẹo hỏi.

Có lẽ nào ông ta đang có ý nhắc đến *Shane*? Không, cô nghĩ. Ông ta không thể biết được chuyện đó. Có lẽ ông ta chỉ cợt nhả. Như mọi khi ông ta đơn giản là... một thằng đều.

“Ông không thích những ả chó cái đào mỏ à?” cô bật lại.

Tuy nhiên, câu này không đưa lại phản ứng mà cô mong đợi. Thay vì rút lui, Selden đặt đĩa xuống và nhìn ra cửa sổ. Ông ta thực sự trông... buồn bã. “Selden?” cô cẩn trọng nói.

“Tôi đã lấy một ả như vậy,” ông giả dối nói.

“Ồ,” Wendy nói vẻ ngạc nhiên. “Tôi xin lỗi.” Đột nhiên cô nhớ mình từng nghe những tin đồn đại về một phụ nữ điên rồ mà Selden Rose đã lấy. Nhưng Selden chưa bao giờ nói về cô ta cả.

Ông ta nhún vai. “Cuộc đời là thế mà.”

“Ừ,” cô nói, nghĩ đến Shane. “Đúng thế thật.”

“Rắc rối trên thiên đường à?” ông ta hỏi.

“Nói thế cũng được,” cô mơ hồ nói. Cổ họng cô nghẹn lại. Cô cố nặn ra một nụ cười.

“Tôi từng bị thế rồi,” ông nói. “Không dễ dàng gì nhỉ.”

Cô lắc đầu. Chúa ơi. Cô sẽ khóc mất. Và tất cả là do Selden Rose tử tế với cô. Chuyện này là thứ nhắc nhở cô rằng thế giới này không hoàn toàn tồi tệ. Nhưng rồi chính Selden Rose lại là người mang đến cái tin tốt lành này... Chuyện này đủ khiến cô bật cười.

“Nghe này,” ông ta nói. “Tôi biết thế này chả ích gì, nhưng anh ta chắc chắn là một thằng đầu đất.”

“Đầu đất?” Wendy nói, giật mình khi nghe từ đó. “Tôi đã không nghe từ này từ hồi những năm bảy mươi,” cô nói, tỏ vẻ khinh khỉnh.

“Tôi đang mang nó lại,” ông nói. “Một từ quá hay ho không thể bị mất đi.”

“Ồ thật á?” cô nói. “Ông còn từ nào định mang trở lại không?”

“Cô muốn nói về chuyện đó không?” ông dịu dàng hỏi, cắt miếng thịt bò nướng.

Cô bậm môi. Cô muốn nói về chuyện đó. Selden là đàn ông, và đôi khi đàn ông hiểu rõ những tình huống như thế này. Nhưng ông ta cũng là đồng nghiệp của cô, và có lẽ là một người không đáng tin cậy. Nhưng chẳng lẽ cô sẽ sống như thế này ư, không bao giờ tin ai thêm một lần nữa? Dù sao thì rồi ông ta sẽ biết chuyện thôi.

“Có vẻ như chồng tôi đang ly dị với tôi,” cuối cùng cô nói.

“Nghe cô nói thì cô có vẻ không tin lắm,” ông nói. Mắt họ gặp nhau. Mẹ kiếp. Lại thế rồi. Ấn ý tình dục. Cô không thể nào tưởng tượng ra nó được. Và rồi - cô khá chắc là mắt ông ta nhìn xuống ngực mình. Cô đang mặc một chiếc somi trắng với áo len cashmere. Chiếc áo bó chặt, và ngực cô bật lên trong chiếc áo lót nâng ngực. Cô không cố tình mặc chiếc áo ngực này. Nó là chiếc áo ngực còn sạch duy nhất. Nó và chiếc quần lót lớn bằng cotton màu hồng.

“Ừm, mọi chuyện chưa kết thúc. Tôi thậm chí còn chưa tìm luật sư.” Cô nhìn xuống đĩa của mình, vờ như đang chăm chú vào miếng thịt bò. Ông ta không nói gì, nhưng khi ngược lên nhìn ông ta, mắt ông ta có vẻ tràn ngập sự cảm thông.

“Vẫn hy vọng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa?” ông hỏi.

“Chỉ là... tôi không hiểu chút gì cả,” cô tuyệt vọng nói. Cô ngả người ra ghế.

“Thế *anh ta* nói gì?”

“Anh ta chẳng nói gì. Ngoài việc rằng kết thúc rồi.”

“Tham gia tư vấn chưa?” Selden hỏi.

“Anh ta từ chối. Bảo chẳng ích gì.”

“Có lẽ anh ta nghĩ thế thật.”

“Chúng tôi đã lấy nhau được mười hai năm,” Wendy nói.

Selden cau mày cảm thông. “Chúa ơi, Wendy. Tôi rất tiếc. Vậy là hai người đã lớn lên cùng nhau.”

“Ừm...” Cô bật ra một tiếng cười chua chát. “Ông có thể nói là tôi đã lớn lên. Anh ấy thì không.”

Selden gật đầu vẻ thấu hiểu. “Tôi không có ý tọc mạch, nhưng anh ấy làm nghề gì?”

Thông thường, cô sẽ tỏ ra tự vệ ở điểm này. Cô sẽ nói rằng Shane là nhà viết kịch bản (bỏ từ “thất bại” đi) và đang làm việc chăm chỉ để mở một nhà hàng. Nhưng đột nhiên, cô không quan tâm nữa. “Không làm gì cả,” cô nói. “Anh ta thực sự không làm việc quái gì cả.”

“Đó là điều tôi không sao hiểu được,” Selden nói.

Wendy bật cười. “Mẹ tôi cũng không hiểu.”

Môi Selden bĩu ra thành một nụ cười giễu cợt. Trước kia cô chưa bao giờ để ý đến miệng ông ta. Môi ông tay dày đặn và cong, như hai cái gỏi màu hồng đỏ. Mình có thể hôn cái miệng đó, đột nhiên cô nghĩ.

“Tôi biết cô đang rất khổ sở,” ông nói. Ông giơ tay lên đầu, hất ít tóc ra sau tai. Ông mỉm cười. Lại thêm một biểu hiện tình dục. Có phải là

do đột nhiên cô độc thân không nhỉ? Có phải cô đang tỏa ra một mùi hương đặc biệt nào đó? “Cô cảm thấy như thể bên trong mình đầy những mảnh gương vỡ,” ông nói.

Cô gật đầu. Phải, đó chính xác là thứ cô cảm thấy. Biết rằng mình không đơn độc khiến cô cảm thấy thực sự nhẹ nhõm. Cô không phải là một kẻ dở người.

“Rất khổ sở, nhưng đây là điều mà cô phải làm,” ông ta nói. “Cô phải quyết định và kiên trì với nó. Và rồi bước tiếp. Dù có cảm thấy tồi tệ thế nào, dù anh ta có muốn quay trở lại, và anh ta sẽ muốn thế, thì hãy kiên trì với quyết định của mình. Một khi ai đó đã phản bội ta, họ sẽ luôn phản bội ta một lần nữa.”

Cô không nói gì, nhìn chăm chăm vào mắt ông, và trong một giây, cô nín thở. Rồi ông cầm đĩa của mình lên. “Đó là bài học mà tôi đã học được một cách cay đắng,” ông nói.

“Ta luôn tưởng rằng khi ta già hơn thì cuộc đời sẽ dễ dàng hơn, nhưng không phải như vậy,” cô nói, cố cư xử như thể mọi thứ đều bình thường.

“Không, không phải thế, nhỉ?” ông nói. Ông nhìn lên, và mím một nụ cười vô cùng buồn bã với cô, cô gần như há hốc mồm.

Cô cắn một miếng thịt. Vừa nhai thật kỹ, cô vừa nghĩ đến chuyện thật là điên rồ khi ta nghĩ ta hiểu một người rồi phát hiện ra mình hoàn toàn sai lầm. Selden Rose đã chịu đau đớn. Sao trước đây chưa bao giờ cô nghĩ tới điều đó? Và có lẽ ông ta cũng nghĩ như thế về cô.

Có thể là cô tưởng tượng ra, nhưng cô nghĩ mình và Selden thực sự rất giống nhau.

Lấy Selden Rose thì sẽ như thế nào nhỉ? Cô tự hỏi.

Họ ăn xong bữa trưa, và đi xuống thang máy cùng nhau.

Selden bắt đầu nói về một chương trình tivi mà ông ta đang làm. Wendy gật đầu nhiệt tình, nhưng thực ra cô không nghe. Nếu, cô tự hỏi, vì duyên số định mệnh kỳ quặc nào đó, cô và Selden yêu nhau thì sao? Trước buổi trưa hôm nay, họ đã luôn ghét nhau, nhưng nếu vì chuyện này, họ thậm chí thấy nhau cuốn hút thì sao? Ta đã nghe thấy những chuyện như thế này xảy ra. Dĩ nhiên là hầu hết ở trong phim. Nhưng thế không có nghĩa là không thể xảy ra trong đời thực.

Cô cần phía bên trong môi. Nếu là thế thật, nó sẽ khiến toàn bộ thất bại với Shane trở nên hợp lý. Ai cũng bảo rằng sẽ mất rất nhiều năm để vượt qua một lần ly dị, nhưng nếu không phải thế thì sao? Nếu ta gặp người hợp với mình ngay lập tức và bắt đầu một cuộc đời mới, hạnh phúc và sung sướng hơn thì sao? Ở đâu viết rằng ta sẽ phải khổ sở? Cô là người tốt. Cô đáng yêu. Tại sao cô không thể có được một cuộc đời được yêu thương và chia sẻ mà cô luôn mơ ước?

Thang máy dừng lại. “Cám ơn vì bữa trưa,” Selden nói về tự nhiên.

Trong giọng ông ta có ẩn ý gì đó phải không nhỉ? Cô tự hỏi. “Không có gì,” cô nói.

Và rồi Selden làm một việc. Ông ta bước tới và ôm cô.

Cô cứng đờ cả người. Ngực cô tì lên ngực ông. Ông ta có cảm nhận được việc đó không nhỉ? Ồ không. Nếu ông ta bị cương cứng thì sao?

Nếu ông ta không bị thì sao?

“Nếu cô cần luật sư thì gọi cho tôi nhé,” ông nói.

Cô gật đầu, mắt cô mở to kinh ngạc. Cô bắt đầu lùi lại, nhưng một sợi

tóc dài mới bí ẩn của Seldon móc vào kính cô. Cô quay đầu sang một bên và miệng cô đặt lên cổ ông.

“Tôi xin lỗi...” cô lẩm bẩm, vội lùi lại. Kính của cô rơi xuống sàn.

Selden cúi xuống nhặt lên cho cô, rồi lắc đầu đưa cho cô. “Là lỗi của tôi,” ông nói, vuốt tóc ra sau. Trước đây tóc Selden Rose không như thế. Ông ta là tóc à? Cô tò mò tự hỏi.

Cô đeo kính lên và mắt họ gặp nhau.

Lại là nó! Sex!

May mắn là cửa thang máy mở ra và cô bước ra.

Cô bước trên hành lang, tim đập thình thịch. Chuyện gì vừa xảy ra thế? Có chuyện gì đó, cô chắc chắn thế. Và với Selden Rose! Chắc cô phát điên mất rồi. Cô là một phụ nữ trưởng thành - chủ tịch của Parador Pictures, vì Chúa - vậy mà cô cư xử như một nữ sinh. Nhưng đó là phần không thể tránh được khi là một phụ nữ, phần mà không ai thực sự hiểu. Dù ta có lớn đến đâu, mặc cho việc “ta sẽ hiểu biết hơn”, ta vẫn trở lại là một trẻ vị thành niên cười khúc khích khi đối diện với một người đàn ông gợi cảm vào một giây phút yếu lòng. Đó là do sự hy vọng, cô nghĩ vậy.

Hy vọng, và cái niềm tin quá-đôi-con-người rằng có thể quay lại và cố một lần nữa, cô vừa nghĩ vừa bước về văn phòng mình. Và làm được điều đúng đắn.

7

Ba mươi tiếng vừa rồi đã trôi qua như sau:

Tỉnh dậy và nhận ra rằng còn mười sáu ngày, mười một giờ, và ba mươi hai phút nữa là tới buổi biểu diễn thời trang mùa thu. Cảm thấy muốn nôn nhưng không nôn được. Chạy đến studio - vẫn chưa gọi đầu nhưng không quan tâm. Đón taxi, đẩy một doanh nhân cầm dù ra khỏi đường đi. Gọi điện thoại sớm như mọi khi cho Nico. Giọng hoảng hốt. “Chuyện gì thế?” “Peter Pan,” Nico bình tĩnh nói. “Cổ áo Peter Pan?” mình há hốc mồm. Mùa thu mà mặc cái đó không đẹp đâu. “Không, cho chúng ta cơ. Phụ nữ cư xử như Peter Pan. Chúng ta không chịu lớn lên.” “Nhưng chúng ta điều hành công ty và có con,” mình nói, mặc dù thực ra mình không có con nhưng có nhân viên, như nhau cả thôi. “Chúng ta vẫn muốn chạy trốn,” Nico nói. Tự hỏi cô ấy đang nói chuyện gì. Lo lắng cho Nico, nhưng không có cơ hội nói tiếp chuyện chạy trốn vì cả hai đều có điện thoại.

Buổi sáng: chán nản nhìn đồng vải mua ở Première Vision ở Paris tháng Chín năm ngoái. Mình nghĩ cái quái gì không biết? Những nhà thiết kế khác mua vải in đốm da báo - lại một lần nữa - nhưng không “cảm thấy” con báo cho mùa thu. Dù sao cũng quá muộn rồi. Phải làm với loại vải đã mua nếu không công ty sẽ phá sản. Nằm xuống sàn và lấy tay bịt mắt. Trợ lý phát hiện ra mình trong tư thế này nhưng không ngạc nhiên - đã “quen” với hành vi điên rồ của sếp. Đứng dậy và lại nhìn vào đồng vải.

Giữa ngày: Chạy tới bữa tiệc trưa thường niên tại New York City Ballet. Không nên đi (không nên làm bất cứ chuyện gì ngoài việc chịu đựng khổ sở vì nghệ thuật), nhưng cũng phải đi, tìm cảm hứng. Tiệc trưa thường niên đầy những phụ nữ thành công quyền lực trong thành phố: thượng nghị sĩ từ New York, hai nữ thẩm phán, giám đốc ngân

hàng, luật sư, nhân vật nổi tiếng làm truyền hình, những người ủng hộ chủ nghĩa xã hội “mới”, người theo chủ nghĩa nữ quyền (năm mươi lăm-giá đó phụ nữ không “làm” thời trang hay quan tâm đến tóc tai, và quyền lực đến mức không thèm quan tâm), các bà vợ Prada (những phụ nữ từng làm việc, nhưng lấy chồng giàu và giờ có vú em và đi mát xa mặt suốt cả ngày), và những cô gái thành thị (cương quyết vươn lên và biết rằng buổi ballet này là nơi để làm việc đó) và mọi người đều mặc lông thú và vải có in hình đốm lông báo và ghim cài áo của bà nội mình (ồ, mình ghét cái xu hướng đó) nếu không họ sẽ ăn mặc thật đẹp, đẹp, đẹp, tức là những bộ đầm màu nhạt, lướt người đi trong những bộ quần áo chưa may xong đường may đã xô ra ở khắp nơi (thế có thể là ẩn dụ cho thời trang vào thời điểm này - đường may tung ra và không mặc được quá một hay hai lần), và mình cứ nghĩ thế là *sai*. Nhưng cái gì là đúng?

Sau tiệc trưa, trời mưa rét, đúng kiểu thời tiết đầu tháng Hai. Victory nhận ra mình đã quên gọi xe. Và tất cả những phụ nữ khác đang vào xe có tài xế riêng xếp hàng như những toa tàu bên ngoài Trung tâm Lincoln. Có gì đó thật xa xỉ và quyến rũ kỳ quái trong chuyện đó - tất cả những phụ nữ này đã tự mình kiếm tiền và trả cho quần áo của chính mình (trừ các bà vợ Prada, không trả cho bất cứ thứ gì cả), có xe hơi riêng và tài xế, thậm chí quyết định những vụ án trong tòa án tối cao. Lẽ ra điều này phải gây cảm hứng, nhưng Victory không “cảm thấy” gì cả. May là Muffie Williams bước tới và thương hại cho cô đi nhờ xe. Victory chui vào sau chiếc Mercedes S 600 Sedan đắt tiền, sợ hãi cắn móng tay lo ngại cho tương lai của mình. Cô nhận ra nước sơn móng tay đã bị hỏng và cô đã không đi làm móng bốn tuần rồi. Cô tự hỏi Muffie có nhận ra tóc cô bần không.

“Cô cảm thấy gì cho mùa thu?” Muffie hỏi. Bà ta muốn tỏ ra tử tế. Nhưng câu hỏi lại khiến da dầy Victory quặn thắt lại và cô ngạt thở. Cô vẫn không “cảm thấy” gì cho mùa thu cả, nhưng cô tự tin nói, “Tôi đang cảm thấy *quần*.”

Muffie hiểu biết gặt đầu cứ như thể chuyện này hợp lý và nói, “Mọi người khác đều cảm thấy da báo.”

“Một da báo hết rồi.”

“Váy thì sao?”

“Quá nhiều váy rồi. Quần, tôi nghĩ thế. Không ai biết nên kinh tế sẽ lên hay xuống.”

“Chúc may mắn,” Muffie thì thầm, và bàn tay già nua đeo những cái nhẫn to tướng gắn đá quý ít nhất mười hay mười hai carat đặt lên tay Victory một lúc rồi siết chặt lại. Muffie ra khỏi xe trước tòa nhà B et C sang trọng, rục rờ, cho phép tài xế của mình đưa Victory về văn phòng của cô...

... Nơi mọi người về cơ bản đang đứng đợi cô đến với những bản thiết kế cuối cùng cho show diễn mùa thu, hay ít nhất một *viễn cảnh* để họ có thể làm việc của mình. Lo lắng và ái ngại hiện rõ trên những khuôn mặt trẻ trung của họ. Victory hiểu rằng chắc hẳn họ đã nghe những tin đồn trên phố rằng cô sắp phá sản, dù cô đang hẹn hò với tỷ phú Lyne Bennett, mà họ nghi ngờ rằng cô đã tuyệt vọng cầu xin ông tiền để tiếp tục duy trì công ty. Minh thà cắt cổ tay chứ không hỏi xin ông ta một xu, Victory nghĩ. “Ballet thì sao?” có người hỏi.

“Váy tutus[4]? Không. Mọi người đều làm váy tutus cho mùa xuân.” Trừ mình, Victory nghĩ, và đó là lý do vì sao công ty bị gặp khó khăn. Nhưng ballet khiến cô nghĩ đến bữa tiệc trưa. Và bữa tiệc trưa khiến cô nghĩ đến bộ phim *Center Stage*, mà nội dung là có một giáo viên bảo một học sinh ballet quay lại đứng tập ở xà ngang. Quay về với cơ bản. Và như một xác ướp, cô đi vào phòng may và lại nhìn đăm đăm vào đồng vải. Cô cầm một cuộn vải loại cao cấp màu da cam và nâu, đầy những miếng xê quin nhỏ lên, và ngồi xuống một chiếc máy may.

Cô bắt đầu may một cái quần từ chỗ vải đó, vì đó là việc duy nhất cô thực sự biết cách làm. Hầu hết các nhà thiết kế khác không buồn ngồi xuống may nữa, quay về nơi họ khởi đầu, nơi an toàn, nơi không ai biết mình và không có gì để mất, và mình không là gì ngoài một đứa trẻ vị thành niên kỳ quái với một ước mơ...

[4] Một loại váy ngắn cho vũ công ballet.

Và rồi kiểu gì đó ngày hôm sau vào lúc buổi chiều, Victory đứng trên sân ga tàu điện ngầm ở ga trên Phố 4 Tây.

Đã bao năm nay cô không đi tàu điện ngầm, nhưng cô đã đi bộ trên Đại lộ 6 sau một đêm gần như không ngủ vẫn đau đầu nghĩ đến bộ sưu tập của mình, và cô nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác màu xanh lá cây rất tự tin. Trông cô gái có vẻ thú vị, vì thế Victory theo cô xuống những bậc thềm xi măng bản thủ vào ga tàu điện ngầm, và bước vào đám đông lúc giữa trưa gồm những kẻ đi tàu điện ngầm khó chịu và điên cuồng. Cô gái đi qua cửa quay. Và Victory dừng lại, nhìn theo cô, tự hỏi cảm giác sẽ thế nào khi là một cô gái mặc áo khoác xanh lá cây đầy vẻ tự tin, hai mươi lăm tuổi và hoàn toàn vô tư lự, mà không phải lo lắng, sợ hãi bị thất bại...

Nó là một công việc lố bịch, việc làm một nhà thiết kế thời trang ấy. Hai bộ sưu tập một năm, gần như không có thời gian để thở, phải nghĩ ra thứ gì đó “mới”, thứ gì đó “tươi trẻ” (khi mà gần như chả có gì là mới trên trái đất này nữa), liên tục, hết năm này sang năm khác. Thật là ngạc nhiên khi họ vẫn có thể duy trì được thế mãi.

Cô bước tới vài bước. Mọi người đang đi lướt qua cô, nhìn cô ngờ hoặc - một phụ nữ không biết đi đâu, vô định. Thế ngang bằng với cái chết ở dưới mặt đất, nơi mẹo để sống sót là luôn phải tỏ ra mình đang đi đâu đó, nơi nào đó tốt hơn nơi này. Di động rung lên trong tay cô - cô đã vô thức nắm chặt lấy nó như sợi dây cứu mạng. Ồ, cảm ơn Chúa, cô nghĩ. Mọi liên hệ.

“C đang ở đâu?” tin nhắn viết. Đó là từ Wendy.

“ở ga tàu điện ngầm?”

“trời!!!!”

“tìm cảm hứng”

“cảm hứng ở nhà hàng mike’s? 1h chiều? tin lớn.”

“Saoooo?”

“đi rumani + quay lại với shane.”

Victory suýt làm rơi điện thoại vì kinh ngạc.

“c còn đó ko? Có đến được ko?”

“Có!!!!” Victory nhắn.

Cô nhăn nhó. Thế này nghĩa là sao - Wendy quay lại với Shane? Cô không thể tưởng tượng nổi... nhưng thế có nghĩa là đột nhiên cô có thứ gì khác quan trọng hơn để nghĩ tới chứ không phải bộ sưu tập mùa thu chết tiệt. Wendy cần cô, và ơn Chúa là cô có thể đi với bạn mình. Cô sốt ruột đứng xếp hàng ở máy bán vé và một một thẻ đi tàu, quẹt thẻ để đi qua cửa xoay. Một luồng không khí ẩm ướt, mội mội bốc lên từ đường ray tàu điện và một đoàn tàu lao vào, làm cả sân ga bằng xi măng rung chuyển. Trong cô tràn ngập những cảm xúc vừa khó chịu nhưng đồng thời lại thích thú - đã bao năm rồi. Trước kia ngày nào cô cũng đi tàu điện ngầm, đi khắp nơi. Và cô nhớ tất cả những mọo vặt cũ của mình, đi vội sang một bên của đám đông ở rìa cửa mở để dễ dàng lách người lọt vào toa xe và chen lên giữa toa, chiếm lấy một chỗ gần bên thanh trụ tàu. Đột nhiên cô nhận ra các nhà phê bình đã nói

đúng về bộ sưu tập vừa rồi của cô. Ta không thể mặc váy dài để đi tàu điện ngầm. Ta cần quần và boots. Và phải khôn ngoan. Cô nhìn quanh những khuôn mặt trong toa xe chật ních, những nét mặt trông rỗng, vô hồn, những người lạ đứng sát vào nhau tìm kiếm sự dễ chịu, mà giải pháp duy nhất là giả vờ không ai khác tồn tại cả...

Và rồi điều không tưởng đã xảy ra. Có người gõ lên vai cô.

Victory đờ người ra, lờ cú gõ ấy đi. Có thể là nhầm lẫn. Hy vọng người gõ sẽ xuống ở ga tới. Cô dí sát cơ thể vào thanh trụ, để ra hiệu rằng, nếu cần thiết phải thế, cô sẵn sàng dịch chuyển.

Người kia lại gõ tiếp. Thật là khó chịu. Giờ thì cô sẽ phải xử lý. Cô quay đầu lại, nghĩ lại sẽ cãi nhau.

“Này cô.” Người gõ lên vai cô là một phụ nữ trẻ da đen đeo kính.

“Vâng?” Victory nói.

Cô gái hơi nhoài người tới trước. “Tôi thích quần của cô. Đồng xêquin. Trông hay lắm.”

Victory nhìn xuống. Cái quần! Cô hoàn toàn quên bém đi là cô đang mặc cái quần mà cô đã may chiều và tới hôm qua. Những từ “Tôi thích quần của cô” vang vọng trong đầu cô như một khẩu hiệu vui vẻ. “Này cô, tôi thích quần của cô.” Cái này không chỉ là chuyện quần. Nó là Thời trang với chữ “F” viết hoa - ngôn ngữ trên toàn thế giới của phái nữ, là tàu phá băng, là lời khen ngợi và an ủi, là thẻ thành viên vào câu lạc bộ...

“Cám ơn cô,” Victory tử tế nói, cảm thấy vừa ấm áp vừa gằn gủi với cô gái trẻ xa lạ này, nhưng giờ không còn xa lạ nữa vì họ đã kết nối ở một điểm chung là cùng thích cái quần của cô.

“Ôi Chúa ơi,” cô gần như hét lên, trải nghiệm một luồng cảm hứng đột ngột suýt nữa làm cô ngã xuống.

Đoàn tàu dừng lại và cô chạy xuống, chạy lên các bậc thềm và lao ra khỏi ga trên Đại lộ 6 như một tên lửa.

Vẫn cầm di động trong tay, cô gọi về văn phòng.

“Zoe à?” cô nói với trợ lý. Cô dừng lại. “Cuối cùng tôi cũng cảm thấy mùa thu,” cô tuyên bố.

Cô bắt đầu rảo bước trên vỉa hè, nhanh nhẹn tránh khỏi những đám đông. “Mình cảm thấy Wendy như là Peter Pan. Những phụ nữ trưởng thành như Wendy Healy - những phụ nữ có tất cả và chi trả cho tất cả; CEO, những phụ nữ có thể đảm trách mọi thứ... du lịch, con cái, thậm chí cả con ốm. Mình đang nhìn một cô ăn mặc như con trai: đeo kính và tóc không đẹp lắm. Những bộ vest được may bằng vải may áo khoác và sơ mi trắng với những hạt cúc tròn và hơi lỏng rộng, không chiết eo vì phần thân áo không may liền là dấu hiệu của quyền lực. SƠ MI RỘNG MẶC VỚI QUẦN CÓ GẮN XÊQUIN, và giày... giày... cao gót bằng satin cao ba inch, kiểu Louis XIV...”

Tiếp tục dòng suy nghĩ này khi đi qua sáu khu nhà nữa, Victory đến nhà hàng Michael's, và cuối cùng cất điện thoại đi, cô nghiêm mặt lại và mở cửa, cảm thấy một luồng hơi ấm tạt lên mặt mình, và một cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa đắc thắng.

Có lẽ toàn bộ việc trực trặc với Shane là chuyện thú vị nhất từng xảy ra trong mối quan hệ của họ bao năm qua, Wendy giải thích khi ngồi đối diện với Victory tại nhà hàng Michael's. Rất nhiều thứ thú vị đã xảy đến với cô, nhưng cô buồn bã nhận ra có lẽ với Shane thì không.

Nhưng đó không phải lỗi của cô, đúng không? Mà anh phải phàn nàn về cái quái gì mới được chứ? Anh có con! Anh may mắn. Anh được ở bên con cái bao nhiêu tùy thích. Chẳng lẽ anh không biết thế là quý giá lắm ư? Và anh được ở bên con là nhờ vào cô.

Victory gật đầu vẻ hiểu biết. “Mà cậu có thấy Selden Rose không? Ông ta đi ra khi tớ đi vào, và chắc chắn ông ta làm gì đó với mái tóc của mình. Trông như kiểu ông ta là thẳng ra ấy. Đó là kỹ thuật mới của bọn Nhật. Mình phải ngồi ở tiệm làm tóc mấy tiếng liền.”

Khi nghe nhắc tới tên Selden Rose và đặc biệt là tóc của ông ta, Wendy đỏ bừng cả mặt. “Selden khá được,” cô nói. “Ông ta rất tử tế về chuyện Shane.”

“Cậu có nghĩ là ông ta... quan tâm không?”

Wendy lắc đầu như điên, miệng ngậm đầy rau diếp của món salad Nicoise của mình. “Tớ chắc là ông ta có bạn gái,” cô vừa nói vừa nuốt. “Và Shane đã thuê người tư vấn hôn nhân!”

“Thế chuyện đi Rumania là sao?”

“Chả biết có phải đi không nữa. Một hai tiếng nữa tớ sẽ biết. Nếu cái lão đạo diễn chết tiệt đó gọi lại,” Wendy nói. Cô cầm di động lên và nhìn nó ngờ vực, rồi đặt xuống cạnh đĩa của mình để chắc chắn là không bị lỡ cuộc gọi. “Vớ cả, cái này là điều trị, cậu biết không? Bọn tớ chửi nhau cả tiếng đồng hồ và tớ cảm thấy mọi chuyện ổn, và tớ có thể sống tiếp một tuần nữa. Điện thoại reo và cô vội chụp lấy. “Alô?”

Cô dừng lại nhìn sang Victory, vẻ mặt cô cho thấy đây không phải là cuộc gọi đang đợi. “Ừ, Thiên thần,” cô nói giọng hơi vui vẻ quá. “Nghe tuyệt lắm. Con bé sẽ thích cho mà xem... Chưa, em chưa biết...”

Chỉ vào ngày thôi mà. Thứ Bảy là em về rồi.” Cô nhăn mặt. “Vớ cả Thiên thần này? Cám ơn anh vì đã làm việc này. Em yêu anh.”

“Shane à?” Victory hỏi.

Wendy gật đầu, mắt cô mở to như thể không tin nổi điều mình vừa nghe. “Anh ấy định đi Pennsylvania cuối tuần này. Để tìm mua một con ngựa cho Magda.” Cô dừng lại, nhìn nét mặt Victory. “Thế này tốt hơn, tớ thề với cậu đấy. Tuần trước Tyler đùn ra quần, mà ít nhất ba năm rồi nó không làm thế...”

Victory gật đầu tỏ vẻ thông hiểu. Có lẽ là tốt hơn cho Wendy nếu Shane quay lại, dù anh là một phiên bản đàn ông của một bà nội trợ giàu có, hư hỏng. Những sự quan tâm duy nhất của anh, ngoài chính mình, có vẻ gồm những người nổi tiếng anh và Wendy đã gặp, những bữa tiệc hoành tráng và địa điểm nóng mà họ đi nghỉ và tiêu pha tốn kém thế nào, càng làm cho mọi chuyện khó chịu hơn bởi anh có được cuộc sống tuyệt vời này mà không hề phải mất công mất sức gì. Ngay cả khi họ đi nhà hàng, Wendy cũng luôn phải trả tiền cho anh. Có chuyện kể rằng có lần một người bảo Shane bỏ ra năm đô tiền mặt để bo, và Shane nhún vai vui vẻ nói rằng, “Xin lỗi, tôi không có đồng nào cả.”

“Đến năm đô anh ấy cũng không có!” Nico kêu lên, không tin nổi. “Anh ấy là ai? Nữ hoàng à?”

Tuy nhiên, cả hai bọn họ đều đồng ý rằng hành vi thô lỗ nhất của Shane là sự vụ xảy ra vào bữa tiệc sinh nhật năm ngoái của anh. Wendy đã mua cho anh một chiếc Vespa và sắp xếp để chuyển tới nhà hàng Da Silvano, nơi cô tổ chức bữa trưa sinh nhật cho anh. Wendy đã phải mất hàng giờ liền để thiết kế toàn bộ việc này, vì thời điểm phải thật chính xác. Ngay sau khi chiếc bánh được đưa ra, một chiếc xe lớn màu trắng kéo chiếc “Vespa” tới đậu ngay trước cửa nhà hàng, cửa sau mở ra, và chiếc Vespa của Shane nằm trong đó, buộc ruy băng đỏ.

Mọi người trong nhà hàng vỗ tay vui vẻ, nhưng thế với Shane chưa đủ. Chiếc Vespa màu xanh tươi, và Shane đã liêu lĩnh nhận xét, “Mẹ nó chứ, Wen, anh thực sự muốn *cái màu đỏ cơ*.”

Nhưng Wendy luôn bảo rằng Shane là một người cha tuyệt vời (thực ra thỉnh thoảng cô phàn nàn anh quá tốt và bọn trẻ đòi Shane chứ không cô, khiến cô cảm thấy mình rất tệ) và trẻ con thì nên có bố ở nhà. Vì vậy Victory nói, “Tớ nghĩ cậu quay lại với anh ấy thì rất tuyệt, Wen ạ. Cậu phải làm vậy thôi.”

Wendy gật đầu căng thẳng. Cô đã luôn căng thẳng khi làm một bộ phim lớn, nhưng dường như cô đặc biệt bồn chồn. “Anh ấy tử tế hơn,” cô nói như thể để trấn an mình. “Tớ thực sự nghĩ việc rạn nứt này có ích ít nhiều.”

Victory muốn nghe thêm về chuyện rạn nứt này chết đi được, nhưng đúng lúc đó thì điện thoại của cô đổ chuông.

“Em đang có chuyện vui à?” Lyne Bennett thủ thỉ. Victory quay lại - Lyne ngồi cách đó hai bàn, với tỷ phú George Paxton. Cả hai quay lại và vỗ tay.

“Xin chào,” Victory nói, không phải là không vui lắm khi nhìn thấy ông. Cô đã không gặp ông ít nhất là một tuần rồi, vì cả hai đều bận tối tăm mặt mũi.

“George muốn biết là mình có tới nhà ông ấy ở St. Tropez không,” Lyne nói bằng cái giọng nhỏ dịu dàng.

“Anh không lại bàn em hỏi được ư?”

“Thế này gọi cảm hơn.”

Victory bật cười và dập máy. “e hơi bị bận. Nhớ chứ? Show diễn thời

trang ấy?” cô nhắn tin. Cô quay lại với Wendy. Họ nói chuyện thêm vài phút nữa, rồi điện thoại của Victory lại đổ chuông. “Anh chỉ muốn nói cho em biết là, anh chả bao giờ nhắn tin cả,” Lyne thủ thỉ.

“Kém công nghệ nhỉ? Em mừng khi biết có vài thứ anh không làm được.”

“Không muốn làm.”

“Sao anh không bảo Ellen nhắn tin hộ cho anh ấy?” Victory vừa nói vừa quay đầu đi để Wendy không thấy cô đang cười. Cô dập máy.

Di động của Wendy đổ chuông. Cô cầm lên nhìn số. Từ văn phòng. “Đây rồi,” cô nói.

Cô đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại. Nếu thực sự là Bob Wayburn gọi, tay đạo diễn ấy, cuộc nói chuyện có lẽ dễ trở nên mất bình tĩnh. “Vâng?” cô nói.

Đó là Josh, trợ lý của cô. “Tôi có cuộc điện thoại đó cho chị.”

“Của Bob à?” cô hỏi.

“Không, Hank gọi.”

“Mẹ kiếp!” cô nói. Hank là giám đốc sản xuất của cô. Thế nghĩa là tay đạo diễn Bob Wayburn chắc là đã không chịu nói chuyện với cô, dùng thủ đoạn này để bắt cô đi Rumani. “Nói máy cho ông ta đi.”

“Wendy à?” Đường dây không tốt lắm, nhưng cô có thể nhận ra là Hank sợ. Thế cũng không tốt. “Tôi đang đứng bên ngoài xe của ông ta.”

Đó là xe của Bob Wayburn. “Và?” Wendy nói.

“Ông ta đóng sập cửa lại. Ông ta bảo bạn lắm không tiếp chuyện điện thoại gì cả.”

“Tôi muốn anh làm thế này,” Wendy nói, bước ra khỏi nhà hàng lên vỉa hè. “Tôi muốn anh vào trong xe của ông ta, giờ điện thoại lên và bảo ông ta nói chuyện với tôi. Và rằng tốt hơn là ông ta nên nhận điện thoại.”

“Tôi không thể bảo ông ta làm thế được,” Hank nói. “Ông ta sẽ quăng tôi khỏi trường quay.”

Wendy hít một hơi thật sâu, buộc mình phải thật bình tĩnh. “Đừng có hèn nhát quá, Hank ạ. Anh biết là việc này chỉ là phận sự mà.”

“Ông ta sẽ khiến đời tôi thành địa ngục.”

“Tôi cũng vậy,” Wendy nói. “Đi lên bậc thềm và mở cửa đi. Và *đừng gõ cửa*. Ông ta phải biết là không trốn được đâu. Tôi sẽ đợi máy,” cô nói, sau một giây.

Cô xoa cánh tay vào bức tường lạnh giá cứ như thể nó có thể làm tay cô ấm lên. Hai chiếc xe cảnh sát chạy trên Đại lộ 6, còi xe rít lên trong không trung. Trong khi cách đó mười ngàn dặm cô nghe tiếng đôi bốt của Hank nặng nhọc bước lên những bậc thềm bằng kim loại dẫn vào chiếc xe moóc sản xuất ở vùng núi Rumani.

Và rồi tiếng thở nặng nhọc của Hank.

“Sao?” cô nói.

“Cửa khóa rồi,” Hank nói. “Tôi không vào trong được.”

Đột nhiên cả thế giới như thu nhỏ lại và cô có cảm giác như mình

đang nhìn vào một lỗ đen. Cô hít một hơi thật sâu, nhắc bản thân không được cúi điên lên. Việc Bob không chịu nói chuyện không phải là lỗi của Hank. Nhưng cô ước giá gì Hank có thể hoàn thành được nhiệm vụ của mình. “Bảo với Bob rằng mai tôi sẽ gặp ông ta,” cô nói vẻ dứt khoát.

Hank đập máy. “Josh?” Wendy nói vào điện thoại. “Bay lúc mấy giờ nhỉ?”

“Có một chuyến bay của hãng Air France đi Paris lúc năm giờ, bay sang Bucharest lúc bảy giờ sáng. Nó đến lúc mười giờ sáng, và từ đó, chúng ta sẽ đi trực thăng tới Brasov. Mất khoảng một tiếng. Nếu ai không thích bay trên một chiếc máy bay lên thẳng ba mươi năm tuổi của Nga, thì có tàu. Nhưng thế sẽ mất bốn tiếng đồng hồ.”

“Đặt máy bay trực thăng và bảo tài xế đến đón tôi trước nhà hàng trong hai phút nữa, rồi gọi Air France và sắp xếp một người ở Dịch vụ Đặc biệt cho tôi.” Cô nhìn đồng hồ. Gần hai giờ. “Ít nhất bốn giờ tôi mới ra sân bay được.”

“Vâng thưa sếp,” Josh nói vẻ xác xược và đập máy.

“Rumani?” Victory hỏi khi Wendy vội vào lại bàn.

“Tớ xin lỗi. Năm giờ tớ phải bay đi Paris rồi...”

“Không có gì đâu cưng. Cậu phải làm việc mà. Đi đi,” Victory giục. “Tớ sẽ thanh toán. Đến Rumani thì gọi cho tớ nhé.”

“Tớ yêu cậu,” Wendy nói và vội ôm Victory một cái thật chặt. Giá như Shane có thể thông cảm như bạn bè cô, cô nghĩ, túm lấy túi và vội lao ra cửa.

Victory đứng dậy và bước lại chỗ bàn của Lyne. Việc Lyne đang ăn

trưa với George Paxton tạo ra một cơ hội thú vị để điều tra hộ Wendy, mà việc này thật hấp dẫn không cưỡng lại nổi. Câu chuyện George Paxton đã cố mua Parador bốn năm trước và bị Splatch-Verner trả giá cao hơn rất nổi tiếng, có một thông tin mà không nhiều người biết là kẻ được coi là “bạn thân” của George, Selden Rose, đã chơi sau lưng George thỏa thuận vụ mua bán này, nghĩ rằng sẽ giành được Parador cho riêng mình. Cuối cùng sự việc không diễn ra như thế - Victor Matrick, CEO của Splatch-Verner và là sếp của Selden, đã lợi dụng trò mua bán hai mặt của Selden. Mặc dù ông ta rất hoan hỉ khi thu mua được Parador, Victor lại căm ghét sự phản bội, và nghĩ rằng nếu Selden có thể làm thế với bạn thân nhất của mình, thế nào cuối cùng ông ta cũng sẽ làm thế với chính Victor. Và vì vậy, để nhắc Selden không nên dùng mấy chiến thuật lẻ tẻ như thế ở nhà, Victor đã đưa một người ngoài về điều hành Parador - Wendy. Kiểu gì đó Nico đã nghe được thông tin này từ chính miệng Victor Matrick, khi cô và Seymour bí mật tới nhà Victor ở St. Barts, và tự nhiên kể lại cho Wendy và Victory nghe. Và mặc dù George và Selden được coi là đã làm hòa (rõ ràng họ cảm thấy trong tình ái cũng như công việc thì thế là công bằng), có lẽ như toàn bộ sự vụ Parador vẫn là thứ khiến George khó chịu. Sau bao công thương thảo mua bán, cuối cùng cả ông ta và Selden đều không mua được Parador. Và trên tất cả, họ đã bị *một phụ nữ* vượt mặt.

“Này bé con,” Lyne vừa nói vừa kéo Victory xuống hôn chụt một phát.

“Ăn trưa ngon miệng không?” cô hỏi.

“Lúc nào chả ngon,” Lyne nói. “Nhưng không bằng được George đây. George đang béo ra, nhỉ?”

“Nào, thôi đi...” George Paxton nói, bằng một giọng nghe như thoát ra từ đáy hồ.

“Em ăn trưa với ai thế?” Lyne hỏi.

“Wendy Healy,” cô thản nhiên nói, ngậy thơ nhìn George Paxton và tự hỏi ông ta sẽ phản ứng thế nào với thông tin này. “Người đứng đầu Parador?”

George nhìn Victory bằng bộ mặt mà cô nghĩ là bí hiểm nhất của ông ta. Vậy là nó vẫn làm ông ta khó chịu, cô sung sướng nghĩ, thế có thể là một thông tin có ích ở một điểm nào đó.

“Ông biết Wendy Healy chứ, George?” Lyne Bennett tự nhiên hỏi, liếc mắt gian xảo nhìn Victory. Lyne, cô nghĩ, chắc đang sung sướng chả kém gì cô. Vì việc này cho ông cơ hội để khích tướng George, ông này giàu hơn Lyne vài trăm triệu đô.

“Ồ có,” George Paxton gật đầu, như thể cuối cùng ông quyết định nhận ra tên của Wendy. “Wendy thế nào?”

“Tuyệt lắm,” Victory nói bằng một sự nhiệt tình chắc chắn như thể đây là chuyện hai năm rưỡi. “Nghe đồn Parador sắp sửa được đề cử vài giải Oscar năm nay.” Thực ra thì cô chả nghe thông tin nào như thế cả. Nhưng trong những tình huống như thế này, với những người đàn ông như thế này thì cần phải làm cho bức tranh càng hoành tráng càng tốt. Mà hơn nữa, Wendy đã nói có lẽ họ sẽ được đề vài giải Oscar, thế cũng khá gần sự thật. Ngoài ra, được nhìn vẻ sừng sốt trên mặt George Paxton cũng đáng. Rõ ràng ông ta đang hy vọng Wendy sẽ thất bại.

“Cho tôi gửi lời hỏi thăm cô ấy,” George nói.

“Chắc chắn rồi,” Victory tử tế nói. Và rồi, cảm thấy mình đã thể hiện đủ rồi, cô xin phép được vào phòng vệ sinh nữ.

8

Wendy ngồi sụp xuống chiếc ghế hạng nhất, tim vẫn đập thình thịch sau do vừa chạy trên chiếc Jetway. Cô nhìn đồng hồ. Còn mười phút nữa máy bay mới cất cánh. Mặc dù cô tự nhủ rằng máy bay sẽ không cất cánh nếu không có cô khi cô chạy trên sân bay, một giọng nói khác cứ liên tục hỏi *Nếu nó bay rồi thì sao? Nếu nó bay rồi thì sao?* như một đứa trẻ sáu tuổi. Nếu nó bay rồi, mình *chết chắc*, cô hét lại với giọng nói đó. Thế nghĩa là tối mai cô mới tới được địa điểm quay, và thế là *quá muộn rồi...*

Ít nhất Josh đã không làm hỏng vụ phục vụ đặc biệt, cô nghĩ và hít một hơi thật sâu. Người phục vụ đặc biệt là một quý bà rất dễ thương không bao giờ mất bình tĩnh. Ngay cả khi bà ta thấy Wendy sắp sửa nổi đóa lên đến nơi với nhân viên thuế quan phải đóng dấu lên hộ chiếu của cô. Hẳn cứ lật hết trang này sang trang kia như thể đang tìm kiếm bằng chứng phạm tội. “Chị đi du lịch nhiều ghê,” hấn nói. “Mục đích chuyến đi của chị là gì?” Trong một thoáng cô đờ đẫn nhìn hấn, tự hỏi không biết có thể giải thích cho hấn một đạo diễn hạng A đang cố tình giết chết bộ phim một trăm hai mươi lăm triệu đô của cô, và có khi cuối cùng là giết chết cả sự nghiệp của cô nữa. Nhưng cô đoán thế thì hơi quá. “Tôi là nhà sản xuất phim,” cô lạnh lùng nói.

Phim! Chúa ơi, đó là một từ kỳ diệu. Thay vì khó chịu, thái độ của tay

kia đột nhiên thay đổi. “Ồ thế á?” hắn hồ hởi hỏi. “Chị có quen Tanner Cole không?”

Wendy gượng gạo cười với hắn. “Tay đó định hôn hít tôi trong tủ vào ngày sinh nhật thứ ba mươi chín của tôi,” cô định nói thế. Mà sự thật quả là vậy, nhưng rồi cô lại lẩm bẫm, “Anh ta là một trong những bạn thân nhất của tôi.”

Và rồi cô và quý bà phục vụ đặc biệt (cô không nhớ nổi tên bà ta) được đưa vào chiếc xe golf chạy trên phi trường, chạy với tốc độ chừng hai dặm một giờ tới công. Wendy nghĩ có nên đề nghị họ chạy nhanh hơn không, nhưng rồi có vẻ như thế là hơi lỗ mãng. Dù vậy, cô cũng không ngăn mình cứ ba mươi giây nhìn đồng hồ một lần, vừa dựa người vào thành xe vừa vẫy vẫy mọi người tránh đường ra.

“Cô dùng champagne không ạ, thưa cô Healy?” tiếp viên hỏi.

Wendy giật bắn mình nhìn lên và đột nhiên ý thức được mình trông thế nào. Cô thở hồng hộc như một con chó, tóc tai lòa xòa, còn kính thì gần như rơi khỏi mặt. Sắp tới mình phải mua một đôi mới mới được, cô tự nhắc mình, rồi đẩy kính lên lại trên mũi.

“Cô có vẻ uống được chút rượu,” tiếp viên nói, như thể họ đang đùa với nhau.

Wendy mỉm cười với cô ta, đột nhiên cảm thấy biết ơn, khi so với cả ngày hôm đó, hành động này thể hiện sự tốt bụng ghê gớm. “Thế tuyệt quá...”

“Dom Perignon được không ạ?”

Được chứ, Wendy nghĩ, ngả người ra ghế và hít một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại. Một giây sau, cô tiếp viên trở lại với ly champagne đặt trên khay bạc. “Cô muốn dùng bữa tối ngay, hay cô muốn ngủ ạ?”

“Ngủ,” Wendy nói, đột nhiên mệt lả cả người.

Cô tiếp viên bước về phía trước máy bay và quay lại mang theo một bộ đồ ngủ - một áo phông tay dài lớn và quần dài rộng - bọc trong túi nilông.

“Cám ơn cô,” Wendy nói. Cô nhìn quanh. Có mười người ngủ ở khoang hạng nhất, hầu hết đều là thương nhân đã thay đồ ngủ. Trông nó như một bữa tiệc ngủ khổng lồ trừ việc mọi người cố tình lờ nhau đi. Cô cầm chiếc túi du lịch lên - một chiếc túi Cole Haan bằng da màu đen với một đường rách nhỏ ở trên nắp nơi chiếc túi “tình cờ” bị rách bởi một nhân viên thuế quan ở Morocco - và đi vào toilet.

Cô mở chiếc túi nilông, cởi áo khoác và somi ra. Cô vẫn mặc bộ vest Armani sáng nay khi đi làm, và có lẽ sẽ mặc tiếp trong ba ngày tới. Cô tròng chiếc áo ngủ qua đầu, biết ơn vì có được nó. Cô có được ba phút để sắp xếp đồ đạc, và trên đường ra phi trường mới nhớ ra rằng mình quên pyjama. Thế nghĩa là cô cũng sẽ phải mặc bộ đồ ngủ này trong ba hôm nữa. Trên núi ở Rumania trời rất lạnh; họ quay toàn bộ cảnh mùa đông ở đó. Tốt hơn là cô nên mua ít tất thật dày ở sân bay Paris...

Di động của cô đổ chuông.

“Mẹ.” Giọng đứa con trai sáu tuổi của cô, Tyler, nghe rất hình sự.

“Sao con yêu?” cô hỏi, rướn vai lên để kẹp điện thoại vào tai khi cởi quần.

“Sao chị Magda được cho một con ngựa còn con thì không?”

“Con muốn có ngựa à?” Wendy hỏi. “Chăm ngựa mệt lắm đấy. Không phải như Blue Drake đâu. Con phải cho nó ăn này, rồi dắt nó đi dạo này,” cô vừa nói vừa nghĩ có đúng thế không nhỉ? Mình có phải

dắt ngựa đi như là dắt chó không? Chúa ơi, sao cuối cùng cô lại cho phép cái vụ ngựa nghiếc này nhỉ?

“Mẹ ơi con có thể cho nó ăn mà,” Tyler thỏ thẻ nói. “Con sẽ *chăm* nó thật tốt.” Giọng thằng nhỏ ngọt đến mức nó có thể cạnh tranh với Tanner Cole, Wendy nghĩ.

Nghĩ đến chuyện phải xa con làm lòng cô đau đớn, dù chỉ là vài hôm. “Con yêu, cuối tuần này mình quyết định chuyện đó nhé? Khi mình đi Pennsylvania ấy. Con có thể xem ngựa và nếu con vẫn muốn có một con, thì mình sẽ bàn về chuyện đó.”

“Mẹ có về thật không ạ?”

Cô nhắm mắt lại. “Dĩ nhiên là mẹ sẽ về chứ, con yêu. Mẹ sẽ luôn về nhà. Con biết mà.” Có lẽ cuối tuần này thì không, cô nghĩ, cảm thấy tội lỗi khủng khiếp.

“Bố lại bỏ đi hả mẹ?”

“Không, Tyler. Bố ở lại.”

“Nhưng trước đây bố đã bỏ đi.”

“Giờ bố sẽ ở lại, Tyler ạ. Bố sẽ không bỏ đi nữa đâu.”

“Mẹ hứa chứ?”

“Ừ, con yêu, mẹ hứa. Bố có đó không? Cho mẹ nói chuyện với bố tí?”

Shane bắt điện thoại lên. “Em có lên máy bay kịp không?”

“Có, Thiên thần ạ,” Wendy nói, bằng một giọng ngọt ngào và mềm mại đầy chủ ý mà giờ cô buộc phải luôn dùng khi nói chuyện với anh.

Bác sĩ Vincent, người tư vấn hôn nhân mà Shane đã thuê và khách hàng của bà ta chủ yếu gồm toàn các sao điện ảnh và thể thao (bà ta không chỉ đến nhà riêng, mà còn có thể bay đi bất cứ đâu trên thế giới, miễn là mua sẵn cho bà vé máy bay hạng nhất), bảo rằng giọng lạnh lùng của Wendy khiến Shane cảm thấy mình như một nhân viên. Vì vậy, một trong những “bài tập” của Wendy là nói chuyện với Shane như thể anh là “tình yêu quý giá nhất trên đời của cô.” Việc này thật phiền toái, nhất là khi cô đã làm hết sức mình để khiến cho Shane hạnh phúc trong mười năm qua, nhưng cô chẳng buồn tranh cãi. Lúc này, nhượng bộ thì dễ dàng hơn cả - với Shane và bác sĩ Vincent - và cố hoàn thành bộ phim.

“Anh thế nào?” cô dịu dàng hỏi, mặc dù cô mới vừa gặp anh hai tiếng trước khi cô điên cuồng xếp đồ trong căn hộ.

“Ồn,” Shane nói bằng cái giọng hơi nhún thông thường của mình. Và rồi anh hẳn nhớ ra chỉ thị của bác sĩ Vincent, và anh chêm thêm, “Tình yêu của anh.”

“Em chỉ muốn anh biết rằng em thực sự biết ơn khi anh ở cùng lũ trẻ,” Wendy nói. “Em không thể làm được gì nếu không có anh.”

“Còn anh muốn cảm ơn em vì đã làm việc cật lực vì gia đình mình,” Shane đáp lại, như thể anh đọc câu trả lời này từ một tấm thiệp. Là một phần trong cuộc “phục hồi hôn nhân của họ,” bác sĩ Vincent đã đưa cho hai người hai bộ thiệp với những lời biết ơn cảm kích, mà họ phải chèn vào mọi cuộc nói chuyện. Một bộ được dán nhãn “người chu cấp” còn bộ kia là “người chăm sóc gia đình.”

“Thông thường đàn ông sẽ nhận bộ thiệp người chu cấp gia đình,” bác sĩ Vincent nói, nở một nụ cười vui vẻ tươi rói. “Nhưng trong trường hợp này, tôi nghĩ Wendy nên lấy bộ thiệp người chu cấp. Nếu chuyện này khiến anh khó chịu, Shane ạ, thì chúng ta có thể nói về nó,” bà nói, dùng bàn tay trông giống như móng vuốt của một con

chim nhỏ vỗ lên cánh tay Shane. “Nhưng tôi thấy ngày nay, tôi đã đưa rất nhiều bộ thiệp chu cấp cho phụ nữ. Vì vậy chắc chắn anh không phải là thiếu số đâu.”

“Tôi thực sự làm hầu hết mọi việc,” Shane cố tình chỉ ra. “Tôi là một ông bố làm việc hai mươi tư tiếng một ngày, bảy ngày trong tuần.”

Wendy không nói thẳng ra là bà Minniver và người dọn nhà đã làm hầu hết các việc nặng.

“Thế rất tốt, Shane ạ,” bác sĩ Vincent nói, gật đầu tán thành. “Chấp nhận, Cảm kích, và Yêu thương - đó là ba điều tốt quan trọng trong hôn nhân. Và chúng sẽ tạo nên được điều gì?” bà hỏi. “Sự tuyệt vời!”

Wendy co rúm người lại. Cô nhìn sang Shane, hy vọng anh thấy bà bác sĩ Vincent này thật hết sức lộ bịch, và đây có thể trở thành trò đùa riêng của hai người. Nhưng Shane đăm đăm nhìn bác sĩ Vincent một cách kính cẩn như thể mọi lời bà ta nói ra là chân lý. Rõ ràng là năm vừa qua, cuộc hôn nhân của họ đã chuyển từ giai đoạn trò đùa riêng tư sang địa ngục.

Và lúc này, đứng trong toilet nhỏ tí trên máy bay chân đi tất quần kéo xuống mắt cá chân, cô nói, “Em rất lấy làm cảm kích sự cảm kích của anh, Thiên thần ạ.”

“Tốt,” anh hờn dỗi nói, như thể một đứa nhỏ vừa quyết định chịu thua.

Cô thở dài. “Shane, mình thôi cái trò này đi được không anh? Mình quay lại như trước kia không được ư?”

“Vớ anh không ích gì, Wendy ạ. Em hiểu điều đó mà,” anh nói, giọng căng lên cảnh báo. “Thứ Bảy em về đến chưa? *Việc quan trọng* đây.”

Gắn kết, Bàn bạc, và Nhượng bộ, Wendy nghĩ, tự nhắc mình ba yếu tố nữa cho một cuộc hôn nhân hạnh phúc mà bác sĩ Vincent đã đề cập tới trong lần gặp gần đây nhất của họ. “Em sẽ cố hết sức,” cô nói. “Em biết là quan trọng.” Cô phải *thể hiện* sự *gắn kết* của mình bằng việc có mặt ở đó. Nhưng mẹ kiếp, Shane đã tiến hành chuyến đi đến Pennsylvania mà không bàn bạc. Cô nghĩ anh đã cố tình làm thế, vì anh biết bộ phim này *quan trọng* với *sự nghiệp* của cô đến mức nào.

“Nhưng bộ phim cũng rất quan trọng, Shane ạ,” cô nói, cố không có vẻ quá mạnh bạo và than phiền. Than phiền, Ngần ngại, và Yếu đuối - chính là những thứ làm cho cuộc hôn nhân của ta *tôi tệ*, cô vừa nghĩ vừa nghe những lời của bác sĩ Vincent trong đầu mình.

“Được thôi,” Shane vội nói, như thể anh gần như chờ nghe câu đáp lại này. Anh dập máy.

“Mai em sẽ gọi cho anh. Ngay khi máy bay hạ cánh,” Wendy nói vào không trung.

Cô tắt điện thoại và ném vào túi.

Cô quay lại ghé rồi ngồi xuống. Đừng nghĩ đến nó, cô tự nhủ, lục túi. Mình không làm được gì cả. Cô lấy ra một cái mặt nạ ngủ bằng lụa đỏ (quà Giáng sinh năm ngoái của Magda), một hộp kim loại nhỏ đựng nút tai, và một chai thuốc ngủ, mà cô bỏ trong ngăn nhỏ trong chỗ đặt tay.

Máy bay tròn trành chạy khỏi Jetway. Cô nhào người về phía trước tì trán vào cửa sổ. Lớp nhựa mát lạnh dễ chịu. Cô hít một hơi thật sâu, cố bình tĩnh. Cô có bảy giờ đồng hồ tự do cho riêng mình - bảy giờ hạnh phúc không bị ai quấy rầy bởi điện thoại hay email...

Đột nhiên cô nghe thấy giọng Shane trong đầu mình. “Không có tôi,

mọi thứ sẽ tan tành hết cả. Đó là lý do tôi bỏ đi. Để cho Wendy thấy không có tôi thì sẽ như thế nào.”

Anh đã tiết lộ thông tin đáng sửng sốt này cho bác sĩ Vincent ngay phút đầu tiên trong buổi gặp đầu của họ. Wendy chỉ có thể mỉm cười khi nghe câu nhận xét này. Sự thật là, Shane nói đúng.

Đó là điều cô đã phải công nhận đêm cô về nhà và thấy Tyler đùn một đồng trong quần.

Máy bay tăng tốc trên đường băng và cất cánh khỏi mặt đất, động cơ kêu vù vù. Tiếng vù vù trở thành tiếng rền nhỏ. “Pooooooooo. Pooooooooo,” chúng rền rĩ, giễu nhại cô. Cô tiếp viên mang thêm cho cô một ly champagne. Wendy uống một viên thuốc ngủ, nuốt đánh ực một cái. Cô nhân nút cho ghế ngả ra, đặt gối dưới đầu, đắp một cái chăn lông ngỗng lên người và nhắm mắt lại.”

“Pooooooooo. Pooooooooo,” cô nghe thấy.

Hàng chục ý nghĩ ngay lập tức hiện ra trong đầu cô không theo trật tự nào cả: Selden Rose, *Ragged Pilgrims*, Bob Wayburn, Shane (và hành vi càng lúc càng kỳ lạ của anh), bác sĩ Vincent, con ngựa con lông đốm, Victory và Lyne Bennett (chuyện quái gì thế nhỉ), đồng phân trong quần Tyler...

Thật sự là rất kinh khủng. Nó đã cởi quần pyjama ra, và phân đã tòi ra từ hai bên quần lót thằng bé và giây dầy ra chặn gối. Cả ngày hôm đó Tyler đã không đi vệ sinh (thằng bé nín không đi, bác sĩ Vincent giải thích, để cố kìm nén lại), và khi nằm xuống giường, nó cuối cùng không nín được nữa.

Ngày hôm đó là tội tệ nhất hạng, ví dụ lý tưởng cho việc ra đi của Shane.

Buổi chiều, phần phim quay thô hai ngày quay đầu tiên của *Ragged Pilgrims* cuối cùng cũng tới. Theo lịch là chậm ba ngày rồi, và chắc chắn cô phải xem chúng. Chúng không tốt - bốn tiếng vớ vẩn mà chắc chắn phải quay lại (với giá nửa triệu đôla - ba ngày quay, và họ đã vượt quá ngân quỹ) - và cô mất hai tiếng nữa gọi điên cuồng tới Rumani và cả Coast. Cô rời khỏi văn phòng lúc chín giờ chưa giải quyết được gì và với cảm giác đau thất lòng khi năm năm làm việc chuẩn bị tan tành. Khi cô về tới nhà thì gặp tình trạng càng hỗn độn hơn. Tyler đứng trên giường gào hét; Magda cố át tiếng thằng nhỏ bằng cách xem một show thực tế về phẫu thuật thẩm mỹ vắn tiếng to hét cỡ; bà Minniver ở trong phòng Tyler với Chloe bám chặt lấy chân mình khóc lóc. Và sàn nhà vọng lên tiếng gõ ầm ầm - hàng xóm tầng dưới đang than phiền.

Phòng Tyler bốc mùi phân thối hoắc, và trong một giây Wendy đã nghĩ mình nôn mửa. Bà Minniver gỡ được Chloe ra và giao cho Wendy bế. “Thằng bé Tyler đã làm một bãi trong quần nó,” bà nói về buộc tội, như thể đây là lỗi của Wendy, mà cô cho là đúng thế thật. “Người ta không nên có quá nhiều con nếu không chăm được cho chúng. Cô nên quay lại với chồng đi, cưng ạ.”

“Con muốn bố!” Tyler gào.

Wendy nhìn bà Minniver như thể nói, “Đồ đàn bà vô tâm, giờ xem bà đã làm cái gì này!” Nhưng bà Minniver không có ý định nhận lời buộc tội nào. Bà bĩu môi và lắc đầu, tỏ rõ bà tin rằng Wendy là một người mẹ tồi và vậy đó.

“Giờ cô về rồi thì tôi đi đây,” bà cố tình nói.

Wendy cho được Chloe và Tyler vào phòng tắm và cho Tyler đứng dưới vòi tắm. Cô không xử lý nổi mấy tấm chăn gối, vì thế cho nó ngủ cùng với mình. Đây được coi là một “tình huống không chấp nhận

được,”. Nhưng những người làm ra quy luật đó chắc không thể nào tưởng tượng ra nỗi hoàn cảnh của cô. Tyler trở mình suốt cả đêm, bám chặt vào cô như con cua, hoặc đá cô trong khi ngủ. Phải làm thứ gì đó, nhưng làm gì đây?

Cô thức dậy lúc sáu giờ sáng bởi một cuộc gọi từ Hank, trợ lý sản xuất của bộ phim *Ragged Pilgrims*. Hank đã làm một công việc khó nhọc là chịu trách nhiệm sản xuất trong vài tuần đầu tiên. Và một phần công việc của anh ta là mỗi sáng báo cáo cho cô biết ở phim trường đang xảy ra việc gì. Cô nghe điện thoại trong trạng thái mệt mỏi tột độ. “Bob Warburn đang uống rượu,” anh ta nói, ý chỉ tay đạo diễn tài ba nhưng khó tính. “Ông ta nhậu cho đến ba giờ với mấy gã địa phương. Giữa Jenny Cadine và Bob xảy ra chuyện căng thẳng. Jenny muốn cô gọi cho cô ấy. Cô ấy muốn chị gái đến phim trường nhưng Bob đặt ra luật không cho ai đến thăm cả. Cô ấy bảo với một người quay phim rằng cô ấy nghĩ Bob đang cố tình quay cô ấy ở những góc xấu. Tôi biết bởi vì tay kia bảo đêm trước hắn đã làm tình với cô ấy, và cô ấy chỉ chơi đường hậu môn...” Những lời này kéo dài thêm chừng mười phút nữa, và cuối cùng Hank nói, “Nghe này, tôi không làm nổi việc này nữa đâu. Chị phải sang đây thôi.”

Cô nhìn Tyler, cuối cùng cũng an giấc nồng, tay đặt dưới cằm và miệng há ra. Cô tự hỏi lớn lên nó có giống như Shane không...

“Wendy.”

“Ừ, Hank,” cô nói. Cô không thể nói với anh ta rằng cô không thể bỏ lại mấy đứa nhỏ. Tin này có thể lan ra và rồi Bob Wayburn sẽ tự cho mình quyền tự do thao túng. Nếu tình trạng gia đình không được cải thiện, ông ta sẽ làm thế. Nhưng lúc này, cô phải chặn trước. “Tôi sẽ quyết định sau khi xem phần phim thô quay hai ngày tiếp theo,” cô nói.

Cô ước giá gì mình có thể nằm xuống và ngủ tiếp, nhưng rồi phải vào

phòng tắm và đứng dưới vòi hoa sen. Hồi trước, cô luôn có khả năng ra đi giữa lúc có khủng hoảng, vì rằng Shane có mặt. Mà việc Shane bỏ đi lại xảy ra đúng vào lúc bộ phim *Ragged Pilgrims* đang được quay. Nếu *Ragged Pilgrims*, với ngân sách một trăm hai mươi lăm triệu đô, bị thất bại thì sự nghiệp của cô cũng kết thúc. Shane biết rủi ro này. Cô lo lắng nghĩ; thảo nào anh ta đã tính toán thời điểm để biến mất và gây ra thiệt hại lớn nhất có thể. Cô phải quay lại với anh. Có lẽ cô sẽ mua cho anh một chiếc xe... thứ gì đó thật hoành tráng, như chiếc Porsche SUV mới chẳng hạn...

“Cô Healy?” Đó là bà Minniver, gõ lên cửa phòng tắm. “Tôi muốn nói chuyện với cô về tình huống này một chút.”

Chẳng lẽ bà Minniver giờ cũng muốn nghỉ việc? Có lẽ tốt hơn cô nên hỏi lộ chiếc xe cho bà Minniver chứ không phải cho Shane.

“Tôi ra ngay đây,” cô gọi với ra.

Di động của cô đổ chuông. Là Jenny Cadine gọi. “Tôi không định làm một ả xấu xa, nhưng tôi không vui vẻ chút nào,” cô ta nói.

Jenny, Wendy nghĩ, *thực sự* muốn làm một ả xấu xa, nhưng cô bỏ qua chuyện đó. “Tôi biết chuyện cả rồi và tôi sẽ chân chính ngay,” Wendy nói, cẩn trọng để giọng không lộ ra vẻ khó chịu. “Tôi sẽ gọi cho Bob và sẽ gọi lại cho cô ngay sau khi nói chuyện với ông ta.”

“Tốt hơn là ngay bây giờ...”

“Cô Healy!” Bà Minniver gọi.

“Mười phút nữa thôi,” Wendy nói vào điện thoại và dập máy.

Cô theo bà Minniver vào bếp. Chúa ơi. Thậm chí cô còn không biết tên của bà. Mà bà ấy có tên không nhỉ? Wendy tự hỏi.

“Chuyện hôm qua không được phép lặp lại,” bà Minniver nói. “Tôi làm việc có giờ có giấc, và tôi phải giữ đúng nguyên tắc. Bảy giờ sáng tới năm giờ chiều. Có lẽ cô không biết giờ làm việc của tôi vì thỉnh thoảng Shane yêu cầu tôi ở lại thêm, và thường tôi đồng ý. Nhưng khi đó, anh ấy cũng giúp tôi chăm sóc lũ trẻ.”

Wendy không biết nói gì. Cô cảm thấy có lỗi. Ngay cả nụ cười của cô cũng có cảm giác méo xệch. “Tôi xin lỗi...” cô nói.

“Vấn đề không phải là một câu xin lỗi,” bà Minniver gắt gỏng nói, đổ đầy nước vào máy pha cà phê. “Tôi thường không cho mình cái quyền chỉ trích khách hàng của mình. Nhưng căn nhà này là một mớ hỗn độn. Bọn trẻ hư hỏng và có lẽ cần phải được tư vấn về tâm lý. Madga cần có áo ngực...”

“Tôi sẽ mua áo ngực cho nó... cuối tuần này...” Wendy lí nhí.

“Tôi thực sự không biết cô sẽ làm gì,” bà Minniver thở dài, rót cho mình một tách cà phê.

Bà Minniver xoay lưng lại với cô, và Wendy căm ghét nhìn bà. Bà ta đứng đó, mặc bộ đồng phục màu xám và đi tất y tế (bà Minniver là một vú em kiểu cổ, và bà không bao giờ để ta quên điều đó). Trong khi cô, Wendy, là chủ, người lẽ ra cuộc đời phải dễ dàng hơn con người này, đứng đó tóc ướn sững và quần một cái váy cũ xù lông và cuộc đời trước mặt thì rối mịt mù. Wendy nghĩ mình có hai lựa chọn. Cô sẽ hét vào mặt bà Minniver, nếu bà ta có ý định nghỉ việc, hoặc cô sẽ nài xin cái bà già người Anh trái tim sắt đá này. Cô chọn giải pháp thứ hai.

“Xin bà đây, bà Minniver,” cô nài nỉ. “Tôi chả còn lựa chọn nào khác cả. Tôi đâu thể nào ngừng làm việc, đúng không? Thế thì làm sao tôi mua thức ăn cho con mình được?”

“Chuyện đó đâu hẳn là vấn đề của tôi, đúng không?” Bà Minniver hỏi, mỉm cười ngạo mạn với Wendy. “Mặc dù tôi nghĩ chuyện quản lý công việc cũng khá đơn giản.” Đột nhiên Wendy cảm thấy muốn phá lên cười man dại. Kể từ lúc nào bà Minniver trở thành chuyên gia trong lĩnh vực làm sao để sống sót trong ngành điện ảnh thế?

“Có lẽ tôi nên mượn thêm người,” Wendy cẩn trọng nói. “Đến lúc năm giờ và làm việc buổi tối.” Chúa ơi. Hai vú em. Bọn trẻ sẽ có cuộc đời kiêu gì thế?

“Ý tưởng đó cũng được,” bà Minniver nói. “Cô cũng nên xem xét trường nội trú.”

“Như ở Anh á?” Wendy hỏi, giọng gân lên như không tin nổi.

“Magda thì chắc chắn là đủ lớn rồi. Còn Tyler thì cũng sớm thôi.”

Wendy nghe mà há hốc mồm ra ở sau lưng bà. Bà quay lại. Magda đã ở khoảng trống giữa bếp và phòng khách. Con bé nghe được bao nhiêu rồi? Rõ là khá nhiều, khi nhìn nét mặt bối rối và đau đớn của con bé.

“Magda!” Wendy nói.

Magda quay người bỏ chạy.

Wendy tìm thấy Magda trên giường mình, nằm ôm Tyler. Tyler khóc nức nở. Magda nhìn Wendy bằng ánh mắt buộc tội. “Tại sao hả mẹ?” Tyler hỏi giữa những tiếng nấc cụt. “Sao mẹ lại gửi chúng con đi?”

“Vì em đùn ra quần, đồ ngu ạ,” Madga nói. “Giờ thì cả hai chị em mình đều bị gửi đi.” Nó nhảy xuống khỏi giường. “Như trẻ mồ côi.”

Vai Wendy so xuống. “Không ai gửi các con đi cả, được chưa?”

“Bà Minniver không nói như thế.”

“Bà Minniver nói sai.”

“Khi nào bố về ạ?”

Bé Chloe hai tuổi hét toáng lên chạy vào phòng, theo sau là bà Minniver.

Và rồi phần tiếp theo thì hết như trong phim. Vì Wendy lấy áo khoác từ tủ treo đồ của bà Minniver và bảo rằng không còn cần bà giúp việc nữa. Cảm giác dễ chịu sung sướng kéo dài được khoảng hai phút, cho đến khi cô nhìn ba đứa con đang sợ hãi của mình và tự hỏi bây giờ cô sẽ làm cái quái gì đây.

“Mẹ ơi, mẹ cũng sẽ sa thải *bọn con* ạ?” Tyler hỏi.

Cô gọi cho Shane. Cô không còn lựa chọn nào khác. Chồng cũ là đề cho những lúc thế này, cô cay đắng nghĩ.

Cô đã sợ Shane sẽ không trả lời. Mấy tuần rồi anh khẳng định sự độc lập bằng cách không trả lời điện thoại, và rồi tự mình gọi lại cho cô.

“Sao?” anh nói.

“Đoán thử xem?” cô nói giọng vui tươi, cố như đang đùa cợt. “Em cho bà Minniver nghỉ rồi.”

“Vào lúc tám giờ sáng?” Shane nói, ngáp vè ngái ngủ. Cô tưởng tượng anh nằm trên giường, tự hỏi anh có đang ở với một phụ nữ khác không, và ước gì mình có thể hoán đổi vị trí với anh. “Khôn ngoan đấy,” anh nói.

“Bà ấy muốn gửi bọn nhỏ đi học trường nội trú!” Wendy gào lên giận dữ.

Đúng ba mươi phút sau Shane về đến căn hộ, tự mở khóa và điềm đạm bước vào như thể anh chưa bao giờ bỏ đi và vào nhà sau khi ra lấy báo. Đêm đó, khi cô về nhà lúc bảy giờ, trật tự đã được khôi phục trong căn nhà. Bọn trẻ đã được tắm rửa và ăn uống. Thậm chí Magda và Tyler còn đang làm bài tập về nhà. Trong khi Shane bỏ đi, cô về nhà và con cái như những con chim non bị bỏ lại trong tổ, đói khát tuyệt vọng. Sự yên bình làm cô hơi hoảng sợ. Cô đã nghĩ bọn trẻ cần mình, nhưng thực ra chúng cần Shane. Tuy nhiên cô sẽ không than phiền. Cô đã nghe những bà mẹ phát điên lên khi nghe con đòi “bố” chứ không phải “mẹ” (thực ra, đây là một “giây phút” quan trọng trong kịch bản mà người phụ nữ sẽ nhận ra rằng con cái quan trọng hơn sự nghiệp). Nhưng cô luôn coi những cảm xúc này là ích kỷ và trẻ con, và trong trường hợp của cô, thì cực kỳ ngu xuẩn. Chừng nào mà bọn trẻ còn sung sướng thì chuyện đó khác biệt gì cơ chứ?

Nhưng chúng sẽ hạnh phúc trong bao lâu? Làm cách nào để cô giữ được Shane ở lại đây?

Cô vào phòng tắm và thấy rằng Shane đã bỏ bàn chải đánh răng của anh vào chỗ cũ trong một vũng nước nhỏ cạnh vòi nước trên rìa bồn rửa. Cô cầm bàn chải lên và mang nó ra phòng khách. “Anh ở lại à?” cô hỏi.

“Ồ,” anh nói, nhìn lên từ bộ phim anh đang xem. Đó là một bộ phim hành động ngân quỹ rất lớn, vẫn chưa được tung ra.

“Ồ.” Cô lưỡng lự, không muốn làm anh đổi ý. “Thế sao anh lại bỏ đi?”

“Anh cần thời gian. Để suy nghĩ.”

“Thật á?” cô nói. Cô không muốn chỉ ra rằng phụ nữ thì không có quyền bỏ gia đình mình mà đi vì cần thời gian suy nghĩ. “Thế anh quyết định thế nào?”

“Anh sẽ chăm sóc bọn trẻ. Phải có ai đó nuôi dạy bọn nhỏ.” Chuyện này khá ngạc nhiên, và Wendy đoán, là lời khích bác vào khả năng vừa làm việc vừa nuôi con của cô. Nhưng cô sẽ không phàn nàn. Thực ra, cô cảm thấy hơi có lỗi khi mọi chuyện được giải quyết mà cô chẳng gặp khó khăn gì mấy.

Và Shane làm như đã nói. Anh thuê một vú em mới, Gwyneth, một cô gái người Ireland gần ba mươi tuổi, chỉ làm việc từ mười hai giờ đến năm giờ chiều. Shane bảo rằng anh không muốn con mình được vú em nuôi nấng. Wendy ngờ rằng anh đã nói chuyện với vài bà vợ chuyên ở nhà trong ngành giải trí. Mấy bà này lúc nào cũng bàn thảo những xu hướng mới nhất trong việc chăm sóc con. Cô đoán chính họ là người cho anh tên và số điện thoại của bác sĩ Shirlee Vincent, chuyên gia tư vấn hôn nhân. Bác sĩ Vincent đòi giá năm trăm đô một lần nói chuyện (“Tôi biết nghe thì có vẻ rất đắt,” bà ta nói, môi bà ta bành ra, “nhưng đó là khoản cô trả cho một lần cắt tóc đẹp. Nếu cô có thể trả nhiều đến thế cho mái tóc, cô nên sẵn lòng chi trả cho mối quan hệ của mình. Tóc cắt rồi dài ra, chứ mối quan hệ thì không!”), và đã tuyên bố rằng cuộc hôn nhân của họ nằm ở mức “báo động cao - màu da cam,” và khuyên họ nên được tư vấn hai đến ba lần một tuần.

“Shane đã quay lại,” Wendy nói với mẹ mình. “Anh ấy quyết định trở thành một FTD.”

“Nó làm việc cho cửa hàng hoa?” mẹ cô kêu lên, không hiểu.

“Ông bố Toàn thời gian,” Wendy nói.

“Với tất cả sự giúp đỡ đó?” mẹ cô hỏi.

“Giờ Shane làm hầu hết mọi việc.”

“Vậy là nó không đi làm gì cả?”

“Chăm sóc con cái là làm việc, mẹ ạ. Nó là một nghề, mẹ nhớ không?”

“Ồ, mẹ biết, con yêu ạ,” mẹ cô nói. “Nhưng nên nhớ rằng đó chính là điều các phụ nữ nói khi cuối cùng họ được một khoản lớn trợ cấp sau khi ly hôn.”

Mình không thể chiến thắng, Wendy nghĩ. “Shane là đàn ông mà mẹ,” cô quặc lại.

“Phải, đúng thế,” mẹ cô thở dài. “Và mẹ chắc là nó đã thấy rằng ở với con thì thuận tiện hơn nhiều so với việc chỉ có một mình.”

Điều này khiến cô nhớ đến căn hộ nơi Shane ở trong lúc bỏ nhà đi, mà cô chưa bao giờ thấy, nhưng cô đã gửi một trợ lý của mình đến đó để giúp Shane thu dọn đồ đạc. Đó là một phòng anh thuê lại từ một người pha chế rượu (Wendy không hỏi người pha chế rượu là nam hay nữ). Một căn hộ một phòng ngủ nhỏ xíu có kê tấm đệm giữa sàn và có giá đỡ trong phòng tắm - làm cô nhớ đến khoản hai trăm ngàn đô mà Shane đã lấy từ thẻ American Express ra cho nhà hàng của anh. Họ đã không thực sự nói chuyện về việc đó, ngoài việc Shane thú nhận rằng vụ nhà hàng là một sai lầm và anh sẽ thôi không làm nữa. Thế có vẻ là một tín hiệu rằng cô cũng nên thôi nhắc đến nó. Dù vậy nó vẫn làm cô khó chịu ít nhiều. Nó như là chỗ ngứa bí hiểm làm ta thức giấc ngay khi mới chợp mắt ngủ.

“Này,” một buổi chiều Selden Rose vừa nói vừa bước vào văn phòng của cô. Kể từ bữa trưa hôm đó, Selden đã có một thói quen bất ngờ xuất hiện ở phòng cô, đi vụt qua hai trợ lý ở văn phòng ngoài và Josh

ở giữa. Mỗi lần ông ta bước vào, tay tự nhiên thọc vào túi, cô luôn đang nói chuyện điện thoại. Và cô thấy mình không thể không ra về chút ít cho ông ta thấy. Chiều hôm đó cũng không phải là ngoại lệ, mặc dù Shane đã quay lại. Míc gắn dưới cằm, cô đảo mắt nhìn Selden và rồi cau mày nhìn xuống bàn, rồi đặt cùi chỏ lên ghế, ngả đầu lên tay; rồi bắt chéo chân và nhướn mày lên, nhìn vào mắt ông ta và môi nở một nụ cười ngạc nhiên hết cỡ.

Và rồi cô quay người sang một bên và cương quyết nói vào míc. “Nghe này, Ira, Sam Whittlestein là một tên khốn và chúng ta sẽ không làm việc theo kiểu đó. Tôi sẽ không dừng lại đâu. Đây là chuyện phá vỡ thỏa thuận. Và nếu hấn ta không muốn đá bóng nữa, mình buộc phải bước tiếp thôi.”

Cô tháo míc ra và đứng lên, bước ra trước bàn và tì vào mé bàn. “Bọn quản lý chết tiệt.”

“Bọn ăn bản,” Selden đồng ý.

“Ira thà hủy hợp đồng còn hơn làm theo ý của hấn.”

“Như hầu hết mọi người thôi.”

“Tôi hy vọng anh thì không, Selden ạ,” cô nói bằng một tràng cười uy quyền, gọt cằm, rồi tì một tay ra đằng sau nhấn nút điện thoại nội bộ.

“Morse Bleeber?” Josh hỏi.

“Bảo anh ta đợi máy.” Rồi cô dành toàn bộ sự chú ý vào Selden. “Buổi công chiếu đầu tiên tiến triển thế nào rồi?”

“Vấn đề là, Ai sẽ tới?” Selden nói, nhấn mạnh vào từ “tới” như thể có ý bóng gió. Ông ta kéo quần lên và ngồi xuống một chiếc ghế bành giạng hai chân ra.

Wendy đánh mắt nhìn vào đũng quần của ông ta, nơi vải quần đã hơi dúm lại một cục. Nhưng thế chẳng có nghĩa gì cả. Có lẽ chỉ là vải thôi.

“Nghĩa là sao?” cô hỏi.

“Toney Cranley bảo anh ta bận.”

“Ồ, lúc nào anh ta chả bận. Hay sẽ bận,” Wendy vừa nói vừa khoanh tay lại. “Với một em gái điếm.”

“Chả biết được đâu. Cô ta có thể là một diễn viên đang lên.”

“Ông có muốn tôi gọi cho anh ta không?” cô hỏi.

“Nếu cô nghĩ sẽ giúp được.”

“Chắc có. Tôi biết phải nói gì với anh ta. Tony dễ thương, nhưng anh ta ngờ ngẩn lắm.”

Mắt họ gặp nhau, và họ vội đánh mắt đi, biết rằng cuộc trao đổi này có thể dễ dàng diễn ra qua điện thoại hoặc email. Cô nên kể cho ông ta nghe về Shane, cô nghĩ.

“Cô nên đến,” ông ta vừa nói vừa thoải mái duỗi một tay ra.

Cô gạt đầu, giả vờ như đang bận vuốt thẳng chồng kịch bản trên bàn mình. Lời mời của ông ta làm cô bất ngờ. Nó vừa có ý bóng gió xa xôi là một cuộc hẹn hò, hoặc là một bước tấn công chiến lược đầy khôn khéo, hoặc có lẽ ít cái này ít cái kia. Ba tháng trước, Selden Rose sẽ không dám đề nghị cô xuất hiện tại một trong những buổi công chiếu của ông ta. Sự có mặt của cô sẽ đồng nghĩa với việc thông báo một cách công khai rằng cô hoàn toàn ủng hộ dự án của ông ta và tin tưởng vào nó. Dù thế nào, chắc chắn nó cũng khiến mọi người xì xào. Đặc

biệt là khi trước kia cô đã tỏ rõ là sẽ không đến dự các buổi công chiếu của ông.

“Tôi có thể đến được,” cô nói, không có vẻ hứa hẹn gì. “Chùng nào tôi từ Rumani về.”

“Có vấn đề à?” ông ta nói về tự nhiên.

Cô nhìn ông sắc lạnh. Ông ta đã nghe về phần phim thô dở tệ rồi? “Như mọi khi thôi.” Cô nhún vai. “Có lẽ tôi sẽ đi ba bốn ngày gì đó.”

“Tốt. Tôi sẽ gặp cô tại buổi công chiếu,” ông nói, đứng dậy ra về. “Tôi luôn nói rằng không ai có thể từ chối một lời mời cá nhân.”

“Ông nợ tôi,” cô nói.

“Tôi nợ cô rồi,” ông ta nói. “Nếu cô bắt được Tony đến đó.”

Cô phải kể với ông ta về Shane. Khi ông ta ra gần đến cửa, cô thốt ra, “Mà Shane quay lại rồi.”

Ông ta đứng lại một giây rồi quay người lại, và không để lỡ một nhịp nói, “Ồ tốt. Thế tốt cho cô đấy. Khiến mọi chuyện dễ dàng hơn. Đưa cả anh ấy đi cùng nhé.”

Mẹ kiếp, cô nghĩ, cầm điện thoại lên. Sao ông ta thờ ơ thế nhỉ? Đột nhiên cô nhận ra muốn ông ta hơi bị thất vọng.

Trong suốt lúc ông ta ngồi đó, cô đã nghĩ đến sex, thậm so sánh cảm giác của mình có với Selden với Shane. Không may là vào đúng giây phút đó Selden thắng. Nhưng thực ra chuyện này không cần đấu cũng thắng. Kể từ khi Shane quay lại, cô không còn thấy anh gợi tình chút nào nữa. Tuy nhiên, chuyện đó cũng không ngăn cản việc cô thổi kèn

cho anh trước khi đi Rumania, và đây chính là lý do cô không có thời gian xếp đồ.

“Thế này chán lắm, Wendy ạ,” chiều đó Shane nói, theo cô vào phòng ngủ. “Anh về một tuần còn em lại quyết định đi sao?”

“Anh muốn em phải làm thế nào đây, Thiên thần? Bảo họ ngừng sản xuất bộ phim một trăm hai lăm triệu đô để em sửa chữa cuộc hôn nhân của mình à?”

“Ừ, anh muốn thế đấy,” Shane nói. “Nếu em muốn cuộc hôn nhân của chúng ta thành công, em phải có mặt.”

Sao anh lại hành hạ cô thế? “Thiên thần ơi,” cô kiên nhẫn nói. “Anh biết *Ragged Pilgrims* có ý nghĩa thế nào. Với *chúng ta*. Với *tất cả* chúng ta.”

“Với *em*, Wendy ạ,” anh nói. Và ác ý thêm vào, “Rút cuộc luôn là chuyện tiền nong phải không?”

Chuyện này thật đáng chán, Wendy nghĩ. Tại sao khi đàn ông lo lắng chuyện tiền nong, họ đáng ngưỡng mộ. Còn đàn bà ở cùng một vị thế đó thì bị coi là đáng ngờ? Và khi đụng đến chuyện tiền - tiền mà *cô* vất vả kiếm được - chắc chắn Shane không có vấn đề gì khi tiêu xài nó. Hoặc đơn giản là cứ thế mà nhận.

Đây là một chủ đề quá lớn và quá phức tạp, vì vậy cô ngậm miệng không nói gì. Như bác sĩ Vincent sẽ nói, “Khinh thường, Xấu tính, và Than phiền chỉ làm cuộc hôn nhân của bạn Tệ hại.”

Cô thờ dài kéo chiếc vali dưới một đồng giày trong tủ ra. “Em phải chu cấp. Nhớ bác sĩ Vincent nói gì không? Em chỉ đang cố làm phần của em thôi. *Chu cấp* cho *gia đình*.”

Shane quá khôn khéo so với cô. “Bác sĩ Vincent nói giữa chu cấp và chạy trốn có một đường biên.”

Trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ tệ hại. Bác sĩ Vincent nói đúng. Cô thực sự muốn chạy trốn. Khỏi Shane, Bà vợ chuột suốt ngày cảm râm. Cô tự hỏi khi nào thì bác sĩ Vincent sẽ chuyển đến phần đó.

Nhưng đột nhiên cô thấy tội lỗi. Cô không được nghĩ như thế về Shane. Anh chỉ đang cố hết sức mình để đem lại điều tốt nhất cho gia đình. Vì vậy cô quay lại và bắt đầu thổi kèn cho anh. Đẳng nào cô cũng quỳ gối rồi, có mát mát gì đâu.

“Lẽ ra tôi nay mình phải gặp Shirlee. Bà ấy sẽ mịch lòng cho mà xem,” sau đó anh nói. Anh ra khỏi phòng và vài phút sau vào lại. “Mà không sao cả. Shirlee bảo chúng ta có thể sắp xếp một buổi nói chuyện qua điện thoại với bà ấy vào ngày mai cũng được. Vậy mấy giờ thì tiện cho em...?”

Từ Rumani ư?

Poooooooo. Poooooooo, tiếng động cơ lại vang lên.

Cô mở mắt và tháo miếng mặt nạ ngủ ra. Giờ thì cô thấy bồn chồn. Cô nhìn đồng hồ. Bảy giờ tối theo giờ New York. Một giờ sáng ở Paris và hai giờ sáng ở Rumani. Thuốc ngủ không có tác dụng, và giờ cô sẽ không tài nào ngủ được.

Cô ngồi dậy, nhấn nút cho giường bật lên thành tư thế ngồi. Cô cho tay vào túi lấy hai kịch bản ra. Một là kịch bản phim *Ragged Pilgrims*, chỉ chút những ghi chép của cô. Cái thứ hai là kịch bản quay với các cảnh được sắp xếp lại theo ngày. Hai thứ này đối với cô như là kinh thánh. Rồi cô lấy máy tính ra, bật lên và nhét đĩa vào.

Chiếc đĩa này đựng toàn bộ cảnh quay theo ngày trong hai tuần qua. *Ragged Pilgrims* đang được quay, và cứ hai ngày một lần một người đưa thư đặc biệt từ bộ phận sản xuất sẽ bay từ Rumania tới New York để chuyển bộ phim sang trung tâm xử lý ở Queens. Sau đó anh ta sẽ chuyển bộ phim đến tòa nhà Splatch-Verner để cô xem thử. Rồi bộ phim sẽ được chuyển sang dạng kỹ thuật số lưu lại trên đĩa, để cô có thể nghiên cứu kỹ càng hơn trên máy tính của mình.

Cô đặt kịch bản quay lên đũa và bắt đầu xem các cảnh quay trong ngày, so sánh ghi chép của mình với đoạn trên màn hình máy tính.

Cô nghiên rặng kèn kẹt vì tức giận, làm chỗ hàm ngay dưới tai cô đau nhói. Đúng thứ cô cần bây giờ - một cơn TMJ[5]. Cô đã bị chứng này suốt mấy năm qua, và nó luôn xảy ra khi cô bị căng thẳng quá mức. Cô nhấn thật lực vào hàm, cố để các cơ mặt giãn ra. Cô không thể làm gì khác ngoài chịu đựng nỗi đau.

[5] Bệnh rối loạn khớp thái dương, hàm dưới.

Cô lại nhìn màn hình. Cô đã đúng, cô nghĩ, cho đến lúc này những đoạn phim quay trong ngày là một thảm họa. Cô đã làm ngành này gần hai mươi lăm năm. Và cô hoàn toàn tự tin vào ý kiến bản thân. Vấn đề không phải là diễn viên không nói đúng lời thoại, cách họ nói và không khí cảnh diễn đều sai cả. Đây là một phần bất khả trong việc làm phim, nghệ thuật làm phim, theo nghĩa: đưa tưởng tượng và cái ở trong đầu bạn lên màn hình. Nhưng khoảng cách đó là một lỗ hổng lớn, lấp đầy bởi hàng trăm người - mà tất cả đều có những ý tưởng riêng của họ.

Như đạo diễn Bob Wayburn chẳng hạn. Cô cau mày. Cô và Bob thực tình không hợp nhau chút nào khi làm phim *Ragged Pilgrims*, và ông ta biết điều đó. Đây là lý do mà Bob không chịu nhận điện thoại của cô trong suốt hai tuần qua. Việc đó thật xúc phạm nhưng không có gì

bất thường, và trong một vài tình huống cô sẽ bỏ qua. Nếu Bob đúng chẳng hạn - nếu ông ta nhạo báng một nét trong kịch bản mà chính bản thân cô không tưởng tượng ra được - hoặc nếu có đủ chất liệu trong các cảnh quay hàng ngày để khi biên tập có thể làm phim tốt hơn. Cô luôn đến các địa điểm quay của toàn bộ các phim mà Parador sản xuất. Và nếu tình huống có khác đi một chút, có lẽ cô đã hoãn chuyến đi đến Rumania vài ngày, cho đến cuối tuần, sau khi Magda chọn con ngựa của con bé. Nhưng *Ragged Pilgrims* không phải là một bộ phim trung bình. Nó là loại phim năm đến mười năm mới xuất hiện một lần. Một bộ phim đầy trí tuệ, tình cảm và các nhân vật hấp dẫn. Nói tóm lại, nó là loại phim mà những người làm trong ngành điện ảnh coi là “có giá trị.”

Cô đọc vài dòng trên kịch bản, mặc dù không nhất thiết phải vậy. Cô thuộc nằm lòng từng câu đối thoại, từng giai đoạn chỉ đạo. Cô đã làm dự án này năm năm, đã mua bản quyền của cuốn sách này, *Ragged Pilgrims*, khi nó vẫn nằm ở dạng bản thảo sáu tháng trước khi được xuất bản. Không ai, thậm chí cả nhà xuất bản, biết rằng cuốn sách sẽ trở thành một best seller trên toàn thế giới, đứng đầu trong danh sách best seller của *New York Times* hơn một năm trời. Nhưng cô đã biết. Chắc chắn ai làm ngành này cũng biết được họ nên chọn cuốn sách một khi nó trở thành best seller. Nhưng biết rằng nó sẽ cực nổi trước khi chuyện đó xảy ra lại là một dạng tài năng. Cô vẫn nhớ được cảm giác khi đọc đoạn đầu tiên trong *Ragged Pilgrims*, leo lên giường cầm theo bản thảo, mệt mỏi nhưng buộc bản thân phải làm việc thêm nửa tiếng nữa. Lúc đó mười một giờ hơn rồi, và Shane nằm cạnh cô, xem tivi. Ngày hôm đó của cô thật tệ hại. Lúc đó cô làm việc khác - nhà sản xuất ở Global Pictures với công ty riêng của mình - và Global vừa mới thuê một giám đốc mới. Có tin đồn rằng ông ta chỉ muốn làm việc với đàn ông trẻ, và rằng Wendy sẽ là người đầu tiên bị sa thải. Cô vẫn nhớ mình quay sang Shane tuyệt vọng nói, “Em không hiểu là có còn đáng làm nữa không. Dường như không ai muốn làm loại phim mà em muốn xem.”

“Ồ Wendy ơi,” Shane thở dài, không rời mắt khỏi màn hình tivi. “Em cứ luôn làm quá lên. Quên đi thôi.”

Cô khó chịu nhìn anh và bắt đầu đọc.

Gần như ngay lập tức, tim cô bắt đầu đập rộn lên vì kích động. Cô lật trang đầu tiên bằng bàn tay run rẩy. Sau ba trang, cô quay sang Shane. “Nó đây rồi,” cô nói.

“Sao cơ?” anh hỏi.

“Bộ phim. Đây là bộ phim mà em hằng chờ đợi.”

“Chả phải lúc nào em cũng nói thế ư?” anh hỏi và ngáp rõ to. Anh quay người đi và tắt đèn.

Cô vào bếp. Cô thức cả đêm đọc sách, ngồi trên ghế đầu cạnh quầy bếp.

Ragged Pilgrims kể về một chuyến phiêu lưu đầy thương tâm của ba nữ y tá người Mỹ ở châu Âu trong Thế chiến thứ nhất, với sắc thái kiểu nhân vật nữ của Hemingway. Chín giờ sáng, cô gọi cho đại diện và thỏa thuận mua với giá mười lăm ngàn đô, dùng tiền tiết kiệm của mình. Cô nghĩ đây là một trong những khoản đầu tư thông minh nhất của mình. *Ragged Pilgrims* có thể là một bộ phim giành giải Oscar - sẽ là một bộ phim giành giải Oscar, cô tự nhắc mình. Và bằng việc dùng tiền của chính mình, cô đảm bảo mình được tham gia vào dự án này. Nghĩa là khi cô mang nó đến xưởng phim, người ta không thể cướp nó đi.

Sáu tháng sau, *Ragged Pilgrims* trở thành best seller, và cô được mời làm chủ tịch Parador Pictures. Cô mang *Ragged Pilgrims* sang Parador, và đã mất bốn năm qua để đấu tranh vì nó. Đấu tranh để có

được kịch bản thật hay (mất ba năm và thử qua sáu người viết kịch bản), và rồi đi vận động cho dự án này, khăng khăng nó sẽ là một cú cực nỏ. Vấn đề là ngân quỹ - địa điểm và trang phục sẽ biến bộ phim thành một dự án một trăm hai mươi lăm triệu đô - khoản tiền lớn nhất từ trước đến nay mà Parador bỏ ra cho một bộ phim.

Mọi người ở Parador đều sợ hãi, trừ cô. Nhưng đó là lý do cô làm chủ tịch chứ không phải họ. Và cho tới gần đây, cách đây hai tuần khi họ mới bắt đầu quay phim, cô đã tin như đinh đóng cột rằng bộ phim sẽ là một cú hit. Nó sẽ làm ra bội tiền, và sẽ được đề cử ít nhất là mười giải Oscar. Và rồi cô xem cảnh phim quay hàng ngày.

Về mặt cốt lõi, bộ phim là một phim nữ quyền. Và cô có thể thấy từ cảnh quay hàng ngày Bob Wayburn là một người đàn ông âm thầm ghét phụ nữ. Bob Wayburn là sai lầm duy nhất của cô, nhưng là sai lầm lớn nhất. Và cô đã quá tay khi thuê ông ta, nghĩ rằng ông ta sẽ đem lại một cái nhìn cân bằng cho bộ phim. Thay vào đó, ông ta đang phá hỏng nó. Không thể tin tưởng Bob Wayburn được, cũng không thể để cho ông ta tự tung tự tác.

Mọi chuyện đang dần trở nên xấu đi. Họ sẽ phải trở lại từ đầu và quay lại toàn bộ những cảnh họ đã quay. Và Bob Wayburn sẽ nổi giận lôi đình. Nhưng trước đây cô đã xử lý loại đàn ông sáng tạo ngạo mạn như thế này rồi, và chiến thuật rất đơn giản: Hoặc đi đường của tôi, hoặc ra xa lộ, anh bạn ạ. Bob sẽ có hai tuần để xem mọi thứ theo cách của cô, và nếu không làm được, cô sẽ sa thải ông ta. Dĩ nhiên là có khả năng ông ta sẽ bỏ việc - thực ra, đến lúc máy bay của cô hạ cánh ở chân núi Rumaní thì ông ta đã vẫy tay ra đi rồi. Nhưng cô đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Ba hôm rồi cô liên tục nói chuyện điện thoại, ngầm điều tra các đạo diễn khác có thể quan tâm đến công việc này và thực sự có thể làm được, và ít nhất cô đã có được một người xếp hàng.

Cô ghi vội vài dòng ra tập kịch bản quay, và thấy tội lỗi ghê gớm. Sự thật không thể chối cãi rằng cô đã nói dối Shane. Cô đã nói dối gia

đình mình, và cô sẽ phải nói dối bác sĩ Vincent. Cuối tuần này cô không có cách nào về được nhà. Đưa bộ phim lại đúng nhịp sẽ mất ít nhất là mười ngày. Và rồi có khi cô sẽ phải quay lại Rumania thêm mười ngày nữa. Nói dối thì là sai trái (có lẽ “vớ vẩn” là từ hợp hơn), nhưng trong đời có những lần ta phải đưa ra những lựa chọn khó khăn, tin vào điều đó, và một ngày nào đó, những người yêu thương ta sẽ hiểu.

Và lẽ ra không ai nên hiểu điều này hơn Shane, cô giận dữ nghĩ. Anh đã ở quanh ngành này đủ lâu (thậm chí đã từng làm) để hiểu mọi việc thế nào. Không thể có chuyện *Ragged Pilgrims* thất bại. Và cô sẵn sàng làm bất cứ thứ gì trong khả năng của mình để nó thành công. Cô sẽ nhảy ra khỏi máy bay nếu cần phải vậy. Cô sẽ làm việc hai mươi tư giờ một ngày, cô sẽ cắt tay phải nếu nó không cần thiết. Nếu cô không đến phim trường và sửa chữa chuyện này, cô sẽ không bị sa thải - dù sao thì cũng không bị ngay lập tức. Nhưng khi chín tháng nữa bộ phim ra đời và nó chẳng ra gì, và Parador mất tiền (có lẽ là năm mươi hay sáu triệu đô), cô sẽ bị đá đi ngay lập tức. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ phải kiếm một công việc ít quan trọng hơn tại một xưởng phim lớn khác. Nhưng thế nghĩa là cô sẽ phải chuyển toàn bộ gia đình đến Los Angeles - đưa con đi khỏi thành phố New York và trường học và tách chúng ra khỏi gia đình nội ngoại. Ở New York chỉ có một xưởng phim lớn, và một công việc đỉnh cao là làm chủ tịch. Và cô đã có được rồi. Từ đó, cô chỉ có đi xuống mà thôi.

Và chuyện đó sẽ không xảy ra. Nhất là sau khi cô đã lao động cực nhọc hơn hai mươi năm.

Và cô không ngại phải bỏ thêm công sức ra. Cô làm việc - thế thôi. Đó là thứ cô thích, và cô được sinh ra là dành cho công việc.

Cô tiếp tục làm việc suốt đêm, xuyên qua bóng tối trên đại dương Atlantic và rạng đông rạng ngời ở Paris. Máy bay hạ cánh lúc năm giờ

sáng, giờ Paris. Cô bật di động lên, đổi múi giờ sang múi giờ châu Âu. Điện thoại ngay lập tức bíp bíp. Cô nhấn nút nghe tin nhắn.

“Bạn có... ba mươi hai tin nhắn mới,” di động thông báo.

9

Đã cuối tháng Ba và tuyết lại rơi, lần thứ năm trong mười ngày.

Khắp nơi trên phố là xe buýt và nước tuyết tan, và xe bóp còi inh ỏi. Mọi người chán ngấy tuyết (mà họ hy vọng đây sẽ là đợt cuối cùng trong năm). Trong taxi vừa nóng vừa ẩm ướt với những vũng nước trên sàn. Vì thế Victory co đầu gối lên, đầu bịt chĩa vào lưng ghế trước để không bị ướt quá.

Sao cậu không mua xe và thuê tài xế riêng? Nico luôn hỏi cô vậy. Cô đủ khả năng chi trả cho việc đó, nhưng Victory không thoải mái với những chi tiêu không cần thiết. Việc nhớ mình là ai và mình từ đâu tới rất quan trọng, dù ta có thành công đến mức nào. Nhưng giờ có vẻ như cô sắp sửa nhận lời đề nghị mua lại công ty của cô từ B et C, cô nghĩ mình có thể mua xe và thuê tài xế. Có lẽ một chiếc thật hoành tráng - chiếc Mercedes giống như của Muffie Williams chẳng hạn...

Nhưng cô không được vội vàng. Chưa có gì xong xuôi... cả.

Ting! Di động của cô phát ra tiếng chuông hay ho và cô xem tin nhắn.

“Hãy nhớ cậu sở hữu thành phố này. Chúc may mắn!” Nico.

“Cám ơn cậu!”

“Căng thẳng không?”

“Koooo. Chuyện nhỏ.”

“Xong gọi tớ. Bọn mình đi xem nữ trang.”

Victory nhìn cái điện thoại nhăn nhó cười. Cô nghĩ Nico còn phần khích về triển vọng tương lai của cô hơn cả cô. Kể từ lúc Nico biết được về cuộc gặp đầu tiên ở Paris với B et C, đó gần như là chuyện duy nhất họ bàn luận. Nico khuyến khích và hướng dẫn cô như một gà mái mẹ đầy tự hào. “Cậu có thể làm được việc này, Vic ạ,” Nico cứ bảo cô. “Và trên hết, cậu xứng đáng. Không ai xứng đáng kiếm được ba mươi triệu đô la hơn cậu, khi cậu làm việc chăm chỉ như thế...”

“Nhưng có khi là ít hơn ba mươi triệu đấy. Và có thể tớ sẽ phải rời khỏi New York và chuyển tới Paris...”

“Thì cậu chuyển tới Paris thôi,” Nico thản nhiên nói. “Lúc nào cậu quay lại chả được.” Nico đang ở trong showroom màu hồng tro của Victory, đặt quần áo cho mùa thu. Và cô bước ra khỏi phòng thử đồ nhỏ mặc một bộ vest màu xanh nước biển cắt theo kiểu nam.

“Đẹp quá,” Victory nói.

“Mọi người sẽ mặc bộ này hết à?”

“Chắc thế,” Victory nói. “Cả cửa hàng loạn hết cả lên...”

“Thấy chưa?” Nico nói, nhét tay vào túi trước và xoay người trong gương. “Bọn mình là phụ nữ hiện đại. Nếu bọn mình phải tiến lên và chuyên tới Paris vì sự nghiệp, thì cứ thế mà làm. Thật là phấn khích. Có bao nhiêu người có được cơ hội thế này chứ? Ý tớ là...”

Nico suýt tí nữa đã tiết lộ ra một thứ quan trọng, nhưng rồi đổi ý, và bắt đầu mân mê phần đăng ten trên áo.

“Là cậu thì cậu có chuyên không?” Victory hỏi.

“Ngay lập tức.”

“Và bỏ Seymour lại?”

“Trong hai giây,” Nico vừa nói vừa quay lại. Victory nghĩ, vẻ mặt cô như nửa thật nửa đùa. “Dĩ nhiên là tớ mang Katrina theo... Vấn đề là, Vic ạ, cậu phải chộp lấy cơ hội...”

Và rồi Nico đã nảy ra ý tưởng rằng nếu Victory nhận lời đề nghị kia, cô sẽ đi tới cửa hàng Sotheby's và mua một món nữ trang quan trọng, ít nhất là 25.000 đô để kỷ niệm. Vì vậy mới có chuyện liên quan đến đồ nữ trang ở đây.

Chiếc taxi vòng qua góc Phố 57. Victory nhấn mũi giày mạnh hơn vào lưng ghế để không bị mất thăng bằng. Gần đây Nico khá là buồn cười. Nhưng Victory đoán là do công việc của Nico đang có chuyện bí mật tuyệt đối. Cô nghĩ sẽ thật là tuyệt vời nếu trong vài tuần tới, cả cô và Nico đột nhiên trở nên giàu có và thành công hơn rất nhiều. Nico sắp sửa thay vị trí của Mike Harness tại Splat-Verner. Thế không chỉ có nghĩa là tiền lương cao hơn (có lẽ chừng hai triệu đô!), mà còn được mua nhiều cổ phiếu hơn và tiền thưởng chắc chắn tăng lên vài triệu. Đương nhiên những chuyện của Nico là tuyệt đối bí mật, mặc dù cô nổi tiếng khắp thành phố. Ngay sáng hôm đó, trên tờ *Women's*

Wear Daily, đã có một bài đăng tin Victory Ford đang bí mật thương thảo với B et C việc mua bán công ty của cô. Và câu chuyện này cũng được cả tờ *Post* và tờ *Daily News* đăng tải. Victory không hề nói một lời với ai cả - dĩ nhiên là ngoài Nico và Wendy cùng vài người quan trọng khác, như kế toán của mình, Marcia - nhưng chẳng hiểu sao báo chí thời trang nắm được câu chuyện, tường tận đến từng chi tiết. Bao gồm cả việc cô đã bàn bạc với B et C trong hai tuần qua, và đã bay đi Paris hai lần để gặp mặt.

Nói chung là trong ngành thời trang thì chả có gì là bí mật, và chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Ngành này phát triển từ tin đồn. Và đến một lúc nào đó, việc tiếp nhận thực sự là quan trọng hơn thực tế thế nào. Chừng nào ngành thời trang còn để tâm, Victory sẽ “hot” trở lại. Đầu tiên là một câu chuyện trên tờ *Women’s Wear Daily*, về dòng sản phẩm phụ trang của cô - dù và bốt đi mưa - đã thành công thế nào. Rồi show diễn của cô đã thành công, dường như mở ra một hướng hoàn toàn mới mẻ cho mùa thu. Và ngay sau đó, là hàng loạt gặp gỡ với B et C, do Muffie Williams sắp xếp. Cám ơn Chúa về Muffie! Và đặc biệt là Nico! Không có nhiều người để ta có thể bàn thảo việc kiếm được hàng triệu đô, và Lyne thì chẳng có ích lợi gì. “Anh ghét cái bọn ếch chết tiệt đó!” ông liên tục càu nhàu.

“Nghe chẳng giúp ích gì cho em mấy nhỉ,” cô đáp lại.

“Ừ, em phải tự quyết định thôi, bé con ạ.”

“Em ý thức được chuyện đó.”

“Trong những tình huống như thế này, cậu phải nhận được đề nghị trước đã, rồi mới quyết định,” Nico đã bình thản nói. Và Victory nhớ ra việc rằng khi liên quan đến những chuyện quan trọng trong cuộc đời, như tình dục và công việc, thì chỉ có bạn gái của ta mới hiểu được.

Taxi dừng lại trước tòa nhà sáng sủa B et C, trông như một lâu đài cổ tích trong tuyết. Victory ra khỏi xe, cầm theo tập portfolio đầy những bản vẽ thiết kế cho hai mùa tiếp theo. Các lãnh đạo muốn xem vài khả năng cho các mùa tới. Và cô đã làm việc như trâu để hoàn thành trong vài tuần qua. Trong lúc đó vẫn phải bay đi Paris và làm các công việc thường nhật. Cuộc đời có một châm ngôn rằng ta càng trở nên thành công, ta càng phải làm việc chăm chỉ hơn. Và cô đã làm việc mười hai tới mười sáu tiếng một ngày, bảy ngày một tuần. Nhưng nếu B et C đưa ra lời đề nghị mua và cô chấp nhận, cuộc đời cô sẽ dễ dàng hơn. Cô sẽ có nhiều nhân viên hơn, và sẽ không phải lo xoay vòng vốn để trang trải cho chi phí sản xuất. Và như vậy, với những đơn đặt hàng lớn mua bộ sưu tập mùa thu của các cửa hàng, cô sẽ cần đến từng xu vốn một để trang trải việc sản xuất.

Và nếu không phải liên tục lo lắng chuyện tiền bạc, sẽ thật nhẹ nhõm biết bao! Đó mới là thứ xa xỉ thực sự trong cuộc đời.

Cô đi qua cánh cửa xoay và dừng lại ở bàn bảo vệ. B et C không phải loại tầm thường - bảo vệ mặc đồng phục có dây đeo súng ở bên trong áo khoác. “Xin cho gặp Pierre Berteuil,” cô nói với anh ta tên CEO của công ty. Cô được đưa vào một sảnh nhỏ có ba thang máy. Cô nhấn nút, một cửa mở ra và cô bước vào. Cô đứng vững chãi ở giữa thang máy, ngả đầu ra sau nhìn các tầng mà mình đi qua. Đây có phải là nhà mới của cô không? Cô tự hỏi. Nó thật là vắng vẻ, thanh lịch và lạnh lẽo...

Nhưng dù có chuyện gì xảy ra, mối liên hệ của cô với B et C đã giúp cô rất nhiều. Trợ lý của Pierre Berteuil đã sắp xếp cho cô làm ăn với ba công ty vải lớn nhất ở Ý, những công ty chuyên làm vải cực đắt và đẹp. Họ chỉ xem xét làm việc với những nhà thiết kế có túi tiền nặng nằng. Nói cách khác, những nhà đầu tư có thể đảm bảo việc chi trả cho riêng vải vóc là tới nửa triệu đô! Các súc vải đã được chuyển tới showroom của cô. Và thật là một trải nghiệm khác biệt so với việc lòng

vòng quanh tất cả các cửa hàng ở Première Vision ở Paris. Nó giống như là sự khác biệt giữa việc đánh nhau với những khách hàng khác để giành một suất giảm giá, với đi mua sắm ở cửa hàng hiệu. Và cô đã mải mê các súc vải, ngồi thu lu trong showroom của mình. Cô không ngừng nghĩ rằng đây là lần đầu tiên, cô thực sự đang tiến lên một đẳng cấp lớn.

Cửa thang máy mở ra và cô suýt tí nữa thì va vào chính Pierre Berteuil.

“Xin chào, Victory,” ông ta nồng nhiệt nói, bằng một giọng đặc sệt Pháp. Ông ta nhoài tới hôn chút chút và ướm át lên cả hai má cô, và rồi cầm lấy tay cô, dắt qua một loạt các cửa có khóa. Ông siết nhẹ cánh tay cô như thể ông là bạn trai chứ không phải đối tác làm ăn, mà hành vi này có thể bị coi là khá xúc phạm ở Mỹ, nhưng người Pháp có vẻ như *thân mật* với nhau hơn, ít ra vẻ bề ngoài là thế.

“Cô sẵn sàng cho cuộc gặp mặt lớn này chưa?” ông ta thả thễ.

“Tôi rất nóng lòng,” cô nói.

“Rất phấn khích phải không?” ông vừa nói vừa nhìn Victory như thể ông thấy triển vọng làm ăn với nhau khá là kích thích về mặt tình dục. Và một lần nữa Victory ngạc nhiên vì sự khác biệt giữa doanh nhân người Âu và người Mỹ. Pierre Berteuil là loại đàn ông được gọi là “đẹp trai tàn tệ” khi còn trẻ. Và ở tuổi năm mươi năm, ông vẫn có vẻ là người từng rất hấp dẫn phụ nữ và quyến rũ bất cứ phụ nữ nào mà ông gặp.

“Cô có thích tuyệt mấy ngày nay không?” Pierre hỏi.

“Ồ, tôi chán ngấy lên được,” Victory thành thực nói, nghe giọng cô, dù cả với cô, nhỏ xíu và và kèn kẹt khi so với giọng nói ngọt ngào

mềm mại của Pierre. Cô nghĩ nếu mình mà chuyển đi Paris, cô sẽ phải cải thiện cách nói năng.

Tuy vậy Pierre dường như không để ý. “Còn tôi á? Tôi thích tuyết lắm,” Pierre nói một cách nồng nhiệt. “Nó khiến tôi nghĩ đến việc đi trượt tuyết. Cô biết đấy, người Pháp chúng tôi thích trượt tuyết vô cùng. Cô biết Megève không? Gia đình tôi có một căn nhà gỗ tuyệt đẹp ở đó. Khi ở Pháp, cuối tuần nào chúng tôi cũng tới đó. Nó rất là lớn,” ông giải thích, giang hai tay ra để nhấn mạnh. Có đến vài cái nhà, nếu không chúng tôi giết nhau mất, phải không?” Ông đặt tay lên tim và nhìn lên trần nhà. “Ồ, nhưng mà nó đẹp vô cùng. Lần tới đến Paris, tôi sẽ đưa cô đến đó vào dịp cuối tuần.”

Victory mỉm cười, lờ đi cái ẩn ý tình dục đằng sau lời hứa hẹn này. Pierre quyến rũ đúng kiểu đàn ông Pháp. Ông khiến mọi phụ nữ nghĩ ông thấy họ thật quyến rũ về mặt tình dục và nếu có cơ hội sẽ lên giường với họ ngay. Ấy vậy mà ông vẫn truyền đạt được cái ý này bằng cách nịnh đầm khéo léo chứ không phải là không đứng đắn. Tuy nhiên, đây không phải là nét quyến rũ chính của ông, Victory nghĩ. Đặc điểm hay ho nhất của ông là ông có thể giúp cô giàu.

“Không phải ông đang mời cô ấy tới cái nhà gỗ cũ rích lạnh lẽo của ông ở Megève đấy chứ?” Muffie Williams thì thầm, bước tới đằng sau họ. “Cực kỳ tệ hại. Chả có lò sưởi gì cả.”

“Thế lành mạnh hơn,” Pierre phản đối. Victory cảm thấy một tia khó chịu trong ánh mắt ông khi ông cúi xuống hôn lên cả hai má Muffie. “Đêm thì ấm lắm. Nếu bà... nói sao nhỉ... cuộn mình lại?” Pierre cố tình nói.

Muffie hết nhìn từ Pierre rồi sang Victory và nheo mắt lại. “Cùng đi vào họp nhé?”

Họ bước vào phòng họp có hệ thống bóng điện trên trần tỏa ra thứ

ánh sáng màu xanh rất dễ chịu. Ở giữa là một bàn dài hình chữ nhật bằng kính màu xanh dày. Trên mặt bàn có đặt một cách đều đặn những chậu cây cảnh trong hộp màu đen. Ở một bên bàn là xô đá bằng bạc đựng một chai champagne Dom Perignon. Chuyện này không có gì ngạc nhiên - Pierre luôn bắt đầu các cuộc họp bằng “*un verre du Champagne,*”[6] làm Victory tự hỏi sao ông ta có thể tỉnh táo suốt cả ngày được.

[6] Tiếng Pháp trong nguyên bản: một ly champagne.

Nhưng biết đâu ông ta không tỉnh táo.

Hai người nữa bước vào phòng họp - trưởng bộ phận quảng cáo và bộ phận mua bán và phân phối. Theo sau họ là một phụ nữ trẻ, mặc đồ đen, rót champagne rồi chuyển cho từng người từ một cái khay bằng bạc. Pierre nâng cốc chúc mừng. Màn hình ở bức tường phía xa bắt đầu hoạt động, hiện lên hình ảnh một phụ nữ mặc bộ trang phục do Victory thiết kế trong dòng sản phẩm mùa xuân. Victory há hốc mồm và đặt ly champagne xuống. Ô không, cô đau đớn nghĩ. Sai rồi, sai hết rồi. Người phụ nữ quá gầy và quá ngạo mạn và quá trẻ và trông quá Pháp. Dòng tiêu đề viết: Victory Ford: Hãy Ham muốn,” và cái đó cũng sai nốt.

Trong một giây, một con giện trẻ con chiếm lấy cô và khiến cô muốn đứng bật dậy bước ra khỏi phòng - cái kiểu mà cô đã giện dữ làm khi mới bắt đầu sự nghiệp. Nhưng từ bấy đến nay cô đã trưởng thành, và đây là làm ăn lớn. Làm ăn cực lớn với hàng triệu đô la.

Cô ngồi yên trên ghế nhìn chăm chăm vào hình ảnh đó.

“Nó rất đẹp, đúng không?” Pierre nói.

Mẹ kiếp chứ, cô nghĩ. Chẳng lẽ mọi thứ không đúng đắn được một lần ư? Nhưng thế thì dễ dàng quá. Hình ảnh ấy chỉ là một mẫu quảng

cáo đầy giễu nhại. Nhưng cô nhớ ra rằng nếu họ đưa ra lời đề nghị mua và cô chấp nhận, cô sẽ phải làm việc với đủ loại người có thể nhìn hình ảnh của cô khác với cách cô tưởng tượng ra nó. Và cô sẽ phải rộng mở với tất cả những lời đề nghị kiểu này.

Cô nhấp một ngụm champagne. Mẹo là ngay lúc này cô phải làm cho Pierre nghĩ rằng cô thấy rất thích thú, nhưng phải nhẹ nhàng lái ông ta theo hướng mình muốn. “Vâng, rất chi là thú vị,” cô nói. Tôi thích nó...”

Cô ghét mình khi phải nói dối. Nhưng rồi tình cờ cô nhìn thấy mấy chiếc nhẫn trên tay Muffie. Muffie Williams đang nhìn đắm đắm vào hình ảnh đó, những ngón tay bà nhẹ nhàng ôm lấy ly champagne. Và dưới cái ánh sáng màu xanh nhạt nhẹ nhàng đó, những chiếc nhẫn lấp lánh như những vì sao. Mà có thể có được những chiếc nhẫn như thế, một giọng nói trong đầu nhắc nhở cô. Những chiếc nhẫn như thế, và còn nhiều nhiều nữa. Mà có thể giàu...

Và cô nghe chính mình nói, lúc này còn nhiệt tình hơn gấp bội, “Vâng, Pierre ạ, tôi thích lắm. Tôi thích cực kỳ.”

Một tiếng rưỡi sau, Victory đang nhìn xuống một viên kim cương màu xanh hình hạt lệ sáu carat rất quý hiếm. “Tài sản của một Quý ông,” tờ giấy bên cạnh nó viết. “Ước tính: 1.200.000-1.500.000 đô.”

Quý ông là ai, cô tự hỏi, và tại sao ông ta lại bán viên kim cương của mình? Mà sao ông ta lại có được nó? Và cô tưởng tượng một lão khom già độc thân chưa bao giờ lấy vợ và giờ cần tiền. Có khi lão ta đã giữ viên kim cương này bao năm trời rồi, dùng nó để lừa phụ nữ lên giường. “Đến căn hộ của anh đi,” cô tưởng tượng lão nói. “Anh muốn cho em xem cái này.” Và rồi lão sẽ lấy viên kim cương trong

kết ra. Và phụ nữ sẽ lên giường với lão, nghĩ rằng nếu mình khôn khéo, một ngày nào đó lão sẽ cho họ viên kim cương đó.

Chúa ơi, mình thật mĩa mai! Cô vừa nghĩ vừa xoa trán. Có lẽ câu chuyện lãng mạn hơn nhiều - người đàn ông đã tặng viên kim cương cho vợ và bà qua đời đột ngột, rồi ông giữ nó lại càng lâu càng tốt để tưởng nhớ bà. Cô cố nhìn đi chỗ khác, nhưng viên kim cương cứ lôi kéo cô một cách bí ẩn, và cô không quay đi được. Nó có màu xanh nhạt - màu xanh lơ, cô nghĩ - được một ngọn đèn neon chiếu sáng như loại màu xanh trong phòng họp của công ty B et C.

Ai có thể đủ tiền mua một viên kim cương như thế? Những Lyne Bennett trên thế giới này... và các ngôi sao điện ảnh. Nhưng sao cô lại không nên có viên kim cương đó cơ chứ? Đột nhiên cô nghĩ. Mình muốn viên kim cương đó, cô nghĩ. Ngày nào đó mình sẽ mua nó.

Giờ thì cô rối loạn rồi. Dù cô có thể bỏ ra một triệu đô để mua một viên kim cương thì cô có bỏ không? Không. Thế lãng phí đến kinh tởm. Nhưng thật dễ dàng chỉ trích loại hành vi đó nếu ta không bao giờ có tiền hoặc cơ hội để nuông chiều bản thân. Cô có thể đã nghĩ khác đi nếu cô nhận được hợp đồng và đột nhiên có hàng triệu đô la. Nó có làm cô đổi thay không? Cô sẽ trở thành loại phụ nữ nào?

Khu vực trưng bày của cửa hàng Sotheby's trên tầng bảy thật âm áp, cô cởi áo khoác ra. Nico đến muộn, và thế không giống Nico chút nào. Nico là một phát xít về giờ giấc. Cô luôn tuân thủ thời gian biểu một cách chính xác, bảo rằng đó là cách duy nhất để hoàn thành mọi thứ. Cô buộc mình tránh xa khỏi viên kim cương và bước tới hộp đồ tiếp theo, chứa vài chiếc nhẫn hạt xoàn loại mà Muffie Williams đeo.

“Cô đang tìm thứ gì à, cô Ford?” một phụ nữ hỏi, tiến tới. Cô này mặc áo khoác xám bên ngoài một áo sômi kẻ sọc nâu và trắng. Một biển tên ghi “Cô Smith.”

“Tôi chỉ ngó nghiêng thôi, cảm ơn cô,” Victory nói.

“Chúng tôi có vài món đang giảm giá,” cô Smith nói, khiến Victory nghĩ từ “giảm giá” có lẽ không đúng lắm. “Nếu cô muốn thử món nào, tôi rất vui lòng được phục vụ.”

Victory gật đầu. Được nhân viên ở cửa hàng Sotheby’s nhận ra khiến cô thấy rất hay ho, và đặc biệt là khi được đối xử như thể việc cô có mặt ở đây và có thể mua cho mình thứ gì đó là hoàn toàn tự nhiên. Dù cô có không mua gì đi nữa, Nico nói thật đúng. Có gì đó thật sung sướng khi biết rằng mình là một phụ nữ thành đạt và có thể mua cho chính mình một món nữ trang. Mình đã làm việc vất vả, và giờ mình xứng đáng được nuông chiều bản thân...

Và đột nhiên cô lại thấy phấn khởi.

Cô lo lắng chuyện quái gì chứ? Cô nghĩ, nhìn một chuỗi ngọc trai tự nhiên dài 12 mi-li-mét giá 25.000 đô. Lẽ ra cô nên nhảy chồm lên vì sung sướng. Ngay cả Muffie Williams cũng nói rằng cuộc họp diễn ra rất tốt đẹp, và sau đó Pierre Berteuil đã bắt tay và hôn lên cả hai má cô mà nói, “Giờ chúng ta gặp luật sư thôi nhỉ? Chúng ta sẽ để bọn họ làm cái công việc bẩn thỉu và để cho tay chúng ta sạch sẽ.” Thế chỉ có nghĩa duy nhất một điều: luật sư của Pierre và của cô giờ đang thảo hợp đồng. Và họa có điên thì mới không chấp nhận. Ngoài hàng triệu đô họ sẽ phải trả khi mua công ty và tên tuổi của cô, họ còn đưa ra những thứ mà bản thân cô không đủ khả năng chi trả, như một quỹ quảng cáo khổng lồ lên tới trên một triệu đô một năm. “Mọi người sẽ nhìn nhận cô một cách nghiêm túc hơn nhiều nếu có quảng cáo, phải không nào?” Pierre nói. “Thật đáng buồn nhưng cuộc đời là thế. Chúng ta chơi trò chơi mà.”

“Đó là thứ chúng tôi biết rõ cách chơi ở đây,” Muffie thì thầm. “Chúng tôi biết cách chơi và thắng.”

“Cô sẽ là cục cưng mới trong ngành thời trang, cưng ạ,” Pierre nói, giờ ly champagne lên. Và cô đã cho phép mình trôi theo cái bọt bong bóng khả năng tuyệt vời này. Cô sẽ phải chuyển tới Paris, vì hầu hết những đầu mối làm ăn của họ là ở đó. Và cô sẽ làm việc chặt chẽ với Pierre trong hai năm tới. Nhưng cô sẽ giữ căn hộ của mình ở New York và ở đây một tuần trong một tháng. Ai có thể tưởng tượng nổi cuộc đời cô sẽ hoành tráng tới mức nào chứ?

Paris! Nó phần khích chả kém gì New York, mà còn đẹp hơn - ít nhất là mọi người đều nói vậy. Khi đến đó tuần trước, cô đã ở trong một phòng suite tại Plaza Athénée, phòng có ban công nhỏ trông ra tháp Eiffel. Rồi cô đi bộ trên Tuileries, ngắm hoa tulip. Và cô ăn bánh mì jambon và qua cầu đến Left Bank, tại đây cô vào một quán uống cà phê. Hơi có vẻ sáo cũ, và cô nhận ra một cách buồn bã rằng, cô đang ở trong một giai đoạn của cuộc đời mà ngắm nhìn tháp Eiffel thôi là không đủ với cô nữa. Nhưng rồi còn có những giờ khác khi cô lang thang khắp thành phố bằng taxi và nói thứ tiếng Pháp bồi, chạy trên vỉa hè trong đôi giày cao gót và cái quần rộng cắt theo kiểu con trai mới gắn đầy những đồng xêquin của mình. Cô cứ nghĩ mãi, “Mình sẽ sống ở Paris! Và mình sẽ giàu!”

Chỉ có một điều duy nhất thực sự làm cô bận tâm: hình ảnh mà họ trình chiếu tại cuộc họp hôm nay. Nhưng cô có thể thay đổi chuyện đó. Dĩ nhiên là nó không hoàn hảo. Nghi ngờ luôn là một phần của việc kinh doanh, cũng là một phần không tách rời của quá trình sáng tạo. Vấn đề quan trọng là phải quyết định và theo đuổi nó. Quyết định có thể thay đổi được. Nao núng thì không...

“Một chiếc nhẫn sapphire vàng mười carat bằng bạch kim với kim cương hai carat. Giá 30.000 đô đến 35.000 đô,” tờ giấy viết.

“Xin lỗi,” Victory nói với cô Smith. “Tôi thử cái này được không?”

“Đương nhiên rồi ạ,” cô Smith nói. Cô mở tủ và lấy chiếc nhẫn ra, đặt trên một miếng da màu đen nhỏ.

Victory đeo nhẫn vào tay. Viên đá quá lớn, trông như quả óc chó.

Điện thoại cô đổ chuông. “Cung làm gì đó?” Lyne rủ rì.

“Mua trang sức ở Sotheby’s,” cô nói, thích câu của mình.

“VẬY anh đoán là em đã ký hợp đồng rồi,” ông nói rồi cười khùng khục.

Victory đờ người ra. “Chưa hẳn,” cô nghiêm nghị nói, kéo một sợi len trên áo mình. “Nhưng họ đang thảo hợp đồng. Họ sẽ gửi cho luật sư.”

“VẬY anh vẫn còn thời gian để níu kéo em.”

“Không có đâu,” Victory nói, tự hỏi sao mình vẫn tiếp tục gặp người đàn ông này. Ở ông có gì đó thật khó chịu, nhưng cô không thể buông ông ra được - ít nhất là vẫn chưa. “Ngay khi nhận được hợp đồng, em sẽ ký luôn.”

“Đúng thế. ‘Ngay khi’,” Lyne nói. “Bé con, anh phải nói với em bao nhiêu lần nữa đây? Đừng bao giờ làm ăn với bọn Pháp. Anh thề với em, họ làm ăn kiểu khác lắm đấy.”

“Lyne,” cô thở dài. “Anh chỉ ghen tị thôi!”

Lyne cười phá lên. “À há? Vì cái gì?”

Câu hỏi hay đấy, cô nghĩ. Giờ cô sẽ nói gì đây? Rằng Lyne ghen với Pierre? Thế nghe thật ngớ ngẩn - đàn ông New York như Lyne không bao giờ ghen với một ai. Đặc biệt là với người như Pierre Berteuil, mà theo Lyne là “chỉ được cái mã bề ngoài” chỉ bởi vì ông ta đẹp trai. Cô

cũng không thể nói Lyne ghen với việc cô đang làm ăn lớn - Lyne lúc nào chả làm ăn lớn. “Em không muốn nói chuyện này. Một lần nữa,” cô thờ ơ nói.

“Tại sao?” Lyne nói về trêu chọc. “Vì em biết là anh đúng à?”

“Vì em không muốn chứng minh cho anh thấy là anh sai - một lần nữa,” cô nói.

Im lặng. Lyne có vẻ đang nghiền ngẫm chuyện này. “Anh rất thích khi em chứng minh anh sai. Nhưng anh nghĩ mình không sai khi nói về bọn Pháp!” Rồi ông có điện thoại và dập máy, sau khi hứa sẽ gọi lại cho cô trong vài phút. Cô thờ dãi, nửa ước gì ông đừng gọi. Lyne sẽ làm việc đó hàng giờ liền - liên tục gọi lại cho cô giữa các cú điện thoại làm ăn quan trọng, như thể cô không có việc gì để làm ngoài ngồi không đợi ông gọi lại cho cô...

Cô đưa cái nhẫn lại cho cô Smith và tiếp tục ngó nghiêng, nhìn xuống một đôi hoa tai kim cương cổ. Lyne thật khó chịu, nhưng cuộc nói chuyện của họ khiến cô nhớ lại việc mình nhận được điện thoại của Muffie Williams ngay sau khi cãi nhau với Lyne về việc kiếm tiền. Việc đó mới lộ bịch và thật thỏa mãn làm sao. Cuộc cãi nhau diễn ra trong căn hộ của ông, vài ngày sau buổi trình diễn của cô và cô đã nhận được phản hồi rất tốt. Cô đang cảm thấy rất tự hào, như thể mình có thể đạt được mọi thứ từng mơ ước. Nhưng đột nhiên, bước vào căn nhà lớn của Lyne, cô trở nên khó chịu. Mọi căn phòng trong căn nhà của Lyne đều là một mẫu trang trí thể hiện phong cách thâm mỹ và tiền bạc. Nhưng không chỉ là đồ đạc, hay thảm, hay rèm cửa sổ, mà là hàng loạt những đồ mỹ nghệ và tác phẩm nghệ thuật, cái nào cũng luôn ở đúng chỗ của nó, được phủ bụi, đánh bóng và sáng loáng, để tất cả những gì một vị khách có thể nghĩ đến là hẳn nó phải đắt tiền lắm và phải mất bao thời gian công sức mới sưu tầm được và đặt vào đúng chỗ. Ngay cả nhà của Nico cũng chưa đạt tới tầm tiêu tiết này. Đó là loại tiêu tiết chỉ có thể đạt tới được nhờ hàng triệu, hàng triệu đô

la. Và đột nhiên cô nhận ra dù mình có thành công đến mức nào, có lẽ cô sẽ không bao giờ có được nhiều tiền như Lyne - và thế thật bất công. Cô biết rất nhiều phụ nữ thành công, những người kiếm ra tiền “hẳn hoi”, nhưng không ai giàu có như Lyne Bennett hay George Paxton. Tại sao luôn là đàn ông chứ không phải phụ nữ? Và theo Lyne vào phòng chiếu phim, đột nhiên cô hỏi, “Làm thế nào mà anh kiếm được một triệu đô thế Lyne?”

Dĩ nhiên là Lyne không xem xét câu hỏi này một cách nghiêm túc. Ông nhắc điện thoại lên và quát gọi quản gia mang cho họ hai ly vodka tonic, rồi ngồi xuống ghế sofa bằng lụa màu be hình bán nguyệt. Phòng chiếu phim là căn phòng yêu thích của Lyne trong nhà. Nó nằm ở tầng trên cùng, trông ra Công viên Trung tâm, và nhìn ra phía Đông, ta có thể thấy dòng sông. Căn phòng tạo nên cảm giác Á Đông, với cửa sổ màu nâu đỏ có đường viền rất trang nhã, và gối tựa bằng lụa, những con ngựa và chiến binh đời Đường được xếp trên một cái giá gắn trên tường. Căn phòng mở ra một ban công lớn với những chậu cây cảnh được tưới cẩn thận, và đúng kiểu Á Đông.

“Em hỏi thật tình đây, Lyne ạ,” cô nài nỉ, nhìn ra công viên. Cây cối trụi lá. Cô có thể thấy cái hồ con nơi bọn nhỏ đua tàu điều khiển từ xa vào những ngày đẹp trời. “Em thực sự muốn biết làm cách nào anh làm được thế.”

“Anh làm thế nào, hay là mọi người nói chung?” ông hỏi.

“Nói chung,” cô hỏi.

“Ừ, dễ lắm. Em không làm được đâu.”

“Em không làm được?” Cô nheo mắt lại nhìn ông. “Em không thể làm cái gì? Nói em nghe!” Quản gia mang rượu vào trên một cái khay bằng gỗ sơn mài - cái khay mà Lyne nâng nặc bắt chỉ được sử dụng trong phòng này và duy nhất phòng này mà thôi.

“Làm việc đó,” ông nói, cầm ly lên và làm một ngụm lớn.

“Tại sao lại thế?”

“Bởi vì, Vic ạ,” ông ngạo mạn nói, bắt chéo chân và nhấn một nút bên cạnh bàn cà phê làm nhạc vang lên khắp căn phòng. “Nó như là một câu lạc bộ. Câu lạc bộ những tỷ phú. Em làm việc hết năm này sang năm khác, và đến một lúc nào đó, các tỷ phú khác quyết định cho phép em là thành viên.”

Victory nghĩ về chuyện này một lát, cau mày lại. “Thế sao họ không quyết định cho em làm thành viên?”

“Chuyện không đơn giản như thế,” Lyne vừa nói vừa mỉm cười. “Nó là một câu lạc bộ tư. Không phụ nữ và không thiếu số. Em có thể không thích, nhưng nó là thế.”

“Thế có bất hợp pháp không?”

“Bất hợp pháp thế nào?” Lyne thờ ơ hỏi, ngồi yên tại chỗ. “Nó không phải là một tổ chức chính thức. Chính phủ đâu thể nào quy định chuyện mình chọn bạn bè thế nào.” Ông nhún vai tỏ vẻ khinh thường. “Với những tay này, phụ nữ là người để ta làm tình, không phải người để ta làm ăn cùng.”

“Kinh tởm.”

“Thật à?” ông hỏi, nhướn mày lên. “Mà nó là vậy. Khi nào thì phụ nữ mới hiểu được rằng mình không thể thay đổi cách suy nghĩ của đàn ông nhỉ?” Ông đứng dậy, lắc lắc đá trong ly rượu. “Nói đến chuyện đó...” ông nói về gợi chuyện.

Cô phá lên cười. Nếu ông nghĩ sẽ đưa cô lên giường sau bài diễn văn

nho nhỏ đó thì ông nhầm to rồi. Cô đứng dậy và đi lại chỗ điện thoại, và gọi quản gia mang thêm một lượt vodka tonic nữa.

“Thật tình đây, Lyne ạ,” cô nói. “Nếu em muốn kiếm một tỷ đô thì sao? Em sẽ phải làm như thế nào?”

“Sao em lại muốn kiếm một tỷ đô?” Lyne hỏi, nhướn mày lên thích thú.

“Sao mọi người lại muốn? Sao *anh* lại muốn?” Victory hỏi.

“Bởi vì nó ở đó,” ông nói một cách nồng nhiệt. “Nếu em là đàn ông, đó là thứ tối hậu mà em có thể làm trong đời. Nó như là việc làm vua hay tổng thống vậy. Trừ phi em không cần phải sinh ra đã làm vua và em không cần phải được bầu. Em không phải thuyết phục đủ những kẻ dở hơi như em bầu cho em.”

Victory bật cười. “Nhưng anh thì có, Lyne ạ. Anh vừa tự mình nói còn gì. Anh bảo cách duy nhất để trở thành tỷ phú là được chấp nhận vào câu lạc bộ.”

“Em nói đúng,” ông nói. “Nhưng chúng ta đang nói đến chừng mười người. Nếu em không thuyết phục nổi mười người ủng hộ em, thì em thực sự là một đũa thảm hại.” Ông dừng lại. “Giờ mình lên giường được chưa?”

“Guợm đã,” cô nói, chăm chú nhìn mặt ông. Nếu làm Lyne Bennett thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ? Cô tự hỏi. Vô cùng tự tin vào vị thế của mình trên thế giới này, cảm giác như thể ta có thể có được bất cứ thứ gì mình muốn... được nghĩ thế nào tùy thích, được sống trong một thế giới không ai có quyền đặt giới hạn việc ta có thể làm gì và ta được phép kiếm bao nhiêu tiền...

“Anh yêu,” cô nói, bước qua ông và cố tình ngò xuống một chiếc

tràng kỷ bọc lụa màu đỏ thẫm, “Thế nếu em muốn kiếm... không phải là một tỷ đô - rõ là em chẳng bao giờ được vào câu lạc bộ của anh rồi. Nhưng vài triệu chẳng hạn...”

“Em có gì rồi?” Lyne hỏi, bắt đầu coi cuộc bàn luận này là nghiêm túc. Lyne luôn bị đánh lạc hướng bởi việc nói đến chuyện làm ăn. Và thỉnh thoảng Victory đã sử dụng cách này để ông không cáu bẳn nữa. Nhưng lần này, cô thực sự muốn có được thông tin.

“Anh không bảo rằng nó không thể xảy ra,” ông nói. “Nhưng nó giống như trò chơi cờ tỷ phú vậy, giống hệt như thế. Đó là thứ mà phụ nữ có vẻ không bao giờ hiểu được. Nó là *trò chơi*. Em cần có tài sản mà những đứa khác muốn - và anh không nói về Mediterranean Avenue nhé. Em cần phải có Park Place hoặc Boardwalk... Anh thì lại có thứ đó, em hiểu không? Trong ngành mỹ phẩm, anh làm chủ Park Place.”

“Nhưng trên thực tế anh đâu có làm chủ Belon Cosmetics đâu, Lyne,” cô chỉ ra. “Phải không?”

“Về mặt ngữ nghĩa là thế,” ông nói. “Với tất cả những ý định và mục đích thì anh có đấy. Không phải toàn bộ, nhưng một phần kha khá. Ba mươi phần trăm. Tình cờ đó cũng là lợi tức mang tính chất kiểm soát.”

“Nhưng lúc bắt đầu trò chơi, anh đâu có Park Place,” Victory vừa nói vừa mỉm cười. “Anh tự nhủ: Mình bắt đầu tay trắng. Vì vậy anh mới phải có Mediterranean.”

“Ừ đúng thế,” ông gật đầu nói. “Cách đây mấy chục năm anh bắt đầu làm nghề phân phối, khi anh mới tốt nghiệp đại học ở Boston. Anh phân phối một dòng mỹ phẩm nhỏ mà một bà già chế ra ở trong bếp. Dĩ nhiên bà già đó là Nana Remmenberger và cái kem bôi mặt đó trở thành Remchild Cosmetics...”

Victory gật đầu nhiệt tình. “Nhưng anh không thấy sao Lyne? Em đã có Mediterranean Avenue của mình rồi... Công ty của em, Victory Ford Couture...”

“Không có ý gì nhé, nhưng đó là khoai tây nhỏ, Vic ạ,” ông nói. “Ngành thời trang như kiểu của em, hoạt động như kiểu ngàn cân treo sợi tóc và rất mau chóng phá sản.”

“Nhưng em đã làm ngành này hơn hai mươi năm rồi.”

“Thế á?” ông nói. “Lợi nhuận của em thế nào? Một, hay một trăm ngàn đô một năm?”

“Năm ngoái bọn em kiếm được hai triệu đô.”

Ông nhìn cô với vẻ thích thú mới mẻ. “Thế là đủ để khiến các nhà đầu tư cần môi rồi. Để kiếm được một người như anh đầu tư tiền mặt cho em để em có thể tăng sản xuất và bán thêm nhiều quần áo.” Ông uống nốt ly rượu và đặt cốc xuống bàn như thể giờ ông thực sự chuẩn bị lên giường. “Dĩ nhiên, điều đầu tiên mà anh làm, việc mà bất cứ doanh nhân giỏi nào cũng sẽ làm, là kiếm được một hợp đồng có lợi nhất cho anh và tệ nhất có thể cho em. Nói cách khác, anh sẽ cố làm cho em mất mọi thứ,” ông nói, quàng tay qua vai để đưa cô ra khỏi phòng. “Về cơ bản, anh muốn lấy tên của em và tước đi toàn bộ quyền lực của em. Và lý do không phải là việc em là phụ nữ. Anh sẽ làm y hệt như thế với bất cứ đàn ông nào đến với anh mang theo lời đề nghị như vậy.”

Victory nhìn lên ông và thở dài. Và cô nghĩ, đó chính xác là lý do cô sẽ không bao giờ làm ăn với ông.

Cô lách người ra khỏi vòng tay của ông và dừng lại trước cái thang máy nhỏ đối diện với chiếu nghỉ ở cầu thang dẫn thẳng xuống phòng

ngủ của Lyne. “Nhưng chắc chắn không phải ai cũng tàn khốc như anh, Lyne ạ,” cô nói về trêu chọc. “Sẽ phải có cách để có được nhà đầu tư mà không bị mất đi toàn bộ quyền điều hành của em.”

“Dĩ nhiên là có,” ông nói. “Nếu em có thể khiến người ta nghĩ rằng công ty của em sắp phát đến nơi - khiến họ nghĩ rằng đây là một cơ hội kiếm tiền mà không quá mạo hiểm - và rồi em ra quyết định.”

“Cám ơn anh yêu,” cô nói, nhấn nút thang máy.

“Em không ngủ lại à?” ông nói.

Victory mỉm cười và lắc đầu, nghĩ rằng đó là sự nhượng bộ để tỏ ra lịch lãm của ông - ông gọi việc ở với nhau qua đêm là “ngủ lại” như thể họ là trẻ con. “Không nên,” cô nói về hối lỗi. “Sáng mai em phải bay đi Dallas sớm.”

“Lấy máy bay của anh ấy,” ông nói, thúc giục cô. “Mai chả ai dùng cả. Em sẽ tới đó nhanh hơn. Em sẽ tiết kiệm được ít nhất hai tiếng...”

Lời đề nghị rất hấp dẫn, nhưng cô không muốn có thói quen lợi dụng Lyne vì máy bay riêng của ông - hay vì bất cứ thứ gì khác.

“Xin lỗi,” cô vừa nói vừa lắc đầu. “Em thích tự mình đến đó bằng khả năng của chính mình.”

Trông Lyne như bị sỉ nhục - có lẽ ông khó chịu vì cô không chịu dùng máy bay của ông hơn là do cô không ngủ lại với ông - và rồi ông nói về lạnh lùng, “Tùy em.”

Ông quay gót giày đi như thể cô là nhân viên vừa bị ông sa thải, và bước xuống cầu thang không nói một lời tạm biệt, để cô lại một mình tự đi ra ngoài.

Và sáng hôm sau, khi máy bay đi Dallas bị đình lại hai giờ trên sân băng, trong một giây cô ước giá gì mình đã nhận lời ngủ với Lyne và đi phi cơ riêng của ông. Thế sẽ khiến cuộc đời cô dễ dàng hơn rất nhiều. Tại sao cô lại phải ngồi ở sân bay không có gì để ăn uống, số phận của cô nằm trong tay sự sắp xếp tồi tệ của những kẻ khác, trong khi cô không buộc phải thế? Nhưng lời đề nghị của Lyne chỉ làm cuộc đời cô dễ chịu hơn trong một thời gian, cô nghiêm khắc tự nhắc mình. Cô biết việc quen với kiểu sống của Lyne thì dễ dàng như thế nào, và quen với việc nghĩ rằng mình đặc biệt và không thể sống kiểu khác. Và từ đó, sẽ là một sự trượt dốc. Không chỉ bởi vì cách sống đó có thể bị tước đi trong một giây, mà vì ta thấy mình có thể sẵn sàng làm gì để giữ được cách sống đó - như thể ưu tiên đàn ông chứ không phải công việc của mình.

Dĩ nhiên, đó có lẽ là thứ Lyne thích ở cô - việc cô không chịu đặt ông lên trước công việc của mình. Một lần nữa, sau buổi tối cô từ chối không dùng máy bay của ông, cô đã tin rằng mình sẽ không nghe thấy tin tức gì của ông nữa. Nhưng Lyne như một cục đá mài, cô không thể nào làm ông lay chuyển. Dường như ông không nhớ chút nào những giây phút khó chịu giữa họ - hoặc là thế, hoặc là chúng không ảnh hưởng gì đến ông. Dù thế nào thì hai ngày sau ông đã gọi lại như thể mọi chuyện đều ổn, và mời cô tới nhà ông ở Bahamas vào dịp cuối tuần. Cô *mệt* chết được, và nghĩ được đi xa một vài ngày thì thật tuyệt. Và cô quyết định chấp nhận lời mời đi nghỉ cuối tuần của ông...

Haha! “Đi nghỉ cuối tuần” là lời nói cường điệu nhất của năm, giờ cô nhớ lại, ra hiệu cho cô Smith cho cô xem đôi khuyên tai kim cương. Ngôi nhà riêng của Lyne trên Harbour Island tuyệt đẹp, dĩ nhiên là thế, mà Lyne rất thô lỗ nói rằng, với “những nhân viên vừa hot vừa lạnh lùng.” Susan Arrow và Walter, chồng bà, cũng đến. Và chiều thứ Sáu, lúc năm giờ, bốn người họ lên chiếc SUV của Lyne ra Teterboro Airport. Tại đây họ sẽ lên chiếc Learjet của Lyne bay đi Bahamas. Victory đã bị choáng khi vào xe và phát hiện ra trợ lý của Lyne, Ellen,

cũng đi cùng. Đây lẽ ra nên là một lời cảnh báo. Việc Lyne không chịu cho Ellen nghỉ hai ngày vì ông không muốn phải tự mình sắp xếp mọi việc trong kỳ nghỉ cuối tuần không phải là một dấu hiệu tốt.

“Nếu cô làm việc cho tôi, thì đó là công việc hai mươi tư giờ một ngày, bảy ngày một tuần. Đúng không Ellen?” Lyne nói trong xe trên đường ra sân bay.

“Đúng thế, Lyne ạ, chúng ta luôn làm việc,” Ellen nhã nhặn nói.

Lyne mỉm cười, trông như thể một ông bố rất tự hào. “Tôi luôn nói gì về cô, Ellen nhỉ?”

Ellen nhìn vào mắt Victory. “Rằng tôi như một bà vợ, nhưng tốt hơn.”

“Đúng thế,” ông thốt lên. “Và em có muốn biết tại sao không?” ông hỏi Victory.

“Có chứ,” Victory nói, bắt đầu bắn khoăn không biết kỳ nghỉ cuối tuần này có phải là một sai lầm tệ hại không.

“Bởi vì cô ấy không bao giờ có thể đòi anh tiền trợ cấp hôn nhân.”

Ellen liếc nhìn Victory.

“Anh luôn bảo với Ellen rằng anh sẽ đối xử tử tế với cô ấy nếu không chồng cô ấy sẽ đập anh tơi bời,” Lyne nói, siết chặt tay Victory để đảm bảo cô chú ý lắng nghe. “Anh ta là cảnh sát.”

“Anh ấy chỉ bắt ông thôi,” Ellen nói, chỉnh lại lời của ông. “Và tên anh ấy là Bill. Lyne chẳng bao giờ nhớ tên anh ấy cả,” cô nói với Victory. Victory gật đầu về thấu hiểu. Trong vài tháng cô hẹn hò với Lyne, cô và Ellen đã trở nên khá thân thiết. Ellen giải thích Lyne thật

sự rất khó chịu. Nhưng cô chịu đựng ông vì ông rất nhân hậu. Khoản lương khổng lồ mà ông trả cho cô cho phép cô gửi hai đứa con nhỏ đi học trường tư. Nghĩ rằng một ngày nào đó chúng có thể giàu có. Giống như Lyne.

“Đó là lý do tôi trả cho cô 250.000 một năm,” Lyne nói. “Đề tôi không phải nhớ tên tiếc gì cả.”

“Tuy nhiên ông ấy nhớ tên tất cả những ai quan trọng,” Ellen chỉ ra.

“Chẳng phải đàn ông tuyệt vời ư?” Susan Arrow thở dài một lúc sau khi họ lên chiếc Learjet. “Đó là thứ phụ nữ không nên quên. Cô có tưởng tượng nổi thế giới sẽ nhảm chán thế nào nếu không có đàn ông không? Thành thực mà nói, tôi không biết sẽ phải làm gì nếu không có tình yêu Walter của mình.”

Vào lúc đó, “tình yêu Walter,” ít ra phải sáu mươi tuổi đầu, đang bàn luận sôi nổi với Lyne về lợi và hại của phương pháp phẫu thuật chúng thoát vị mới nhất.

“Cánh phụ nữ đang nói chuyện gì thế?” Lyne hỏi, quay người sang vỗ lên đầu Victory.

“Chuyện cánh đàn ông các anh tuyệt vời thế nào,” Victory nói.

“Tôi thì biết mình tuyệt vời rồi, còn Lyne thì tôi không chắc,” Walter nói đùa.

“Em biết người ta nói gì không: Tất cả đàn ông đều đều cáng, còn tất cả đàn bà thì điên rồ,” Lyne đùa cợt.

“Lyne, hoàn toàn không đúng chút nào,” Victory phản đối. “Hầu hết phụ nữ *không* điên, cho đến khi vài người làm họ loạn trí. Hay nói cách khác, trừ Walter, em đồng ý với anh về phần đều cáng.”

Lyne mỉm cười và huých vào sườn Walter. “Tôi yêu cô này vì thế đấy. Cô ấy luôn bật lại rất thông minh.”

“Và em sẽ luôn như thế,” Victory nói.

“Tôi thích một phụ nữ luôn tự chủ,” Walter nói. “Như Susan vậy. Bà ấy luôn là chính mình.”

“Mặc dù có người đã bảo bà ấy là con mụ xấu xa,” Lyne trêu chọc nói.

“Lyne Bennett, tôi không xấu xa được bằng nửa ông đâu nhé,” Susan cự lại. “Vậy ông thế nào?”

“Ừ, tôi thoát được bởi vì tôi là đàn ông,” Lyne thản nhiên nói. Ông mở giấy tờ ra. Mình đang làm cái quái gì ở đây thế nhỉ? Victory nghĩ.

Ngay khi họ đến ngôi nhà, Ellen phát “Lịch trình.” Nó viết như sau:

Thứ Sáu

7:30 ăn tối

9:00 xem phim

11:00 tắt đèn!

Thứ Bảy

7:30-8h30 ăn sáng trong phòng mặt trời

8:45 tennis

10:00 đi vòng quanh đảo

12:45 ăn trưa - bể bơi ngoài trời

1:30 đi thuyền

Và cứ thế, các hoạt động nối tiếp nhau cho đến khi họ ra sân bay đi về lúc năm giờ chiều Chủ nhật. “Tôi rất mừng khi thấy anh tăng hoạt động lên mười lăm phút,” Walter khô khan nhận xét.

“Tôi chỉ muốn biết một điều thôi,” Victory nói. “Theo lịch thì khi nào chúng ta vào phòng tắm? Có phòng tắm nào mà chúng ta nên sử dụng một cách đặc biệt không?”

Susan và Walter thấy câu nói này cực kỳ hài hước. Lyne thì không.

Tất cả mọi chuyện lại quay lại vào sáng Chủ nhật, khi Victory thấy mình, một lần nữa, ngồi trên ghế trong đình tạ xem tennis, ngắm Lyne chơi một trận tennis với một tay nhà nghề địa phương, vì hôm trước đã quyết định rằng cả cô, Walter, và Susan đều không đủ trình đấu với ông. Kiểu gì đó, Susan và Walter đã xoay xở né được hoạt động này, và lên đi dạo ở bờ biển (hoặc có lẽ là nằm dài ra trong phòng họ). Nhưng Lyne khăng khăng đòi Victory phải xem ông đấu, như một cô bạn gái thực thụ. Cô nghĩ mình sẽ hét toáng lên vì buồn chán mất. Cô biết có những phụ nữ tuyệt đối hài lòng, thậm chí phấn khích, khi xem bạn trai tỷ phú của mình chơi tennis, nhưng cô không phải là một trong số họ.

Cô đang làm cái quái gì ở đây vậy? Cô tự hỏi, đến lần thứ một triệu.

Cô đứng dậy và đi lại chỗ điện thoại, nhấn nút gọi “người giữ cửa.” Chỉ mình Lyne Bennett có người giữ cửa ở nhà riêng tại Bahamas, cô khó chịu nghĩ.

“Vâng thưa bà?” một giọng đàn ông lịch sự hỏi.

“Tôi rất xin lỗi làm phiền anh, nhưng anh có cây bút nào không?”
Victory hỏi.

“Dĩ nhiên là có ạ. Tôi mang tới ngay.”

Victory ngồi xuống lại. Lyne thực ra chẳng phải tay chơi tennis cừ khôi gì. Nhưng như hầu hết đàn ông, ta không thể nói với ông điều đó. Ông cố đập quả bóng mạnh đến nỗi quả nào cũng bay qua hàng rào. Tuy nhiên chuyện này chẳng phải vấn đề gì, vì Lyne có tới hai thằng nhỏ nhặt bóng.

“Đây thưa bà,” người đàn ông mỉm cười nói, chìa cây bút bạc ra cho cô. “Cái này có được không ạ?”

“Tuyệt lắm, cảm ơn anh,” Victory nói, nghĩ rằng một chiếc bút Bic là được rồi. Nhưng bút Bic không đủ tốt cho Lyne Bennett...

Cô lấy tờ “Lịch trình” mà cô, Susan và Walter đã mang theo người khi đi khắp mọi nơi, mở ra xem càng nhiều càng tốt, để chọc giận Lyne. Cô lật nó lại và viết lên mặt sau:

“Mười điều mình sẽ làm khác đi nếu mình là tỷ phú chứ không phải Lyne...”

Cô dừng lại một lúc. Bắt đầu từ đâu nhỉ?

“Số một,” cô biết. “Không để người giúp việc đeo găng tay trắng. Thế rất đáng sợ, và không tôn trọng với người giúp việc.

“Số hai: Không lên lịch trình và buộc khách phải tuân theo.

“Số ba: Còn về tủ lạnh chất đầy Slim-Fast thì sao? Cái loại dở hơi nào

mà lại nghĩ rằng khách muốn ăn sáng, trưa, và chiều bằng Slim-Fast cơ chứ? Thêm nữa, làm ty phú để làm gì nếu không được ăn đồ ăn thực sự?

“Số bốn: Không bắt khách tắm trước khi được xuống hồ bơi. Nếu lo ngại chuyện khách có sạch sẽ hay không, thì còn mời họ làm cái gì?”

“Số năm: Không vừa ăn trưa vừa nói chuyện điện thoại làm ăn, đặc biệt khi ta buộc khách phải ăn trưa với đại lý bất động sản địa phương.”

“Số sáu: Không cố giết khách.”

Cô dừng lại, rồi gạch chân từ “giết,” nhớ đến sự kiện “bơi thuyền” hôm qua. Thuyền sụp thì đúng hơn. Lyne không chỉ khẳng khẳng đòi khoe thuyền của mình, mà còn đích thân lái cơ. Và rồi cô đua với một chiếc thuyền đánh cá nhỏ địa phương. Sau đó, Susan thề sẽ không bao giờ quay lại hòn đảo này nữa.

Victory nhìn lên Lyne, ông đang đứng ở giữa sân, cầm chặt quả bóng. Mặt ông đỏ bừng bừng - trông ông như thể sắp sửa bị trụ tim đến nơi. “Quả bóng này chết rồi!” ông hét lên.

“Cháu xin lỗi, thưa ông,” thằng bé nhặt bóng nói. “Cháu vừa mở một hộp mới...”

“Thế thì mở hộp nữa!” Ông ném quả bóng xuống, nó nảy lên qua lưới.

“Số bảy,” Victory viết. “Cố cư xử như một con người bình thường. Dù mình có không phải thế thật.”

Và đúng lúc đó thì di động của cô đổ chuông. Cô nhìn nó, thầm cầu mong là Nico hoặc Wendy.

“Victory à?” Muffie Williams hỏi bằng giọng thì thào. “Cô đang ở đâu thế?”

“Tôi đang ở Bahamas... với Lyne,” Victory nói. Có gì đó trong giọng của Muffie đột nhiên khiến cô cảm thấy có tội vì đã bỏ đi nghỉ.

“Sáng mai cô bay sang Paris để họp có được không? Với B et C,” Muffie nói.

Victory liếc nhìn Lyne. Ông không có mặt trên sân nữa - một quả bóng ông đập đã làm vỡ một cái tổ ong. Và giờ ông đang khua vợt loạn xạ trên sân vừa gào vừa chạy trên bãi cỏ. Theo sau là tay chơi tennis nhà nghề và hai thằng nhỏ nhặt bóng.

“Không có vấn đề gì, Muffie ạ,” cô nói vào điện thoại. “Tôi đi luôn đây.”

Lyne giận điên cuồng.

“Anh không đồng ý rút ngắn kỳ nghỉ lại,” ông nổi đóa.

“Có ai bắt anh làm thế đâu,” cô vừa nói vừa ném các thứ vào túi xách.

“Nếu họ muốn gặp em đến mức tuyệt vọng như vậy, họ có thể đợi tới thứ Ba.” Có lẽ ông nói đúng, nhưng ông không hiểu cô muốn biến khỏi chỗ này tuyệt vọng đến mức nào.

“Thế họp chuyện gì?”

“Làm sao em biết được?” cô nói.

“Em bỏ trốn đến một cuộc họp ở Paris - bỏ Bahamas vào một sáng Chủ nhật và phá hỏng kỳ nghỉ cuối tuần - bay đêm để tới một cuộc họp mà thậm chí em còn không biết là cái gì ư?”

“Em làm mọi thứ như thế đấy, Lyne ạ,” cô nói.

“Thật ngu xuẩn.”

Cô nhún vai và tiếp tục gói ghém đồ đạc. Điều cô không nói với Lyne là vào giây phút đó, cô muốn dùng bất cứ lý do nào để thoát khỏi ông, lịch trình của ông, và cái kỳ nghỉ cuối tuần “thư giãn” chết tiệt của ông ở Bahamas.

“Anh có muốn biết vấn đề là gì không, Lyne?” cô hỏi. “Anh sợ sự thân mật đến nỗi anh phải lên lịch trình từng phút một cho đời mình. Anh thậm chí không thể ngồi xuống mà nói chuyện như một người bình thường.”

“*Anh* sợ sự thân mật á?” ông hỏi, phát điên lên. “Em mới chính là người bỏ đi tới một cuộc họp ngu xuẩn nào đó ở Paris.”

Giờ thì tới phiên cô nổi đóa lên. Cô quay sang ông, mặt đỏ bừng và tim đập thình thịch trong lồng ngực. “Nó không phải là ‘một cuộc họp ngu xuẩn’, được chứ? Nó là công việc *của em*. Em không kiếm được một triệu đô một năm không có nghĩa là công việc *của em* không quan trọng bằng công việc *của anh*.” Và cô hét lên câu cuối cùng to đến nỗi cổ họng cô thít lại phản đối.

“Chúa ơi!” ông ngạc nhiên nói. “Bình tĩnh đi, bé con. Lấy máy bay của anh đi JFK nếu em cần. Chỉ là một chuyến bay bốn tiếng thôi. Nếu em đi bây giờ, ta vẫn có thể bay lúc năm giờ...”

Cô điên tiết nghĩ, lại cái lịch trình *của ông ta*. “Anh không hiểu à?” cô hỏi, ném một cái quần xuống sàn trong cơn giận dữ. Đây là cử chỉ phóng đại nhưng hầu như chả có tác động gì cả, đặc biệt là khi cái quần chỉ rơi xuống sàn và nằm đó, như một miếng giấy bị vứt đi. “Em không cần máy bay của anh...”

“Tùy em.” Ông nhún vai và bước ra khỏi phòng. Cái kiểu ông luôn làm khi mọi thứ không theo ý ông.

Khi taxi tới chở cô ra phi trường nhỏ xíu, ông đã chuyển sang hoạt động tiếp theo của ông - lặn. Và một lần nữa, đứng trên sân băng dưới mặt trời, đợi chiếc máy bay năm chỗ ngồi mà cô đã xoay xở thuê được tới Islip Airport ở Long Island, cô ước giá gì mình nhận lời mời của Lyne. Nhưng cô không làm thế được. Giá thuê máy bay mất 3.000 đô, và rồi mất thêm 200 đô tiền taxi tới JFK, đưa cô đến nơi vừa kịp lúc để bắt chuyến bay lúc sáu giờ tối đi Paris, giá vé 3.000 đô nữa. Tổng cộng, cuộc họp ở Paris ngốn mất của cô gần 8.000 đô, nhưng nó đáng phải thế, đặc biệt là sau khi quay lại, gặp lại Lyne ở nhà hàng Michael's cô đã nói một cách thản nhiên, “Có vẻ như B et C đang chuẩn bị đầu tư một khoản lớn mua công ty của em,” và ông gần như bị sặc khi đang ăn miếng thịt cừu...

Ký ức đó làm cô mỉm cười, và ngả người tới trước nhìn vào trong gương tại khu vực trưng bày đồ nữ trang của cửa hàng Sotheby. Cô quay đầu bên này bên kia, thích thú khi đôi hoa tai bắt trúng ánh sáng sáng chói lên. Có lẽ cô nên mua cho mình một thứ gì đó để ăn mừng. Có lẽ là cái này...

Điện thoại cô đổ chuông. “VẬY,” Lyne nói, như thể nói tiếp đoạn ông dừng lại cách đây vài phút, “tối nay anh kẹt ở Washington rồi. Sao em không lên máy bay tới đây ăn tối nhỉ?”

Cô thở dài. “Lyne, em bận mà.”

“Làm cái gì?”

“Sống đời em.”

“Vậy là em sẽ không tới Washington ăn tối.”

“Không.”

“Được thôi. Tạm biệt,” ông nói và đập máy.

Đột nhiên Nico xuất hiện, ướt sũng, thở không ra hơi, hai má đỏ bừng như thể vừa chạy xong. “Tớ xin lỗi đến muộn,” cô nói. “Tớ có việc...”

“Không sao đâu. Tớ cũng chỉ đang ngó nghiêng,” Victory nói.

“Lyne à?” Nico hỏi, thấy chiếc di động vẫn còn ở trong tay Victory và vẻ mặt khó chịu của cô.

Victory nhún vai và đảo mắt. “Ông ấy muốn tớ bay xuống Washington tối nay ăn tối với ông ấy. Tớ bảo không. Tớ nghĩ thế giống như gái làm tiền ấy. Cậu thấy thế không, bay máy bay riêng của một gã nào đó chỉ để tới ăn tối với gã?”

“Thế à?” Nico hỏi. “Tớ chả biết nữa. Tớ thích đôi hoa tai này.”

“Hai mươi hai nghìn đô đấy,” Victory thì thầm, và chìa đôi hoa tai lại cho cô Smith.

Họ quay lại tủ đựng viên kim cương xanh, tài sản của một quý ông. “Tớ sẽ thử cái đó,” đột nhiên Nico nói.

“Nhưng cậu đâu có đủ tiền...”

“Cậu chả biết được đâu, Vic ạ. Biết đâu một ngày nào đó có thì sao,” cô tự tin nói. Cô cởi chiếc áo khoác lông và cô Smith bước tới mở tủ.

“Nó rất đẹp, đúng không?” cô Smith nói, lấy viên kim cương ra khỏi bệ. Cô ta cầm nó lên, lũng lảng trên một sợi dây bằng bạch kim tuyệt đẹp. “Cô định mua nó cho mình à?” cô kia hỏi. “Hay là mua làm quà? Từ chồng cô, chẳng hạn...?”

“Chúa ơi, không,” Nico vội nói. Rồi cô đỏ mặt. “Chồng tôi không bao giờ...”

Victory chăm chú nhìn. Cô đã quen Nico bao năm nay, nhưng không hề biết là bạn mình lại thích nữ trang đến vậy. Nhưng cô nghĩ mình luôn biết những thứ mới mẻ về bạn bè mình hàng ngày.

“Chồng tôi không quan tâm tới... trang sức,” Nico nói, cầm tóc phía sau lên để cô Smith có thể đeo sợi dây có viên kim cương lên cổ cô.

“Ngày nay là như thế nhỉ?” cô Smith đồng ý. “Càng ngày chúng tôi càng gặp nhiều phụ nữ tự mua nữ trang cho mình. Nhưng thế tốt hơn. Ít nhất ta có thể có được thứ mình muốn...”

“Chính xác,” Nico nói. Cô quay người để ngắm mình trong gương.

Viên kim cương nổi bật trên làn da trắng trẻo của Nico. Thật là đáng tiếc, đột nhiên Victory nghĩ, khi họ không thể giàu hơn, bởi vì viên kim cương đó *chính là* Nico - đẹp đẽ và lạnh lùng và đầy quyền lực như cô. Viên kim cương đó thuộc về Nico, Victory nghĩ. Thật là tệ khi không có cách nào để có được nó.

Nhưng đeo viên kim cương, dù chỉ trong một phút, dường như đã làm Nico bình thường trở lại. Bởi vì phút tiếp theo, cô nhào người tới thì thào bằng cái giọng thảo nhiên của mình, “Nhân tiện. Tôi đang ngoại tình.”

10

Điện thoại đổ chuông từ một nơi rất xa, có lẽ là từ một đất nước khác.

Ít nhất trong giấc mơ của Wendy nghe có vẻ như vậy. Rồi cô nhận ra rằng không phải mơ mộng gì, và thực ra điện thoại đang réo cạnh đầu cô. Tuy vậy, nó nghe không giống điện thoại ở nhà. Và khi mở mắt ra nhìn quanh căn phòng trắng nhỏ xíu, cô nhớ ra mình đang không ở nhà.

Cô ở phòng suite của tập đoàn Parador tại khách sạn Mercer.

Cô cảm thấy tội lỗi vì tội ác khủng khiếp mà mình chưa phạm phải, nhưng mọi người thì dường như lại nghĩ là cô phạm rồi. Và rồi những sự kiện tệ hại đêm hôm trước bắt đầu vụt lại trong trí nhớ cô: Shane đang cố ly dị cô...

Ôi trời ơi! Điện thoại. Có lẽ là Shane đang gọi bảo với cô rằng anh đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

Cô với lấy ống nghe, cầm bằng cả hai tay. “Alô?” Giọng cô rít lên.

“Wendy Healy à?” một giọng đàn ông nghe đúng kiểu cách văn phòng nói. Đột nhiên cô nhận ra không phải Shane gọi. Cô liếc nhìn đồng hồ. Nó chỉ 5:02 sáng, chữ số trên đồng hồ chắc cũng đỏ hết như mắt cô.

“Vâng?”

“Tôi là Roger Pomfret gọi từ ủy ban Acedemy Awards. Xin chúc mừng cô. *The Spotted Pig* đã được đề cử sáu giải Oscar.”

“Cám ơn rất nhiều,” cô càu nhàu nói và gác máy.

Trời oiiiiiii. Cô đã hoàn toàn quên khuấy đi mất. Hôm nay là ngày đề cử giải Oscar. Và để làm cho nó thực sự quan trọng, họ gọi cho mình vào lúc năm giờ sáng.

Cô ngả người xuống gối. Cô cảm thấy như thế nào về chuyện này? Cô giơ tay lên che mắt. Mình không thực sự quan tâm, cô nghĩ. Mẹ kiếp.

Cô ngồi dậy và bật đèn lên. Trong vài phút nữa thôi, di động của cô sẽ bắt đầu đổ chuông. Và rồi cô sẽ phải tỏ ra phấn khích và vui mừng. Chính xác là về cái gì cô cũng chẳng biết nữa. Cô gác máy không nói chuyện với Roger Pomfret trước khi ông ta kịp nói cho cô về việc họ đã được đề cử những giải gì. Mà thực ra chuyện đó cũng chẳng làm nên khác biệt gì.

Brrrrrp. Di động của cô rung lên trên chiếc ghế mà cô đã vút nó xuống lúc một giờ sáng. Cô phải nghe máy và cô phải cư xử bình thường. Phòng ngủ nhỏ xíu - chỉ chừng mười hai mét vuông - cái ghế chỉ cách đó một mét. Cô cố với tay lấy cái điện thoại để không phải ra khỏi giường, nhưng loại ga ở khách sạn xa xỉ này rất trơn. Nó làm cô ngã ụch xuống sàn, đầu gối đập xuống.

Ói. Mẹ kiếp! “Alô?”

“Xin chúc mừng!” Jenny Cadine nói.

“Chúc mừng cô,” Wendy nói, nghĩ rằng Jenny đã được đề cử giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất.

“Thật là phấn khởi nhỉ? Tôi phấn khởi quá.”

“Cô xứng đáng lắm. Cô đã diễn rất tuyệt.”

“Mà nó là phim hài lãng mạn nữa chứ,” Jenny nói tiếp. “Thường thì mình đâu có được đề cử cho những phim kiểu này...”

Jenny, Wendy muốn nói, cô ngậm miệng lại được không? Dù sao thì có khi cô chẳng thắng đâu. “Tôi biết,” cô nói lớn. “Thật sự là tuyệt vời.” Cô ngồi xuống một bên giường và chống tay lên trán. Có lẽ đêm qua cô đã ngủ được một tiếng. Sự mệt mỏi, cộng với stress, khiến cô buồn nôn ghê gớm. “Xin chúc mừng một lần nữa,” cô nói, cố kết thúc cuộc điện thoại.

“Chị đang ở nhà à? Chị nói với Shane chưa?”

“Tôi đang ở Mercer,” cô lưỡng lự nói, mong muốn được kể lại cái tin khủng khiếp chiếm trọn lấy lương tri của cô và khiến cô ngậm miệng lại. Mẹ nó chứ, cô nghĩ, sao cô không nói dối và giả vờ như mọi thứ vẫn bình thường? “Trong căn hộ bị rỉ nước...”

“Tôi thích khách sạn Mercer lắm,” Jenny nói. “Cho tôi gửi lời hỏi thăm tới mọi người nhé. Và xin chúc mừng một lần nữa.”

“Cũng xin chúc mừng cô.”

Jenny gác máy và điện thoại của Wendy lại đổ chuông. Là đạo diễn, chắc là họ cũng được đề cử cho Bộ phim xuất sắc nhất.

Cô nhận thêm vài cú điện thoại, và khi nhìn đồng hồ, nó chỉ 5 giờ 45.

Giờ mà gọi cho Shane có sớm quá không? Có lẽ thế, nhưng cô không quan tâm. Cô sẽ đánh thức anh dậy. Để cho anh phải chịu đựng khổ sở hết như cô. Sao anh lại được phép ngủ trong khi cô thì không được? Hơn nữa, sau ba tiếng nằm trên giường khổ sở vì tình cảnh của mình, cô quyết định tốt nhất là giả vờ mọi thứ đều bình thường - và rồi có lẽ

nó sẽ bình thường. Và nếu mọi thứ bình thường, điều đầu tiên cô sẽ làm là gọi cho Shane báo tin tốt lành.

“Sao?” anh rên rỉ vào điện thoại.

“Em chỉ muốn anh biết là,” cô nói, bằng cái giọng đầy phần khích giả vờ. “Chúng ta được đề cử sáu giải Oscar. Cho *The Spotted Pig*.”

“Hay quá. Cho em,” Shane nói. Nghe có vẻ như anh đang cố vui cho cô. Nhưng cô đoán nếu có thể thật, thì chỉ bởi vì anh nghĩ thế sẽ làm cô dịu xuống. Nếu anh nghĩ cô sẽ không lên tiếng cãi nhau, thì anh sẽ bị ngạc nhiên đấy. “Và chính xác thì khi nào anh về nhà?” cô hỏi.

“Anh bảo với em rồi,” anh mệt mỏi nói. “Có lẽ chừng bảy hay tám giờ.”

Thế muộn quá, cô muốn hét lên. Chloe cần phải đi ngủ lúc bảy giờ... “Em sẽ gặp anh trước cửa căn hộ,” cô nói.

“Anh sẽ không làm thế,” anh nói về cảnh báo.

“Đừng có nói với em rằng em có thể và không thể làm gì, Shane Healy,” cô hét, đột nhiên nổi đóa. “Anh không có quyền ngăn em gặp con.” Có thứ gì đó trong đầu cô, có lẽ là mạch máu, nổ bùm, và mắt cô đau nhói.

“Không phải thế...” Shane lên tiếng, nhưng cô cắt lời anh. “Em không biết ai khuyên anh hay họ bảo gì với anh, nhưng họ đang phạm một sai lầm lớn. Em sẽ kiện chết cha anh để anh không bao giờ được gặp bọn trẻ nữa. Không bao giờ...”

Shane dập máy lúc nào đó trong lúc cô đang gào thét. Cô đờ đẫn nhìn điện thoại. Chuông cửa reo.

“Ai đấy?” cô hỏi, bước qua phòng khách nhỏ tới cửa.

“Phục vụ phòng đây.”

“Tôi không gọi phục vụ phòng.”

“Wendy Healy?”

“Vâng?”

“Phục vụ phòng đây. Tôi chỉ bỏ cái này vào trong cửa thôi.”

Để tôi yên! Cô mở cửa ra.

Một thanh niên điển trai đến mức ta phải để ý, cô bực tức nghĩ, có lẽ làm việc ở khách sạn này vì anh ta muốn thành diễn viên và nghĩ đây là nơi tốt để tạo các mối liên hệ. Anh ta đang đứng ngoài cửa, cầm một cái khay trên đó là một cái xô đá đựng một chai champagne. Cô nhìn thấy nhãn hiệu màu xanh lục trên nút chai đó là chai Dom Perignon.

“Tôi nên đặt cái này ở đâu đây?” anh ta dịu dàng nói.

Cô khốn khổ nhìn quanh phòng. Chẳng lẽ anh ta không biết bây giờ mới là sáu giờ sáng ư? “Tôi không biết. Thôi để lên bàn cà phê đi.” Rồi anh ta trịnh trọng dịch cái bình hoa nhỏ sang cái bàn nhỏ cạnh sofa. Anh ta có thể chậm chạp hơn nữa không nhỉ? Cô tự hỏi. Anh ta đặt xô đá xuống bàn thủy tinh, đẩy chồng tài liệu sang một bên.

Ôi Chúa ơi, cô nghĩ. Cô bước tới một bước và cầm lấy tài liệu nhét vào túi áo ngủ.

“Có tấm thiệp,” anh ta nói vẻ quan tâm, chìa cho cô một phong bì trắng nhỏ nằm trên khay.

“Cám ơn,” cô lạnh lùng nói, liếc nhìn anh ta.

Anh ta bắt đầu xếp khăn trắng quanh cổ chai rượu. “Tôi có nên mở ra cho chị không?”

“Mới sáu giờ sáng mà.”

“Chẳng biết được đâu,” anh ta nói, không hiểu được ẩn ý. “Ý tôi là, hôm nay là một ngày đặc biệt. Chị có thể muốn say xỉn. Nếu là tôi thì tôi muốn đấy.”

Tôi chắc là anh muốn rồi, cô nghĩ, nhìn anh ta từ đầu tới chân. “Tôi không uống,” cô nói sắc lạnh. New York là thế đấy. Ai cũng quá thân mật và suồng sã, đặc biệt ở một nơi như Mercer, mà về cơ bản hầu hết thời gian là một bữa tiệc lớn. “Xin mời,” cô nói, nhìn ra cửa.

“Tôi chỉ muốn nói rằng tôi biết chị là ai và tôi thích phim của chị,” anh ta thốt ra. “Và chúc mừng chị được đề cử...”

“Cám ơn,” cô nói, làm bậm vài lời lịch sự cuối cùng. Cô mở cửa ra.

“Giờ xin tạm biệt,” tay thanh niên nói.

“Tạm biệt.” Cô đóng sầm cửa lại sau khi anh ta đi ra. Sao những chuyện thế này luôn xảy ra trong đời? Khi mọi thứ trong đời tụt tành hết thì đột nhiên sự nghiệp lại phát lên dữ dội.

Cô lắc đầu, nén xuống một cơn buồn bã có cảm giác lớn như một làn không khí trống rỗng. Cô mở phong bì ra và đọc cái thiệp bên trong. “Chị Wendy thân yêu,” nó viết. “Chị là ngôi sao. Tôi sẽ không thể làm được nếu không có chị, và yêu chị rất nhiều. Hôn chị, Jenny.”

Ít nhất thì cũng có người trân trọng mình, cô nghĩ. Cô xé tấm thiệp thành từng mảnh vụn và nhìn nó bị ném vào sọt rác.

Rồi cô vào lại phòng ngủ ngồi bắt chéo chân trên giường, kéo cái chăn lông ngỗng lại bọc lấy người. Cô có thể cảm thấy những mạch máu - hay là động mạch nhỉ? - đập hai bên thái dương, như thể có một ban nhạc đang chơi trong đầu cô. Cô đờ đẫn nhìn bức tường phía xa. Chuyện này không thể thực sự đang xảy ra được. Nó không thể là thực được. Thật là không thể nào. Những chuyện thế này không xảy ra, nhưng người ta nói khi liên quan đến ly dị, con người ta làm bao chuyện điên rồ.

Khóa cửa không cho vợ vào căn hộ và ăn cắp bọn trẻ.

Giờ chắc chắn cái đó là bất hợp pháp.

Cô sẽ gọi cảnh sát ở Palm Beach tới bắt Shane vì bắt cóc con.

Cô quay số của Shane. “Sao?” anh nói.

“Em ngạc nhiên là anh vẫn trả lời điện thoại đấy.”

“Một phút nữa thì không đấy.”

Khi đó gần như cô đã quy lụy, gần như cầu xin anh quay lại với cô, cho cô cơ hội thứ hai. Tuy nhiên ngay trước khi xuống nước thì cô đã thốt ra, “Em sẽ báo cảnh sát bắt anh.”

“Ôi Wendy. Em điên rồi,” anh nói, như thể cô là một đứa đáng thương hại.

“Đúng thế. Em sẽ gọi cảnh sát ngay bây giờ,” cô nói vẻ dọa nạt.

“Làm đi. Em cũng định cho bắt cả bố mẹ anh nữa à?”

“Đúng thế. Tất cả bọn nhà Healy đều vào tù.” Trong khoảng im lặng tiếp sau, Wendy tưởng tượng ra cảnh Shane và bố mẹ anh, giờ đã ngoài bảy mươi, đứng trong xà lim cùng nhau. Mẹ Shane có lẽ quàng chiếc khăn Hermès quanh cổ, và cha anh có lẽ mặc áo màu xanh nước biển của Ralph Lauren có khuy màu vàng. Họ sẽ sợ chết được, hết như cô bây giờ.

“Ồ, và Shane này?” cô nói. “Em ghét anh. Em chỉ muốn anh biết điều đó.”

“Hay lắm, Wendy. Cứ thế đi. Thế sẽ khiến toàn bộ việc này dễ dàng với anh hơn. Cứ làm đi, báo cảnh sát bắt nhà anh đi. Anh chắc là quan tòa sẽ coi đó là một hành vi tinh táo đấy.” Anh gác máy. Cô ném điện thoại bay qua phòng. Nó đập vào tường kêu đánh bốp một cái. Giờ có lẽ cô đã làm vỡ điện thoại của mình. Cô ra khỏi giường nhật lên và tờ tài liệu nhét trong túi áo rơi ra. Cô nhật lên, và từ ngữ nhảy ngay vào cô như thể những ngón tay chọc vào mắt cô. “Tiểu bang New York.” “Bộ phận hôn nhân.” “Sự bỏ rơi.” Được triệu tập có mặt tại tòa vào ngày 14 tháng Tư.”

Tòa? Không, không, không, cô nghĩ, lắc đầu. Cô sẽ không tới tòa. Không bao giờ. Cô còn chưa bao giờ bị vé phạt đỗ xe sai, vì Chúa. Cô là một cô gái ngoan. Cô là người tốt, và người tốt không tới tòa.

Cô là chủ tịch của Parador Pictures, và chủ tịch của Parador Pictures cũng không đi tới tòa.

Cô nhật di động lên. Vỏ bị nứt, nhưng nó vẫn hoạt động. Được rồi, cô nghĩ, có lẽ việc báo cảnh sát bắt Shane không phải là một ý hay. Cuối cùng tin đó sẽ xuất hiện trên báo chí và lan ra. Nhưng không gì có thể ngăn cô đi xuống Palm Beach và tự mình giành lại con. Và nếu Shane vẫn cố không cho cô vào nhà, cô sẽ mang bọn trẻ tới khách sạn Mercer. Chúng có thể sống ở đó, với cô, cho đến khi cô cho Shane ra

khỏi đời mình. Khách sạn Mercer có toàn bộ mọi dịch vụ. Họ có người dắt chó đi dạo, và cô tin rằng, có cả vú em. Và nếu họ không có, chắc chắn họ có thể thuê cho cô một người.

Cô quay một số khác. “Alô Josh à,” cô nói, cố làm giọng mình nghe càng tự nhiên càng tốt.

“Tôi nghĩ mọi người đang tới tập chúc mừng,” Josh nói.

Anh ta đang nói cái quái gì thế nhỉ?

“Đề cử Oscar?” anh ta hỏi. “Tôi đoán đó là lý do chị gọi cho tôi sớm như thế vào sáng Chủ nhật.”

“Ừ phải. Chúng ta được sáu đề cử. Và tôi muốn cảm ơn anh, Josh ạ. Anh đã giúp đỡ rất nhiều.” Và *yadda, yadda, yadda*, một giọng trong đầu cô nói.

“Tôi cô,” Josh nói bằng một giọng hơi quá.

“Josh này?” cô hỏi, bằng giọng ngọt ngào nhất của mình. “Tôi cần phải đi Palm Beach ngay. Sáng nay. Cậu đặt cho tôi một chuyến bay được không, rồi gọi lại cho tôi? Và nếu không đặt được máy bay, cậu có thể xem thử Citation có được không? Tôi sẽ sử dụng tám chiếc NetJet của mình.” Cô dừng lại. Dùng Citation cho việc riêng là tuyệt đối cần phải tránh (và có thể, về mặt lý thuyết, khiến cô mất việc). Nhưng cô có thể bảo rằng đây là trường hợp khẩn cấp (Shane đã bắt cóc con cô!) - và lý do duy nhất cô có việc khẩn cấp là do công việc - về cơ bản cô đã phải ở cả một tháng trời tại Rumania để quay *Ragged Pilgrims*. Và tệ nhất thì cô sẽ tự trang trải chi phí. Dù có tốn bao nhiêu...

“Mà nghĩ lại,” cô nói, “bỏ qua khoản đặt máy bay mà xem Citation trước đi. Nếu nó bị đặt rồi thì hãy chuyển qua mua vé máy bay.”

Mười lăm phút sau Josh gọi lại. “Chị may đấy,” anh ta nói. “Citation đang đậu ở Teterboro Airport và nó rảnh, nhưng nó phải quay lại lúc ba giờ chiều. Victor Matrick cần nó lúc bốn giờ.”

“Không có vấn đề gì,” cô nói. Cô nhìn đồng hồ. Giờ là sáu giờ năm mươi ba phút. Cô sẽ có ồi thời gian để bay tới Palm Beach, đón bọn trẻ, và quay lại New Jersey.

Cô cầm vali lên - cái mà cô đã mang theo mình suốt tháng vừa rồi và đêm hôm qua đã không buồn mở ra - và một cái túi nhỏ đã mua ở sân bay Paris đựng đầy quà cho ba đứa trẻ. Cô khập khiễng bước ra sảnh tới thang máy, người mỗi một. Chỉ vài tiếng nữa thôi, cô tự nhắc mình, và rồi hy vọng toàn bộ chuyện không may này sẽ kết thúc.

“Xin chào - cô Healy?” cô nhân viên tiếp tân nói khi cô đi qua. “Sáng nay cô rời khỏi khách sạn à?”

Wendy dừng lại. “Tôi không biết nữa,” cô nói, đột nhiên ý thức được mình trông như thế nào. Cô đã không buồn rửa mặt hay đánh răng. Và cô vẫn mặc chiếc áo phông đã dùng khi đi lại (và đã mặc nó ngủ tới qua, nếu có thể gọi nó là “ngủ”), và cái quần từng là quần ôm nhưng giờ nhão ra vì mặc quá nhiều. Tóc cô cũng không được chải mà kết lại thành cục - nhưng chuyện đó thì có quan trọng đéch gì chứ?. Và cô nói, “Tôi phải xem chuyện thế nào đã. Tôi sẽ báo lại cho cô sau nhé?”

May là cô gái kia không thấy việc này là kỳ lạ hay vẻ bề ngoài của cô bất thường (mà tại sao cô ta lại phải thế chứ, Wendy nghĩ; cô ta đã quá quen với những loại người dị hợm trong giới showbiz rồi). Cô ta gật đầu và mỉm cười, rồi mở cửa và nói, “Nhân tiện, xin chúc mừng chị được đề cử giải Oscar.”

“Cám ơn cô,” Wendy nói.

Đó là tất cả những gì thế giới này thực sự quan tâm - đề cử Oscar, cô chưa chát nghĩ. Nếu có được nó, ta có thể cai trị cái hành tinh này.

Nhưng ta lại không giữ được chồng mình.

Một chiếc taxi đỗ lại và cô lên xe. “Đến Teterboro Airport,” cô nói. Chiếc xe giật một cái rồi chạy đi, còn cô ngả người ra ghế. Chạy tới Palm Beach trong bộ dạng thế này đúng là điên rồ, một chuyến đi thế này chỉ làm mọi thứ tệ hơn. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Khi bọn trẻ lớn lên, cô sẽ phải nói gì? Làm sao có thể giải thích rằng Shane đã mang chúng đi và cô đã không làm gì trong khả năng của mình để giành chúng lại? Thế hơi có vẻ kịch tính quá (này, bọn nó chỉ ở khách sạn Breakers vào cuối tuần thôi mà, thế thì có gì tệ lắm đâu?). Nhưng khi ta lấy đi những điểm hào nhoáng xung quanh, thì về cơ bản tình huống sẽ là thế.

Thực sự không có vấn đề gì phải băn khoăn cả. Cô sẽ phải đi cứu con mình khỏi tay Shane. Suy cho cùng, chúng là con *của cô*.

Ngồi sau taxi, Wendy cắn làn môi dưới khô nẻ và tự hỏi về một loại sự kiện kỳ quái đã dẫn đến giây phút này khi cô lao ra phi thường vào lúc bảy giờ sáng để lên một chiếc Citation bay đi Palm Beach đòi con lại từ ông chồng đang cố ly dị cô. Vì cô đã ở Rumania một tháng để sửa chữa bộ phim một trăm hai mươi lăm triệu đô mà cô hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Có điều gì đó về chuyện này mà cô có cảm giác là không thể tránh khỏi.

Vậy tại sao cách đây hai mươi tư tiếng đồng hồ, mọi thứ đều ổn? Cô đứng trên một sườn đồi trông ra một làng hẻo lánh ngắm Jenny Cadine

cố kéo một con bò lên con đường đầy đá. Con bò không chịu đi. Chuyện đó kéo dài cả tiếng đồng hồ. “Chúng ta thay con bò khác được không?” cô hỏi.

“Không có con bò nào khác cả. Ở đây chả có bò đâu. Chúng tôi phải mang con này từ Moldova tới đây,” một người nói.

“Phải có bò chứ. Nếu không họ lấy sữa ở đâu ra?”

“Một con bò khác đang trên đường đến,” có người nói vào headphone của cô. Nó được nối với cái điện đàm cô gắn vào phía sau quần. Cô tham gia vào bộ phim ở mức độ này - hành động như một kiểu đạo diễn-kiêm-nhà-sản-xuất - đối với người đứng đầu xưởng phim thì không phải là chuyện thông thường. Nhưng cô đã quyết định rằng để bộ phim có thể tiến triển, cô buộc phải mó tay mó chân vào. Cô sẽ phải có mặt ngay ở đó, dưới hầm, dẫn đầu binh lính của mình...

Giờ chuyện con bò khiến cô nghĩ đến việc trên phim trường có hai loại người. Có loại người dự đoán được các vấn đề và lên kế hoạch cho chúng, những người luôn đi trước một bước (và những người này cuối cùng thành công). Và những người cứ thế tiến hành cho đến khi nảy sinh vấn đề, thế là nhún vai và cố gắng một cách hời hợt để giải quyết.

Cô nghĩ khi ngồi trên ghế sau của taxi, khó khăn là, nếu có phán xét một cách nghiệt ngã về người khác trong các cuộc hôn nhân, hầu hết mọi người đều đổ lỗi cho cô đã rơi vào nhóm thứ hai. Trong vài tháng qua, cô đã thờ ơ không làm gì, giả định, cầu nguyện rằng mọi chuyện sẽ ổn (và mọi chuyện đã ổn trong một thời gian, đúng không nhỉ?), và chỉ khi nó đập vào mặt cô thì cô mới buồn xử lý nó. Có lẽ cô nên cố hơn trong các buổi điều trị tư vấn với Shane và bác sĩ Vincent. Nhưng thời gian lệch sáu tiếng đồng hồ, và trong khi bác sĩ Vincent đòi giá năm trăm đô một tiếng, thì không có gì sánh được với chi phí của một tiếng đồng hồ bị lãng phí trên phim trường. 25.000 đô chẳng hạn. Và

khi họ sẵn sàng quay, ta phải đi. Ta không thể nói, “Tôi sẽ có mặt trong vài phút nữa, ngay khi tôi xoa dịu cái tôi của ông chồng.”

Nhưng cô đã cố. Và khi cô về nhà, hai tuần trước, trong năm ngày, cô đã sắp xếp thời gian cho lần gặp khẩn cấp ba tiếng đồng hồ với bác sĩ Vincent. Bác sĩ Vincent yêu cầu khung vẽ và một tờ giấy trắng loại mà các nhà văn viết phim truyền hình vẫn thường dùng để phác thảo các dòng thoại cho các tập phim. Hóa ra bác sĩ Vincent từng là nhà văn viết kịch bản phim truyền hình, nhưng đã nhận ra rằng mình có thể làm được nhiều việc tốt hơn bằng cách giúp đỡ những người trong Ngành điện ảnh. Hiểu biết tốt hơn các Mối quan hệ của Chính họ.

“E” bà viết, bằng một cây Magic Marker màu xanh. Bà quanh một vòng tròn quanh chữ cái. “Chữ E khiến ta nghĩ tới điều gì?”

“Ego[7]?” Wendy nói, nghĩ rằng mình đang chơi trò này khá tốt.

[7] Cái tôi.

“Rất tốt. Còn Shane?” bác sĩ Vincent hỏi.

“Excalibur,” Shane thốt ra. Anh nhìn Wendy như thể thách thức cô dám cười nhạo anh.

“Excalibur,” bác sĩ Vincent viết lên tờ thấy, rồi chấm một dấu hỏi lớn. “Hãy nói về chuyện này. Excalibur là một thanh kiếm. Anh đang nghĩ đến “thằng cu” của mình à, Shane?”

“Lúc nào anh ấy chả nghĩ đến nó.” Wendy nói. Cô không tìm được, nó cứ thế vượt ra. Shane liếc xéo cô một phát. Cô nhún vai. “Ý tôi là, chẳng phải đàn ông đều thế ư? Hầu hết thời gian.”

“Không, Wendy ạ. Chúng tôi không thế,” anh nói.

“Cái này thì sao?” bác sĩ Vincent hỏi. Bà viết chú “Escape[8]” bằng chữ in hoa.

[8] Trốn chạy.

“Escape?” Wendy hỏi.

“Công việc đồng nghĩa với trốn chạy,” bác sĩ Vincent nói, viết điều này lên giấy.

“Vâng, cái đó đúng đấy,” Shane vừa nói vừa khoanh tay lại.

“Không đúng!” Wendy nói, kinh ngạc hết nhìn từ Shane sang bác sĩ Vincent. “Người ta phải làm việc,” cô khẳng khẳng, nhận ra mình đã sai lầm ngay vào giây những từ đó vượt khỏi miệng mình. Cô đang nói gì thế này? Shane đâu có làm việc. Tất cả những điều này nghĩa là sao? Thật là khó hiểu.

“Công việc là một Lối thoát[9],” bác sĩ Vincent nhắc lại. “Nhưng khi ta ghép các chữ cái lại với nhau, ta sẽ có gì?”

[9] Work is an Escape.

“E-W. EW?” Wendy hỏi.

“We,” Shane nói, nhìn cô như thể cô là một đứa ngu.

“Đúng thế. WE,” bác sĩ Vincent nói. “Cô không muốn Công việc trở thành một Lối thoát khỏi We (chúng ta).”

“Nhưng nó đâu phải thế,” Wendy phản đối. “Shane và tôi có quy tắc, và tôi tuân thủ theo chúng. Tôi không được phép đi xa hơn hai tuần. Và tôi chưa bao giờ làm vậy. Lẽ ra tôi phải ở lại Rumania - tôi không

nên ở đây vào lúc này - nhưng tôi đã quay về. Tôi đã về. Em đã về phải không, Shane? Em chỉ đi có mười ngày...”

“Em nói sẽ đi ba ngày. Tôi đã,” Shane nói.

Wendy nhìn bác sĩ Vincent cầu cứu. “Tôi phải sa thải tay đạo diễn và thuê một người mới, rồi tôi phải...” Cô sụm người trong ghế, mệt mỏi. Làm thế nào cô có thể giải thích toàn bộ quá trình phải thuê một đạo diễn mới và làm việc với ông ta đây? Và rồi nhà sản xuất đã bỏ việc để phản đối. Và giờ cô phải quay lại đảm nhiệm vị trí đó cho đến khi nhà sản xuất mới (ông này đang hoàn thành một bộ phim khác) có thể kết thúc và xuất hiện ở phim trường, nói một cách chính xác, nếu mọi việc diễn ra theo lịch trình, bốn ngày.

“Đừng có đi. Anh thách em đây, Wendy ạ,” ngày hôm sau Shane nói, khi cô chuẩn bị đồ đạc lên đường.

“Em phải đi.”

“Em không nghe bác sĩ Vincent nói gì à? Em đang chạy trốn. Em sử dụng bộ phim của em - những ảo tưởng - để chạy trốn khỏi cuộc sống.”

Khi đó cô có thể giết bác sĩ Vincent. Cô quyết định, không có gì nguy hiểm hơn một người đàn ông có chút ít kiến thức về tâm lý học bởi anh ta sẽ dùng nó để chống lại bạn. Có lẽ phụ nữ nên chạy biến đi trước khi, khi những người đàn ông như Neanderthals, không hề hiểu tại sao họ làm việc họ đã làm, và không hiểu cả việc tại sao phụ nữ làm những thứ đó.

Cô phản thung lại, “Con người cần ảo tưởng, Shane ạ. Nếu tất cả chúng ta đều nhìn thế giới một cách chính xác và thực tế về nó, thì không ai sẽ ra khỏi giường vào buổi sáng đâu.”

“Chỉ mình em thôi, Wendy ạ. Anh có thể nhìn thế giới này theo đúng kiểu thực sự của nó. Và đối đầu với nó.”

Đây là một lời kết tội sai lầm và đầy sỉ nhục mà Wendy không chịu được. “Chỉ bởi vì anh không phải làm thế thôi, Shane ạ. Bởi vì em lao động quần quật để anh được sống trong cái bọt bong bóng mà anh chẳng bao giờ phải làm bất cứ điều gì mà anh không muốn!”

Chính lúc đó - điều cần nói cuối cùng đã nói. Wendy nghĩ đây có lẽ là cuộc tranh cãi gây tổn thương nhất trong mười hai năm chung sống của họ. Nhưng chỉ bởi vì, ít nhất một lần, cô không bỏ đi hay nói dối để xoa dịu cái tội của anh. Bác sĩ Vincent nói đúng. Cô đã dùng công việc làm lối thoát - khỏi Shane!

Trời ơi. Cô có còn yêu anh chút nào nữa không?

Làm sao yêu được nữa? Thậm chí dù có muốn, cô cũng không thể, nhất là sau khi anh đã làm gì với cô và gia đình của họ. Thật không tin nổi, hết sức hạ đẳng, mà cô gần như không cho phép bản thân nghĩ đến chuyện đó. Và bây giờ, ngồi trong taxi nhìn ra ngoài cửa sổ vào những tòa nhà xi măng xám xịt (taxi vừa ra khỏi đường hầm Lincoln đi vào New Jersey), cô cảm thấy vừa tủi hổ vừa tức giận.

Cô đã biết có gì đó không ổn khi cô ở sân bay Paris trên đường từ Rumani về nhà. Cô luôn mua quà mỗi khi đi xa, và đó là phần của chuyến đi mà cô thực sự mong đợi - mua quà cho bọn trẻ vì thế nghĩa là cô sắp được gặp chúng. Cô đã mua một cái vali kéo bằng vải bạt nhỏ đựng đầy quà, và trong lúc lang thang khắp các cửa hàng miễn thuế, cô liên tục cố gọi cho Shane. Anh không hề nhắc máy - di động cũng không, nhà cũng không, nhà bố mẹ anh cũng không. Cô cố gọi cho di động của mấy đứa con, nhưng chúng cũng không trả lời. Lúc đó là bốn giờ chiều ở Paris, tức mười giờ sáng ở New York. Có lẽ có một lời giải thích hợp lý - chúng đã đi đâu đó. Mua sắm chẳng hạn.

Chẳng lẽ Shane không biết là tối thứ Bảy cô sẽ về ư? Cô tin chắc mình đã nói với anh, nhưng có lẽ anh không tin cô. Cô gọi cho Shane và bọn trẻ ít nhất một ngày một lần. Cô nói chuyện với Shane rất căng thẳng và khô khan, nhưng chuyện đó thì dễ hiểu. Ngay cả khi họ không cãi nhau thì nói chuyện trên điện thoại cũng là rất khó khăn. Và từ lâu cô đã học cách không suy diễn mọi thứ từ đó - nếu làm thế, ta khiến mình phát điên mất. Nhưng khi cô không gọi được cho Shane từ sân bay Paris, cô hoảng loạn, gọi cho anh và bọn trẻ cứ mười phút một lần trong hai tiếng tiếp theo, cho đến khi cô lên máy bay và tiếp viên yêu cầu cô tắt di động. Tự nhiên cô thấy sợ - nỗi sợ chiếm lấy cô trên chuyến bay tiếng đồng hồ liền. Nhỡ đâu có tai nạn. Hoặc hỏa hoạn. Hoặc Shane chết. Nhưng có gì đó mách bảo với cô rằng chuyện còn tệ hơn.

(Thứ duy nhất có thể tệ hơn là có chuyện xảy ra với bọn trẻ. Trời ơi xin đừng. Đừng là chuyện đó.)

Cô lại bắt đầu gọi cho họ ngay khi bánh xe máy bay chạm xuống đường băng ở phi trường JFK lúc tám giờ ba phút tối.

Vẫn không có ai trả lời. Không ở đâu cả.

Chuyện này thật sự không ổn. Cô bắt đầu thở gấp, kéo vali và túi xuống khỏi chiếc Jetway và đi dọc con đường ngoằn ngoèo dài dặc ra khu vực hải quan. Cô chỉ nghĩ mỗi một việc là làm sao phải về được nhà.

“Có gì khai báo không?” nhân viên thuế quan hỏi, nhìn hộ chiếu của cô.

Cô mỉm cười hy vọng. “Không.” *Làm ơn cho tôi ra khỏi đây thật nhanh*, cô cầu nguyện.

Nhân viên nhìn cô và viết số “1” lên tờ khai hải quan và đánh một

dấu tròn. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp! Cô gần như muốn khóc. Thế nghĩa là họ sẽ kiểm tra cô. Sao chuyện này luôn xảy ra khi phụ nữ đi du lịch một mình? Cứ như thể cả thế giới muốn trừng phạt ta vậy.

Có một nữ nhân viên hải quan đợi cô ở lối ra. Đây là một dấu hiệu xấu nữa. Nó nghĩa là vì lý do nào đó họ đã chọn cô - cô! - như là một tội phạm tiềm năng (mà theo một nghĩa nào đó thì cô đúng là như vậy, chẳng phải ư, vì đã bỏ chồng và con lại mà theo đuổi cái sự nghiệp hoành tráng mà giờ có lẽ là hoàn toàn vô nghĩa lí). Và họ cần một nữ nhân viên đặc biệt phòng khi tình huống cần đến việc lục soát toàn bộ thân thể. Không ai tin cô khi cô kể với người khác về cái thủ tục hải quan này, nhưng cô đi lại rất nhiều nên biết rõ chuyện này là thế nào.

Họ thực sự nghi ngờ cô là tội phạm. Một kẻ mang ma túy. Vì thế giới vẫn không thể tưởng tượng rằng một phụ nữ một mình đi du lịch rất nhiều có thể là bất cứ thứ gì khác ngoài trừ là một con la.

Một cách bản năng, mắt cô đánh sang hai bên, tìm lối ra (dù cô chẳng làm gì sai, hay ít nhất không phạm pháp), và rồi trước khi cô kịp chạy thoát, nữ nhân viên hải quan (“Điệp vụ Cody” Wendy thậm đặt tên cho ả trong đầu), tiến lại chỗ cô và chìa tay ra.

“Tôi có thể xem tờ khai hải quan của chị được không.” Đó là một câu lệnh, không phải câu hỏi.

“Dĩ nhiên,” Wendy nói, căng thẳng chuyển vali sang tay kia.

Điệp vụ Cody xem xét thẻ. “Xin làm ơn đi cùng tôi.”

Wendy theo ả tới một bàn dài, và có cảm giác bị phơi trần, như thể cô đang bị lột sạch quần áo dẫn đi trước cả đám người lạ. “Chuyến đi của cô là loại gì?” Điệp vụ Cody hỏi.

“Công việc,” Wendy nói một cách quyết liệt, miệng cô khô lại.

“Thế công việc của cô là loại gì?” Điệp vụ Vody nhấc vali của cô lên bàn và bắt đầu lục xem.

“Tôi là nhà sản xuất phim... Thực ra tôi là chủ tịch một công ty phim. Tôi vừa mới từ phim trường...”

“Bộ phim đó là gì?”

“Nó tên là *Ragged Pilgrims*...”

“*Ragged Pilgrims*? Tôi xem nó chưa nhỉ?”

“Chưa. Giờ chúng tôi vẫn đang làm... nó sẽ được tung ra vào Giáng sinh này,” cô nói về có lỗi.

Một nhân viên khác tiến tới. Một người đàn ông, ngoài bốn mươi, cao khoảng một mét bảy. Môi mỏng như hai sợi chỉ. Giờ thì họ đã vây quanh cô, Wendy nghĩ. Cô bắt đầu toát mồ hôi.

“Anh đã bao giờ nghe tới bộ phim *Ragged Pilgrims* chưa?” Điệp vụ Cody hỏi Môi mỏng.

“Chưa,” Môi mỏng nói.

“Cô ấy bảo cô ấy là nhà sản xuất phim,” Điệp vụ Cody nói, lấy túi mỹ phẩm từ vali của cô ra và chuyền qua cho Môi mỏng. Môi mỏng mở ra và nhìn vào bên trong, lấy ra một cái bàn chải đã cũ rích, sợi lông bàn chải tõe hết cả ra hai bên.

“Xin hỏi... tôi gọi điện thoại được không?” Wendy hỏi. “Tôi phải gọi cho các con.”

“Không,” Điệp vụ Cody nói.

“Sao cơ?”

“Không. Không được gọi điện thoại trong khu vực hải quan.”

“Tôi xem cái đó được không?” Môi mỏng yêu cầu.

Wendy nộp điện thoại. Môi mỏng giờ điện thoại lên và lắc nó.

“*Thực sự...* nó chỉ là cái điện thoại thôi,” Wendy nói, bộc lộ sự bồn chồn của mình. Họ sẽ còn hành hạ cô như thế này bao lâu nữa đây? Trong vài giây nữa thôi, có khi họ sẽ dẫn cô đi bắt cởi quần áo...

“Tôi xem hộ chiếu của cô được không?” Môi mỏng nói. “Cô đi lại rất nhiều,” anh ta nói vẻ nghiêm khắc, như thể đây là một hoạt động gây ra nghi ngờ mà con người nên tránh. “Chắc cô biết hải quan có quyền kiểm tra bất cứ hành khách nào vào bất cứ lúc nào, vì bất cứ lý do gì.”

Cô ăn năn cúi đầu. “Vâng thưa anh. Anh nói đúng.”

Và chỉ khi đó, sau khi sỉ nhục cô, họ thả cô ra.

Ôi ơn Chúa. Cô được tự do! Cô vội đi qua cánh cửa xoay vào khu vực chờ. Ở đó đông nghịt, nhưng ngay trên hàng trước, như đã được dặn trước, là ông tài xế mặc đồng phục cầm biển có đề “Cô Healy.” Cô lao về phía ông, vẫy tay... Và rồi một người đàn ông khác tiến tới. Ông ta mặc áo khoác bản thủ và đầu bị hói với vài cọng tóc đen lơ thơ trên cái hộp sọ. “Wendy Healy?” ông hỏi.

Ôi Chúa ơi, cô nhăn mặt nghĩ, đây rồi. Kẻ mang tin xấu. Cô đã đúng, có thứ gì đó tồi tệ đã xảy đến với Shane và lũ trẻ. Và đầu gối cô run lên vì sợ hãi.

Cô không cất nổi tiếng.

“Có phải cô là Wendy Healy không?” ông đó hỏi lại. Giọng ông ta trầm trầm. Loại giọng mà thú nhồi bông sẽ nói nếu chúng biết nói. Cô cảm lạnh gật đầu.

“Cám ơn cô,” ông nói và chìa cho cô một cái phong bì.

Ông ta quay đi và biến mất vào trong đám đông. Wendy bối rối mở ra.

“Tiểu bang New York, Ly dị, Healy và Healy,” cô vội đọc lướt qua các dòng. “Triệu tập đến làm thủ tục Ly dị... bị buộc tội bỏ rơi... Con cái sẽ do người cha hợp pháp, Shane Healy, chăm sóc, cho đến khi có quyết định của tòa án...”

Cô thấy nhẹ nhõm đến choáng váng - bọn trẻ không chết, hay ít nhất đến lúc này là không - rút cuộc không có gì, chỉ là một trò ngu xuẩn nữa của Shane mà thôi.

Mẹ kiếp anh ta.

Đột nhiên người tài xế chạy tới và kéo cô đi. “Làm thế hơi hạ đẳng,” ông ta giận dữ nhận xét. “Đưa cho vợ đơn ly dị ngay khi cô ta vừa xuống máy bay. Tôi mà biết trước tay kia sẽ làm gì thì đã chặn trước rồi.

“Mmmmm,” cô thờ ơ nói. Chuyện này không thể là thật được, phải không nhỉ?

“Không quan trọng đâu. Không có gì,” cô nói, nghe có vẻ khá lạnh lùng và không thích hợp. “Không có gì,” cô nhắc lại. “Chỉ là một thứ tôi sắp phải xử lý. Chồng tôi bị điên.”

Tài xế nhẹ nhàng giúp cô vào xe. “Nếu cô cần giấy, có một hộp Kleenex ở sau đây.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu. Cô sẽ không khóc. Thật là đáng kinh ngạc khi mà vào những giây phút thế này, ta không tài nào khóc được. Thay vào đó, chỉ có một sự trống rỗng màu vàng mờ đục bệnh hoạn trong đầu cô. Thế đây, thế đây, thế đây, cô nghĩ. Vậy đó là lý do Shane không trả lời điện thoại. Anh ta sợ.

Mọi chuyện thật quá kỳ quặc và thảm hại đến nỗi không nói ra được.

Nhân viên bảo vệ trực buổi đêm nhìn cô kỳ lạ khi cô bước vào khu nhà mình ở.

“Chồng tôi có nhà không?” cô hỏi.

Anh ta đưa mắt đi chỗ khác và rời nhún vai. Trên mặt anh ta có vẻ gì đó hơi thù địch, như thể anh ta nghĩ sắp sửa sửa cãi nhau và cố cảnh báo cô rằng đừng có mà làm thế.

“Tôi không biết,” anh ta nói. “Tôi nghĩ có lẽ họ đi nghỉ cuối tuần đâu đó.”

Đi xa? Không thể nào. Khi mà mọi chuyện thế này. Tim cô bắt đầu đập thình thịch vì hoảng loạn.

“Anh nghĩ hay anh biết?” cô hỏi, nhấn nút thang máy.

“Hôm nay tôi không thấy họ. Chiều hôm qua họ ra đi mang theo hành lý. Nhưng tôi không biết gì cả.”

Thang máy mở ra một hành lang mờ mờ với những bức tường bằng xi măng. Cả hai đầu đều có cửa. Căn hộ của cô nằm phía bên tay phải.

Bước trên hành lang, cô có cảm giác như ở bên ngoài cơ thể mình, làm theo một kịch bản mà ai đó đã viết ra. Cánh cửa nhà mình với cô trông xa lạ, và chuyện này không có gì là đáng ngạc nhiên cả. Khi lấy chìa khóa ra nhét vào ổ, cô thấy ổ khóa khác, mới sáng bóng. Cô thấy toàn bộ cảnh tượng khủng khiếp trước mặt mình. Cô cố nhét khóa vào ổ nhưng nó không chịu xoay, và rồi cô bối rối nghĩ rằng mình mở nhầm cửa và thử ổ khóa khác, và rồi cô hiểu ra rằng Shane đã thay ổ khóa mới. Cô vẫn cố mở, và nó đúng như cô tưởng tượng. Chìa khóa đi vào một nửa và không chịu đi tiếp, và bởi vì cô phải thử mọi khả năng, cô đã đi tới cuối hành lang và thử nhét chìa khóa vào các ổ khóa nhà khác. Cũng không mở được, và cố thêm một cách tuyệt vọng, cô nhét chìa khóa vào một ổ khóa mới.

Nó kẹt ở đó, chế giễu cô.

Một cơn tuyệt vọng và đau khổ ập đến. Và trong cơn cảm xúc này cô hiểu ra một điều không tránh khỏi rằng có thứ đã bị mất đi và sẽ không bao giờ tìm lại được nữa. Cô nghĩ vậy là ngày đó đã đến; cái ngày mà cô sợ hãi suốt cả đời mình. Cô thất bại thảm hại và toàn tập. Không thể chối cãi được. Cô đã làm mọi thứ sai lầm. Cô đã để mọi người thất vọng, làm con mình thất vọng.

Cảm giác tội lỗi cơ hồ không chịu nổi. Cô tránh xa khỏi cái cửa và gục người xuống đau đớn, úp tay xuống nền xi măng. Giờ cô phải làm gì đây? Gọi thợ khóa, cô nghĩ, hay là luật sư... hay cảnh sát? Cô có cảm giác mọi nỗ lực này sẽ chẳng có ích gì. Hay cô nên chịu thua và nằm xuống sàn hành lang này luôn. Cuối cùng, Shane sẽ quay lại và tìm thấy cô ở đó.

Cô nghĩ chuyện này giống hệt trong giấc mơ của cô, ngồi thụp xuống như vậy. Trong giấc mơ cô nằm trơ ra và chết dần chết mòn trên hành lang, không cử động được. Cô bịt mắt lại, miệng há ra thét lên một tiếng câm lặng.

Cô hít một hơi thật sâu, xoa tay khắp mặt. Cô phải thở và cô phải nghĩ. Việc đầu tiên phải làm là gọi thợ khóa - đó là điều mà kịch bản bắt phải làm - và rồi cô sẽ vào căn hộ và tìm chứng cứ xem Shane có thể mang con cô đi đâu. Cô đứng dậy và cầm túi lên. Giờ thì đơn giản chỉ là một trò chơi chờ đợi. Cô sẽ đợi thợ khóa, và rồi cô sẽ tìm con mình.

Cô lấy điện thoại và nhìn màn hình. Nó đen thui. Hết pin.

Vậy là sẽ có cảnh tượng kiểu đó. Bà mẹ phát điên lên khi mất con và bị hoàn cảnh ngăn chặn ở mọi tình huống.

Nào, nghĩ đi! Cô giục mình. Cô thu gọn đồ đạc rồi đi xuống sảnh.

“Anh có chìa khóa không?” cô hỏi tay bảo vệ.

“Chúng tôi không có chìa khóa,” anh ta lì lợm nói.

“Chồng tôi đã thay khóa nhà. Khi tôi đi vắng. Anh phải có chìa khóa.”

“Chúng tôi không giữ chìa khóa. Chúng tôi không được phép.”

“Thế ai có chìa khóa?”

“Không biết.”

“Cấp trên của anh có chìa khóa không?”

“Tôi không biết.”

“Anh có số điện thoại của ông ta không?”

“Không.”

Chết lặng. Cô cảm thấy muốn giết cái tay bảo vệ mà có lẽ chỉ đang cố “làm việc của mình.” Nếu là đàn ông, có lẽ cô đã đánh anh ta. “Tên anh là gì?” cô hỏi, lục túi tìm cây bút.

“Lester James.”

“Cám ơn anh, Lester. Mai tôi sẽ cho anh nghỉ việc.”

“Đừng có mà dọa *tôi*, thưa bà.”

“Không dọa nạt gì sất.”

Việc cãi cọ này khiến tim cô đập thành thịch trong lồng ngực và cô đẩy cửa kính ra phốp. Con giận của cô, giờ đã được xả, vẫn chiếm lấy cô. Sao Shane dám cướp con của cô? Cô bước xuống đường vẫy một chiếc taxi. Một chiếc xe suýt đâm vào cô, đánh tay lái vào phút cuối cùng để tránh cô. Tài xế bấm còi giận dữ. Cô chửi hăng, cơn giận dữ của cô đã lên đến mức báo động đỏ.

Vài chiếc taxi chạy qua, đều đã có người, rồi sau vài phút cô nhận ra mình sẽ phải tìm một chiếc xe. Cô bắt đầu bước tới Đại lộ 7, kéo theo vali, mà giờ đây có cảm giác nặng cả chục cân. Sau vài mét, cô dừng lại đổi tay, và thở hồng hộc vì mệt. Sao không có chiếc taxi nào nhỉ? Và khi nhìn thấy đám thanh niên trên đường phố, đột nhiên cô nhớ ra hôm nay là tối thứ Bảy.

Tối thứ Bảy ở Chelsea lúc mười giờ. Không thể nào tệ hơn. Khu vực này tràn ngập các nhà hàng rẻ tiền và câu lạc bộ gái. Nó là điểm đến cuối tuần của thanh niên. Không có taxi, chỉ có ga tàu điện ngầm trên Phố 23. Và cứ đi vài bước lại dừng lại đổi tay, cô vất vả khổ sở cuộc bộ ba tòa nhà tới lối vào ga tàu điện ngầm.

Khi tới bậc thềm dẫn xuống ga, đột nhiên cô dừng lại tự hỏi chính xác

thì mình nên đi đâu. Cô có thể tới căn hộ của bố mẹ Shane ở Central Park West. Có lẽ Shane đã để bọn nhỏ ở đó vào dịp cuối tuần. Nhưng cũng có khi bọn nhỏ không ở đó, nếu thế thì cô sẽ lãng phí ít nhất là nửa tiếng đồng hồ để tới đó, chỉ để phát hiện ra mình không vào trong được. Hoặc cố thử tới chỗ Victory hay Nico, nhưng có khi họ cũng không có nhà. Tốt nhất là tới khách sạn... và đột nhiên cô nhớ ra Parador Pictures có một phòng suite ở khách sạn Mercer. Cô chưa bao giờ dùng cả. Nó là tàn dư còn lại từ những người khi Comstock Dibble còn là chủ tịch Parador và đã dùng căn phòng này cho các mối tình lang chạ khét tiếng của ông ta. Nhưng cô tin chắc là công ty vẫn sở hữu nó. Mỗi khi đề cập đến chuyện đó, người ta luôn có thể chỉ ra rằng họ đã mua được nó với giá rất hời, và rằng cũng đáng giữ cái phòng đó lại.

Cho những trường hợp khẩn cấp, cô cau có nghĩ, bắt đầu bước xuống bậc thềm, cái vali nện xuống âm âm sau lưng cô. Một nhóm con gái đi vụt qua cô, suýt đẩy cô ngã. Họ mặc váy ngắn và đi giày cao gót rẻ tiền, và đang nói chuyện vui vẻ như chim sáo, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ. Họ có biết điều gì chờ đợi họ không nhỉ? Wendy băn khoăn, nhìn khắp người họ vừa khó chịu vừa ngưỡng mộ sự phấn khích đầy trẻ con của họ. Nếu họ thấy cô nhìn chằm chằm họ, họ cũng không để lộ ra. Và đột nhiên cô nhận ra, sao họ phải làm thế chứ? Với họ, cô hoàn toàn vô nghĩa, vô hình và dù họ có biết cô là chủ tịch Parador Pictures, họ có thèm quan tâm hay bị ấn tượng không? Cô ngờ là không. Với họ, cô không là gì ngoài một phụ nữ trung niên khổ sở, loại phụ nữ mà những cô thiếu nữ nhìn và rồi quay sang thì thầm với bạn bè của mình rằng, “Nếu có ngày tớ trở thành như bà ấy thì hẳn chết tớ đi nhé?”

Nhưng họ sẽ trở thành như cô. Đó là điều thanh niên không chịu hiểu. Ai cũng già đi và chuyện dở hơi xảy đến với bạn. Cực kỳ dở hơi. Dở hơi đến mức không kiểm soát được...

Cô bước lên tàu, đứng như phỗng, thậm chí cảm ơn là không ai nhìn

mình. Cô thở dài và xuống tàu ở ga Spring Street, mệt mỏi lê bước trên một con phố cổ lát sỏi cuội. Trong các khu ở Manhattan, Soho đặc biệt có không khí phim trường, nổi tiếng với những người qua đường trông giống những vai phụ từ Central Casting, hoàn hảo đến nỗi họ hoàn toàn hợp vào khung cảnh này. Có cảm giác rằng mọi thứ dường như không thật lắm, hoặc quá sáo mòn để có thể là thực, và bầu trời đen kịt như nhưng lại lâm thâm đổ mưa.

Cuối cùng cô nói chuyện được với Shane vào lúc mười một giờ mười lăm phút.

Anh trả lời điện thoại bằng tiếng “Alô” khàn khàn và nghi hoặc như thể một tên tội phạm đang chạy trốn, cô nghĩ. Cô nhẹ nhõm cả người khi nghe giọng của anh; vừa giận dữ vừa sợ hãi - sợ rằng anh sẽ không nói cho cô biết bọn trẻ ở đâu, hay anh sẽ đập máy, ngờ rằng anh chỉ nhắc điện thoại là do cô gọi từ điện thoại của khách sạn và anh đã không nhận ra số. Sự sai trái của tất cả mọi việc anh đã làm - lấy con của cô, đưa đơn ly dị cho cô, khóa căn hộ không cho cô vào - đột nhiên khiến cô choáng váng, khiến cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh đã làm cô gục ngã. Anh nắm mọi quyền lực còn cô thì không.

“Shane...” cô lên tiếng, kiên quyết nhưng không quá ác liệt.

Anh lưỡng lự, do tội lỗi, sợ hãi, hoặc ngạc nhiên - cô ngờ rằng anh đang cố đánh giá giọng cô để xem liệu nói tiếp có an toàn hay không.

“Ồ, xin chào,” anh nói như thể cố gắng hết sức.

“Bọn trẻ đâu?” Cô vô thức bước lại cửa sổ, đầu gục xuống, tập trung toàn bộ trí óc vào cuộc điện thoại.

“Chúng ớn. Chúng ở với anh,” anh nói về tự vệ.

“Anh ở đâu?” cô dụi dàng hỏi. Đột nhiên cô nghĩ ra rằng cách hay

nhất để xử lý tình huống này là khiến cho anh không hiểu gì cả, cư xử như thể mọi chuyện đều ổn cả.

“Anh đang ở Palm Beach,” anh nói, nghe hơi bối rối. “Bố con anh xuống đây xem ngựa...”

“Hay quá,” cô nói nghĩ rằng giờ chắc anh rồi trí toàn tập rồi, bản khoản không biết cô đang gọi từ đâu và có phải máy bay của cô bị đình lại không, và cô đã về nhà và phát hiện ra anh đã làm những gì.

“Ừ,” anh nói cẩn trọng. “Bố mẹ anh cũng đi cùng...”

“Tuyệt quá,” cô nói vẻ nhiệt tình. “Một chuyến đi gia đình. Em rất xin lỗi là không đi cùng được.” Trong giọng cô ẩn chứa sự mỉa mai. Nhưng cô cố nén lại, đột nhiên hiểu ra tình huống này quan trọng đến mức nào. Họ đã đi mà không có cô. Họ không muốn cô, không cần cô, không quan tâm đến cô, không muốn có cô ở bên. Nó như thể là một đứa trẻ trong lớp học không được mời tới dự bữa tiệc sinh nhật, nhưng còn tệ hơn gấp ngàn lần. Nỗi đau làm cô choáng váng; nó khiến mọi ý chí phản kháng trong cô cạn kiệt.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng tất cả họ âm mưu tách cô ra.

Cô ngồi xuống giường, cố gắng bình tĩnh lại để nói chuyện được. “Vậy mọi người ở đâu?” cô hỏi, giọng cố tình nghe có vẻ vui tươi.

“Mẹ tìm thấy một nơi rất hay ở Breakers,” Shane thì thầm. Nghe giọng anh buồn buồn.

“Ồ. Breakers. Ở đó chắc đẹp lắm,” cô nói.

“Họ có ba bể bơi,” anh yếu ớt nói. Dừng lại. Cô hít vào nặng nề, mũi cô đầy nước nhày vì những giọt nước mắt sắp trào ra. Cô nhắm nghiền

mắt lại và ngậm chặt miệng như thể cô nuốt nỗi buồn. “Wendy?” anh hỏi. “Em có, ờ...”

Cô sẽ không để cho anh nhận ra, nhất là khi cô cảm thấy mình thất bại thảm hại. “Magda có đó không?” cô vội hỏi. “Em nói chuyện với con được không?” nghĩ rằng mình thật thảm hại làm sao khi phải xin chồng để được nói chuyện với con mình.

“Chắc nó đang ngủ...” Tim cô đau nhói. “Anh sẽ đi xem thử,” Shane nói, tỏ vẻ thương cảm.

Cô bồn chồn đợi, như một đứa nhóc sợ hãi bị từ chối.

“Alô?” Giọng ngái ngủ của Magda.

“Chào con yêu. Con khỏe không?” Giọng cô dịu dàng.

“Con khỏe ạ. Hôm nay bọn con đã thấy con ngựa đẹp nhất. Nó màu xám tro và cao mười bốn gang tay.” Con bé nói với giọng đầy tự hào của một chuyên gia khi phát hiện ra điều này.

“Các con có khỏe không? Tyler với Chloe thế nào?”

“Tyler bảo nó cũng muốn có một con ngựa. Nhưng nó còn nhỏ quá phải không mẹ? Chắc nó phải đợi cho đến khi ít nhất nó mười hai tuổi. Như con ấy.”

“Mẹ không biết nữa Magda ạ...”

“Với cả ông bà cũng đang ở đây.”

“Chloe đâu?”

“Nó đang ngủ cùng giường với con, còn Tyler thì ngủ với bố... Mẹ đang ở đâu thế ạ? Mẹ về nhà chưa?”

“Mẹ ở New York.” Cô ngần ngại, rồi nói tiếp. “Mẹ đang ở khách sạn. Bố thay khóa vào nhà mình rồi và mẹ không vào được.”

“Ồ,” Magda nói. Và trong giọng con bé khi nói một từ đó thôi đã hàm chứa tất cả, Wendy nghĩ. Đó là buồn rầu, cảm thông, và thông cảm, và sợ hãi, và yếu ớt, nhưng đồng thời cả đầy xa cách. Nó biết, Wendy nghĩ. Nó biết chính xác chuyện gì đang diễn ra, và không biết mình sẽ phải làm gì.

“Tuy nhiên giờ thì mọi thứ ổn rồi,” Wendy tự tin nói, cố gắng nén lại cảm giác muốn dựa dẫm về mặt cảm xúc vào đứa con gái mười hai tuổi của mình, nịnh nó để đào thông tin, biến nó thành tông phạm trong màn kịch chống lại bố nó - hay, có lẽ thực tế hơn, chống lại chính cô. Cô cảm thấy thật yếu ớt, nhưng đó là vấn đề của cô. Con cái không nên an ủi bố mẹ.

“Thật à mẹ?” Magda hỏi.

“Ừ, con yêu, ổn mà,” Wendy nói, giọng vui vẻ và lạc quan giả tạo. “Khi nào mọi người về?”

“Mai ạ,” Magda nói. Và rồi, như thể nó thực sự muốn trấn an mẹ, nói thêm, “Ồ mẹ ơi. Con rất nóng lòng được cho mẹ con xem ngựa của con!”

Từ trong cổ họng Wendy bật ra một tiếng khàn nhỏ, như tiếng con chuột bị dính bẫy kêu ré lên ngạc nhiên. Cô nuốt nước bọt một cách nặng nề. “Vậy mai mẹ gặp con nhé,” cô nói. “Sáng mai mẹ sẽ gọi cho con...”

“Tạm biệt mẹ.”

Wendy đặt điện thoại lên giá. Giờ tất cả những gì cô nghĩ đến là

Magda đã nói nó rất nóng lòng cho cô xem con ngựa của nó, không phải là nó rất nóng lòng được gặp cô.

Cô từ từ ngồi xuống giường. Các con khỏe và chúng ghét cô... *Hay đấy!* Phải gọi cho luật sư. Và tay cô chậm chậm lần tới cái điện thoại và cầm ống nghe lên. Cô nhấn nút quay số và tưởng tượng mình đang nhấn số... nhưng gọi cho ai?... Dĩ nhiên, trưởng bộ phận tư vấn của Splat-Verne... Và cô tưởng tượng mình đứng dậy và tìm số của ông ta trong một cuốn sách nhỏ màu xanh chứa những số điện thoại quan trọng của các giám đốc quan trọng... nhưng liệu có số nhà của ông ta không nhỉ?... Và cô đang nhấn số, nhưng cô không thể nhấn cho đúng được và cô cứ phải bắt đầu lại từ đầu...

Một tiếng sau cô tỉnh dậy, rên rỉ như một con chó bị đánh đập. Shane! Bọn trẻ! Ly dị! Giận dữ bùng lên trong cô, mỗi lúc một mạnh hơn như đoàn tàu không còn kiểm soát được tay lái.

Rồi cô nhấn điện thoại, không sai một số nào. “Khách sạn Breakers. Ở Palm Beach.” Một đoạn ngưng. *Xin nhấn số 1 để trả thêm sáu mươi cent...* “Xin cho gặp Shane Healy.”

“Alô?” Cái giọng đó - như thể anh biết có người sẽ gọi, và sợ hãi chờ đợi.

“Sao anh có thể không cho em vào nhà hả Shane?”

“Anh phải làm thế.” Lần này anh chuẩn bị chu đáo hơn.

“Tại sao?”

“Tyler đang ngủ!” Anh nói về buộc tội, như thể cô cố tình làm hại đứa con của chính mình.

“Và đưa cả đơn ly dị cho em nữa.”

“Mai mình sẽ nói chuyện này. Khi bố con anh về.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này ngay bây giờ.”

“Ngủ đi.” Mệt mỏi.

“Anh không thể làm như thế này. Không được. Thế là bất hợp pháp...”

“Đi ngủ đi. Xin em đấy.”

“Chẳng lẽ anh không quan tâm là em sẽ phát điên lên vì sợ? Rằng em sẽ phải đến ở khách sạn Mercer? Anh có quan tâm đến em chút nào không?”

“Em không phải là người đầu tiên gặp chuyện như thế.” Nói vậy nghĩa là thế quái nào? “Và em có thể xoay xử được.”

“Em không thể...”

“Đi ngủ đi.” Tiếng rít, đập máy.

Và rồi nằm mở mắt cầu nguyện trời mau sáng, cho đến khi cơn buồn ngủ ập tới, và rồi cú điện thoại lúc năm giờ sáng, và giờ, và giờ, và giờ...

Wendy nhìn ra ngoài cửa sổ taxi.

Đường cao tốc buổi sáng sớm dưới một bầu trời màu da cam. Bên kia dòng sông, mặt trời đang chiếu sáng trên đỉnh những tòa nhà chọc trời của Manhattan, phủ lên chúng màu vàng rực rỡ. Cô rùng mình. Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

11

Trong một banner trên đầu tờ *New York Post* ngày Chủ nhật hôm đó là dòng tiêu đề, “Năm mươi Phụ nữ Quyền lực nhất New York.” Ngồi trong văn phòng của Victory Ford, chân gác lên bàn cà phê bằng thủy tinh, mặt khuất sau tờ báo, là nữ diễn viên và nghệ sĩ hài kịch Glynnis Rourke.

“Này, em nghĩ sao về chuyện này?” cô ta nói, hạ thấp tờ báo xuống để lộ khuôn mặt như một thiên sứ, thật tương phản với tính cách của cô, thường được so sánh với một con bò tót. “Dĩ nhiên họ xếp Hillary đứng ở vị trí số một. Mình đâu thể đánh bại tổng thống Mỹ tương lai được khi dính dáng tới chuyện quyền lực, chị nghĩ vậy. Và chị ở vị trí số sáu, vì có lẽ chị đáng giá rất nhiều tiền - năm mươi hai triệu - thực ra thì không đúng lắm đâu. Và họ xếp cô bạn Nico của em ở vị trí số tám, và bạn già Wendy tốt tính ở số mười hai... và em, bé con ạ, ở số mười bảy. Bọn mình đang làm cái quái gì mà ngồi ở đây nhỉ? Chúng ta nên ở ngoài kia thâm tóm thế giới.”

“Ồ đúng vậy,” Victory nói, nhìn lên từ bản vẽ. Glynnis là một người bạn cũ thân thiết (một bạn cũ mà cô chỉ gặp một năm ba bốn lần, nhưng họ luôn phấn khích khi gặp nhau), người đã đến buổi trình diễn đầu tiên của cô và, theo một kiểu đặc biệt, đã đòi “chúc mừng búp trưởng” sau đó. Hồi đó Glynnis là một diễn viên tấu hài. Nhưng trong mười năm qua, sự nghiệp của cô đã thăng tiến cùng với show truyền

hình, tạp chí, và giờ là đề cử Oscar cho Diễn viên Phụ xuất sắc nhất trong bộ phim *The Spotted Pig* của Wendy. “Ngay khi chúng ta có được trang phục để chị mặc đến buổi trao giải Academy Awards,” Victory nói thêm.

“Quần áo! Haha. Chị ghét quần áo,” Glynnis nói vẻ khinh bỉ, rồi tiếp tục đọc báo. “ ‘Victory Ford, bốn mươi ba tuổi’ - em có thấy khó chịu khi họ cho tuổi cô lên đó không? Chị nghĩ nói dối về tuổi mình thật tởm - như kiểu một phụ nữ nói dối về tuổi tác của mình sẽ nói dối về tất cả mọi thứ, nhỉ? ‘Nhân vật thời trang được yêu thích là bạn thân của mọi phụ nữ ở New York đang sẵn sàng thu tóm châu Âu khi cô sáp nhập công ty hai mươi lăm triệu đô của mình với B et C. Tìm kiếm những phụ kiện nữ tính hơn đi liền với trang phục mà chúng tôi yêu thích.’ Hay ghê.”

“Rất hay. Nhưng không hoàn toàn đúng.”

“Trời ơi, kệ mẹ bọn nó,” Glynnis nói. “Báo chí lúc nào mà chả nói sai sự thật.” Cô quảng tờ báo lên bàn cà phê vẻ rất kinh tởm, và đứng bật dậy. Glynnis đậm người - thực ra, cô rất béo - nhưng có năng lượng của một huấn luyện viên thể dục. Là một con người, cô rất đáng yêu. Nhưng là một khách hàng, cô là cơn ác mộng tệ hại nhất của mọi nhà thiết kế thời trang, khi không cao hơn một mét sáu. Nhưng Glynnis đã gọi cho cô sáng hôm đó vào lúc tám giờ sáng khi nghe tin mình được đề cử, nài xin Victory may trang phục cho mình. Cô khẳng khẳng Victory là người duy nhất sẽ không bắt cô mặc, như Glynnis nói, “Một bộ váy dạ hội chết tiệt nào đó.”

Ánh nắng mùa xuân xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng. Và trong một lúc, Victory cảm thấy băng khuâng, nghĩ rằng lúc này mình yêu đời biết bao. Cô nghĩ còn gì bằng khi được ngồi trong văn phòng riêng của mình tại công ty cô đã xây dựng từ con số không, và vừa được coi là một trong Năm mươi Phụ nữ Quyền lực nhất New York (nó không nhất thiết có nghĩa gì cả, nhưng được mọi người công nhận cảm giác

thật dễ chịu), và may trang phục cho Glynnis Rourke mặc tới nhận giải Oscar? Dĩ nhiên Glynnis mới chỉ là người đầu tiên. Trong vài ngày nữa cô sẽ tràn ngập những lời đề nghị từ các diễn viên và nhân viên phụ trách trang phục của họ. Tất cả đều tìm kiếm một bộ váy hoàn hảo - và thực ra, người phụ trách phục trang của Jenny Cadine đã gọi cho cô rồi. Cô nghĩ mình cơ hồ hạnh phúc tuyệt đỉnh, khi tiếp tục sống như thế này mãi mãi. Nhưng dĩ nhiên, cô không thể làm thế. Trong vài ngày nữa, cô phải đưa ra quyết định lớn nhất trong đời mình...

“Glynnis?” Victory hỏi, nhìn lên Glynnis. Cô này đang nhảy nhót xung quanh, đắm tay vào không khí như vận động viên đấm bốc. “Chị có bao giờ nghĩ rằng tất cả những chuyện này sẽ xảy ra với chị chưa?”

“Chị đã luôn hỏi mình câu hỏi đó,” Glynnis nói, tạt tai một đối thủ tưởng tượng. “Khi còn nhỏ, trong đầu ta có ý nghĩ rằng ta muốn giàu có và nổi tiếng, nhưng ta không thực sự biết rằng thế là thế nào. Rồi ta đến New York, và ta thấy nó. Và ta tự hỏi làm thế quái nào ta leo lên được như thế. Nhưng ta yêu việc ta làm, và ta cứ tiếp tục làm. Và rồi có lẽ ta sẽ mất một vài năm, và ta bắt đầu tới được đâu đó. Nhưng tới được đến đây, nó giống như tình cờ ta lên được đúng chiếc tàu. Cái bọn điên ngớ ngẩn ở Hollywood luôn nói rằng vũ trụ quyết định. Nhưng đó là vì phần lớn bọn chúng thảm hại đến mức không đủ khả năng chùi mông của mình. Nhưng chị nghĩ còn có gì đó. Nếu có được cơ hội, ta phải biết tận dụng. Dĩ nhiên ta phải sẵn lòng trả giá. Đó là lý do vì sao ta luôn bị bọn khốn nạn cố giết mình và kiểm soát mình.” Glynnis ngã người xuống ghế mệt mỏi, nhưng một giây sau lại túm lấy tờ báo. “Em sẽ ký cái hợp đồng đó chứ?” cô hỏi.

Victory thở dài, xoa xoa môi dưới. “Đó là một khoản tiền lớn,” cô nói. “Và em muốn kiếm tiền. Em luôn nghĩ chúng ta nói dối khi bảo rằng kiếm tiền không quan trọng. Sau cùng, nếu ta nhìn quanh, không có cách nào có được quyền lực thật sự mà không có tiền. Và đó là lý

do tại sao đàn ông thống trị thế giới, chẳng phải sao? Nhưng em chẳng biết nữa...”

“Đề chị nói với em điều này,” Glynnis nói. “Kiếm vài triệu đô thì khó. Nhưng kiếm hai mươi triệu càng khó hơn. Và sau khi em kiếm được, thì sao? Vì vài lý do ngớ ngẩn nào đó mà giờ chị vẫn không lý giải được, khi đó không khác gì mấy so với có hai triệu. Rất là chán, em hiểu không? Thậm chí chưa mua được một chiếc máy bay.”

“Có thể là chiếc NetJet,” Victory nói. Và đột nhiên cô lại thấy băng khuâng. Ngoài New York ra thì ta có thể gặp những phụ nữ như Glynnis, Wendy, và Nico ở đâu nữa? Chắc chắn ở Paris thì không rồi, cô nghĩ, nơi mà ngay cả những phụ nữ thành công cũng cư xử như thể họ là một giống chó đặc biệt, với khăn quàng và váy may bằng vải tuyết giản dị và kiểu xa cách lạnh lùng. Họ không bao giờ nói về chuyện tiền nong. Và họ không bao giờ nói về chuyện thâm tóm thế giới. Mẹ kiếp, cô nghĩ. Cô thích nói về chuyện tiền nong. Và cô thích nói về việc thâm tóm thế giới. Ngay cả nếu nó không bao giờ xảy ra, chỉ nghĩ đến là đã thấy phần khích lắm rồi.

Cô cầm bản vẽ lên và đứng dậy, tiến lại chiếc bàn dài dưới cửa sổ. “Vấn đề là có vẻ như đó là khoản tiền dễ kiếm,” cô nói. “Hai mươi lăm triệu đô để mua công ty, và tên của em. Em không tin vào tiền dễ kiếm, Glyn à, luôn có bấy ở đó. Nhân tiện, em đang nghĩ đến phong cách Beatles cho chị cho buổi lễ Oscar. Cụ thể là *Abbey Road*; John Lennon mặc bộ vest màu trắng.”

“Vest à? Chị thích đấy,” Glynnis nói, đứng dậy nhảy bật tới chỗ cái bàn.

“Búp bê ơi, chị sẽ thích bất cứ bộ nào em may cho chị,” Victory nói, giả vờ mắng cô. “Đừng có mà nghi ngờ nhà thiết kế. Chị nghĩ có thể đi chân không như Paul McCartney được không? Và bước rón rén?”

“Cái quái gì thế? Điên à?” Glynnis kêu lên, cố tình đùa cợt với lời gợi ý này. “Không có giày, họ không cho mình vào đâu - chị nghĩ Julia Roberts thử một lần rồi. Liên quan gì đó tới vấn đề sức khỏe.”

“Chị có nhớ hình Beatles trên album *Abbey Road* không?” Victory hỏi. “Chúng ta sẽ may quần dài, quanh chân có những quả chuông lớn. Áo somi lụa dài, rộng, màu xanh nhạt nhưng không nhạt quá, để làm nổi bật mái tóc đen của chị. Và rồi một cái cà vạt bằng lụa to màu xanh đậm thả đến xương ức và áo khoác ngoài - ngắn, màu xanh nhạt xen lẫn với đỏ và vàng - trông rất tự nhiên vì sẽ gắn đầy những vòng xêquin.”

“Chà,” Glynnis vừa thốt ra vừa cầm bản vẽ lên. “Em làm thế quái nào thế.”

“Công việc của em mà. Em cũng đâu biết chị làm việc của mình như thế nào.”

“Được xã hội yêu quý ấy hở?” Glynnis nói. Và Glynnis, người luôn bộc lộ tình cảm một cách quá đà và nồng nhiệt, đột nhiên mắt đỏ hoe. “Trời ơi, Vic. Em làm cái này cho chị á?”

“Đương nhiên rồi cưng.”

“Quá bảnh đi... Trời, chị sẽ là phụ nữ bảnh nhất tại lễ trao giải Oscar.” Và khi việc này đã giải quyết xong xuôi, Glynnis chuyển sang chủ đề khác. “Nếu chị phải ra tòa, em nghĩ chị nên mặc gì?”

“Chị sẽ ra tòa á?” Victory hỏi, nhướn mày lên.

“Ồ, có thể, em hiểu không?” Glynnis giải thích. Cô ngồi lại vào ghế, vuốt vuốt thành ghế. “Em biết em đã nói mình lo lắng thế nào khi B et C mua tên của em? Chị cũng gặp vấn đề tương tự. Đó là với tạp chí

chị làm với Splat-Verner. Bởi vì chuyện này lẽ ra phải là bí mật tuyệt đối và hoàn toàn không được kể với ai. Nhưng phụ nữ với nhau như chúng ta thì có thể tin tưởng được.” Cô ngả người ra trong ghế, nheo mắt lại. Nhìn nét mặt bạn đột nhiên thay đổi, Victory nhớ ra sự thật trong khi thế giới coi Glynnis là một nữ diễn viên hài, trong đời thực cô là một nữ doanh nhân sát thủ. “Em hiểu không? Chị khá là cáu, Vic ạ,” cô tiếp tục. “Và em không muốn đùa với chị khi chị cáu.”

Victory gật đầu. “Thế có chuyện gì?” cô hỏi.

“Ừ,” Glynnis nói, khoanh tay lại. “Em đã bao giờ nghe đến một tay tên là Mike Harness chưa?”

“Nico O’Neilly, 42,” mục “50 Phụ nữ Quyền lực nhất” trên tờ *Post* viết. “Đừng để sự lạnh lùng khét tiếng của cô ấy khiến bạn bị lừa. Khi liên quan đến tạp chí, chúng không thể trở nên sôi động hơn. Cô ấy đã biến tờ *Bonfire* thành bộ phận sinh lợi nhuận nhất của Splat-Verner - và có tin đồn rằng cô ấy sắp thôn tóm toàn bộ bộ phận tạp chí ba tỷ đô la này.”

Nico lắc đầu và gập tờ báo lại, đọc mục này đến lần thứ mười trong buổi sáng hôm đó. Nó không phải là một thảm họa, chỉ là không phải thứ cô cần lúc này. Cô cứ tưởng tượng cảnh Mike Harness, ngồi trong căn hộ ở khu Upper East Side ở phòng ăn sáng (hoặc có khi ông ta ở căn nhà vùng quê, ở Greenwich, Connecticut), ăn ngũ cốc và tức đỏ cả mặt lên vì những dòng đó. Nếu tình huống bị đảo ngược, cô biết giờ chính mình đang tức phát điên lên. Cô tưởng tượng Mike đang nói chuyện với Victor Matrick, yêu cầu được biết chuyện gì đang xảy ra. Và Victor trấn an ông ta, bảo rằng mọi thứ đều ổn, và báo chí lúc nào chả nói sai sự thật, và còn ai ngoài ông hiểu rõ hơn việc đó chứ?

Ngoại trừ trường hợp này, Nico nghĩ, họ đã nói đúng một cách không chối cãi được. Hoặc là gần như thế.

Cô đặt tờ báo xuống cái bàn Early American (một món trị giá 10.000 đô, Seymour giải thích, vì đồ nội thất của Early American thật rất ít hàng), và bước lên cầu thang gọi con gái. “Kat-Kat, mình muộn rồi,” cô gọi. Cô nhìn đồng hồ - mười hai giờ kém mười. Nghĩa là họ còn khá nhiều thời gian để đến Madison Square Garden. Nhưng cô không muốn mạo hiểm mà bị lỡ mất buổi trình diễn của Seymour. Hôm nay là ngày lễ hội chó Westminster. Lúc một giờ ba mươi, cuộc trình diễn chó sẽ diễn ra, và Seymour sẽ cho con Petunia ra mắt. Nico tin rằng “Tunie” sẽ thắng, nhưng dù có không thế, Nico cũng không muốn làm Seymour căng thẳng vì chuyện cô và Katrina đã không đến xem.

Cảm thấy hơi căng thẳng và phẫn khích vì việc của Seymour, và nóng lòng lên đường, cô bước lại vào sảnh, liếc tờ *Post*. Họ lấy thông tin bên trong từ chỗ quái nào thế nhỉ? Cô tự hỏi. Cô không hề nói với ai ngoại trừ Seymour, Victory, và Wendy về khả năng thay thế vị trí của Mike. Và cô biết không ai trong số họ sẽ nói với người khác. Đương nhiên, kể từ kỳ nghỉ cuối tuần bí mật ở St. Barts với Victor, cô đã khẳng định chắc chắn vị trí “cô gái vàng” của Victor. Và đó là việc dễ dàng bị để ý. Đặc biệt khi cô và Victor mười ngày qua hôm nào cũng ăn trưa cùng nhau, và đôi khi bị nhìn thấy đang đứng nói chuyện rất thân mật trên hành lang hoặc tại các sự kiện khác. Cô nghĩ chắc ai đó đã dễ dàng đoán rằng cô sắp sửa tiếm lấy vị trí của Mike - hay một việc lớn hơn vị trí hiện tại của cô. Nhưng một khả năng khác làm cô hoảng sợ: Có lẽ chính Victor đã tung ra tin này.

Nghe thì có vẻ hoang đường, thậm chí lộ bịch. Nhưng khi hiểu rõ Victor hơn trong vài tháng qua, cô nhận ra không có gì mà ông ta không thể làm được. Victor Matrick là một lão khòm già đều cẳng dùng kiểu cách tốt bụng và nhân ái như ông già Noel để bắt chột người khác khi họ không chú ý. “Điều quan trọng nhất trong làm ăn là

tính cách, Nico ạ,” ông ta rất thích nói vậy. “Con người muốn ngay lập tức biết rằng họ đang phải đối mặt với ai. Và khi họ nghĩ đến ta, ta phải bật lên trong đầu óc của họ - như một nhân vật trong tiểu thuyết.”

Nico đã gật đầu - thoát tiên không phải mọi điều Victor nói đều có vẻ hợp lý (ông ta thực sự hơi điên một chút, nhưng cô phát hiện ra rằng những người thành công tốt bật, nói một cách nhẹ nhàng, thường “khác”, một cái nhãn cô nghĩ phải tự dán lên cho mình). Nhưng sau này khi nghĩ đến những điều Victor nói, cô thường thấy thật là uyên bác. “Đó là thứ cô có, Nico ạ,” Victor nói. “Cá tính. Sự lạnh lùng như băng. Khiến người khác nghĩ rằng cô không quan tâm. Nó khiến họ sợ chết khiếp. Nhưng bên dưới cái vẻ bề ngoài Grace Kelly thì cô quan tâm nhiệt tình. Mà nói tới chuyện này, Grace Kelly thực ra là một phụ nữ khá nồng nhiệt. Bà ta có rất nhiều tình nhân bí mật.”

Victor nhìn cô với ánh mắt như xuyên thấu. Và Nico đỏ mặt, tự hỏi có thể nào ông ta đang nhắc tới mối tình bí mật của cô với Kirby không. Nhưng Victor không thể nào biết chuyện Kirby... phải không nhỉ?

“Cám ơn ông, Victor,” cô nói giọng dịu dàng, nhỏ nhẹ. Dĩ nhiên cô không nói với Victor Matrick rằng “tính cách lạnh lùng” của cô là xuất phát từ sự e thẹn sợ hãi nhiều năm trước, mà cô đã mất cả đời để đấu tranh vượt qua được, kể từ hồi còn nhỏ.

Và giờ, nghĩ đến bài báo trên tờ *Post*, cô nghĩ là ít nhiều có bàn tay của Victor nhúng vào. Hai từ “lạnh lùng” và “nóng” khiến cô nhớ lại điều Victor đã nói với cô. Có lẽ Victor đã cho thông tin rò rỉ để khiến mọi thứ với Mike tệ hơn. Mặc khác, nếu không phải ông ta làm, ông ta có thể nghi ngờ chính Nico là nguồn tung thông tin - và thế nghĩa là có chuyện rò rỉ đây. Victor sẽ không thích cái ý tưởng cô tung chuyện này ra và cố đẩy nhanh tới kết cục.

“Katrina, con yêu,” cô giục thêm lần nữa, bước về phía cầu thang.

“Con xuống ngay đây mẹ,” Katrina hét lại.

Nico bước trên tấm thảm cỏ Oriental đã mòn vẹt. Nếu cô thay vị trí của Mike, chức danh của cô sẽ là bà chủ tịch và CEO của Verner, Inc. Mỗi lần cô cho phép bản thân nghĩ đến việc đó, trong cô tràn ngập sự phấn khích và tự hào. Đó sẽ là một khối lượng công việc khổng lồ, nhưng cô biết mình có thể làm được. Đạt được chức danh và vị trí đó mới là phần khó khăn.

Trong kỳ nghỉ cuối tuần đó ở St. Barts, cô và Victor đã nói chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ về bộ phận tạp chí. Victor cảm thấy Mike Harness quá “theo trường phái cũ,” vẫn cố nghĩ ra các ý tưởng để thu hút đàn ông. Họ đều biết rằng giờ đàn ông chẳng đọc tạp chí nữa - ít nhất không theo cách mà họ thường đọc, cái thời hoàng kim của ngành xuất bản tạp chí những năm năm mươi, sáu mươi, và bảy mươi. Bây giờ độc giả là phụ nữ, trẻ hơn, và ám ảnh với chuyện các sao, Nico giải thích. Trong ba mươi ba tạp chí của Splat-Verner, chỉ có mười lăm tạp chí là sinh lợi nhuận, và *Bonfire* dẫn đầu. Riêng sự thật này thôi cũng đủ cho Victor sa thải Mike và thay thế ông ta bằng cô, Nico nghĩ. Nhưng Victor sẽ không làm chuyện đó dễ dàng đâu.

“Ai nhận vị trí đó cũng chỉ làm được đến thế,” Victor nói. Và Nico không chắc là ông ta đang thử thách mình hay đang bảo với mình rằng ông không chắc cô có thể làm tốt hơn.

“Tôi khá tin rằng mình có thể làm lợi nhuận tăng lên 10%.” Nico nhẹ nhàng nói, bằng một giọng dịu dàng không hề tỏ ra kiêu ngạo hay thách thức.

“Cô có ý tưởng tốt,” Victor nói, trầm ngâm gật đầu. “Nhưng còn hơn là chuyện ý tưởng. Phải có rất nhiều chiến thuật. Nếu tôi để Mike đi và thay cô vào, sẽ gây ra phản đối dữ dội. Cô sẽ phải làm việc với một đồng người chống lại cô, bảo rằng cô không xứng đáng. Cô có thực sự

muốn bắt đầu ngày đầu tiên ở trường cấp ba với một nửa lớp học ghét mình không?”

“Tôi nghĩ là mình xoay xở được, Victor ạ,” cô lẩm bẩm.

“Ồ, hẳn là cô có thể rồi,” Victor nói. “Nhưng tôi không chắc *mình* muốn làm vậy.”

Lúc đó họ đang ngồi ở bàn trong nhà của Victor tại St. Barts, vừa ăn trưa xong. Victor đã khôn khéo đuổi Seymour và bà Victor (sau năm mươi năm lấy nhau, vợ Victor đã trở nên trung thành với chồng đến độ bà khẳng khẳng đòi mọi người gọi bà là “bà Victor”) đi ra thành phố, mà bà Victor đã hứa chỉ cho Seymour chỗ mua xi gà ngon nhất. “Ông nghĩ chúng ta nên xử lý việc này thế nào, Victor?” Nico hỏi.

“Tôi nghĩ cô là người xử lý, còn tôi là người ngưỡng mộ,” Victor nói vẻ bí hiểm. Nico gật đầu, cố giấu đi sự bối rối. Ông ta đang nói cái quái gì thế nhỉ? “Người ta thích hiểu,” Victor tiếp tục, gõ gõ tay lên mặt bàn cẩm thạch. Tay ông ta to bè; da lốm đốm nốt đồi mồi. “Họ thích có khả năng chỉ ra các sự kiện và hiểu rõ lý do của nó. Chẳng hạn như,” Victor nói, “nếu Mike định làm việc gì đó... dở hơi, hay ít nhất có vẻ dở hơi... chuyện đó sẽ khiến mọi người cực kỳ thích thú. ‘Aha,’ mọi người sẽ nói. ‘Đó là lý do Mike bị sa thải... và đó là lý do tại sao Nico O’Neilly thay thế vị trí của ông ta.’”

“Đương nhiên rồi, Victor,” Nico nói vẻ lạnh lùng. Nhưng bên trong, cô thấy hơi run sợ. Mike Harness đã làm việc cho Victor gần ba mươi năm. Ông ta trung thành, luôn đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu. Và giờ Victor, lên kế hoạch đá đít Mike như thể ông ta đang rất thích thú.

Mình thực sự có đủ gan để làm việc này không? Cô tự hỏi.

Nhưng rồi cô nhắc mình nhớ đến vị trí đó. Chức danh đó rất nặng nề, không có gì phải bàn cãi, nhưng nghĩ đến công việc đó làm cô thấy

phấn khích. Cô biết chính xác mình sẽ làm gì với bộ phận tạp chí. Cô phải có vị trí đó. Nó thuộc về cô. Nó là số mệnh của cô...

“Căng tai căng mắt ra mà quan sát,” Victor nói. “Khi cô tìm thấy gì đó thì đến gặp tôi và chúng ta sẽ đi bước tiếp theo.” Và rồi ông đứng dậy, cuộc nói chuyện kết thúc. “Cô chơi trò nhảy dù chưa nhỉ?” ông hỏi. “Hơi nguy hiểm nhưng cực vui...”

Trong ba tháng sau, Nico đã cố làm theo chỉ dụ của Victor. Cô nghiên cứu tình hình tài chính của bộ phận xuất bản trong ba năm qua, nhưng không tìm thấy thứ gì khác thường. Mike làm mọi thứ ở một nhịp độ đều đặn. Có lẽ bộ phận này không làm ra được nhiều tiền như lẽ ra phải vậy, nhưng họ cũng không bị thất thu. Nhưng dù vậy, sẽ có chuyện xảy ra. Rút cuộc sẽ luôn luôn thế. Đúng là thời điểm là thứ quan trọng nhất. Quá sớm hay quá muộn đều tồi tệ cả. Và cô không chắc mình đang ở giai đoạn nào.

Liếc lại tờ báo, cô nhìn nó đăm đăm khó chịu. Nếu không có gì trên tờ báo - không hề đả động đến chuyện này - thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Mike Harness sẽ nhận ra thông tin này báo hiệu rằng vị trí của ông ta hiện đang bị lung lay, và rồi sẽ làm mọi thứ trong quyền lực của mình để củng cố vị trí. Và giờ thì không còn chối cãi gì nữa cô đã trở thành mối đe dọa. Rất có khả năng Mike sẽ cố sa thải cô...

“Con xong rồi ạ,” Katrina nói, chạy xuống cầu thang. Nico nhẹ nhõm nhìn Katrina và mỉm cười. Không phải chỉ vì cuối cùng Katrina cũng sẵn sàng để đi, mà từ một niềm hạnh phúc giản dị khi biết rằng đời mình có những thứ còn quan trọng hơn Victor Matrick và Mike Harness. Như hầu hết các bé gái ở độ tuổi nó, Katrina rất để ý đến vẻ bề ngoài, và “các bé gái”, như Nico thích nghĩ đến Katrina và bạn bè của nó, rất say mê một nhà thiết kế mới tên là Tory Burch. Katrina đang mặc một cái quần cạp trễ màu da cam và nâu, và áo len cashmerre bó sát màu nâu, bên trong là áo lụa vàng. Con bé thừa hưởng khuôn mặt thanh tú của Seymour, đôi mắt tròn màu xanh lá cây

và tóc của Nico - cái màu vàng đỏ bất thường mà dân Pháp gọi là *verte mort*, nghĩa là lá chết. (Nico thích cách diễn đạt đó, thật là đầy thi vị.) Con gái cô, Nico sung sướng nghĩ, sẽ luôn khiến cô nhớ rằng mình may mắn và hạnh phúc đến mức nào.

“Chào mào con của mẹ,” Nico nói, vòng tay ôm eo con gái. Họ mới thân thiết làm sao, Nico nghĩ, và trong khi cô và Seymour về mặt cơ thể không nồng nhiệt lắm, Katrina thỉnh thoảng vẫn ngồi vào lòng cô. Và đôi khi vào buổi tối tình cờ họ cùng ngồi nhà xem tivi, Nico sẽ gãi lưng Katrina. Từ hồi còn nhỏ con bé đã rất thích được làm thế.

“Mẹ, mẹ có biết là mẹ được coi là một trong Năm mươi Phụ nữ Quyền lực nhất trên Hành tinh không?” Katrina hỏi, ngả đầu vào vai Nico.

Nico bật cười - đây là câu đùa trong nhà khi Nico “quá tay”, Katrina sẽ nói về điếm tĩnh, “Ồi mẹ ơi. Sao mẹ không đi mua luôn hành tinh riêng của mình đi ạ?” “Này, sao con biết được chuyện đó?” Nico hỏi, vuốt tóc con.

“Mẹ ngọc thể, con xem trên mạng,” Katrina nói. Kat online hàng tiếng đồng hồ, liên tục chat chit với bạn bè trên mạng. Ngoài việc đi học, cưỡi ngựa, nấu nướng, và một loạt các sở thích nhất thời khác, con bé còn có một cuộc sống xã hội cực kỳ phức tạp mà Nico tưởng tượng như một công ty Fortune 500 người. “Dù sao con cũng rất tự hào về mẹ.”

“Nếu con không cẩn thận, mẹ sẽ mua luôn hành tinh của con đấy,” Nico nói. Cô kéo cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề, và họ bước ra phố dưới ánh mặt trời tháng Tư.

“Không cần mẹ phải mua,” Katrina nói, chạy vụt tới chiếc Town Car đậu bên lề đường. “Khi lớn lên, con sẽ tự mua hành tinh của mình.”

Mẹ tin chắc là con sẽ làm thế, con yêu của mẹ, Nico nghĩ, nhìn con bé duyên dáng chui vào xe. Katrina mềm mại như nước - lại là một cách nói cũ rích, nhưng Nico không nghĩ ra được câu nào hay hơn để miêu tả nó - và trong cô tràn ngập sự tự hào. Katrina vô cùng tự tin và có bản lĩnh; tự tin hơn hẳn cô bằng tuổi nó rất nhiều. Nhưng Katrina sống ở một thời đại khác. Những cô gái ở thế hệ nó thực sự tin rằng chúng có thể làm mọi thứ, và tại sao lại không cơ chứ? Chúng có mẹ mình là bằng chứng sống.

“Mẹ có nghĩ là sẽ có được vị trí đó không mẹ?” Katrina hỏi. “Mẹ biết đấy, hoa hậu hành tinh?”

“Nếu ý con là nữ chủ tịch và CEO của Verner, Inc., thì mẹ nghĩ là có,” Nico nói. “Chuyện đó dễ dàng hơn việc làm hoa hậu hành tinh đấy.”

“Con thích việc đó,” Katrina nói vẻ vui thích. “Mẹ của con là nữ chủ tịch và CEO của Verner, Inc.” Nó quay sang nhìn Nico mỉm cười. “Nghe có vẻ cực kỳ quan trọng ấy.”

Nico siết chặt tay con gái. Con bé thật bé bỏng và yếu ớt - mặc dù Katrina là một nữ kỹ sư xuất sắc, và có khả năng điều khiển những con vật khổng lồ bằng những ngón tay con gái bé nhỏ này. Đột nhiên Nico cảm thấy biết ơn khi Katrina chưa đến cái độ tuổi mà nó sẽ không muốn có tí gì dính dáng tới mẹ, và vẫn cho phép mẹ cầm tay mình khi họ đi ra ngoài. Nó vẫn còn là một đứa trẻ, Nico nghĩ, một đứa trẻ cần được bảo vệ. Nico vuốt một lọn tóc trên mặt Katrina ra sau. Cô yêu con đến độ đôi khi cô cảm thấy sợ hãi. “Việc quan trọng nhất của mẹ là làm mẹ con,” cô nói.

“Thế thì hay lắm, mẹ ạ, nhưng con không muốn như thế,” Katrina nói, cựa quậy trên ghế. Và rồi, là một đứa trẻ mà lại biết suy nghĩ rất sâu sắc, nó nói thêm, “Thế nhiều áp lực quá. Con muốn bố và mẹ luôn

tự mình thấy hạnh phúc. Mà không có con. Dĩ nhiên, nếu bố mẹ hạnh phúc vì con thì rất hay. Nhưng con không muốn là lý do để bố mẹ ở bên nhau.”

Đột nhiên Nico cảm thấy tội lỗi ghê gớm. Katrina lấy cái ý tưởng rằng cô với Seymour không hạnh phúc ở đâu ra thế? Việc cô ngoại tình với Kirby lộ rõ đến thế cơ à? Cô đã rất cẩn thận để không cư xử khác đi - nếu có thì cô chỉ càng để ý và kiên nhẫn với Seymour hơn thường lệ. Ngoại tình với Kirby đã khiến cô giải tỏa được sức ép không nói ra được trong mối quan hệ của họ. Việc cô và Seymour gần như không quan hệ không còn làm cô lo lắng nữa. Nhưng nếu, cô hoảng sợ nghĩ, Katrina phát hiện ra thì sao? Khi đó Katrina sẽ nghĩ gì về cô?

Liệu nó có còn tự hào về mẹ nó?

“Bố với mẹ rất hạnh phúc, con yêu ạ,” Nico nói về quả quyết. “Con không phải lo cho bố mẹ.” Katrina nhún vai, như thể nó không tin. Và Nico hỏi, “*Con lo cho bố mẹ à?*”

“Khônggggg,” Katrina ngần ngại nói, “nhưng...”

“Nhưng sao, con yêu?” Nico hỏi, hơi vội vàng quá. Cô mỉm cười, nhưng bụng cô quặn lên vì lo lắng. Nếu Katrina nghi ngờ, hay thậm chí biết gì đó, tốt hơn là cô biết ngay bây giờ, để có thể chối ngay. Và rồi - và rồi, - cô khẳng khẳng hứa với bản thân - cô sẽ không bao giờ làm thế nữa.

“Lẽ ra con không nên biết chuyện này, nhưng con nghĩ bố mẹ Magda đang chuẩn bị ly dị.” Mắt Katrina mở to, với cảm giác tội lỗi khi là người đưa ra tin này, và cảm thấy sốc vì tin đó có thể đúng.

Ôi cảm ơn Chúa, Nico nghĩ. Đây là về Wendy, không phải cô... Thảo nào Katrina buồn. Chắc nó lo rằng nếu chuyện đó có thể xảy đến với

Magda, thì chuyện đó cũng có thể xảy đến với nó. Cô cau mày. Nhưng chắc chắn chuyện này không thể đúng được. Wendy đi công tác xa tới phim trường. Cô ấy tìm đâu ra thời gian để mà ly dị cơ chứ? “Cô Wendy với chú Shane đang có chút chuyện, nhưng mẹ tin chắc là mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Katrina lắc đầu. Việc hai mẹ con nói chuyện này chả có gì bất thường. Vì Nico và Katrina thường buôn chuyện về (hay nói đúng hơn là “phân tích”) những hành động của cả bạn bè cô và bạn bè của con bé. Nhưng dường như Katrina bị sốc khi thấy Nico không biết chuyện này. “Họ đang gặp tư vấn,” Katrina nói tiếp, tự tin tung ra thông tin của mình, “nhưng không ích gì. Dĩ nhiên là chú Shane không muốn cho ba đưa con biết chuyện này. Nhưng trong một căn hộ một trăm ba mươi lăm mét vuông thì làm sao mà giữ được bí mật nào.”

Nico vừa ngạc nhiên vừa tự hào nhìn Katrina. Con bé có cách nhìn rất chín chắn về các mối quan hệ từ lúc nào thế không biết? Nhưng đồng thời cô cũng thoáng sợ hãi. Một đứa trẻ mười hai tuổi mà bàn về những chuyện này thì có thực sự đúng đắn không? “Con nghe chuyện quái quỷ này ở đâu thế?” Nico hỏi.

“Madga kê,” Katrina nói, như thể lẽ ra Nico phải biết chuyện này.

“Nhưng mẹ tưởng con không thân với bạn ấy lắm.” Katrina và Magda học cùng lớp ở trường tư và, bởi vì tình bạn của Wendy và Nico mà chúng buộc phải gần gũi nhau. Nhiều năm qua chúng đã phải chơi với nhau vì các bà mẹ, nhưng không thể nào thành bạn bè được, một phần là do, Nico luôn nghĩ vậy, Magda là một bé gái khá kỳ quặc. Nó khăng khăng đòi mặc mỗi màu đen, và dường như không muốn hòa nhập như bọn trẻ khác - dĩ nhiên là ít hơn Katrina rồi - và bị Wendy phản đối kịch liệt. Chuyện này luôn làm Nico hơi lo ngại. Người lớn có thể biến cá tính này thành lợi thế, như Wendy nói, nhưng còn một đứa trẻ, nó chỉ khiến cuộc sống khó khăn hơn... “Magda chỉ trầm trọng hóa vấn đề thôi,” Nico nói. “Có lẽ nó dựng chuyện đấy.” Thực

vậy, nó hẳn phải bịa ra chuyện này, Nico nghĩ. Không thể nào có chuyện Wendy xảy ra chuyện trầm trọng đến mức này với Shane mà lại không kể cho cô.

“Giờ con với nó thân thiết phết,” Katrina nói, kéo một lọn tóc và duyên dáng khẽ đặt lên môi trên. “Kể từ lúc nó bắt đầu cưới ngựa. Giờ ngày nào sau giờ học con cũng gặp nó. Vì thế con không thể không làm bạn với nó được.”

“Cô Wendy là bạn thân nhất của mẹ...”

“Cả cô Victory Ford nữa,” Katrina chỉnh lại lời mẹ. Nó đã luôn thích thú và yên tâm, vì lý do nào đó, khi mẹ nó có hai cô bạn thân nhất.

“Và cả cô Victory,” Nico gật đầu. “Và bọn mẹ kể cho nhau mọi thứ...” - thực ra thì không phải tất cả, cô vẫn chưa kể cho Wendy chuyện với Kirby, nhưng chỉ là bởi vì cô chưa có thời gian - “và mẹ biết là cô Wendy sẽ kể cho mẹ.”

“Thật không hả mẹ?” Katrina chát vấn. “Nhờ đâu cô ấy xấu hổ. Magda bảo bố nó đã đi gặp luật sư, và rằng chú ấy thay khóa vào nhà hôm thứ Tư. Giờ nó phải cầm chìa khóa mới, và nó lo là nếu cô Wendy về nhà thì sẽ không biết làm cách nào vào được nhà cả.”

“Ồ thế...” Nico trầm ngâm nói, tin này cũng làm cô lo lắng. “Mẹ tin chắc là chú Shane có gửi chìa khóa cho cô ấy ở chỗ bảo vệ. Và đi gặp luật sư chả có ý nghĩa gì cả. Chú ấy có thể gặp vì bất cứ lý do gì mà.”

“Mẹ,” Katrina kiên nhẫn nói. “Mẹ biết không phải thế. Khi bố mẹ mà đi gặp luật sư, ai cũng biết thế có nghĩa là ly dị.”

“Mẹ nghĩ là mọi chuyện đều ổn,” Nico nói. “Mẹ sẽ gọi cho cô Wendy ngay...”

“Đừng nói với cô ấy là con nói với mẹ vụ ly dị nhé. Con không muốn làm Magda gặp rắc rối!” Katrina vội nói.

“Ừ. Mẹ chỉ xem cô ấy thế nào thôi - có lẽ cô ấy chưa về.” Nico nhún số, nhưng nó chuyển thẳng vào tin nhắn của Wendy - bằng chứng cho thấy, Nico nghĩ, Wendy vẫn chưa về hoặc là đang bay chiều hôm đó.

Chiếc xe đỗ lại trước lối vào Triển lãm của Madison Square Garden. Cô và Katrina xuống xe, băng qua quảng trường nhỏ. Bên ngoài lối vào, rất nhiều cảnh sát đứng chặn đường, là hai ba paparazzi ăn mặc lôi thôi - trình diễn chớ không phải là một sự kiện hoành tráng gì cho lắm. Vẻ mặt buồn chán của họ cho thấy họ ý thức rất rõ việc này, nhưng vẫn hy vọng có gì đó hấp dẫn. Biết đâu Jennifer Lopez tự dung đôi tính thích chớ thì sao.

“Này! Nico,” một trong số họ gọi cộc lốc, giơ máy ảnh lên. Nico lắc đầu, và theo bản năng quàng tay quanh cổ Katrina, cố che mặt con bé. Katrina thờ dãi, và một khi đi an toàn qua bọn chụp ảnh, thì kêu ầm lên. “Mẹ,” nó rầy rà, giật giật tóc vẻ khó chịu, “Mẹ bảo vệ con hơi quá. Con đâu phải là một đứa bé nữa.”

Nico dừng lại, ngượng nghịu cười với Katrina, đột nhiên bị sự phản ứng của con gái làm tổn thương. Ý nghĩ con gái có thể ghét mình như một nhát dao nhọn đâm vào cô. Nhưng cô vẫn là mẹ nó, và Katrina vẫn là một đứa con gái bé bỏng. “Mẹ là mẹ con, mẹ có quyền được bảo vệ quá mức. Cho đến khi nào con ít nhất là năm mươi tuổi.”

“Xin mẹ đấy,” Katrina nói. Con bé bĩu môi - rất nhanh thôi, nó sẽ hôn bọn con trai, Nico sợ hãi nghĩ. Cô không muốn con gái mình chơi bời với bọn con trai. Thế thật phí thời gian. Bọn trai tuổi teen thật kinh khủng... Có lẽ cô và Seymour nên gửi con bé tới trường nội trú nữ, một nơi nào đó an toàn... như Thụy Điển chẳng hạn... nhưng làm sao mà cô sống nổi, khi không được gặp con gái suốt mấy tuần liền?

“Này mẹ?” Katrina nói, nhìn cô vẻ lo lắng ngạc nhiên. “Đi tìm bố đi.” Và cầm lấy tay Nico, nó bước đi trước, kéo Nico theo sau.

“Từ từ con yêu. Mẹ đi giày cao gót mà,” Nico nói, nghĩ mình nói nghe giống hết mẹ mình. Và nếu giống thật thì sao, cô nghĩ. Không thể nào tránh khỏi việc giống mẹ mình khi ta trở thành một bà mẹ; chống lại việc đó chỉ là lãng phí thời gian. Và hơn nữa, cũng thật hay...

“Mẹ sinh ra đã đi giày cao gót rồi,” Katrina bật cười, dừng lại để Nico bắt kịp. “Mẹ sinh ra để cai trị.”

“Cám ơn con, Mèo con.”

“Con tin là Tunie sẽ thắng, mẹ có tin thế không ạ?” Katrina nói, vung vẩy hai cánh tay của hai mẹ con. “Bố bảo nó là con chó chồn giỏi nhất ở nước mình, và nếu giám khảo không thấy thế...”

Con bé tiếp tục bi bô, lại là một đứa bé con đầy hào hứng. Nico gật đầu, lắng nghe, và lại nghĩ mình yêu con bé đến nhường nào, và cô thực sự may mắn biết bao.

Shane mặc quần jeans trắng và sômi đỏ. Đỏ anh đào, chứ không phải đỏ nâu hay đỏ kiêu Giáng sinh. Có một con cá sấu nhỏ màu xanh lá cây trên ngực trái. Chiếc áo được giắt trong quần jeans trắng, và Shane thắt dây thắt lưng bằng da màu nâu. Dầu vậy cái áo vẫn lòi ra. Chừng nào còn sống cô sẽ không bao giờ quên cái áo đó.

“Xin quay lại sân bay,” Wendy nói.

Tài xế gật đầu. Cô ngạc nhiên khi giọng mình bình tĩnh và lạnh te đến

mức đó. Thực sự như người máy. Nhưng có lẽ chuyện này chả có gì ngạc nhiên. Giờ cô đã chính thức chết ở bên trong. Cô không còn cảm xúc, linh hồn nữa. Cô sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì nữa. Cô chỉ là một cỗ máy. Được đánh giá bằng khả năng kiếm tiền và cung cấp lương thực. Chi trả cho mọi thứ. Ngoài điều đó ra, họ không cần cô cho bất cứ việc gì.

Chiếc xe đỗ lại trước cổng, và đột nhiên cô nghĩ một khi chiếc xe chạy qua và ra khỏi Palm Beach Polo Club, cô sẽ đi đến mức không còn đường mà quay lại nữa. *Dừng lại!* một giọng trong đầu cô nói. *Quay lại đi - quay lại đi!* Nhưng một giọng khác lại nói, Không. Mà nhục nhã thế là đủ rồi. Mà phải vạch ra ranh giới, nếu không sẽ không bao giờ được họ tôn trọng nữa. Bây giờ quay lại sẽ không thay đổi được gì cả; chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Sẽ không có chuyện quay lại. Chỉ có tiến lên phía trước, với sự thật nghiệt ngã.

Cánh cửa sắt màu trắng mở tung ra, và chiếc xe chạy qua. Cô ngả người trên ghế, như thể sợ bị nhìn thấy. Cô có thể làm gì khác đi? Cô có thể nói gì? Cô phải nói gì cơ chứ? Với câu nói này thì phải trả lời thế nào cho đúng, “Wendy, anh không yêu em. Và anh nghĩ anh chưa từng yêu em”?

Giá như... giá như cô có con cái bên cạnh để an ủi mình. Nhưng chúng cũng không muốn cô, cô đau khổ nghĩ. *Thực sự là thế ư? Hay cô đang nhìn tình huống này với sự không chín chắn đơn giản hóa mọi thứ của một đứa trẻ? Suy cho cùng chúng chỉ là trẻ con. Chúng không muốn ngày hôm đó của chúng bị phá hỏng. Lẽ ra cô có thể ở lại, nhưng cô không thể ở cạnh Shane, và bố mẹ anh, len lén liếc nhìn cô, biết sự thật...*

Nó không yêu cô, cô biết đấy. Và nó chưa bao giờ yêu cả. Chúng tôi luôn biết. Sao cô lại không?

Và: *Giờ cô ta sẽ làm gì? Cẩn thận đấy. Cô ta nguy hiểm. Cô ta là một*

phụ nữ xấu xa. Cô ta có thể khiến mọi thứ khó khăn với Shane và bọn trẻ. Chúng tôi hy vọng cô ta sẽ cư xử hợp tình hợp lý...

Và cái áo sômi màu anh đào và quần jeans trắng đỏ. Và đôi dép Gucci màu nâu. Shane đã trở thành... một trong số họ.

Một người ngựa.

Còn cô thì không. Cô hoàn toàn không thuộc về nơi đó.

Khi chiếc Citation đậu xuống sân bay Palm Beach, cô đã lấy xe đi thẳng tới khách sạn Breakers, hy vọng gặp được Shane và bọn trẻ trong phòng suite của họ. Nhưng rồi cô chỉ gặp bố mẹ Shane đang mặc quần soọc Bermuda để lộ ra những bắp chân nần năn thịt trông giống như ổ bánh mì. Họ đang ăn sáng, và khi cha của Shane, Harold, mở cửa, ông ta chả buồn giấu đi vẻ kinh ngạc.

Chắc bố không nghĩ sẽ gặp con ở đây nhỉ, Wendy nghĩ, cảm thấy đặc thảng. “Chào bố, Harold,” cô nói. Và Harold, ông hẳn đã quyết định tốt nhất là không nên gây chuyện với cô, vội quay lại nói, “Marge, xem ai đến này. Wendy đấy.”

“Xin chào, Wendy,” Marge nói, không buồn nhìn từ bàn lên. Trong giọng của bà có một sự lạnh lùng không thể nhầm lẫn được. “Tiếc quá,” bà nói. “Shane với bọn trẻ vừa mới đi xong. Nhưng mẹ nghĩ chắc họ không biết là con sẽ đến.”

Thế thật, Wendy nghĩ. “Họ đi đâu?” cô hỏi.

Marge và Harold liếc nhau. Marge cầm nĩa lên, và chọc vào món trứng ópla. “Bố con bọn nó đi tìm một con ngựa,” Marge nói.

“Wendy, con uống cà phê không?” Harold nói, ngồi xuống đối diện vợ. “Trông con có vẻ nên làm một ngựa.”

“Vâng ạ. Con cảm ơn,” Wendy nói.

“Con có thể gọi phục vụ phòng,” Harold nói. “Ở đây họ nhanh nhẹn lắm. Phục vụ tuyệt hảo.”

Nếu mình giết hai ông bà già này, liệu bồi thẩm đoàn có hiểu cho không nhỉ? Wendy băn khoăn.

“Đừng có ngốc thế, Harold. Nó uống cốc của tôi cũng được. Đây, Wendy,” Marge vừa nói vừa đẩy cái tách về phía cô.

“Con không muốn uống cốc của mẹ,” Wendy nói.

“Dù sao Marge cũng không uống cà phê. Chưa bao giờ,” Harold nói.

“Tôi có uống,” Marge cau có nói. “Ông không nhớ à? Khi chúng ta mới lấy nhau, tôi uống sáu tách cà phê một ngày. Rồi khi mang thai Shane thì tôi thôi không uống nữa. Bác sĩ sản khoa bảo chất caffeine không tốt. Hồi đó ông này được coi là rất tân tiến.”

Wendy dờ dẩn gật đầu. Có phải họ đang cố tình làm thế này, tra tấn cô vì đã là một cô vợ tồi với đứa con trai hoàn hảo thân yêu của họ? Họ biết được bao nhiêu chuyện? Có lẽ là tất cả - họ ở đây, đúng không nhỉ? Chắc chắn họ biết mọi chuyện.

“Họ đâu rồi?” Wendy hỏi, rót cho mình một tách cà phê từ cái bình màu trắng.

“Ai cơ?” Marge hỏi.

Ồ, thôi đi, Wendy nghĩ, liếc bà một cái. *Bà đâu có lú lẫn đến mức đó. Bà biết là ai mà.* “Shane. Và bọn trẻ.” Cô nhấp một ngụm cà phê và nó nóng bỏng cả miệng.

Marge nhăn mặt lại tập trung. “Đâu ấy Harold nhỉ?” bà hỏi. “Palm Beach gì đó...”

“Câu lạc bộ ngựa Palm Beach,” Harold nói, cẩn thận không nhìn Wendy.

“Đúng rồi,” Marge đồng tình. “Nghe bảo nổi tiếng lắm.” Một khoảng im lặng dài khó chịu diễn ra, cuối cùng bị Marge phá vỡ. “Đừng nói là con đang định đi gặp bố con nó đấy chứ?” Marge hỏi.

“Đương nhiên có ạ,” Wendy nói. “Sao lại không chứ?” Cô cẩn trọng đặt cái tách xuống đĩa.

“Nếu bố là con thì chắc bố sẽ không làm thế đâu,” Harold nói. Marge nhìn ông như thể bảo ông im lặng, nhưng Harold mặc kệ. “Bố nghĩ ít nhất con nên gọi trước. Shane bảo cần phải có giấy phép đặc biệt gì đó.”

“Để mua một con ngựa? Con không nghĩ thế,” Wendy nói.

Cô đi xuống sảnh và được người quản lý chỉ đường. Câu lạc bộ Palm Beach thực ra không ở Palm Beach. Nó ở Wellington, Florida, cách ba mươi phút về phía Tây.

Cô vào lại xe.

Khi đến câu lạc bộ, cô phát hiện ra Harold nói đúng - ta cần một giấy phép đặc biệt mới được vào. Cô hối lộ tay gác cổng hai trăm đô, số tiền mặt cuối cùng của cô khi cầm đi du lịch.

Cô bước qua lối vào hẹp, kéo vali quà cho bọn trẻ, vẫn hy vọng thành công. Khi đi qua phía bên kia, cô dừng lại tuyệt vọng. Sân rộng khổng lồ, bằng cỡ một cái sân đánh golf. Phía bên phải cô là một chuồng

ngựa dài có rào dựng phía trước, nhưng xa xa còn có thêm chuồng và bãi tập của ngựa, và những cái rạp lớn màu xanh và trắng. Làm thế nào cô tìm được họ đây?

Cô tiến vào lối vào chuồng đầu tiên. Bên trong vừa tối vừa lạnh lẽo, như một đường hầm, cô tưởng tượng nó chứa đựng đầy những điều ngạc nhiên khó chịu. Cần trọng nheo mắt nhìn trong không gian mờ tối, cô thấy một con ngựa lớn được buộc vào tường; con ngựa nhìn cô, cúi đầu xuống, và nện móng. Wendy sợ hãi nhảy bật ra sau.

Một phụ nữ trẻ bước ra từ phía sau con ngựa. “Chị cần gì?” cô ta nói. Wendy bước tới một bước. “Tôi đang tìm chồng tôi. Và con tôi. Họ đến mua ngựa.”

“Từ chuồng nào?”

“Sao cơ?”

“Từ chuồng nào?” cô ta lặp lại. “Ở đây có hàng trăm chuồng. Họ có thể ở bất cứ nơi nào.”

“Ồ.”

“Chị có gọi được cho họ không?”

“Được,” Wendy gật đầu. “Tôi sẽ gọi.” Cô bắt đầu quay ra.

“Thế người huấn luyện của họ là ai?” cô kia hỏi, quyết định giúp đỡ.

Người huấn luyện? Wendy nghĩ. “Tôi không biết.”

“Chị thử đến văn phòng xem,” cô kia nói. “Cứ đi theo đường đó. Nó ngay ở góc kia thôi.”

“Cám ơn cô,” Wendy nói. Cô bước dọc chuồng ngựa và suýt tí thì bị

một cái xe golf chẹt phải, xe này chở hai bà đội mũ lưỡi trai che nắng. Chiếc xe dừng lại và bà lái xe thò đầu ra. “Wendy à?” bà ta hỏi. “Có phải Wendy Healy không?”

“Vâng?” Wendy hỏi, bước tới vài bước.

“Nina đây. Và Cherry,” Nina nói, chỉ vào người bạn đi cùng. “Nhớ bọn tôi không? Con chúng tôi học cùng trường St. Mary-Alice với con cô.”

“Xin chàooooo,” Wendy nói, như thể đột nhiên nhận ra họ.

“Gặp cô vui quá,” Nina vừa nói vừa nhoài ra để ôm chầm lấy Wendy như thể họ là bạn bè lâu ngày không gặp. “Cô đang làm gì ở đây thế?”

“Con gái tôi đang mua một con ngựa...”

“Người huấn luyện của nó là ai?” Cherry hỏi. Cô này đeo đôi khuyên tai kim cương to cỡ bằng hạt hạnh nhân. “Marc Whittles? Anh ta giỏi nhất đấy. Cô phải có được Marc đi cùng khi đi mua ngựa...”

“Tôi thực sự không chắc lắm... Tôi vừa từ phim trường quay về đây. Ở Rumani,” Wendy nói thêm, hy vọng việc này giải thích mọi điều.

“Chúa ơi. Đời chị mới hoành tráng làm sao,” Nina kêu lên. “Cherry và tôi luôn bảo lẽ ra chúng tôi nên có sự nghiệp chứ không phải chồng.”

“Làm việc nhiều hơn,” Cherry đồng ý, và Nina, giọng có hơi hướng miền Nam, cười như nắc nẻ. Nina là một trong những phụ nữ, Wendy quyết định, không thể không quý mến, dù ta không thích cách sống của chị ta. “Bạn yêu,” chị ta nói, ngạc nhiên nhìn Wendy, “xe golf của chị đâu?”

“Xe golf?” Wendy hỏi. “Tôi không biết là phải cần có xe.”

“Mọi thứ đều ở rất xa... Chị không định đi bộ đấy chứ?” Cherry kinh hoàng hỏi.

“Thực ra tôi không biết họ đang ở đâu,” Wendy thú nhận. “Tôi đi công tác, và điện thoại của tôi...”

“Ồ bạn yêu, đừng lo. Bọn tôi mất liên lạc với chồng con liên tục ấy mà,” Nica kêu lên, phẩy tay với lý do của Wendy.

“Tốt hơn là nên như thế,” Cherry thêm vào.

Câu đó khiến hai bà kia lại rú lên cười.

“Sao chúng ta không thử đến chuồng của Marc trước nhỉ, chị nghĩ thế nào?” Nina nói, hỏi ý kiến Cherry. “Nhảy lên đi nào,” chị ta nói với Wendy. “Bọn tôi sẽ cho chị đi nhờ.”

Wendy bỏ vali lên cái giỏ sắt ở sau xe. “Chúa ơi,” Cherry nói. “Đừng nói là chị mang cái đó từ Rumania về đấy nhé?”

“Thực tình là thế,” Wendy nói, trèo lên ghế sau.

“Thật là một bà mẹ hết lòng vì con,” Cherry nói. “Khi tôi đi châu Âu về, chồng và con tôi biết tôi sẽ không ra khỏi giường trong ba ngày. Chênh lệch múi giờ mà.”

“Cung ơi, chị bị lệch múi giờ ngay cả khi mới lên đỉnh núi Aspen.”

Cherry nhún vai then thùng kiêu con gái. “Tôi mỏng manh mà.”

Wendy mỉm cười, ước gì mình có thể tham gia nói chuyện vui vẻ. Nina và Cherry cực kỳ tử tế, nhưng họ quá khác. Cánh mũi bành ra

của họ (chắc là hậu quả của phẫu thuật mũi hồi đầu những năm tám mươi, Wendy nghĩ. Thật là khó chịu khi ta có thể biết đích xác kết quả của giai đoạn phẫu thuật thẩm mỹ nào) và thân hình mảnh mai của họ khiến cô nghĩ đến giống ngựa đua nòi. Dường như họ chẳng có gì phải bận tâm cả, mà sao họ phải thế chứ? Chồng họ giàu, và dù họ có phải ly dị, cuối cùng họ cũng có đủ tiền để không bao giờ phải làm việc... Cuộc sống như thế sẽ thế nào nhỉ? Cô tự hỏi. Cô ngả đầu ra sau. Có lẽ là dễ chịu tuyệt đối. Thảo nào họ tử tế thế. Trong đời họ thực sự chẳng có gì tồi tệ có thể xảy ra cả... Và nghĩ đến cái tình cảnh tồi tệ không tránh khỏi hiện nay với Shane, cô siết chặt tay trên thành chiếc xe.

“Mà này,” Nina nói, “thằng bé nhà cô - Tyler phải không nhỉ? - đáng yêu không chịu được ấy.”

“Thế à,” Wendy nói, gật đầu. Giờ biết mình sắp sửa được gặp con, cô cảm thấy hồi hộp kỳ lạ.

“Còn chồng cô, Shane, thì rất dịu dàng với thằng bé,” Cherry nói thêm. “Bọn tôi luôn bảo rằng cô thật may mắn làm sao khi cưới được ông chồng chịu làm công việc của bà mẹ. Chiều nào sau giờ học anh ấy cũng tới đón bọn nhỏ. Hầu hết đàn ông đều bảo là muốn làm thế, nhưng khi ta để họ làm thì họ hoàn toàn không xoay xở nổi.”

“Chồng tôi còn không bao giờ biết cách mở một cái xe nôi,” Nina nói.

“Chúng tôi nghĩ chị đã đào tạo anh ấy rất tốt,” Cherry gật đầu. “Chúng tôi luôn tự hỏi chị có bí quyết gì.”

Giả như họ biết sự thật, Wendy chua chát nghĩ. “Ừ, tôi nghĩ là... mình may mắn thôi,” cô buồn bã nói.

“Đến nơi rồi đây!” Nina vui vẻ reo lên, chỉ một chuồng ngựa sơn trắng có mái màu xanh lá cây. Có hàng rào tròn vây quanh phía trước, sơn các sắc màu sặc sỡ. Ở giữa vòng tròn là một con ngựa trắng xám

được một phụ nữ đội mũ ky sĩ màu đen cười. Shane và Magda đứng ở một bên, hai bố con đang nói chuyện với một thanh niên cao ráo mặt góc cạnh như ngôi sao điện ảnh. Phía bên kia là Tyler và Chloe, đang nắm tay cô vú em, Gwyneth. “Shane đây rồi,” Cherry nhận xét. “Ồ đó là Marc, phải không nhỉ?Ồ tốt rồi, cuối cùng nhà cô cũng thuê được Marc. Không cần phải lo lắng nữa, anh ta giỏi lắm,” chị ta nói, quay sang mỉm cười với Wendy.

Wendy mỉm cười lại, thấy lo lắng.

“Shane cung ơ,” Nina gọi, “bọn tôi mang quà đến cho anh này! Vợ anh!” Wendy xuống xe. Rồi vẫy tay đeo dây nhẫn, hai phụ nữ kia lái xe đi.

Wendy đứng đó, vali trong tay, nghĩ hẵn là mình trông như một kẻ tị nạn.

Cả nhà nhìn cô. Dường như không ai biết phải làm gì.

Cư xử thật tự nhiên, cô nghĩ. Nhưng tự nhiên là thế nào? Cô đặt vali xuống và vẫy tay. “Xin chào...”

“Mẹ!” Magda hét lên to hết cỡ, như thể có ai đang giết nó.

Nó đang mặc chiếc quần co dãn màu nâu; chân đi đôi bốt nhỏ thất đây. “Mẹ đến rồi!”

Nó ngượng nghịu chạy về phía Wendy hai tay giơ ra. Nó hơi béo, Wendy lo lắng nghĩ - bên dưới áo somi trắng ta có thể nhìn thấy ngực và hai núm vú nhỏ. “Mình phải mua áo ngực cho nó. Ngay ngày mai,” Wendy nghĩ, cảm thấy tội lỗi không chịu nổi. “Mình sẽ không nói gì về việc nó béo, nó đang lớn mà.” Và cô dang rộng vòng tay ôm con gái, ngửi mùi tóc nó, chua nồng mùi mồ hôi. Và cô nghĩ các bà mẹ chỉ bằng mùi cũng có thể nhận ra con mình.

“Gặp được mẹ, con vui quá,” Magda kêu lên.

Và rồi Tyler, như thể quyết định là an toàn, chạy lại chỗ cô, chạy vòng quanh như một cái máy bay. Chloe bé bỏng bắt đầu vung vẩy trong xe nôi, đòi được ra ngoài. “Em bé đây,” Gwyneth nói, chìa Chloe ra cho cô. “Mẹ đây rồi.” Và cô ta mỉm một nụ cười có vẻ lo lắng với Wendy.

Wendy nhìn sang Shane để biết chắc là anh hiểu được sự quan trọng của cảnh tượng này. Anh e dè cười với cô. Và cô quay đi, cúi xuống nói với Tyler. “Mẹ, con bị mất răng cửa rồi,” nó nói, chỉ vào chỗ trống ở mồm.

“Mẹ xem nào,” Wendy nói. “Đau không con? Bà tiên răng đến chưa?”

Tyler lắc cả thân mình từ bên này sang bên kia. “Không đau, nhưng chảy máu. Và bà tiên răng cho con mười đôla. Vì bố bảo là cái răng giá ngàn ấy.”

“Mười đô? Răng nhỏ thế mà nhiều tiền ghê nhỉ. Thế con định làm gì với khoản tiền đó?”

“Ôi mẹ ơi. Mười đô đâu có gì nhiều đâu. Không đủ mua một cái đĩa CD.”

Chúa ơi. Shane dạy chúng cái gì thế? Cô đứng lên, và nắm lấy tay con, bước đi.

Shane không hề bước tới hôn cô. Thay vào đó, anh chỉ vào người đàn ông đứng cạnh cô, anh này, Wendy nghĩ, không hề hấp dẫn như khi nhìn từ xa. Lại gần trông anh ta như thể được chế tạo ra vậy, như thể da anh ta làm bằng nhựa. Anh ta đeo cặp kính râm màu và hút thuốc

(một điếu Parliament, trong khi có bao nhiêu là loại thuốc lá!) tóc nhuộm phẩy lai. Chân anh ta đi một đôi boots màu đen cao đến tận đầu gối, và áo sơ mi trắng có sọc màu đỏ, cùng màu đỏ anh đào giống như áo của Shane.

“Đây là vợ tôi, Wendy Healy. Đây là Marc Whittles. Người huấn luyện của chúng ta,” Shane nói.

Ít ra thì anh cũng gọi mình là vợ của anh, Wendy vừa nghĩ vừa bắt tay Marc. Và trong một giây, cô nghĩ có lẽ mình nhầm, có lẽ mọi thứ sau cùng đều ổn cả.

“Bọn tôi không nghĩ Wendy sẽ đến,” Shane nói, cố tình nhìn cô. “Nhưng tôi đoán chắc là cô ấy lo cho bọn trẻ.”

“Tôi vừa đi công tác... tôi đã không gặp bọn trẻ...”

“Ở đâu?” Marc hỏi, phỉ một mẩu tàn thuốc bám trên boots.

“Rumani,” Wendy nói.

“Rumani á?” Marc hỏi, ngả đầu ra sau. “Ở đó có gì? Không có khu trượt tuyết đúng không? Và chắc chắn là không cửa hiệu mua sắm gì rồi.”

“Tôi đi làm việc,” Wendy nói, nghĩ mình sắp mất kiên nhẫn với tay này đến nơi.

“Wendy làm phim,” Shane nói.

“Mẹ là chủ tịch hãng Parador Pictures,” Tyler ré lên.

Con ngoan, Wendy nghĩ, siết tay thằng bé.

“Thế... hay quá,” Marc nói, như thể đang tính toán giá trị của cô. “Ở

đây bọn tôi có nhiều khách hàng làm trong ngành điện ảnh. Vì thế chị có thể coi đây như nhà.”

Wendy mỉm cười hơi hợt như thể bảo rằng không bao giờ có chuyện đó.

“VẬY em thấy đó...” Shane nói, trong giọng lộ rõ sự đắc thắng, “bọn trẻ khỏe cả.”

“Phải.” Wendy lạnh lùng nói. “Em có thể thấy điều đó.”

Họ căm ghét nhìn nhau.

“Tháo con ngựa ra nhé?” Marc hỏi, tự nhiên thả điều thuốc xuống bãi cỏ và dùng đầu bột xéo lên. Magda túm lấy tay Wendy và kéo cô đi theo sau con ngựa. “CÓ phải nó là con ngựa đẹp nhất mẹ từng thấy không ạ?” Magda hỏi, mắt sáng bừng lên vì vui sướng.

“Ừ đúng rồi, con yêu. Nó... đẹp quá,” Wendy nói. Cô chưa bao giờ đến gần ngựa, và dù con này không lớn lắm (“mười bốn gang tay”, mọi người cứ bảo với cô thế, mà cô không tài nào hiểu nổi ý nghĩa của điều đó), cô sợ đến nỗi không dám bước lại gần con vật. Dù nó đã được buộc vào chuồng ngựa bằng dây thừng - Wendy đoán là để nó không thoát ra ngoài - cô vẫn thấy sợ. “Nào, mẹ,” Tyler nói, giật giạt tay cô.

“Tyler, đứng... đứng yên ở đó,” cô ra lệnh. Nhưng Tyler giật tay ra khỏi tay cô và tiến thẳng lại chỗ con ngựa, nó cúi đầu xuống và hít hít tóc Tyler. Cô nghĩ mình bị trụy tim mất, nhưng Tyler sung sướng hét lên. “Nó cũng sẽ là con ngựa của con. Phải không ạ?” thằng bé nài nỉ hỏi.

“Mẹ, thế này còn tuyệt hơn Giáng sinh,” Magda hỏi. Nó vòng tay ôm cổ con ngựa. “Tao yêu mày. Tao yêu mày, Prince,” nó nói, “Prince” là

tên con ngựa, hoặc là tên Magda đã đặt cho nó. “Con ngủ với nó được không ạ?”

“Không. Không, con yêu...”

“Nhưng Sandy Pershenki...” - đứa quái nào thế? - “ở cả đêm với con ngựa của cô ấy. Khi nó bị đau bụng. Đợt đó là ba ngày trước khi diễn ra kỳ thi Olympic. Và cô ấy đã ngủ cả đêm trong chuồng của nó trên một cái võng. Và con ngựa không hề nằm đè lên cô ấy hay gì cả. Vì thế thực sự là rất an toàn. Và nếu ta bị ngã, ngựa sẽ không đạp lên mình đâu. Mọi người nghĩ là nó sẽ đạp, nhưng không phải thế, mẹ thấy không? Ngựa chúng nó biết đấy. Chúng biết *mọi thứ...*”

“Mẹ ơi?” Tyler hỏi. “Mẹ biết Sandy không?”

“Không. Mẹ không biết con yêu ạ,” cô nói, cúi xuống bế con lên. Nó nặng ghê. Và ăn mặc giống hệt Shane, quần jeans trắng và somi xanh.

“Mẹ có thích Prince không ạ?” Tyler hỏi.

“Mẹ thích. Có vẻ nó là một chú ngựa nhỏ xinh.”

“Nó không phải là chú ngựa nhỏ, mẹ. Nó là ngựa con. Khác đấy. Con thực sự nghĩ là con nên ngủ với nó,” Magda nói. “Con không muốn nó sợ hãi.”

“Nó sẽ không sợ đâu. Nó sống ở đây mà,” Wendy nói, giả vờ vui vẻ. “Và giờ đến lúc chúng ta về lại nơi chúng ta sống...”

“Về lại New York á?” Magda hoảng sợ hỏi.

“Đúng thế, con yêu. Con không muốn về nhà à?” Wendy hỏi.

“Không,” Tyler nói.

“Nhưng mẹ có một cái máy bay. Một cái máy bay riêng đưa chúng ta về nhà.”

“Mình mang theo Prince được không ạ?”

“Không, con yêu...”

“Thế thì con muốn ở lại đây,” Magda nói.

“Còn ông bà thì sao?” Tyler hỏi.

“Họ sẽ về sau. Với bố.”

“Nhưng bà bảo con sẽ ngồi cạnh bà trên máy bay.”

“Con có thể ngồi cạnh bà vào lần khác.”

“Mẹ, mẹ đang làm hỏng mọi thứ,” Magda nói, mặt nhăn nhúm vì giận dữ.

“Chúng ta mua ngựa, Magda. Thế là đủ rồi.”

“Có vấn đề gì à, bà Healy?” Đó là Marc, bước đến sau cô.

“Không, ổn cả. Chỉ là bọn nhỏ không muốn về nhà.”

“Ai muốn chứ? Ở đây rất tuyệt? Câu lạc bộ ngựa Palm Beach. Một thiên đường nhỏ bí mật, chẳng phải ư?”

Không, là địa ngục thì có, cô muốn nói.

“Vậy mua con ngựa đó đi thôi, bà Healy,” Marc nói. Anh ta ngả người tới trước. “Cô có muốn cho bọn trẻ xem các con vật con không?” anh ta hỏi.

“Các con vật con?” Magda hỏi, hớn hờ.

“Vịt con và mèo con. Và có lẽ cả cún con nữa.” Anh ta đứng thẳng lại. “Bọn trẻ thích lắm. Tôi sẽ bảo Julie đưa chúng đi, rồi dẫn chúng về lại đây. Magda sẽ muốn gặp lại Prince,” anh ta nói, mỉm cười thân mật với Wendy. “Con ngựa đầu đời của con bé. Một cột mốc trong cuộc đời một bé gái. Giây phút nó sẽ không bao giờ quên.”

Anh ta nói đúng, Wendy nghĩ. Tất cả những chuyện này khó mà quên được. Và cô mệt mỏi đứng đó khi bọn trẻ chạy qua.

“Wendy! Đi nào,” Shane sột ruột gọi từ trên chiếc xe golf.

Wendy thở dài và nặng nhọc lê bước tới chiếc xe, buồn bã quay đầu nhìn bọn trẻ. Cô ngồi xuống ghế sau và đặt vali lên đùi. Ngoài trời hai mươi tám độ và cô mặc toàn đồ đen. Cô thấy mình như một bà già người Ý.

Marc ngồi vào ghế người lái và châm điếu thuốc khác. “Magda sẽ cười con Prince rất giỏi, bà Healy ạ,” anh ta nói, ngoặt xe một phát làm Wendy suýt văng xuống đất. “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu con bé đạt giải trong cuộc đua đầu tiên của nó. Tôi đã bảo Shane không biết bao nhiêu lần là anh chị may mắn đến mức nào - loại ngựa này không có thường xuyên đâu.”

“Con ngựa giá bao nhiêu?” Wendy hỏi, nhìn vào sau gáy anh ta.

“Năm mươi ngàn đô,” Shane nói tỉnh bơ.

Wendy há hốc mồm và phải túm lấy lưng ghế của Shane để ngồi cho vững.

Shane quay lại và khó chịu nhìn cô. “Cũng đâu có nhiều lắm, Wendy,” anh nói.

“Giá thế là hợp lý đây,” Marc chen ngang, thả điều thuốc vào cốc nước như thể người ta vẫn mua ngựa với giá năm mươi ngàn đô hàng ngày ấy. Red Buttons thì bán hai trăm ngàn - đây, giá *đấy* mới là không phải chằng.” Anh ta quay lại và nhăn nhó cười với cô. “Và quan trọng là Magda thích con ngựa này. Bọn nó đã có một mối quan hệ. Cô có thể thấy là con bé yêu con ngựa, và con ngựa yêu con bé. Sao cô có thể khước từ tình yêu đầu đời khỏi tay con gái mình chứ?”

Wendy yếu ớt lắc đầu. Năm mươi ngàn đô ư? Thế này thật điên rồ. Trong tình huống thế này, mình phải làm cái quái gì đây? Nếu cô phản đối, Magda sẽ đau đớn, và Wendy sẽ trở thành kẻ ác độc. Và trên hết, đây là hành động của Shane - lại một lần nữa, anh gài bẫy cô; tạo ra một tình huống mà chắc chắn cô sẽ thất bại với các con. Cô muốn gục đầu vào tay mà khóc.

Một mối bắt đầu làm cô run rẩy. “Nếu anh không phiền, tôi muốn nói chuyện riêng với chồng tôi. Trước khi chúng tôi kết thúc giao dịch này,” Wendy nói, với tất cả sức lực mà cô có được.

“Đương nhiên rồi,” Marc vui vẻ nói. “Đây là đang bàn đến tương lai con gái chị sẽ là một kỹ sư. Anh chị nên bàn bạc cho kỹ. Nhưng tôi đảm bảo anh chị sẽ không thể tìm được con ngựa nào tốt hơn với giá như thế.”

Shane ngoái lại nhìn cô và cau mày. “Chuyện gì thế, Wendy?” anh hỏi. “Có vấn đề gì à?”

“Ừ. Có đây,” cô mệt mỏi nói. *Chồng tôi gửi đơn ly dị cho tôi, khóa trái căn hộ không cho tôi vào, và bắt cóc con tôi. Và giờ anh ta muốn tôi bỏ ra năm mươi ngàn đô mua một con ngựa con...*

Marc nhún vai và châm một điếu thuốc khác, rồi đỗ xe lại trước một chuồng ngựa kiểu Tudor. “Tôi sẽ ở trong văn phòng. Cửa đầu tiên bên phải,” Marc nói. “Khi nào xong thì anh chị cứ vào nhé.”

“Bọn tôi sẽ vào ngay,” Shane trả lời. Anh dừng lại. “Sao?” anh hỏi.

Wendy kinh ngạc nhìn anh. Cô không biết phải bắt đầu từ đâu. “Sau tất cả những chuyện này... sau những gì anh làm... tất cả những gì anh phải nói là, ‘sao’?”

“Minh chỉ việc mua con ngựa được không? Sao em cứ phải làm mọi chuyện trở nên trầm trọng thế nhỉ?”

Cô ngây độn nhìn anh. Có thể nào anh quên đã gửi đơn ly dị cho cô và khóa trái căn hộ không cho cô vào? Hay đơn giản là cô mất trí rồi?

“Em muốn anh nói gì?” Shane sốt ruột hỏi.

Cô dừng lại. Cô muốn gì? *Tôi muốn mọi thứ bình thường trở lại. Tôi muốn mọi thứ như trước khi tôi đi Rumani. Không tuyệt vời gì, nhưng tốt hơn thế này,* cô muốn nói thế. “Em muốn anh giải thích.”

Anh nhìn cô thách thức, rồi như một thằng nhóc, quay mông bỏ đi về phía chuồng ngựa. Wendy chạy đuổi theo, bắt kịp anh ngay lối vào. “Lúc này anh không muốn nói chuyện,” anh rít lên. “Không phải trước những người này...” anh nói, chỉ vào cánh cửa văn phòng.

“Tại sao không? Sao anh lại quan tâm tới họ?”

“Anh không nghĩ vậy, Wendy. Mà là họ nghĩ gì về con gái của chúng ta. Sao em phải làm nó xấu hổ? Cuối cùng nó cũng có được can đảm để thử một cái gì đó mới mẻ, một môn thể thao, còn em thì muốn phá hỏng.”

“Em không có...”

“Em không biết họ nói bóng gió thế nào ở đây à?” Shane nói về buộc tội. “Ai cũng biết chuyện nhà người khác. Em gặp Cherry và Nina rồi đây - bọn họ sẽ nói chuyện với Marc - và ngày mai ở trường St. Mary-Alice mọi chuyện sẽ kết thúc. Em có nghĩ mọi chuyện với Magda đã đủ khổ sở rồi không? Con bé có cần bị những đứa trẻ khác bàn tán mẹ nó điên rồ thế nào nữa không...?”

“Nhưng Shane,” Wendy nói, kinh hoảng nhìn anh. “Em đâu có làm gì. Em chưa bao giờ làm gì tổn hại con gái chúng ta...”

“Không. Tất cả những gì em làm là xuất hiện ở đây, đột ngột. Ý anh là, thế cũng khó giải thích rồi.”

“Anh, đồ chó chết.” Wendy dừng lại, rồi quyết định không nói chuyện đó nữa. Giờ mà dính vào thì rất khủng khiếp. “Thế anh định mua con ngựa đó mà không có *em* bằng cách nào, hả Shane?” cô hỏi.

“Thẻ tín dụng.”

“Vẫn là tiền của em,” cô nói, và ghét mình khi chỉ ra điều đó.

“Được thôi,” Shane nói. “Làm tan nát trái tim con gái mình đi. Thế sẽ giúp em lấy lòng con đấy.”

“Em không bảo là em sẽ không...”

“Làm gì tùy em. Anh đã cố hết sức rồi. Anh xong rồi,” anh nói, vung tay lên về mọi mặt. Anh bắt đầu bước vào trong chuồng ngựa tối mờ, tiếng bước chân vang vọng trong không gian rộng.

Wendy ngần ngại rồi bước vội theo anh. Ít nhất chuồng ngựa này có

vẻ trống không, không có những con vật kinh sợ có thể nhảy chồm lên và đập vào ta. “Shane!” cô rít lên. “Quay lại đây.”

Shane quay lại.

Cô phải bắt anh nói chuyện với cô, cô nghĩ. Cô không thể để anh thoát khỏi chuyện này. “Em sẽ không mua con ngựa chùng nào chúng ta nói về chuyện gì đang diễn ra.”

Môi Shane bĩu lên khinh bỉ. “Được thôi,” anh nói, giận dữ. Anh bước vào một cái chuồng không. Wendy lưỡng lự. Cánh cửa dính đầy rơm vàng. Có lẽ họ có thể làm tình và mọi chuyện sẽ bình thường trở lại. Trước đây việc đó đã thành công rất nhiều lần. Anh đứng giữa chuồng ngựa, tay khoanh trên ngực vẻ tự vệ. Cô bước một bước về phía anh, cảm thấy rơm chọc vào mắt cá chân mình. Anh thực sự rất ngớ ngẩn. Toàn bộ chuyện này thật lố bịch. Nếu anh dừng lại, cô sẽ tha thứ cho anh. Cô đã quen với việc tha thứ cho anh. Sau mười hai năm thực hành thì cô có thể tha thứ dễ dàng, như học cách nói xin lỗi. Xin lỗi và tha thứ, dễ hơn mọi người nghĩ rất nhiều.

Và sau khi đã bình tĩnh trở lại, cô quyết định mạo hiểm. Bằng cái giọng trẻ con ngây thơ mà cô vẫn nói với anh, cô nói vẻ nghịch ngợm, “Mình làm tình đi.”

Tuy nhiên, không những không xoa dịu được anh, lời dịu dàng này như tháo dây thả một con quái vật bên trong anh xông ra ngoài. Anh nhào tới như thể để đánh cô. Nhưng vào phút cuối, anh dịch sang một bên và chạy tới chỗ bức tường, nện tay vào miếng gỗ. “Em vẫn không hiểu ra, phải không?” anh hét. Và rồi, có lẽ ngưng vì tự dừng lại thể hiện nam tính một cách bất thường như thế này, anh đưa tay lên ôm mặt. Cơ thể anh bắt đầu run bần bật như thể anh đang nức nở, nhưng không có tiếng khóc nào thoát ra cả. Cô bước vài bước lại chỗ anh và đặt tay lên vai anh. “Shane?” cô hỏi. Và rồi giọng nài nỉ hơn: “Shane... anh *khóc* đấy à?”

“Không.” Tiếng anh nghiền nghệt dưới tay. Cô cầm lấy tay anh và cố kéo ra.

Nét mặt anh làm cô hoảng sợ. Mắt anh đỏ ngầu - đầy sự căm ghét, cô nghĩ, ghét cô hoặc chính bản thân, hoặc có lẽ cả hai. “Không tốt,” anh nói.

Hết rồi, cô nghĩ. Hết rồi... “Cái gì không tốt?” cô hỏi.

“Chúng ta,” anh nói. Anh hít một hơi thật sâu rồi thở ra bằng miệng. “Anh không yêu em, Wendy ạ,” anh nói. “Và anh nghĩ anh chưa bao giờ yêu em.”

Argggghhhhhh. Cô lùi lại một bước. Argggggh. Có phải cô là người đang gây ra tiếng động đó, hay là cô tưởng tượng ra nhỉ? Toàn bộ cuộc đời cô như tách rời ra khỏi cô. Cô đang đứng trên một mòm đá. Argggggh. Làm sao có thể có chuyện này?

Anh không thực sự nói điều đó, đúng không?

“Em chưa bao giờ cho anh cơ hội để tự quyết định cho mình,” anh nói. “Em lúc nào cũng ở *bên anh* - ở *bên anh* từ lúc đầu. Anh không thể vứt bỏ em. Em không bao giờ chịu nhận câu trả lời không. Ban đầu anh nghĩ, cô này chắc điên rồi. Anh đã ngủ với các cô gái khác, và em biết điều đó, vậy mà em chẳng nói gì cả. Và rồi anh bắt đầu nghĩ rằng, có lẽ em thực sự yêu anh. Anh có thể làm gì anh muốn và em luôn ở bên anh chăm sóc cho anh. Anh không bảo rằng anh không thích em. Chúng ta đã rất vui vẻ bên nhau. Nhưng anh chưa bao giờ yêu em. Kiểu tình yêu anh dành cho các cô gái khác...”

“Các cô gái khác...”

“Khi chúng ta lấy nhau thì không,” Shane nói về tự vệ. “Anh không ngoại tình. Anh đang nói chuyện trước khi chúng ta lấy nhau.”

“Vậy sao anh lại lấy em?” cô hỏi.

“Tại sao em lại muốn nghe điều đó?” anh hỏi. “Em nghĩ là anh thích nói với em chuyện này ư? Sao em không bỏ đi? Em lúc nào cũng tự hành hạ bản thân khi ở lại với anh. Em nghĩ việc đó sẽ khiến anh kính trọng em à?”

“Anh nợ em một lời giải thích chết tiệt!” cô hét lên.

Anh lại nện tay vào tường.

“Em không tin, Shane. Sao anh lại yếu đuối đến thế?”

“Em nghĩ là anh thích yếu ớt ư? Em khiến cho anh yếu ớt!” anh gào lên. “Anh chưa bao giờ yêu em. Rất tiếc cho em khi phải nghe điều đó, nhưng đó là sự thật. Anh cứ hy vọng mình sẽ yêu em. Mọi người bảo anh điên - em rất tuyệt vời. Mà em thì lại rất chần chẫn về điều đó. Nhưng vào ngày cưới của chúng ta? Khi chúng ta bước đi giữa hai hàng ghế? Anh biết mình đã phạm sai lầm. Em có bao giờ tự hỏi sao anh không thể nhìn em? Anh là một trong những mục tiêu của em. Anh đã được chinh phục. Và có lẽ anh đã bỏ đi, nhưng rồi em lại có thai ngay. Chuyện đó anh chưa bao giờ được quyền có ý kiến. Em ngừng uống thuốc. Em bảo không phải, rằng đó là một sự cố...”

“Đúng thế!”

“Chuyện vợ vẫn, Wendy ạ.”

“Nếu anh ghét em đến thế, sao anh không bỏ đi?”

“Bởi vì anh yêu con gái của chúng ta. Em không thấy sao? Anh không tệ hại như em nghĩ đâu, em có biết không? Anh đã cố làm điều đúng đắn. Anh nghĩ ít nhất anh có thể làm một người cha tốt. Và rồi em lại có thai. Và lại có thai. Và lần nào anh cũng nghĩ, càng ngày cô ta càng làm cho mày dính chặt vào bẫy và mày không bao giờ ra đi được nữa...”

“Đi đi, Shane. Đi ngay bây giờ đi.” Cô chạy nhào đến chỗ anh và đấm vào tay anh mạnh hết mức có thể. Cú đấm làm tay cô đau. Shane tránh xa khỏi cô, cười khẩy.

“Em sẽ làm như thế à? Khi không có được mọi chuyện theo ý mình, và thế là em sẽ đánh anh?”

“Đi đi. Em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Ừ, thế sẽ rất thuận tiện cho em, đúng không?” Shane nói, gật đầu và xoa chỗ cánh tay bị cô đánh - như một đứa con gái, cô nghĩ. “Nhưng anh sẽ không làm thế, Wendy ạ,” anh nói. “Khi ra đi, anh nhận ra thứ quan trọng nhất trong đời anh là bọn trẻ. Và anh sẽ không từ bỏ chúng.”

Môi cô căng ra thành một nụ cười hiểm ác. “Anh sẽ không bao giờ có được bọn trẻ. Em đảm bảo như thế. Em sẽ mang bọn trẻ đi với em, và đảm bảo anh sẽ không gặp lại chúng.”

“Ừ,” anh gật đầu. “Anh cũng nghĩ em sẽ nói thế. Em tài quá mà, em thông minh, thành công, giàu có quá mà. Nhưng bên trong, em chỉ là một đứa trẻ ủy mị thôi. Em không bao giờ hiểu được rằng người khác - anh đây - có thể cảm thấy khác với những gì em muốn. Em không thể khiến người khác yêu mình, Wendy ạ, nhưng em không chịu chấp nhận điều đó. Và vì vậy tất cả những gì em muốn làm là trừng phạt anh. Như những thằng khốn diễn viên Hollywood mà em luôn mồm

phản nản với anh. Lúc nào em cũng nói phụ nữ thì khác. Sao em không thực hành điều mà em rao giảng ấy? Mười hai năm qua, anh đã làm một ông bố tuyệt vời. Và anh cố là một người chồng tốt. Anh mắc kẹt ở đây. Nhưng đó là một sự dối trá. Em có biết để anh thừa nhận sự thật này thì khó khăn đến mức nào không? Anh không muốn sống cả đời với một phụ nữ mà anh không yêu. Chuyện đó có tội tệ khủng khiếp không? Anh đã dành các buổi chiều nói chuyện với các phụ nữ - nói chuyện với các bà mẹ - các bà mẹ của bạn bè con cái chúng ta. Và em biết gì không? Nếu tình huống đảo ngược lại, nếu người phụ nữ không yêu chồng mình, tất cả bạn bè cô ta sẽ nói, ‘Cô có quyền đi tìm tình yêu đích thực của mình.’ Sao phụ nữ có quyền còn anh thì không?”

Wendy không nói nên lời.

“Và anh nói với em một điều này nữa,” Shane tiếp tục. “Anh từ bỏ sự nghiệp của mình để chăm sóc con cái. Em nghĩ là anh bất tài... hay anh lười biếng. Được thôi, anh không tài năng như em. Anh không có được những thứ em có. Anh không có những thứ đòi hỏi phải có. Nhưng anh có những thứ khác. Và em chưa bao giờ thực sự tôn trọng điều đó. Tại sao khi một phụ nữ hy sinh sự nghiệp để chăm sóc con cái thì cô ta là anh hùng. Còn khi đàn ông làm vậy, thì mọi phụ nữ đều nghĩ anh ta bị làm sao đó? Anh ta yếu đuối, hoặc là kẻ thất bại. Đó là điều em thậm nghĩ, phải không, Wendy? Rằng anh là một kẻ thất bại.”

Ôi trời ơi, cô nghĩ. Anh nói đúng. Đã có nhiều lần, quá nhiều lần, khi cô khinh miệt nhìn anh, và rồi, cảm thấy rất tệ vì đã cảm thấy như thế, đã cố che giấu đi bằng cách chiều chuộng anh hoặc mua cho anh cái gì đó... Tại thế quái nào mà chuyện này lại xảy ra? Thế giới bị đảo ngược. Không có câu trả lời nào cả ngoại trừ... ngoại trừ, cô nghĩ, với một tia hy vọng nhỏ nhoi, cố tiến tới và làm điều đúng đắn... như một người trưởng thành. Và nghĩ như vậy, cô thấy rằng mình cần phải đặt sự tôn trọng và tự ái cá nhân qua một bên. Cô mạnh mẽ hơn anh rất nhiều. Cô đã luôn như thế và sẽ luôn như thế, và cô phải tha thứ cho

anh. Anh không thể làm cô tổn thương - anh chưa bao giờ làm được. Cô phải tỏ ra tốt lành. Cô phải...

“Shane,” cô nói. Cô nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy sự đau đớn dữ dội đột nhiên choán lấy mình khi họ đã hiểu nhầm nhau nhiều đến thế. “Em chưa bao giờ nghĩ anh là kẻ thất bại. Em yêu anh, Shane ạ. Em phải lòng anh. Từ lúc đầu...”

Shane lắc đầu. “Không phải, Wendy ạ. Em nghĩ như vậy. Nhưng em không làm được. Làm sao mà một người khỏe mạnh, có lý trí lại có thể thực sự yêu một người không yêu họ?”

Cô nhìn anh. Anh mới nhỏ bé làm sao. Và thực sự thảm hại, trong cái áo màu đỏ anh đào và quần jeans trắng đó. Anh sẽ không bao giờ hơn được con người anh ngay lúc này, cô buồn bã nghĩ, nhưng anh phải đi theo con đường riêng của mình. Một ngày nào đó, có thể Shane sẽ hối hận vì hành động của mình; có thể anh nhận ra mình đã phạm sai lầm. Có thể anh sẽ bị trừng phạt, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, thì vũ trụ sẽ trừng phạt anh, không phải cô.

Và rồi cô nghĩ: “Mình phải đi thôi.”

Cô đã trả tiền cho con ngựa và đi tạm biệt lũ trẻ. “Giờ con có Prince rồi, con nghĩ sẽ chẳng cần bất cứ ai nữa,” Magda hồ hởi nói. Wendy gật đầu. Cô hiểu. Giờ Magda sẽ phải trải qua nhiều chuyện, những chuyện mà con ngựa có thể giúp con bé nhiều hơn là mẹ đẻ của nó. Mình đã bị một con ngựa thế chỗ, Wendy buồn bã nghĩ.

“Cô về à, cô Healy?” Gwyneth rụt rè hỏi.

“Tôi phải quay về,” Wendy nói. “Sáng nay chúng tôi được đề cử sáu giải Oscar và tôi phải lên truyền hình.” Đó là một lời nói dối vô nghĩa và thảm hại, cô nghĩ. Nhưng cô phải giữ gìn lòng tự tôn của mình, ít nhất là trước mặt gia đình.

“Tuyệt quá,” Gwyneth nói, mắt mở to ngưỡng mộ. “Được đề cử sáu giải Oscar chắc phải khó lắm.”

Wendy nhún vai. “Thực ra cũng không có gì lớn,” cô nói. Cô hít một hơi. “Đó là việc *tôi* làm.”

Và giờ, ngồi sau xe, quay lại phi trường bay về New York, cô lại nghĩ, một cách mệt mỏi, Đó là việc mình làm. Điện thoại của cô đổ chuông và cô tự động trả lời. “Alô?” cô chờ đợi nói.

“Wendy!” Victor Matrick hồ hởi kêu lên.

Ngay lập tức Wendy trở lại bình thường. “Vâng, chào ông Victor. Ông khỏe không?”

“Cô thế nào?” ông hỏi. “Chắc cô phấn khởi lắm. Tôi cũng thế. Cô làm giỏi lắm, được đề cử Oscar rồi. Giờ chúng ta chỉ cần được thắng một hoặc hai giải.”

“Chúng ta rất có khả năng mà, Victor. Tôi sẽ bố trí vài buổi chiều đặc biệt cho các thành viên của Hàn lâm viện.”

“Nếu có thể giúp được gì thì cho tôi biết nhé. Và hôm nay trên tờ *Post* có một bài hay lắm,” ông ta nói thêm.

Bài gì cơ? Cô nghĩ. Nhưng cô cho là chẳng quan trọng, miễn là Victor hài lòng.

“Tôi hy vọng chiều này cô sẽ nghỉ và ăn mừng một chút,” Victor nói. “Có kế hoạch gì đặc biệt không?”

“Không hẳn,” cô nói. “Tôi vừa ở Palm Beach, với gia đình. Tôi vừa mua cho con gái một con ngựa.”

“Tốt lắm,” Victor nói. “Không có gì tốt cho các bé gái bằng ngựa, tôi luôn nói vậy. Nó dạy cho chúng biết thế nào là trách nhiệm. Nhưng tôi không cần phải nói với cô điều đó, nhỉ? Và chúc mừng cô lần nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm gia đình cô. Không có gì bằng lúc được ở với gia đình. Chúng ta đều cần có khoảng thời gian như thế nhiều hơn nữa. Hãy tận hưởng nhé.”

“Cám ơn ông, Victor,” cô nói.

Chiếc Citation đợi cô ở sân bay. Xe chạy qua một hàng rào rồi lên đường tarmac, và tiếp viên hàng không bước tới cầm lấy hành lý của cô. “Chuyến đi nhanh quá,” anh ta nhận xét.

“Vâng,” cô nói. “Tôi phải lo vài chuyện. Nó diễn ra suôn sẻ hơn tôi nghĩ.” Cô lên máy bay, thả mình xuống một cái ghế da màu be mềm mại. “Cô muốn dùng gì không?” tiếp viên hỏi. “Trứng cá và champagne nhé?” anh ta nháy mắt hỏi. “Là loại Dom Perignon. Victor Matrick đặc biệt đặt riêng cho cô đấy.”

Sao lại không? Cô nghĩ. Và rồi: Vậy là Victor biết cô đã lấy máy bay. Cũng hợp lý, cô nghĩ. Victor biết mọi chuyện...

Phía trước cô có một giá để đầy báo và tạp chí. Cô rút tờ *New York Post* ra - “50 Phụ nữ Quyền lực nhất!” nó giật tít.

Cô mở ra. Bên trong là ảnh chụp cô trong bữa tiệc trình chiếu một bộ phim. Đêm đó cô có trang điểm, và đeo kính sát tròng, tóc búi cao. Trông cô cũng không tệ lắm, cô nghĩ, nhưng thực ra thì ai thèm quan tâm chứ?

Bên dưới là đoạn: “Wendy Healy, 43 tuổi, Chủ tịch, Parador Pictures. Khi Comstock Dibble bị đá ra khỏi vị trí Chủ tịch, chỉ có duy nhất một phụ nữ cho công việc này - Wendy Healy thông minh xinh đẹp đeo

kính cận. Cô đã đưa Parador đi lên, và kiếm cho công ty hai trăm triệu đô.”

Ồ, cô nghĩ. Cô gấp tờ báo lại và đặt xuống cạnh mình. Phi công khởi động động cơ, và chiếc máy bay bắt đầu chạy. Cô nghĩ lẽ ra khi được nhắc tới thì mình phải thấy vui sướng, nhưng cô lại không cảm thấy gì cả. Chiếc máy bay tăng tốc trên đường bay. Cô nhìn cảnh tượng mờ ảo bên ngoài cửa sổ, nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ cảm thấy gì nữa.

12

Hôm nay, Nico O’Neilly nghĩ khi nhìn ra từ cửa sổ nhà mình, là một ngày hoàn hảo để cai trị thế giới.

Lúc này là bảy giờ ba mươi sáng thứ Năm, và cô đang chậm rãi bóc quả trứng luộc lòng đào, muốn nhớ chính xác ngày hôm nay như thế nào, đặc biệt sáng nay cô cảm thấy ra sao - buổi sáng cô đi gặp Victor Matrick để cho ông ta biết tin về Mike Harness. Một tin cực kỳ thú vị, cô tin chắc như vậy, sẽ hạ gục Mike. Một lần và mãi mãi.

Cô lật quả trứng, bóc gọn ghẽ từng miếng vỏ một. Đó chính là việc cô định làm với đầu của Mike. Nó sẽ là một cú hạ gục nhanh gọn, và hy vọng rằng, Mike chỉ cảm thấy đau trong một vài giây. Một... hai, cô nghĩ, chấm đầu quả trứng đã bóc vỏ vào muối. Cô cầm một mẫu bánh

mì nướng lên, dài đúng nửa inch, và chấm vào lòng đỏ trứng. Cô nhai thật kỹ. Như thường lệ, cả trứng (luộc bốn phút rưỡi) và bánh mì nướng đều tuyệt hảo, do chính tay cô chuẩn bị. Sáng nào Nico cũng ăn cùng một thứ - trứng luộc lòng đào, nửa lát bánh mì nướng, và một tách trà Anh với đường và chanh - và bởi vì những thứ này phải được chuẩn bị một cách chính xác (nước pha trà chẳng hạn, phải để sôi trong ba mươi giây), cô luôn tự mình làm bữa sáng. Trong đời có những thứ mà tự ta làm thì dễ dàng hơn nhiều.

Cô lại nhìn ra cánh cửa sổ Pháp xuống khu vườn nhỏ ở sau nhà. Mùa xuân đã thực sự đến rồi - cây anh đào đã sum suê cành lá; trong vài ngày nữa, hoa sẽ nở. Và vài tuần nữa thôi, họ sẽ mở cửa căn nhà ở East Hampton, và nó sẽ hết như trên thiên đường. Họ ở tại căn nhà này vào tháng Năm, Sáu, và Bảy, tháng Tám thì quay về, nhưng tháng đẹp nhất là tháng Năm, khi không khí biển ấm áp và dễ chịu, còn cỏ thì xanh mượt rập rờn. Cô luôn tự nhủ rằng mình sẽ làm vườn vậy mà chả bao giờ làm được, nhưng có lẽ năm nay cô sẽ trồng hoa hay gì đó...

“Em đọc cái này chưa?” Seymour hỏi, bước vào phòng ăn trên tay cầm tờ *New York Times*. Seymour ăn mặc như sinh viên - quần jeans và giày thể thao loại đắt tiền, tóc dài vén ra sau tai. Mắt anh sáng lên vẻ lanh lợi và Nico mỉm cười, nghĩ rằng khi để ra mắt Seymour đã như thế này và làm mọi người trong phòng sinh phát hoảng.

“Gì thế anh yêu?” cô hỏi.

“Câu chuyện ở bộ phận Metro. Về Trent Couler. Nhà thiết kế thời trang vừa bị phá sản. Anh hy vọng Victory có đọc chuyện này,” anh nói, bước lại gần cô.

“Tại sao?” Nico hỏi, nhấp một ngụm trà.

“Nó sẽ khiến cô ấy cảm thấy dễ chịu khi chấp nhận hợp đồng đó. Cô ấy sẽ được an toàn,” Seymour nói.

“Em không chắc là Victory muốn được an toàn,” Nico nói.

“Ai cũng muốn được an toàn cả,” Seymour nói. “Giờ thì cô ấy có thể nghỉ hưu.”

Nico mỉm cười và cắn một miếng trứng. Quan điểm của Seymour đúng là kiểu của đàn ông, cô nghĩ. Thật là châm biếm, nhưng khi ta tìm hiểu kỹ, hầu hết đàn ông thành công đều làm việc chỉ vì một điều duy nhất - được nghỉ hưu - và càng sớm càng tốt. Trong khi phụ nữ thì hoàn toàn ngược lại. Cô chưa bao giờ nghe thấy một phụ nữ bảo cô ta làm việc để có thể nghỉ hưu trên một hoang đảo hay sống trên một cái thuyền. Có lẽ, cô nghĩ, bởi vì hầu hết phụ nữ không nghĩ rằng họ xứng đáng được ăn không ngồi rồi.

“Có khi anh sẽ mời Victory đi ăn trưa,” Seymour nói, ra khỏi phòng.

Nico gật đầu, nhìn theo anh. Có lẽ Victory sẽ bận rộn không có thời gian đi ăn trưa với Seymour, nhưng cũng không quan trọng. Thảo nào Seymour không tài nào hiểu được, cô nghĩ. Nhờ cô, Seymour, ở một nghĩa nào đó, được nghỉ hưu, và nhiệm vụ duy nhất phải làm là dạy một lớp ở trường Columbia.

Nhưng anh bố trí thời gian rảnh rồi rất hợp lý, cô tự chân chính suy nghĩ của mình. Cô sẽ không bao giờ có khả năng làm mình bận rộn được như Seymour. Và cô lại cảm thấy tội lỗi. “Sao cậu có thể cảm sùng Seymour được nhỉ?” Victory đã hỏi cô.

“Tớ không phải là người lạnh lùng như mọi người nghĩ,” Nico nói. “Tớ có ham muốn. Và chẳng lẽ tớ phải đè nén những ham muốn đó suốt cả cuộc đời?”

Victory tỏ ra rất nghiêm khắc, Nico nghĩ. “Cậu mạo hiểm hủy hoại đời mình để được một ít tình dục à? Đó là điều mà đàn ông luôn làm,” Victory nói. Cô xấu hổ, nhưng những người chưa bao giờ kết hôn vẫn luôn quá lý tưởng về chuyện đó. Trong khi nếu bạn lấy chồng rồi thì bạn sẽ hiểu việc đó không phải là hoàn hảo, và rằng dù không hoàn hảo, bạn vẫn phải duy trì nó. “Tớ yêu Seymour. Tớ sẽ không bao giờ bỏ anh ấy,” Nico phản kháng. “Nhưng bọn tớ không có được tình dục tử tế từ...”

“Tớ *biết*,” Victory nói. “Nhưng sao lại như thế?”

“Tự nhiên thế thôi,” Nico nói. “Ta trở nên bận rộn. Ta mệt mỏi. Và rồi ta quen với chuyện không làm việc đó nữa. Như thế dễ chịu. Có những thứ khác quan trọng hơn...”

“Nhưng sao lại làm việc đó? Với Kirby?” Victory hỏi. Cô đặt tay mình lên cánh tay Nico. Họ đang bước đi trên phố West Broadway, tới thăm Wendy tại nhà mới của cô - một phòng suite tại khách sạn Mercer. Thật là một thảm họa - tình huống của cô trở thành chuyện nhỏ nhất khi so sánh với Wendy. “Chẳng lẽ tớ phải sống suốt đời mà không được một lần làm tình sướng khoái?” Nico hỏi. Cô không thể giải thích việc Kirby đã khiến cô cảm thấy thế nào, hay làm cô cảm thấy ngay từ lúc đầu. Cô chưa hề được làm tình như thế. Nó như thể là khám phá ra một trò chơi mới - hay đúng hơn, cuối cùng hiểu được việc mà mọi người vẫn luôn bàn tán liên tục. Nó khiến cô cảm thấy mình *giống* những người khác khi được làm tình như vậy.

“Vài người nói rằng hôn nhân kết thúc khi ta ngừng làm tình,” Victory nói.

“Một vài người luôn phán xét các mối quan hệ của người khác. Và vài người không hiểu chuyện gì có thể xảy ra khi ta đã kết hôn mười bốn năm. Và Seymour không biết...”

“Cậu đâu có biết chắc được việc đó,” Victory nói. “Có khi anh ấy biết nhưng không quan tâm. Có khi cậu đúng, anh ấy chả biết gì cả. Nhưng mà chuyện đó không quan trọng. Dù anh ấy có biết hay không. Tớ thực sự nghĩ là,” Victory nghiêm nghị nói, “nếu tiếp tục ngoại tình, cậu nên nói với anh ấy. Ít nhất như thế Seymour cũng có quyền lựa chọn. Đó chính là thứ bất công trong chuyện này - cậu không cho người khác có quyền lựa chọn. Dĩ nhiên là đàn ông lúc nào cũng làm thế, nhưng chúng ta phải tốt hơn đàn ông. Chuyện này có gì đó không được danh giá cho lắm...”

“Tớ biết... *tớ biết*,” Nico tán thành. “Nó làm tớ sợ. Nhưng tớ không thể...”

“Làm vài việc để khám phá ra một số khía cạnh trong bản thân mình thì không sao cả. Chúng ta phải phạm sai lầm. Nhưng tớ thực lòng nghĩ bây giờ cậu nên dừng lại, trước khi hủy hoại gia đình mình,” Victory bướng bỉnh nói.

“Dù bọn tớ có ly hôn, tớ biết tất cả bọn tớ sẽ ổn,” Nico nói, bướng bỉnh không kém.

“Nhưng để làm gì?” Victory kêu lên. “Đàn ông như Seymour không có nhiều đâu. Tớ biết thỉnh thoảng anh ấy thô bạo, nhưng anh ấy chân thật. Seymour có cá tính. Và ngày nay thì hầu hết đàn ông không được như vậy. Nhìn Shane mà xem. Có chút cá tính nào đâu, ngay từ lúc đầu.” Cô dừng lại, nhìn thẳng trước mặt. “Cậu không bao giờ có thể thành công trong hôn nhân với một người đàn ông không có cá tính. Sẽ luôn kết thúc trong thảm họa,” cô nói. “Nhưng cậu đã chọn lựa một cách khôn ngoan ngay từ đầu. Cuộc hôn nhân của cậu thành công. Cậu không muốn để một thứ... *chết tiệt*,” Victory nói, nhăn mặt khi dùng một từ nghĩa xấu, “phá hoại thứ mà cậu đã làm rất thành công...”

Nico thở dài và ăn nốt miếng trứng ở trong vỏ. Dĩ nhiên là Victory

nói đúng, và có lẽ cô kể với bạn vụ ngoại tình này là để Victory thuyết phục cô thôi đi. Cô biết việc này là sai trái và cô phải dừng lại, nhưng không dễ dàng gì mà thuyết phục bản thân làm việc đó.

Cô cầm đĩa và tách lên mang vào bếp, rửa chỗ bị dính lòng đỏ trứng dưới làn nước nóng. Khi cái đĩa sạch bong, cô đặt lên giá, sắp xếp lại bát đĩa thật gọn gàng. Căn bếp khá lớn, và thường ngăn nắp, nhưng khi nhìn quanh cô phát hiện ra một sợi chỉ dài kẹt trên nắp một lò nướng, có lẽ là từ khăn lau bát đĩa của người giúp việc. Trong một giây cô đã nghĩ sẽ mặc kệ nó đây - chỉ là một sợi chỉ nhỏ! - nhưng cô biết nếu mặc kệ, cô sẽ nghĩ đến cái sợi chỉ chết tiệt đó trong hai tiếng nữa. Sợi chỉ sẽ trở thành thứ quan trọng. Nó sẽ trở nên ngang bằng với những thứ cô phải xử lý. Sợi chỉ... và Mike Harness. Nghĩ ngợi kiểu này thì không lành mạnh lắm. Việc bị một sợi chỉ ám ảnh, nhưng cô không thể ngăn bản thân mình được. Cô túm lấy sợi chỉ và ném vào thùng rác, và khi sợi chỉ rơi xuống chỗ khăn giấy bị bẩn, ngay lập tức cô thấy dễ chịu hơn. Victory đã nói rất đúng, cô nghĩ. Cô là loại dờ hời, và cô đã rất may mắn khi có được Seymour, anh chịu đựng được cô. Anh chưa một lần phàn nàn. Nếu anh ở cùng cô trong bếp vào lúc đó, và chứng kiến cô vật lộn với sợi chỉ, anh sẽ chỉ bật cười. Và không phải theo kiểu xấu tính. Vì lý do gì đó, cô và Seymour thực sự, thực sự quý mến nhau và đã luôn như vậy, trong một thời gian dài, và chẳng phải chuyện đó thì quan trọng hơn ham muốn tình dục ư?

Dĩ nhiên là thế rồi. Và khi nghĩ được cho thông chuyện *đó*, cô lên tầng tạm biệt con gái.

Phòng Katrina là ốc đảo riêng của nó và có cả phòng tắm riêng - một sự xa xỉ mà không đứa trẻ nào có thể tưởng tượng ra khi Nico còn nhỏ. Thật buồn cười cái thời những năm sáu mươi bảy mươi khi họ lớn lên và cả gia đình năm người chung nhau một cái phòng tắm. Cô còn không có phòng riêng. Cô ở chung phòng với đứa em gái nhỏ hơn cô hai tuổi. Và em gái cô đã sung sướng ghê gớm khi cô đi học đại học để nó cuối cùng được có căn phòng cho riêng mình. Họ yêu quý

nhau, cô nghĩ vậy, nhưng khi còn nhỏ thì cãi nhau liên tục. Dĩ nhiên tất cả những người cô biết bằng tuổi cô đều có tuổi thơ không lấy gì làm đẹp đẽ lắm - cha uống rượu quá nhiều, mẹ mệt mỏi, anh chị em không hạnh phúc. Chuyện cha đi làm về đánh đập con cái bằng thắt lưng là bình thường. Hồi đó trẻ con không được tôn thờ, chắc chắn là không phải giống như bây giờ, và cuối tuần phải làm rất nhiều việc vặt. Cô phải cắt cỏ và phát báo. Và khi lớn hơn, cô là bé gái đầu tiên trong khu đi làm, và cô quyết định nên đi trông trẻ. Tuổi thơ như vậy cũng không có gì nghiệt ngã lắm, vậy mà gần như ông bố bà mẹ nào bằng tuổi cô đều không muốn lặp lại nó, muốn con mình được hưởng thứ tốt đẹp hơn: cảm thấy được yêu thương hơn và được mong muốn hơn và có giá trị hơn. Khi hồi tưởng về tuổi thơ, thứ mà cô nhớ nhất là hàng loạt những than phiền không ngớt của bố mẹ về con cái, rằng chúng hư hỏng thế nào, và sao chúng chẳng bao giờ làm được việc gì. Kết quả là những người lớn không có lòng tự tôn - như em gái cô, sống ở một thành phố nhỏ và làm bồi bàn tại một cửa hiệu bánh pizza (và đã lấy đời chồng thứ ba - thợ sơn nhà) hoặc những người lớn thành đạt quá mức, như cô đây. Cương quyết né tránh sự bất hạnh bằng cách thành đạt. Có lẽ đó không phải là giải pháp tuyệt hảo, đặc biệt khi không đạt được sự thành công. Nhưng nếu ta làm việc đủ chăm chỉ, thì thường đến một lúc nào đó trong đời ta nhận ra rằng không có cái gọi là giải pháp hoàn hảo. Và rằng điều quan trọng nhất là làm thứ gì đó có ích với thời gian của mình, thứ mà hy vọng làm ta thích thú.

Nhưng khi bước đi trên hành lang tới phòng Katrina, đột nhiên cô thấy sợ hãi. Nếu cô nhận vị trí của Mike và nó không có nghĩa gì thì sao?

Nếu không có việc gì có ý nghĩa thì sao?

Và đó là một việc bí ẩn, đúng không nhỉ? Nó thực sự không có ý nghĩa gì. Nó không phải là thứ quan trọng tới thượng, ở khía cạnh đem lại hạnh phúc, việc cô có giành được vị trí của Mike hay không. Nó sẽ khiến cô hạnh phúc trong một phút. Và rồi, sao lại làm nó? Sao lại

phải dính vào bao rắc rối? Cô không phải làm thế. Nhưng dù vậy cô biết mình sẽ làm. Và một khi cô có được vị trí đó, cô sẽ làm việc như trâu để có thành quả tốt. Cô gõ cửa và bước vào phòng con gái.

Katrina mặc đồng phục học sinh, đang đọc truyện tranh Nhật trên máy tính. “Chào mẹ,” nó nói, không nhìn lên khỏi cuốn truyện. “Mẹ đi ạ?”

“Đi ngay đây,” Nico nói. Cô muốn nói gì đó với con gái, thứ gì đó khích lệ hoặc có ý nghĩa, nhưng nói gì đây?

Cô liếc nhìn màn hình máy tính. Katrina và bạn bè nó bị ám ảnh bởi truyện tranh Nhật, và nhìn các nhân vật nữ được phóng đại lên. Đột nhiên cô nhận ra rằng người Nhật đã thay đổi ít nhiều trong quan niệm của họ về phụ nữ, có thể tóm tắt lại thành một ám ảnh về sự chuyển hóa phụ nữ thành một sinh vật quy phục về mặt tình dục. Người phụ nữ lý tưởng hoặc là geisha hoặc, như trong truyện tranh, là búp bê, mà vẻ bề ngoài là thứ quan trọng nhất. Nico ghét cái thông điệp đó, ấy vậy mà một phần trong cô lại hiểu sự hấp dẫn của nó. Tròn đằng sau vẻ bề ngoài thì dễ dàng hơn rất nhiều, và với một bé gái thì lựa chọn đó thật hoàn hảo.

“Con biết là có cách để làm tốt hơn đây,” Nico nói, đứng sau lưng con gái.

Katrina nhìn lên. “Chỉ là truyện tranh thôi mà mẹ. Nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Lại từ đó: ý nghĩa. “Nhưng nó thực sự có ý nghĩa gì đó,” cô nói. Rồi cô tự hỏi tại sao, dù phụ nữ có tiến xa được đến mức nào, khi liên quan đến thể hệ sau thì ta có cảm giác như phụ nữ chẳng tiến triển được chút nào. Nhìn vào trang truyện tranh một lần nữa, cô nhận ra con gái mình vẫn đang phải vật lộn với cùng những vấn đề mà cô đã vật lộn về đàn ông, gia đình, và công việc. Và khi con gái cô bằng tuổi

cô bây giờ, liệu phụ nữ có tiến xa hơn được không? Hay là họ lại thoái lui, sống trong một thế giới nơi con người quay lại thời điểm khăng khăng rằng vị trí của phụ nữ là ở trong nhà?

Cảm thấy mẹ không bằng lòng, Katrina tắt máy tính. “Hôm nay mẹ làm gì ạ? Có gì đặc biệt không?” nó vừa nói vừa đứng dậy thu dọn đồ của mình.

“Hôm nay mẹ sẽ làm một người mất việc,” Nico nói.

Katrina nhăn nhó nhìn cô. “Ồ, mẹ ơi. Thế có hay không?” nó hỏi.

Làm sao cô giải thích được đây? Nico nghĩ. Nhưng cô phải thử. Cô đã luôn tin rằng việc không che giấu những thực tế trong công việc của mình với Katrina là rất quan trọng, biết rằng việc cô làm một ngày nào đó sẽ giúp ích được cho Katrina. “Nó không hay ho gì, nhưng cần thiết,” cô vừa nói vừa vuốt thẳng ga giường Katrina. “Ông này đã không làm gì để cải thiện bộ phận xuất bản, mà lợi nhuận lại còn kém.” Con bé có hiểu được không nhỉ? Nico tự hỏi, nhìn con gái mình. “Và ông ta là một kẻ sô vanh. Vì thế nếu mẹ không sa thải ông ta, có khi ông ta sẽ sa thải mẹ. Khi liên quan đến chuyện làm ăn, thì không phải lúc nào cũng tử tế được con ạ. Có một số thứ mà khi làm người lớn, con buộc phải chấp nhận để được thành công. Và ai kinh doanh cũng hiểu điều đó. Họ đều chơi một trò chơi. Con cố làm gì đó công bằng...” cô yếu ớt ngừng lời. Katrina nhìn cô với vẻ chán nản - chắc là nó đang nghĩ tới chuyện khác.

“Được rồi mẹ,” Katrina nói, không hoàn toàn bị thuyết phục.

“Con thấy không,” Nico cố thêm lần nữa. “Không ai biết mình sẽ xử xử như thế nào cho đến khi ta đối mặt với thử thách. Đó là một trong những thứ tuyệt vời ở đời - đặt bản thân vào vị trí đối mặt với những thử thách mới và không sợ hãi khi phải làm vậy. Đó chính là thứ khiến cuộc sống thú vị và biến con thành người tốt hơn.” Và đó là bài học

ngày hôm nay của con, Nico nghĩ. “Nghe có hiểu gì không con?” cô hỏi.

“Chắc vậy.” Katrina nhún vai. Nó cầm cái túi xách bằng da màu hồng có trang trí hình con mèo con lên. “Chúc mẹ may mắn,” Kat nói, ôm cô thật chặt. Khi Kat ra khỏi phòng, Nico nhận ra không phải cô đang cố thuyết phục con gái mình, mà là thuyết phục chính cô.

Kirby gọi cho cô khi cô đang bước vào văn phòng.

“Xin chào, quý bà xinh đẹp,” anh nói, câu chào đúng kiểu của anh vẫn làm Nico cau mặt. Lẽ ra anh không nên gọi cho cô, nhưng quá muộn rồi. Cô đã cho phép việc đó, và dần dần họ gần như ngày nào cũng nói chuyện với nhau ít nhất một lần, và có khi là hai, ba, thậm chí là bốn lần một ngày - sự thực là, cô dính líu đến Kirby nhiều hơn cô tự công nhận, dù với cả Victory. “Giờ em không nói chuyện được,” cô nói vào điện thoại. Một trợ lý của cô nhìn lên và gật đầu. Giờ đã được vài tháng, chắc hẳn họ đang tự hỏi cô nói chuyện với ai. Cô phải dừng lại ngay...

“Thế anh có gặp lại em sau không?” Kirby hỏi.

“Không được. Em có một ngày rất quan trọng đang đợi mình.” Cô vào văn phòng và khép hờ cửa lại, để nó mở ra một chút để không gây nghi ngờ. Không một ai trong văn phòng tin tưởng những cánh cửa đóng kín - có gì đó ở một cánh cửa bị đóng kín dẫn đến nghi ngờ không biết có chuyện gì đang diễn ra sau đó. Và kể từ khi cái bài báo trên tờ *Post* nói về khả năng cô sẽ thay thế vị trí của Mike Harness, cô phải đặc biệt thận trọng. Sáng thứ Hai sau hôm bài báo được đăng, Mike đã gửi cho cô một email, mà ông ta đồng thời gửi cho các giám đốc khác, viết rằng, “Rất vui khi được biết cô sẽ thay thế vị trí của

tôi.” Mà cô trả lời rất khôn khéo, “Cứ ước thế đi!” ý bảo rằng cô nghĩ đó là trò đùa, và ông ta cũng nên nghĩ vậy.

“Nhưng em đang nghĩ về việc đó, phải không?” Kirby hỏi.

“Cái gì cơ?” cô hỏi, biết đích xác anh đang ngụ ý gì.

“Sex,” anh nói. Một tháng trước, từ này phát ra từ miệng anh sẽ ngay lập tức làm cô bị kích thích, nhưng giờ cô chỉ thấy khó chịu. Cô bị làm sao thế nhỉ? Có thể nào giờ đây không còn gì có thể làm cô thỏa mãn nữa?

“Em sẽ gọi lại cho anh sau,” cô nói quả quyết và gác máy.

Cô ngồi xuống trước máy tính. Tám giờ sáng, một tiếng nữa cô gặp Victor Matrick. Cô kiểm tra email, đây các thư trả lời từ các bộ phận khác (ai cũng gửi cc cho người khác về đủ các loại vấn đề nhỏ nhất này để chứng tỏ họ quan tâm đến mọi chuyện và rằng không ai bị loại ra khỏi vòng chơi cả - và vì thế không thể đổ tội hay bắt ai nhận trách nhiệm khi có việc gì sai trái xảy ra), cùng với các tranh, bài báo và kế hoạch xuất bản của tạp chí. Cô bảo trợ lý in ra cho mình hai bài báo, rồi gọi cho Richard, giám đốc nghệ thuật, để yêu cầu ông sửa lại một tranh vẽ. Ông ta làm âm lên, đi xuống văn phòng cô để tranh cãi. Cô cho ông ta hai phút trình bày, rồi lạnh lùng nhắc lại những phản đối của mình và bảo ông ta sửa, yêu cầu có bản vẽ mới trước giờ ăn trưa. Ông ta sầm sầm bỏ đi, còn cô lắc đầu khó chịu. Richard được coi là người giỏi nhất trong nghề này. Nhưng ông ta nhạy cảm quá mức và luôn coi mọi lời phê bình là nhắm vào bản thân mình, và khăng khăng giữ nguyên ý mình cứ như thể ông ta vừa mới vẽ Nhà nguyện Sistine vậy. Nico biết sau lưng cô, ông ta gọi cô là Nico Quý cái, và cô đã nghĩ đến chuyện cho ông ta nghỉ vài lần rồi. Hồi xưa cô đã làm như thế - sa thải những nhân viên nói xấu cô - nghĩ rằng nếu lời nói xấu mà đến tai cô thì phải thuộc dạng quá đáng quá thể. Và nếu họ khó

chịu đến thế khi làm việc với cô, thì chắc chắn là họ sẽ sung sướng hơn nhiều nếu được làm ở chỗ khác.

Cô cầm một bài báo lên và bắt đầu đọc, nhưng rồi được một vài giây lại bỏ xuống. Cô không tập trung được. Cô đứng dậy và bước lại cửa sổ, phóng tầm mắt ra ngoài, nhìn xuống Công viên Trung tâm. Văn phòng của Mike, ở trên phòng cô hai tầng và ở mặt trước tòa nhà, nhìn được toàn bộ Công viên Trung tâm, văn phòng của Wendy cũng vậy. Các tổng biên tập xét về chức danh thì không cao bằng chủ tịch một bộ phận, và việc Victor Matrick cân nhắc thay thế Mike bằng cô là khá bất bình thường. Thông thường, tổng biên tập không thể leo cao hơn nữa. Một khi ta trở thành tổng biên tập, ta chỉ có thể di chuyển ngang, trở thành tổng biên tập của tạp chí khác. Nhưng cô không quan tâm đến tiền lệ. Nếu ai đó nói rằng việc đó không thể làm được, thì việc đó chứng tỏ là đáng để làm thử. Và cô thông minh, cô nghĩ. Tại sao lại cho phép bản thân héo mòn trong một công việc không thể thăng tiến được nữa?

Nghe mình nói kia! Cô vừa nghĩ vừa mỉm cười. Công việc không thể thăng tiến được nữa. Nụ cười. Cô đã có được một công việc mà mọi người sẵn sàng chết để có được nó. Phụ nữ lúc nào cũng bảo nhau rằng hãy hạnh phúc với những gì mình có, và rằng những thứ nhỏ nhất có ý nghĩa quan trọng nhất. Và cô hạnh phúc và biết đánh giá giá trị của mọi thứ, nhưng thế không có nghĩa rằng những thứ to lớn là không quan trọng. Thế không có nghĩa là những thứ to lớn ở thế giới ngoài kia không đáng để theo đuổi. Sự phấn khích, động cơ, thành công - đó là những thứ cũng kích thích một phụ nữ. Chúng tạo cho cô sự trang trọng - trọng lượng trên thế giới. Làm sao một phụ nữ có thể thực sự thỏa mãn nếu cô ta không biết rằng mình được sống bằng toàn bộ năng lực của mình, hay ít nhất là cũng cố hết sức mình?

Cô quay lại nhìn đồng hồ trên bàn. Ba mươi phút nữa thì gặp Victor. Cô bước tới cửa và thò đầu ra ngoài. “Vài phút nữa tôi sẽ bận,” cô nói với trợ lý. “Mọi người nhận điện thoại giúp tôi được không?”

“Vâng,” họ đồng loạt nói. Họ là những cô gái tử tế, dễ thương, và chăm chỉ. Cứ một tháng một lần Nico mời họ đi ăn trưa. Khi cô thăng chức, họ cũng thăng chức theo. Cô sẽ mang họ theo cùng với mình...

Và giờ cô đóng cửa lại. Cô cần phải nghĩ. Cô ngồi xuống chiếc ghế bành bọc da cừ non - ý tưởng của Victory, cô nhớ. Mấy năm trước Victory đã giúp cô trang trí văn phòng, và thậm chí cô ấy còn đích thân tìm nơi đóng đồ nội thất, bàn, và hai cái ghế bành. Và giờ cô lại phải cảm ơn Victory lần nữa, vì đã báo cho cô thông tin quan trọng từ Glynnis Rourke. Mọi việc vận hành như thế. Mấy năm trước cô đã giúp Victory, cho bạn vay tiền để làm ăn. Và giờ Victory giúp lại cô, bằng việc sắp xếp những cuộc gặp bí mật với Glynnis, diễn ra tại showroom của Victory...

Nhưng thế có đúng đắn không nhỉ? Cô băn khoăn. Chuyện cô sắp làm đây có gì đó thật tay mơ và nhỏ mọn. Nhưng có lẽ chỉ là do lương tâm của cô thôi. Gần đây, báo chí đăng đầy tin về một chính trị gia sẽ không được vào nội các chính phủ vì cái mà thoát đầu mọi người nghĩ chỉ là “vấn đề vú em”, thì sau đó lại hóa ra thành một vụ ngoại tình với một luật sư cao cấp tại một hãng luật. Tại sao người phụ nữ này - tên cô ta là Marianna - lại ngoại tình với Sam, tay chính trị gia, là điều Nico không hiểu nổi. Sam vừa già, vừa hói, vừa nghiện rượu. Nhưng Marianna, ngoài năm mươi, là mẫu hình phụ nữ “quyền lực” cũ - người phụ nữ trở nên thành công vì bà ta thích là người phụ nữ duy nhất ở trong căn phòng đầy đàn ông quyền lực. Bà là người phụ nữ không tin, hay thích, những phụ nữ khác; người vẫn tin rằng cách duy nhất để một phụ nữ có thể trở nên thành công là làm một con quỳ cái. Nhưng những phụ nữ như Wendy, Victory và chính cô, Nico nghĩ, là mẫu hình phụ nữ quyền lực mới. Họ không phải quỳ cái, và họ không có cái ý tưởng cũ rích rằng ở bên đàn ông quyền lực khiến mình trở nên quan trọng. Họ muốn phụ nữ ngự trị thế giới, không phải đàn ông.

Nico lơ đãng xoa xoa mầu da cừ giữa ngón trỏ và ngón cái. Có hai

lý do chính để có được thành công trong cuộc đời: có được sự can đảm để tin tưởng một cách mãnh liệt, và có khả năng quyết tâm. Niềm tin mãnh liệt của cô là phụ nữ nên thành công tuyệt đỉnh, và cô quyết tâm làm điều đó. Nhưng phần khó khăn là ta sẽ thực hiện thế nào. Và là một người can đảm, cô phải hỏi bản thân, thêm một lần nữa, cô có làm việc này đúng cách không.

Chiến thuật khá đơn giản, và Victory đã thả bản kế hoạch lên đui cô vào buổi chiều Seymour giành giải Giống chó Tốt nhất trong hội đua chó Westminster. Khi Seymour đi lại trong chiếc áo khoác nhung màu xanh đậm và con Tunie chạy nhảy bên cạnh, Nico đã nhận được tin nhắn từ Victory: “Thông tin quan trọng: công việc. Bí mật tuyệt đối. Liên lạc ngay lập tức.” Sau khi Seymour thu thập ruy băng và cô chúc mừng anh, cô lên vội vào phòng vệ sinh gọi cho Victory. Nói một cách vắn tắt là Glynnis Rourke. Cô này đã ký hợp đồng để làm một tạp chí với Mike Harness cùng với chương trình talk show của cô, đang định kiện Mike Harness và Splatch-Verner vì phá vỡ hợp đồng. Nico có nghe loáng thoáng về dự án này, nhưng số tạp chí đầu tiên cứ bị đình lại mãi, và Mike rất bí mật về chuyện này.

“Hắn ta là một tên khôn phân biệt giới tính,” Glynnis kêu lên, trong cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa cô và Nico. “Cô không thể nào nói chuyện cho ông ta hiểu được. Tôi bảo ý tưởng của ông ta vớ vẩn, và ông ta phát rồ lên bỏ ra khỏi phòng. Tôi xin lỗi, nhưng tôi có làm sai không? Bọn mình làm ăn kinh doanh. Là tên của tôi trên tạp chí, không phải tên ông ta. Sao tôi lại phải chiều chuộng bản ngã của lão ta chứ? Ý tôi là, này này? Có còn là trẻ con nữa đâu?”

“Không hẳn,” Nico lẩm bẩm. Vấn đề là, trong khi buộc phải hỏi ý kiến Glynnis về mọi quyết định liên quan đến nội dung tạp chí theo điều khoản hợp đồng, Mike lại không làm vậy. Ông ta không nhận điện thoại của cô và không chịu gặp mặt trực tiếp, chỉ trao đổi bằng email. Glynnis đã liên tục yêu cầu ông ta hủy bỏ dự án này. Nhưng ông ta không chịu, bảo rằng họ “sở hữu” tên của cô, và có thể làm gì

tùy họ. Chuyện này kéo dài hai tháng, và giờ cô sẽ kiện đòi năm mươi triệu đô - “tôi sẽ không bao giờ đòi được khoản đó, nhưng ta cần một con số thật hoành tráng để làm những kẻ đàn độn đó sợ hãi,” cô giải thích - và lúc này đã lên kế hoạch nộp đơn ra tòa bất kỳ lúc nào. Những tập đoàn như Splatch-Verner bị kiện liên tục, nhưng Nico biết tình huống này rất khác. Glynnis là nhân vật công chúng, và cực kỳ có tiếng. Chuyện này sẽ tràn ngập trên các mặt báo.

Và Victor Matrick sẽ không thích chuyện này.

Cô đứng dậy, lại tiến ra cửa sổ và nhìn xuống. Victor thuộc về một thế hệ khác. Ông sẽ coi việc giám đốc cấp cao của mình dính líu vào một vụ âm ỉ với một nhân vật nổi tiếng là không đúng đắn. Vài năm trước, khi Selden Rose cưới cô người mẫu của hãng Victoria's Secret, Janey Wilcox, và Janey dính vào một vụ scandal đăng khắp trang nhất các loại báo chí, Victor Matrick đã bảo với Selden rằng hoặc là bỏ vợ hoặc là rời khỏi công ty. Victory Ford đã moi được chuyện này từ miệng Lyne Bennett. Ông nghe được chuyện này từ George Paxton, ông này lại là bạn thân của Selden. Seldon chỉ dính líu tới vụ scandal là do không may cưới phải cô nàng kia. Vì vậy Nico có thể hình dung Victor sẽ cảm thấy thế nào về vấn đề của Mike. Mặt khác, đi kể cho Victor thông tin này thì có vẻ hơi giống người đưa chuyện. Trò trẻ con, cô kinh tởm nghĩ.

Cô nheo mắt lại và khoanh tay quanh ngực. Đây không hẳn là buôn chuyện, mà là thông tin. Một người đàn ông trong tình huống này sẽ không ngần ngại, cô nghĩ, sẽ không sợ hãi khi đi tố kẻ khác. Không ai thích những trò chính trị ở văn phòng. Nhưng chúng là việc không thể tránh khỏi nếu ta muốn leo lên vị trí đứng đầu tập đoàn. Cô phải làm việc này, Mike đã thực sự làm ăn không ra gì, và Victor đã bảo cô tìm thứ gì đó.

Cô vào phòng vệ sinh riêng và mở tủ thuốc, lấy son và phấn nèn ra. Giờ cô là một trong những trợ lý hàng đầu của Victor rồi, cô tưởng

tượng, thoa son lên môi. Cô nghĩ còn phải hạ vài người nữa, cho đến ngày cô có được vị trí của Victor. Khi đó, và chỉ khi đó, cô sẽ không phải hạ ai nữa trừ cô ra...

Nhưng chuyện nào quan trọng thì phải làm trước tiên. Mọi thứ phải được hoàn thành theo trình tự. Và đây nắp thỏi son lại, cô bước lên tầng trên.

Sáng hôm đó, bàn của Victor Matrick đầy những túi xách.

“Nhìn này, Nico,” ông kêu lên đầy tự hào, khi cô bước vào. “Tôi mua tất cả đồng túi này đây, trên đường phố, mà chưa đến ba trăm đô. Một phi vụ rất hời.”

Nico mỉm cười và ngồi xuống chiếc ghế bành trước bàn ông. Rõ là Victor lại đi bộ qua các phố. Thông thường ông được chở đi trên một cái kéo bằng gỗ, nhưng thỉnh thoảng ông xuống khỏi xe và đi bộ, quay về với vài vụ buôn bán “mới” mà ông phát hiện ra được bày bán trên phố. “Maureen” - thư ký của ông - “bảo rằng chúng là đồ giả,” ông nói. “Nhưng ai mà nhận ra sự khác biệt chứ? Cô nhận ra không?” ông hỏi.

Nico lưỡng lự. Đây có thể là một câu hỏi thực lòng, hoặc là một câu kiểm tra bí ẩn. Victor thích tỏ ra là một lão già lắm cảm, vui vẻ. Nhưng nếu ông thực sự lắm cảm hay vui vẻ, ông sẽ không thể sống sót đến tuổi tám mươi với vị trí CEO của Splat-Verner. Bản năng mách bảo cô phải chiều lòng Victor, phải tán thành những nhận xét đôi khi lộ bịch của ông ta, và giả vờ quan tâm đến những chủ đề yêu thích của ông, chủ đề lớn nhất là làm “người bình thường.” Chuyện này lộ bịch đến khó chịu, khi trên thực tế Victor có hai máy bay riêng và vài căn nhà, bao gồm một căn ba mươi triệu đô ở Greenwich, Connecticut. Bao năm nay, Victor bị ám ảnh với chương trình Jerry Springer cho

đến khi nó không được công chiếu nữa và giờ ông ta xem chương trình Dr. Phil và các show hiện thực. Việc các giám đốc gặp Victor không có gì bất thường. Thường là họ chẳng bao giờ bàn bạc được chuyện gì cả, vì Victor sẽ dành cả tiếng đồng hồ nói về một tập trong “Blind Date - Uncensored.” Họ sẽ bước ra khỏi phòng ông và bảo rằng Lão già sắp điên đến nơi rồi, nhưng Nico biết tốt hơn là không nên đánh giá thấp ông. Ông lúc nào cũng biết chuyện gì đang diễn ra, và dùng những chuyện bàn luận rối rắm khó hiểu đó như là cách để đàn áp các giám đốc của mình, đồng thời làm họ mất thăng bằng. Nico đã hy vọng rằng cuộc gặp gỡ này sẽ không giống các cuộc gặp kia, nhưng nhìn vào cái đồng túi trên bàn Victor, chắc chắn là ông lại cố tình đi chệch nội dung chính.

Cô quyết định thành thật sẽ là con đường tốt nhất. “Vâng, Victor, tôi biết sự khác biệt.”

“Cô biết?” Victor hỏi, cầm một cái túi Louis Vuitton giả lên. “Tôi đang nghĩ sẽ dùng nó làm quà Giáng sinh.” Nico nhướn mày lên. “Cho vợ của vài người,” ông nói thêm.

“Tôi sẽ không làm thế đâu,” Nico nói. “Họ sẽ biết ông mua ở trên phố. Và rồi mọi người sẽ bàn tán về chuyện đó. Họ sẽ bảo rằng ông rẻ tiền.” Cô ngậm miệng lại. *Mình có thể bị sa thải vì câu đó, cô nghĩ, nhưng không sao.*

“Hô, hô, hô,” Victor nói. Ông ta có một chòm tóc màu vàng nhạt, màu nước giải, Nico nghĩ, mọc lên từ đỉnh đầu như bờm sư tử. Tại bữa tiệc Giáng sinh hàng năm, luôn được tổ chức tại một nơi hoành tráng như Roxy Ballroom và có đến gần hai nghìn nhân viên, Victor ăn mặc như ông già Noel. “Vậy cô nghĩ không nên làm vậy?” ông lại hỏi.

“Vâng, đúng thế,” Nico nói.

Victor nhào người lên bàn và nhấn nút điện thoại nội bộ. “Maureen,”

ông nói vào điện đàm, như thể ông không tin là nó có hoạt động, “Nico O’Neilly bảo mấy cái túi này là đồ giả rách. Cô vào đây mang đi hộ tôi được không?”

Nico sốt ruột bắt chéo chân. Cô tự hỏi không biết trong ngày Victor có làm việc gì tử tế không, một câu hỏi mà các giám đốc của ông đã hỏi hàng bao năm nay. “Mike sắp sửa bị kiện,” đột nhiên cô thốt ra.

“Thế à?” Victor nói. “Cô nghĩ tôi nên làm gì với đồng túi này.”

“Đem cho hội từ thiện. Cho Đội quân Cứu tế.”

Maureen, một phụ nữ khó biết được bao tuổi, bước vào phòng. Cô làm thư ký cho Victor từ rất lâu rồi. Mọi người đồn rằng họ ngoại tình với nhau. “VẬY là ông quyết định là không muốn giữ nó,” cô ấy nói, gần như là mắng mỏ.

“Nico quyết định. Hôm nay Nico quyết định mọi thứ,” Victor nói. Nico mỉm cười lịch sự. Liệu Victor có nói chuyện túi tiếc này nếu cô là đàn ông không nhỉ? Cô ngờ là không.

“Mike có biết ông ta sẽ bị kiện không?” Victor hỏi, sau khi Maureen thu hết đồng túi và ra khỏi phòng.

“Chưa.”

“Hừm,” Victor vừa nói vừa xoa cằm. “Sao tôi lại không biết chuyện này nhỉ?”

“Đơn kiện vẫn chưa được đệ lên.”

“Chúng sẽ được đệ lên chứ?”

“Ồ vâng,” Nico nói vẻ dứt khoát.

“Ai gửi?”

“Glynnis Rourke,” Nico nói. “Cô ấy đang định kiện Mike và Splatch-Verner. Vì vi phạm hợp đồng.”

“À ừ,” Victor vừa nói vừa gật đầu. “Glynnis Rourke. Dân Mỹ yêu chuộng cô ta, phải không nhỉ?”

“Đúng thế,” Nico nói. “Cô ấy có khả năng sẽ giành giải Oscar cho Diễn viên Phụ Xuất sắc nhất trong bộ phim *The Spotted Pig* của Wendy Healy.”

“Wendy Healy,” Victor nói về khoái trí. “Tôi nghe bảo cô ấy sắp sửa ly dị.”

Nico hơi chững lại. Đây là một trong những vấn đề với Victor - ta không bao giờ biết được ông ta sẽ nói gì. “Tôi cũng nghe nói,” cô nói, không muốn lộ ra điều gì.

“Nghe nói?” Victor hỏi, trở nên hơi hách dịch. “Tôi tưởng là cô biết chứ.”

“Nó không hẳn là thông tin công khai,” Nico cẩn trọng nói.

“Liệu nó có trở thành thông tin công khai không?” Victor hỏi. Ông cầm quả cầu chặn giấy bằng thủy tinh lên - một vật lưu niệm có thành phố New York thu nhỏ - và khẽ lắc, những mẫu giấy bạc rơi xuống tòa nhà bằng bạc.

“Tôi e là không,” Nico đáp lại. Cô phải đưa Victor quay lại vấn đề của Mike. Nhưng nếu cô không khéo léo, Victor sẽ chặn họng cô ngay.

“Anh chồng muốn gì?” Victor hỏi. Ông ta đặt quả cầu xuống và nhoài tới trước, nhìn chăm chăm vào mặt cô. Lòng trắng trong mắt ông có pha chút màu vàng do tuổi tác, giống như tờ giấy cũ. Nhưng lòng đen thì vẫn đen - màu xanh đậm, gần như đen sẫm. “Anh chồng không làm việc, phải không nhỉ?” Victor nói. “Anh ta sẽ đòi tiền đây. Rất nhiều tiền.”

“Tôi thực sự không biết, Victor ạ,” cô lầm bầm, và đột nhiên tự hỏi có phải mình vừa phạm một sai lầm không.

“Cô không biết,” Victor nói vẻ trầm ngâm, ngả người ra sau ghế. Ông tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô. Nico nghĩ mình như thể đang ở trong chuồng với một con sư tử. Cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt này của Victor. Ông lúc nào cũng có vẻ điên rồ, nhưng trước đây cô chưa bao giờ thấy sự bạo lực tiềm ẩn này. Nhưng dĩ nhiên, nó khá hợp lý.

Nico nhìn lại ông, không nói gì và mở to mắt hết mức có thể.

Hầu hết mọi người sẽ không chịu đựng được việc bị nhìn chăm chăm như thế, và Victor Matrick cũng không phải là một ngoại lệ. Ông bắt đầu nói. “Nếu cô thực sự muốn leo lên vị trí đứng đầu công ty này, cô nên biết tất cả mọi chuyện về mọi người,” ông nói.

“Về việc đó,” Nico nói, bằng một giọng thờ ơ nhất có thể, “tôi thực sự có biết. Nhưng tôi không muốn nói về nó.”

“Nhưng cô sẵn lòng đến đây để hút lẻo chuyện Mike.”

Cô thấy mặt mình đỏ lên. Thế đấy, cô nghĩ. Mình đã đi nhầm bước, cả với Wendy và với Mike, giờ thì cô sẽ bị sa thải. Có lẽ cô nên kể cho ông ta về Wendy, và việc Shane đòi có căn hộ và quyền được nuôi bọn trẻ. Nhưng cô không thể làm thế với Wendy được. Victor có thể

dùng việc đó chống lại cô ấy. Cô không được bối rối. “Tôi nghĩ ông muốn biết,” cô nói.

“Bởi vì Wendy là bạn của cô còn Mike thì không,” Victor nói.

“Năm ngoái công ty của Wendy mang về hơn hai trăm triệu đô. Bộ phận xuất bản chỉ mang về bảy mươi ba triệu. Và hai mươi ba trong số bảy mươi ba triệu đó là do *Bonfire* mang lại.” Cảm ơn Chúa vì những dữ liệu đó, cô nghĩ. Nhưng Victor đã biết chuyện này rồi. Ông ta đang làm cái quái gì thế nhỉ?

“Vậy cô muốn vị trí của Mike,” Victor nói.

“Vâng, đúng thế. Chúng ta đã bàn chuyện này nhiều tháng rồi,” Nico lạnh lùng nói. Nếu cô tiếp tục dùng những thủ thuật thông thường, cô có thể sống sót qua vụ này.

“Thật à?” Victor hỏi. “Tôi không nhớ là chúng ta có bàn đây.”

Cô cứng đờ người và nhìn đi chỗ khác. Cô đã không trông đợi câu đáp lại này, nhưng lẽ ra cô phải biết trước. Mọi người nói rằng Victor có khả năng làm việc này - hoàn toàn chối bỏ việc ông đã làm hoặc nói gì đó trong quá khứ, khi đó sẽ làm người kia tự hỏi *họ* có bị điên không. Mặt khác, Victor đã già. Có lẽ ông ta thực sự không nhớ. *Mình xong rồi, cô nghĩ. Seymour sẽ vô cùng thất vọng... Giờ mình sống làm sao đây? Mọi người nói đúng... Victor Matrick là một lão già khôn nạn. Lão điên rồi...*

Và đột nhiên cô nghĩ có khi Victor đã đặt bẫy lừa cô, để sa thải cô. Nhưng sao có thể thế được? Thông tin này đến từ chính miệng Glynnis, qua Victory. Victory thậm chí còn không quen Victor Matrick, nhưng chắc chắn ông ta biết họ là bạn bè. Nếu Victor đã đặt bẫy Glynnis Rourke thì sao. Nếu ông ta làm thế, thì có nghĩa là ông ta nghĩ ra một kế hoạch gần như là không thể thực hiện được. Ông ta có

khả năng làm mọi thứ. Mặt khác, có lẽ Victor chỉ đơn giản đang làm thứ mà cô làm với Mike, ngồi nhìn và đợi, đợi cô bị sa thải.

“Sao?” Victor hỏi.

Cô nhìn lại ông. Những mạch máu li ti vỡ trên má ông trông như một mạng nhện mỏng. Ông già quá rồi! Ông nên chết, có lẽ thực ra ông chết lâu rồi, nhưng không ai nhận ra cả. Hai mươi lăm năm, cô nghĩ. Hai mươi lăm năm làm việc bảy mươi tiếng một tuần, hy sinh, chiến thắng, tất cả chuẩn bị ném qua cửa sổ. Vì cái lão khom già chết tiết chả biết quái gì, lão ta định tặng vợ các giám đốc túi hàng giả cho dịp Giáng sinh. Cô nghĩ, ông ta chính là hiện thân của tất cả mọi thứ không ra gì của cái thế giới kinh doanh tập đoàn này. *Rồi một ngày nào đó, tôi sẽ thay thế vị trí của ông, cô nghĩ.*

Cô ngồi ngả người ra ghế và bắt chéo chân, câu giờ. Trong sách dạy hướng dẫn không hề dạy cách cư xử thế nào trong tình huống thế này. Nhưng dù việc gì xảy ra, cô cũng không cầu xin hay tỏ ra sợ hãi. Cô phải lật ngược tình thế - nếu làm được, cô có thể xử lý được mọi chuyện. Cô nhún vai. “Đừng đùa với tôi, Victor,” cô lạnh lùng nói, như thể ông đang đùa và cả hai đang nói chuyện hài. “Cả hai chúng ta đều hiểu rằng Mike nên đi.”

Đây là cú đỉnh nhất của cô, cô nghĩ. Giọng cô quả quyết, nhưng không hiểu chiến.

“Mike không nghĩ thế,” Victor nói. Ông mỉm cười. Nụ cười như là kiểu trên phim hoạt hình, miệng ngoác ra và không thật. Nico đoán rằng câu trả lời của Victor nghĩa là ông ta sẽ nói chuyện với Mike về việc đó. Đó là thứ cô sợ nhất, rằng Mike sẽ có được Victor về phía mình và đá cô đi.

“Tôi không mong là ông ta nghĩ vậy,” Nico nói. Đột nhiên cô hình dung ra quả trứng luộc lòng đào và con dao cô thường dùng để tách vỏ

trúng. Chỉ ba tháng trước, cô hoàn toàn tin tưởng mình sẽ thành công. Sao cô có thể phạm một sai lầm lớn đến vậy?

Đột nhiên cô nhận ra mình thở to. Quá to. Chắc hẳn Victor nghe thấy tiếng cô thở cách đó hai mét, và ông biết cô sợ. Cô nín thở một lúc, khẽ khàng đẩy không khí qua lỗ mũi.

“Không, chúng ta không mong thế, phải không nhỉ?” Victor nói. Ông ngồi thẳng dậy và đưa tay nắn nắn một cái răng cửa. Ông ta nói, “chúng ta,” Nico nghĩ và nhìn ông mà vừa kinh hoàng vừa cảm thấy nhẹ nhõm. Thế nghĩa là có lẽ cô vẫn còn ở trong trò chơi này. Và nếu vậy, cô phải kết thúc chuyện này thật nhanh, trước khi Victor bị lơ đãng và nhổ bật cả cái răng ra.

“Vụ kiện sẽ đăng khắp các báo,” Nico nói. “Glynnis rất nổi tiếng và to miệng. Mọi người sẽ quan tâm, và cô ta không ngại ngần gì kể lại câu chuyện của mình.”

“Đánh trống của mình,” Victor nói, vẫn nắn nắn cái răng. “Dân nổi tiếng thường làm thế, nhỉ? Nó là bệnh đấy. Họ nghiện sự chú ý. Trẻ con cũng bị thế, theo bác sĩ Phil. Nên có khoảng trống cho các nhân vật nổi tiếng.”

Nico mỉm cười, và hơi tách hai chân ra một chút. Rốt cuộc thì mọi chuyện rồi sẽ ổn, cô nghĩ, và có cảm giác như thể màu sắc đã quay trở lại với thế giới của mình. Khi Victor bắt đầu nói về chương trình tivi yêu thích của mình, ta biết mình ổn.

“Chúng ta nên làm trước hay sau khi họ đệ đơn kiện?” Victor hỏi.

“Chúng ta nên làm ngay lập tức,” Nico nói. “Bởi nếu Mike bị nêu tên trong vụ kiện đó, nếu ông ta không còn là nhân viên của Splat-Verner, nó sẽ khiến vụ của họ trở nên ngớ ngẩn. Hơn nữa, chúng ta có thể cứu vãn mối quan hệ với Glynnis mà không bị trông như có vẻ

chúng ta đang thỏa mãn đòi hỏi của cô ta. Nếu chúng ta nhanh tay thì không ai bị làm sao cả.” Đây là đoạn văn mà cô đã chuẩn bị suốt bao ngày qua.

“Vây thì được,” Victor nói, đứng dậy ngụ ý buổi gặp đã kết thúc. Ông đặt bàn tay trái với những đốt ngón tay u to lên bàn để đứng vững. “Chiều nay chúng ta sẽ làm việc này. Lúc bốn giờ.”

“Cám ơn ông, Victor,” cô vừa nói vừa đứng lên.

“Tôi hy vọng cô rảnh,” Victor vui vẻ nói. “Tôi muốn cô làm việc này. Thực ra, tôi muốn cô là người đưa tin.”

Nico ngồi chờ dẫn ở ghế sau chiếc Town Car khi nó chậm chậm chạy trên East Drive trong Công viên Trung tâm. Vẫn chưa đến năm giờ, nhưng công viên đông nghịt người. Người dắt chó đi dạo, người đi xe đạp và trượt patanh (trượt patanh! Nico nghĩ, người ta vẫn chơi trò đó ư?), người chạy, đi bộ, thậm chí đi xe ngựa mà lẽ ra bây giờ phải bị cấm rồi. Máy con ngựa tội nghiệp, Nico nghĩ, khi chiếc xe chạy qua một cỗ xe ngựa. Cô hé mắt ra nhìn con ngựa, cố nhìn khuôn mặt nó xem thử nó có sung sướng không. Cô không biết được - mắt nó đã bị che lại - nhưng đầu nó giật lên giật xuống, như con thú ta cho lên bảng điều khiển của xe ô tô, đầu có lò xo...

Điện thoại của cô đổ chuông. “Em làm được chưa?” Seymour hồ hởi hỏi.

“Ôi trời ơi, Seymour,” cô nói, vẻ trầm trọng hơn dự định. Cô liếc nhìn gáy người tài xế để xem ông ta có đang nghe không. “Khó lắm,” cô nói, cau mày như thể đây là lỗi của Seymour.

“Nhưng em làm rồi chứ?” Seymour hỏi.

“Em có lựa chọn nào khác à?”

“VẬY là em làm rồi.”

“Uh-huh.”

“Và?”

Đột nhiên Nico thấy cái. “Nhu chúng ta dự tính, Seymour ạ. Như em đã bảo anh việc gì sẽ xảy ra. Thế thôi.” Cô đập máy và nhấn nút cho kính cửa sổ hạ xuống. Không khí ẩm áp dễ chịu ủa vào xe. Sao tài xế lúc nào cũng bật máy điều hòa không khí ngay cả khi mùa đông đã kết thúc? Cô tự hỏi. Đàn ông lúc nào cũng làm thế.

Nhưng đó không phải là *tất cả*.

Cô nhấn số điện thoại nhà. Seymour trả lời. “Seymour, Mike...” cô định nói là “khóc,” nhưng rồi nghĩ lại. “Ông ta buồn.”

“Ừ?” Seymour nói. “Thế em nghĩ ông ta sẽ thế nào?”

“Buồn,” cô nói.

“Đấy, thế thôi,” Seymour nói.

Cô tức giận đập máy. Cô ước giá gì mình có thể giải thích với Seymour, khiến anh hiểu được sự dữ dội về mặt cảm xúc bất thường của cô trong ngày hôm đó. Đó là còn chưa kể tới sự bối rối, sợ hãi, và tội lỗi.

Sự dữ dội về mặt cảm xúc... cô run rẩy. Điều không một ai hiểu được là nó cũng giống hệt như sự bạo lực về mặt thân thể thực sự, không hề giống chút nào với loại bạo lực giả tạo mà ta thấy trên tivi hay trong phim ảnh. Cô nhớ có một lần khi cô và Seymour ngồi ở một quán bar

nhỏ ở West Village, và có một trận ẩu đả. Seymour ngay lập tức chui xuống dưới bàn, còn cô thì kinh ngạc đến mức không cử động nổi. Cô sửng sốt khi thấy con người có thể trở nên bạo lực đến mức nào một khi họ vượt quá đường ranh giới của khoảng không cá nhân. Mặc dù thực ra trận ẩu đả đó trên thực tế chẳng có gì lớn - một vài gã đẩy người nhau và làm đổ vài cái ghế và một chai nước. Nhưng thế cũng đủ nghiêm trọng rồi. “Chui xuống!” Seymour hét lên, túm lấy cổ tay cô và kéo cô xuống dưới bàn. Trong một giây cô đã nghĩ anh là kẻ hèn nhất - anh nên đánh nhau - nhưng thế thì thật điên rồ. Và đột nhiên cô nhận ra họ mới mỏng manh và yếu ớt làm sao. Một khi có ai đó phá vỡ đường biên thì ta có còn như cũ nữa hay không? Liệu ta có bao giờ quên được không? Và túm lấy cổ tay cô, Seymour vội vàng kéo cô ra khỏi quán bar ra vỉa hè, nơi họ nhìn nhau và phá lên cười như nắc nẻ đến mức không dừng lại được trong ít nhất nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng chuyện xảy ra với cô hôm nay, cô nghĩ, là thứ mà Seymour sẽ không bao giờ hiểu được. Trong đó có chiến thắng, nhưng chiến thắng phải trả giá. Ta đạt được thứ gì đó, nhưng ta phải trả một cái giá cho những gì mình đã đạt. Đó là thứ mà một người chồng không thực sự muốn biết, mà chỉ có bạn gái mới hiểu được.

“Ông ấy khóc, Wendy ạ,” trước đó cô thì thào vào điện thoại, khi cô bước ra vỉa hè đợi xe đến đón. “Tớ đã không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra.”

“Tớ hiểu,” Wendy nói. “Lúc nào tớ cũng kinh ngạc khi thấy họ suy sụp rất nhanh lúc bị áp lực quá mức. Chúng ta cứ hay lý tưởng đàn ông, nhưng đều sai lầm cả. Đàn ông chỉ là những kẻ nhỏ bé yếu ớt sợ hãi gắn thêm dương vật mà thôi. Khi Shane khóc, thật là kinh khủng. Cứ như thể đột nhiên anh ấy không còn là đàn ông nữa còn tớ không phải là phụ nữ. Và tớ nhận ra rằng mình sẽ phải học cách để trở thành một phụ nữ kiểu mới, sống mà không ảo tưởng một cách cũ rích rằng thế nào thì mới là đàn ông và đàn bà.”

Nico gật đầu. “Tớ thấy mình tệ kinh khủng. Rồi ông ta công kích tớ. Ông ta bảo tớ là hầu gái của Victor, là con chó cái. Gọi tớ là con chó cái thì không sao lắm, nhưng là hầu gái ư?”

“Cả đời cậu chưa bao giờ làm hầu gái cả,” Wendy cười hô hô. “Chúng ta là loại phụ nữ có hầu gái. Và hầu gái của chúng ta là đàn ông.”

“Nhưng rồi mọi người sẽ nói thế. Họ sẽ gọi tớ là hầu gái của Victor Matrick...”

“Thì cứ kệ họ thôi,” Wendy nói. “Đó chỉ là một cách hạ thấp cậu bởi cậu là phụ nữ có quyền lực, để họ thấy dễ chịu hơn trong cái cuộc đời khốn nạn của họ. Chúng ta phải thôi lo lắng xem người khác nghĩ gì về mình. Lúc nào cũng có những phán xét kiểu đó. Lúc nào cũng là đúng vậy-nhưng mà-cô ấy có phải là một bà mẹ, một nữ doanh nhân, một bà vợ tốt không? Ai thêm quan tâm người khác nghĩ gì chứ hả Nico? Họ không ở bên trong mình. Họ không ở trong vị thế của mình. Chúng ta cố gắng hết sức có thể trong hoàn cảnh của mình rồi. Và đó thực sự là tất cả những gì chúng ta có thể làm. Tớ đã quyết định sẽ thôi cảm thấy tội lỗi. Tớ không thể làm được tất cả mọi việc, và tớ không muốn thế. Và mọi người cũng không nên nghĩ tớ có thể làm thế.” Cô dừng lại để thở. “Chúa ơi, Nico,” cô thì thầm. “Cậu làm mọi việc. Và thực sự rất tốt. Cậu là một người kiệt xuất. Giờ cậu là chủ tịch và CEO của Verner Publishing. Và Chúa biết là cái công ty chết tiệt đó thật may mắn khi có được cậu!”

Và đó là, Nico nghĩ, loại lời nói ta chỉ có thể được nghe từ một người bạn gái.

Chiếc xe vòng qua một bãi cỏ xanh, dừng trước đèn đỏ ở Phố 72 và Đại lộ 5. Nico nghĩ, cỏ xanh và những hàng cây nổi bật trên nền những tòa nhà xám xịt trên Đại lộ 5 mới đẹp làm sao. Mọi thứ rồi sẽ

Ồn, tại sao lại không chứ? Ngày hôm nay, theo một nghĩa nào đó, giống như việc sinh một đứa bé - sợ hãi, mệt mỏi, đầy mồ hôi, mừng rỡ - đòi hỏi toàn bộ sức lực của mình, nhưng cuối cùng, ta có thể quên được nó. Ta đẩy mọi phần tồi tệ trong đầu óc ra ngoài. Và khi nhìn đứa con của mình, ta hiểu nó có giá trị đến mức nào.

Và cũng hết như sinh nở, không ai có thể biết được để đạt được việc này thì sẽ đau đớn đến mức nào. Đó là thứ phải chính bản thân trải qua thì mới hiểu được - tuy nhiên, công bằng mà nói thì sinh nở khó khăn hơn nhiều. Nhưng khi nó kết thúc, ta có được một em bé xinh xắn. Còn trong vụ này, khi nó kết thúc, Mike bị nhân viên bảo vệ tháp tùng ra ngoài và Victor bắt tay cô, đột nhiên cô nhận ra rằng giờ cô đã có Victor Matrick, và có lẽ cô sẽ kẹt với ông ta cho đến khi ông ta chết.

Chừng nào ông ta còn sống, cô chưa chát nghĩ.

Khi cô ra khỏi văn phòng Victor lần đầu tiên sáng hôm đó, sau khi lo lắng rằng mình mới là người bị sa thải, cô vào thang máy và thấy tim mình nện thình thịch, nách đẫm mồ hôi. Cô không rõ chuyện đó xảy ra thế nào, nhưng cô đã run lên bần bật bởi một khuôn mặt mới mẻ của Victor. Sự bất ngờ, sự vô lý hoàn toàn của ông già đó - nó như thể phải đối đầu với một con thú lớn vậy. Và trong một khoảnh khắc cô đã lo sợ cho chính mình - nếu cuối cùng cô trở thành như Victor Matrick thì sao? Không thể nào biết được ông ta sẽ làm gì với cô, hay loại thử thách đạo đức mà ông sẽ bắt cô trải qua trong tương lai - ông gần như bắt cô phải nói về vụ ly hôn của Wendy. Không đơn thuần là cô sẽ phải đối mặt với những thử thách mới về mặt công việc, mà còn là những vấn đề về tâm lý và cảm xúc. Đến lúc thang máy dừng ở tầng của cô, cô đã quyết định mình có thể xử lý được, rằng cô muốn đương đầu với thử thách. Và rồi cô đi ra hành lang và thấy Mike Harness đang ngồi trong văn phòng của mình.

Đợi cô.

Vậy là vẫn như mọi khi, cô chua chát nghĩ. Mike biết. Thậm chí cô không buồn giả vờ ngạc nhiên khi gặp ông. “Chào ông, Mike,” cô nói, bước tới ngồi xuống ghế sau bàn mình. Cô nhấn một nút trên máy tính và màn hình sáng lên lại.

“Tôi nghĩ có thể trưa nay chúng ta ăn cùng nhau,” Mike nói. Ông ta cầm một cây bút trong tay, liên tục bấm đầu bút.

Về mặt lý thuyết ông ta vẫn là sếp của cô, và cô không thể từ chối. “Để tôi xem thử có sắp xếp lại lịch được không.” Cô nhấn điện thoại nội bộ. “Sally?” cô hỏi. “Cô mang hộ tôi cuốn nhật ký vào được không?” Mike vẫn ngồi tại văn phòng cô, như thể ông ta muốn chắc chắn rằng cô sẽ không cố thoái thác vụ này.

Họ ăn trưa tại một quán trang trí màu nhẹ nhàng đầy khách du lịch mà người trong ngành xuất bản thường đến khi không muốn bị ai nhìn thấy.

“Tôi buồn phiền vì một số tin đồn, Nico ạ,” ông nói, cho miếng mì ống vào miệng. Màu da của Mike như màu gỗ cũ - ông ta vừa đi nghỉ cuối tuần ở St. Barts về, ông ta bảo thế. Cô gật đầu. Cô đã gọi món thịt bê, và sẽ không ăn thêm miếng nào nữa. “Tôi cũng vậy,” cô nói. Cô ra hiệu cho bồi bán rót thêm nước. “Nhưng chúng chỉ là tin đồn thôi, Mike ạ. Sao tôi có thể bỏ *Bonfire* được chứ?”

“Có người từng bảo rằng tờ *New York Post* biết nhiều hơn CIA,” Mike nhận xét.

“Có thể đúng,” Nico nói, “nếu xem xét những sự kiện quốc tế gần đây. Nhưng CIA không cần phải bán báo - còn tờ *Post* thì có. Vậy thôi,” cô nói thêm.

“Ừm,” Mike nói vẻ nghi ngờ. “Vậy thôi.” Ông dừng lại. “Tôi muốn

cô nhớ lấy một điều,” ông nói. “Tôi tìm thấy cô. Tôi chính là người đưa cô về Splat-Verner. Không có tôi, về cơ bản thì cô sẽ không tồn tại.” Ông nhún vai. “Cô biết là tôi đề ra nguyên tắc trung thực với nhân viên của mình. Cô không sáng tạo lắm. Cô quá chú tâm vào tiêu tiết. Tôi nói cho cô biết điều đó. Và để điều hành toàn bộ một bộ phận thì cô cần phải có nhiều hơn thế.”

Cô mỉm cười. Ông ta đang đe dọa cô? Có một loại người, cô nghĩ, luôn cố giành lấy công trong thành quả của người khác, đồng thời cố hạ bệ người đó xuống. Một kẻ tự cao tự đại, một người luôn đặt mình ở trung tâm sàn diễn, mặc dù nội dung vở kịch không phải là về họ. Đừng có làm thế, Mike ạ, cô nghĩ. Đừng biến chuyện này trở nên tồi tệ không cần thiết cho chính mình. Và bởi vì chẳng còn quan trọng gì nữa, cô nói to lên, “Ông nói đúng, Mike ạ.” Rồi cô đổi đề tài.

Mike lấy vợ sớm và có một đứa con sắp sửa tốt nghiệp cấp ba. Họ nói về ưu và nhược điểm của một loạt các trường đại học. Mỗi lần Mike cố đổi chủ đề, cô lại đem chuyện trường đại học ra nói. Thế thật xấu xa, nhưng chẳng còn cách nào khác. Và vì vậy họ chia tay ở thang máy khi Mike biết, nhưng không biết gì cụ thể cả.

Ông chết chắc rồi, cô nghĩ, khi cửa thang máy đóng lại sau ông.

Lúc bốn giờ, Maureen, thư ký của Victor Matrick gọi cô.

“Victor muốn gặp cô trong văn phòng của ông,” cô ta nói.

Cô bước vào văn phòng của Victor một phút trước Mike. “Sẵn sàng chưa, Nico?” Victor hỏi. “Chuyện này sẽ giống hệt như Dr. Phil.”

Nico chưa bao giờ xem chương trình Dr. Phil, nhưng cô không thể tưởng tượng nó có thể khốc liệt đến thế.

Vài giây sau Mike bước vào. Khi ông ta bước qua cửa, mặt ông ta lộ

vẻ ngạc nhiên và sốc, rồi sau đó mắt ông đảo trước sau, như một con thú đột nhiên thấy mình bị nhốt trong lồng. Nico đang đứng cạnh bàn Victor. Và Mike hẳn phải tự hỏi sao cô và Victor lại ở cùng nhau, hay cả cô và Mike đang gặp rắc rối với Victor. Dù thế nào, chiến lược của ông ta là tránh xa khỏi Nico bằng cách lờ cô đi. Ông bước qua, cố tình tránh ánh mắt của cô, và ngồi xuống trước bàn Victor.

“VẬY Victor,” Mike nói, vui vẻ một cách ngoan cố. “CÓ chuyện gì thế?”

Victor vuốt ngược tóc trên đầu. “Nico bảo anh sắp sửa bị kiện.”

“Nico?” Mike nhìn cô, giả vờ kinh ngạc. Bên dưới vẻ ngạc nhiên là căm thù. “Cô ấy thì biết cái quái gì chứ?”

“Rõ ràng là nhiều hơn anh rồi,” Victor dụi dàng nói.

“Kiện vì cái gì?” Mike trơ tráo hỏi.

“Vi phạm hợp đồng. Glynnis Rourke,” Nico nói.

“Glynnis Rourke là một con mụ điên rồ không có khả năng và thậm chí không thể đến họp đúng giờ.”

“Tôi nhận được vài email. Ông gửi cho cô ấy. Ông gọi cô ấy là đồ ngu...” Nico nói.

“Cô ta đúng là ngu...”

“Nghĩ xem khi chuyện này đăng lên báo thì sẽ như thế nào.”

“Ai thềm quan tâm chứ?” Mike vặn lại.

Nico nhún vai. “Tại sao lại phải có một scandal lớn trong khi chúng ta có thể tránh được nó?” cô hỏi.

Mike nhìn Victor cầu cứu, nhưng ông không nói gì cả. Ông ta nhìn lại Nico. “Cô là cái gì? Một kẻ phản bội khôn nạn? Cô lén lấy thông tin sau lưng tôi...”

“Nó đến tai tôi. Chúng ta may mắn - nó rất dễ đã lọt vào tai người khác. Người bên ngoài...”

“Cô là loại chó cái gì vậy?” Mike hỏi.

“Mike...” Victor dụi dàng nói.

“Ồ, tôi hiểu rồi,” Mike vừa nói vừa gật đầu. “Giờ cô là hầu gái của Victor. Nàng trinh nữ nhỏ bé làm các việc bẩn thỉu của Victor. Nàng hầu gái băng giá.”

“Anh bị loại rồi, Mike ạ,” Nico nói.

“Cái gì?”

Nico thở dài. Cô khoanh tay trước ngực, khẽ ngả người ra sau dựa vào mép bàn của Victor. Lẽ ra Mike không bao giờ nên ngồi xuống, cô nghĩ. Không nghĩ ngợi gì, ông ta đã tự động đặt cô vào vị trí có quyền lực cao hơn. “Đúng vậy,” cô nói. “Ông bị loại - tôi vào.”

Mike bắt đầu cười rú lên không kiềm chế được. “Cô không thể sa thải tôi,” ông ta nói.

Victor nấn nấn cái răng. “Cô ấy có thể,” ông nói. “Và cô ấy vừa làm xong.”

Và rồi Victor làm một việc đáng sợ. Ông đứng dậy và há mồm ra, ông nhào người trên bàn và gầm lên.

Chết mẹ rồi! Nico nghĩ. Cô hoảng sợ lùi lại một bước, vô tình làm cái

chặn giấy có chứa thành phố New York của Victor rơi xuống khỏi bàn. Cô vội vàng cúi xuống và tự động nhặt lên bằng cả hai tay. Tiếng cười của Mike tắt lịm thành sự choáng váng im lặng. Ông ta ngả người ra ghế bồm rồi, hoảng hốt. Từ chỗ ông ta ngồi, nhìn thẳng vào cái phần bên trong đen thui và gần như vô tận của miệng Victor, chắc hẳn giống hệt như nhìn vào hàm sư tử. “Cái chó chết gì thế, Victor?” Mike hét. Ông ta đứng dậy khỏi ghế. “Ông đang làm cái quái gì thế? Lý do chết tiệt nào mà ông lại làm như vậy với tôi?”

Victor ngồi xuống ghế và trở lại làm ông già Noel như mọi khi. “Bởi vì tôi có thể, Mike ạ,” ông nói.

“Tôi không hiểu, Victor,” Mike nói. Ông ta giơ tay lên. Mắt ông rom róm, mũi ông đỏ ửng và phồng lên. “Tôi đã ở bên ông hai mươi lăm năm nay...”

Victor vỗ hai tay lại với nhau. “Hết chương,” ông nói rất vui vẻ. Ông nhấn nút điện thoại nội bộ. “Cho gọi nhân viên an ninh lên cho tôi được không?”

Mike quay sang cô. Trên má ông hiện ra hai dòng nước mắt. “Sao cô lại làm việc này?” Mike hỏi. “Tôi *tao ra* cô.”

Cô lắc đầu. Cô thấy ô nhục. Họ đã diễn một màn bản thủ, kinh tởm làm sao, và tất cả đều là có lợi cho Victor Matrick. Giờ cô đã tham gia vào rồi, và không có lối ra. “Tôi rất tiếc,” cô nói.

“Ừ,” Mike vừa nói vừa gật đầu. “Nếu giờ cô không tiếc, thì rồi cô sẽ phải hối tiếc.”

Ông ta định nói gì nữa? Nhưng dù thế nào, cô cảm thấy một nỗi sợ hãi cuộn lên trong người và bọc lấy tim cô.

Hai nhân viên an ninh gặp Mike ở ngoài cửa. Một người nhẹ nhàng

đặt tay lên tay Mike, nhưng Mike giận dữ hét ra. “Nếu không phiền thì tôi tự đi ra được,” ông nói.

“Vâng,” Victor nói, giơ tay ra. “Xin chúc mừng.”

Nico đặt cái chặn giấy lên lại bàn của Victor và cầm lấy tay ông. Nó lạnh băng, như tay người chết. “Cám ơn ông,” cô nói.

“Tôi nghĩ mọi chuyện tiến triển tốt, nhỉ?” ông nói. Ông nhào người tới và nói vào điện thoại. “Maureen,” ông nói. “Cô sắp xếp một cuộc hẹn với nha sĩ được không? Tôi nghĩ lớp bọc ngoài răng của tôi sắp sửa lại rơi ra rồi.”

Và lúc này đây, ngồi sau chiếc xe Town Car, khi nhớ lại cảnh tượng với Victor Matrick, Nico rùng mình.

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc xe đang chạy trên Phố 79, gần nhà Kirby. Giờ đổi ý thì quá muộn rồi, bảo tài xế chạy qua tòa nhà của Kirby và đi đường FDR Drive về nhà, là việc cô nên làm, nhưng cô chưa sẵn sàng để đối mặt với Seymour. Giờ cô cần thứ gì thật đặc biệt, được ôm ấp và vuốt ve, có lẽ thế; được cảm thấy như một cô gái nhỏ, và cô không thể làm thế với Seymour. Cô không thể yếu đuối. Nhưng Kirby đã nhìn thấy mặt yếu đuối của cô, thấy cô trần truồng - cả về mặt cảm xúc và cơ thể - và thậm chí cả nhục nhã, khi anh trói cô lại và buộc cô phải nài nỉ anh làm vài thứ với cô...

Nếu cô lấy Kirby chứ không phải Seymour thì sẽ như thế nào nhỉ? Cô tự hỏi khi chiếc xe chạy lên lối xe chạy vào tòa nhà của Kirby. Và đi vụt qua người gác cổng, cô vội vã nhấn nút thang máy, nghĩ rằng - Kirby! Nếu Kirby là câu trả lời - và rốt cuộc cô yêu anh thì sao?

Cô sai bước trên hành lang, đột nhiên sợ rằng anh không có nhà, và

cuối cùng cô không gặp được anh. Cô nhấn chuông, và khi anh không ra mở cửa ngay lập tức, tim cô đập thình thịch trong ngực. Cô phải gặp anh, cô nghĩ, lại nhấn chuông. Cô có thể nghe tiếng chuông vang lên trong căn hộ của anh, và cô nín thở, hy vọng nghe tiếng bước chân. Nhưng cô chẳng nghe thấy gì cả, và bắt đầu hoảng loạn, cô nện tay rầm rầm vào cửa.

Anh không có nhà, cô tuyệt vọng nghĩ, lần duy nhất khi cô thực sự cần anh. Cô nhìn đồng hồ; năm giờ mười lăm phút và anh bảo là lúc năm giờ anh sẽ có mặt ở nhà. Cô sẽ đợi. Cô sẽ cho anh thêm năm phút nữa, và bốn chôn đứng trước cửa nhà anh, cô liên tục xem đồng hồ, và bốn phút đã trôi qua cô quyết định chờ thêm năm phút nữa. Sao anh lại làm thế với cô? Cô tự hỏi, và rồi bắt đầu nghĩ ra những chuyện tồi tệ. Có khi anh cố tình làm thế. Để trừng phạt cô, để cho cô thấy rằng anh không bị bó buộc vào thời gian biểu của ông. Hoặc có khi anh không thích cô nữa và không muốn gặp lại cô, và đây là cách để vứt bỏ cô...

Từ đầu kia hành lang cô nghe tiếng thang máy và tiếng cửa thang máy mở ra. Hẳn là anh rồi, cô nghĩ, và quả là một giây sau Kirby bước tới, đội mũ len và mặc áo khoác bằng da màu nâu, một tay cầm điện thoại, tay kia cầm túi rau quả. “Này,” anh gọi lớn, như thể cô là một người quen tình cờ anh gặp phải trên đường. Đó không phải là lời chào cô mong đợi, và trong một giây, cô thấy đau đớn. Nhưng cô tự nhủ không có gì quan trọng; quan trọng là anh có mặt ở đây.

“Em vừa định đi về,” cô nói.

Anh chuyển túi rau quả sang tay kia, và cho tay vào túi lấy chìa khóa, khẽ hôn lên môi cô khi mở cửa. “Anh phải diễn tập lại một cảnh trong lớp học diễn xuất và anh tập trung quá,” anh nói, bước vào căn hộ trước cô. “Em biết khi mình hoàn toàn tập trung vào thứ gì đó và quên không để ý đến thời gian nữa không? Và rồi anh nhớ ra là phải đi mua sữa. Ngày nào anh cũng tự nhắc mình là phải mua rồi nhưng rồi lại

quên.” Cô theo anh vào bếp, nhìn anh bỏ hộp sữa từ túi vào giá trên cùng trong cái tủ lạnh gần như trống không. Sữa! cô nghĩ. Cô ước gì anh nghĩ đến mình.

“Em khỏe không?” anh hỏi, quay lại. “Anh đã không gặp em, bao lâu nhỉ? Một tuần rồi đấy?”

“Em bận quá,” cô nói, nhẹ nhõm khi phát hiện ra anh tỏ ra xa cách chỉ là do anh nhớ cô. “Hôm nay em có một ngày thật tệ hại...”

“Anh cũng thế,” anh nói vẻ dứt khoát, bước qua cô vào phòng khách. “Anh hơi căng thẳng và bồn chồn. Tối nay anh phải đóng một cảnh ở lớp diễn xuất và anh muốn đóng thật tốt.”

“Em tin chắc là sẽ tốt mà,” cô nói.

“Nó là cảm xúc thực sự, em hiểu không?” anh nói, ngồi xuống sofa và lùa tay vào tóc. Anh nhìn lên cô. “Em đang làm gì thế?” anh hỏi. “Lại đây nào.”

“Ôi Kirby,” cô lẩm bẩm. Đột nhiên cô thấy ham muốn tột bậc. Mình chưa bao giờ cảm thấy thế này, cô nghĩ, và tự hỏi không biết mình có khóc toáng lên không.

“Này, có chuyện gì thế?” Kirby hỏi. Cô ngồi xuống cạnh anh, và anh quàng tay qua vai cô. Cô thả lỏng người dựa vào anh, cảm thấy thật tuyệt vời biết bao khi được ôm. Kirby không phải là người thông minh nhất thế giới, nhưng anh luôn biết được cô cần gì về mặt tình cảm. Và cô quay mặt sang anh, muốn giải thích ngày hôm nay thế nào. Nhưng hẳn là anh đã hiểu nhầm dấu hiệu của cô vì ngay lập tức anh bắt đầu hôn cô.

Miệng cô cứng đờ lại phản đối. Cô hôn lại anh vài giây rồi dứt ra.

“Kirby, ngày hôm nay của em cực kỳ quái đản,” cô vội vã nói muốn làm cho anh hiểu. “Em phải sa thải một người...”

“Anh tưởng em làm thế suốt cơ mà,” Kirby đùa cợt nói.

Cô mỉm cười kiên nhẫn, đột nhiên thấy khó chịu khi anh cô đùa trong khi cô đang muốn nghiêm túc chết đi được. “Người đó tình cờ là sếp của em. Hay nói đúng hơn, sếp cũ của em. Và giờ em thay thế vị trí của ông ta.”

“Vậy em nên cảm thấy sung sướng,” Kirby nói, cầm lấy tay cô kéo về phía mình. Anh rúc vào cổ cô ngay dưới tai, và thì thầm, “Em có công việc mới. Anh luôn thấy hạnh phúc khi có được việc mới. Thế nghĩa là anh sẽ kiếm được thêm tiền.”

“Không chỉ có thế đâu,” cô nói, quay đầu đi.

“Em sẽ không kiếm được thêm tiền ư? Thế nghe có vẻ không hay lắm nhỉ.” Anh ngồi thẳng dậy vẻ đắc thắng, như thể anh vừa khám phá ra một việc lớn. Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh. Nó giống như, cô nghĩ, khuôn mặt của một con chó con. Đẹp, nhưng đàn độn.

Bụng cô quặn lên. Cô không được cảm thấy như thế về Kirby. Việc anh không hiểu được không phải là lỗi của anh. Chỉ là anh không được học hành cao cho lắm. Anh chỉ học hai năm ở trường đại học cộng đồng, xong thì chuyển sang làm người mẫu. “Thôi cung,” cô nói, đứng dậy và cầm lấy tay anh. “Vào phòng ngủ đi.” Một khi họ bắt đầu làm tình, mọi thứ sẽ ổn thỏa, và cô sẽ lại cảm thấy yêu quý anh.

“Anh đang tự hỏi là không biết em có muốn làm tình không nữa,” Kirby nói, để cô dẫn mình đi. “Hôm nay em hơi lạ.”

“Chỉ là hôm nay thôi,” cô nói, nhanh chóng cởi quần áo và cẩn thận đặt lên tủ quần áo của anh, nhét quần lót xuống dưới váy. Cô nằm

xuống giường, và anh trần truồng nằm lên trên cô. Giờ thì dễ chịu rồi, cô nghĩ, ôm chặt lưng anh để có thể cảm thấy sức nặng của anh. Không gì sánh được với một thanh niên có thân hình cơ bắp. Da anh thật mềm mại - mềm hơn, cô tưởng tượng, da cô...

“Anh có nên lấy dây không?” anh hỏi.

“Em không biết nữa,” cô nói. Thỉnh thoảng anh cột hai cổ tay cô vào hai bên giường (không có thanh đầu giường, vì thế anh cột cô vào thanh cột giường ở đằng sau), và cơ thể căng ra khiến cô cảm thấy bị kích thích dữ dội. Nhưng hôm nay cô không muốn làm thế. Cô muốn anh làm cô quên đi buổi chiều hôm đó. Cô muốn anh làm cô cảm thấy mình là một ai đó khác, cách anh luôn làm trước kia. Một phụ nữ phóng đảng trong bộ phim khiêu dâm, có lẽ thế. Một phụ nữ làm việc đó với một người đàn ông trong khi những người đàn ông khác nhìn...

“Yêu em đi,” cô nói.

Anh luồn tay vào giữa hai chân cô. “Bất cứ thứ gì em muốn, quý bà xinh đẹp ạ,” anh nói.

Ồ không, cô điên dại nghĩ. Sao anh lại phải nói thế? Nhất là vào lúc này khi ham muốn của cô rất mỏng manh. Quý bà xinh đẹp. Cô không được nghĩ đến chuyện đó. Cô phải lờ đi và thư giãn. Nhưng cô không thể thôi nghĩ đến việc đó. Suy cho cùng cô có muốn làm tình không nhỉ?

“Em không ướt lắm,” anh nói.

“Em xin lỗi,” cô nói, bẽn lễn cười, hy vọng che giấu được cảm xúc của mình. “Em nghĩ mình hơi căng thẳng...”

“Anh sẽ làm em hết căng thẳng,” anh nói. Anh trườn xuống cuối giường, tách hai chân cô ra, và đặt tay lên “em bé” của cô. Anh bắt

đầu làm ướt nó, và cô đặt tay lên đầu anh, bất chính mình cảm thấy gì đó. Nhưng cả cái này cũng không thành công - thực ra, nó còn làm cô thấy khó chịu.

Cô bị làm sao thế này?

“Kirby,” cô dịu dàng nói. Anh nhìn lên. “Mình cứ làm tình luôn nhé, được không?” cô hỏi.

“Ừ,” anh nói. “Em muốn gì cũng được, cưng ạ. Em biết mà. Em biết là anh sẽ làm bất cứ thứ gì...”

Cô đặt ngón tay lên môi anh để anh im lặng. Nếu anh lại bắt đầu nói quá nhiều, cô thực sự không tiếp tục được nữa. Cô ngả đầu xuống, vuốt ve bờ vai rắn chắc của anh, và bất ngờ cảm thấy một cục u nhỏ. Một cái mụn? Kirby Atwood có một cái mụn... trên vai?

Thôi ngay, cô ra lệnh cho chính mình. Cô sẽ không làm cái việc mà phụ nữ hay làm, tập trung vào những khuyết điểm nhỏ nhất của người đàn ông cho đến khi anh ta mất hết sự cuốn hút về mặt tình dục. Cô may mắn chết đi được. Cô nghiêm khắc tự nhắc nhở mình. Cô đã bốn mươi ba tuổi và may mắn khi có bất cứ người đàn ông nào muốn ngủ với cô, đặc biệt là một người như Kirby. Cô sẽ tận hưởng việc này. Cô phải tận hưởng nó. Cô phải *trốn thoát*... Và tập trung vào “thằng cu” rắn chắc của anh, và cảm giác khi có nó trong người cô, và niềm khoái lạc thuần túy về mặt cơ thể được ở với một thành niên trẻ trung hấp dẫn. Cô đẩy hông mình lên, đặt tay lên hông anh và kéo anh vào sâu trong cô hơn.

Trong vài giây, cô gần như quên được mọi thứ, cho phép mình hét lên vì khoái cảm. Sau đó, cô siết chặt anh, vuốt ve khắp lưng và hông anh, cảm nhận làn da mềm mại của anh, và siết chặt anh vào cô hơn nữa sau khi anh bắt đầu chịu thua.

“Chà,” anh nói, nhìn xuống cô. “Hơi bị ghê nhỉ.”

Cô gật đầu, không muốn buông anh ra. Cảm ơn Chúa là Kirby vẫn đem lại khoái cảm, cô nghĩ. Nhưng sau khi mặc quần áo, cô dần nhớ lại hiện thực, và cô thấy buồn bã. Không có cách nào trốn khỏi thực tế là chuyện này đã không còn thích thú như hồi xưa, và một ngày nào đó, có lẽ rất nhanh thôi, nó sẽ không còn đem lại khoái cảm gì nữa.

13

Điện thoại trong phòng suite đồ hai hồi chuông ngắn, báo hiệu có khách đến thăm. Wendy cầm lấy điện thoại và giơ một tay lên bịt tai kia. Magda đang xem tivi với mức âm thanh bật to hết cỡ để át tiếng máy hút bụi mà một cô hầu phòng vừa đẩy đi đẩy lại trên thảm vừa khó chịu nhìn đồng bừa bộn. “Alô?” Wendy hét vào điện thoại.

“Tessa Hope đang ở đây. Tôi cho cô ấy lên nhé?” người phụ nữ ở bàn tiếp tân hỏi.

“Vâng, phiền cô,” Wendy nói. Cô liếc nhìn đồng hồ. Hai giờ rưỡi - Shane đã muộn mười lăm phút. Cô đi ra vào sảnh ngoài bé tí và qua cánh cửa dẫn tới phòng trẻ, gồm hai phòng nhỏ và một phòng tắm, phòng ngủ và phòng khách ở hai bên. Phòng đầu tiên kê hai cái

giường đôi. Tyler và Chloe đang tập tô màu trên sàn. Tyler túm lấy cây bút chì của Chloe. “Không phải làm như thế, đồ ngu,” nó nói.

“Tyler. Không nên nói thế,” Wendy kiên nhẫn nói, lấy cây bút chì khỏi tay Tyler và đưa lại cho Chloe.

“Nó sẽ tô ra ngoài,” Tyler phản đối.

“Em mới hai tuổi,” Wendy nói. “Em được phép tô ra bên ngoài.”

“Thế con cũng sẽ tô ra ngoài,” nó khẳng định.

“Nếu con muốn thì cứ làm,” Wendy nói, nhìn xuống thằng bé. Thằng nhỏ tội nghiệp. Cô có thể hiểu được sự khó chịu của nó, khi phải ở trong cái phòng nhỏ xíu này. Nhưng chỉ là tạm thời thôi. Cô cúi xuống. “Chẳng mấy chốc nữa mình sẽ có một căn hộ mới thật to thôi con ạ,” cô nói, chạm vào vai nó để nó nhìn vào mặt cô. “Con thích thế không?”

“Con không biết.” Nó nhún vai. “Mình đã có căn hộ rồi mà.”

“Mình có gặp Gwyneth không mẹ?” Chloe hỏi.

“Con sẽ gặp cô ấy vào sáng thứ Hai, khi con quay lại đây. Giờ con sẽ đi với bố, rồi tối Chủ nhật con lại về đây.”

“Sao bọn con lại phải về đây?” Tyler hỏi, nhìn xuống cây bút chì màu của mình. “Sao mình không ở nhà mình ạ?”

“Con không muốn ở với mẹ à?”

“Sao mẹ không đến ở nhà mình?” Tyler hỏi.

Wendy mỉm cười. “Bởi vì bố với mẹ không sống cùng nhau nữa,” cô

nói, lần thứ một trăm. “Mẹ sẽ tìm một căn hộ khác và tất cả chúng ta sẽ sống ở đó.”

“Bố có đến ở cùng chứ ạ?” Chloe hỏi.

“Không, bố sẽ ở căn hộ của bố.”

“Ý mẹ là căn hộ của bọn con,” Tyler nói. “Đó là nơi *bọn con* sống. Mẹ sống ở khách sạn này.”

“Con cũng sống ở đây mà,” Wendy kiên nhẫn nói.

“Con muốn về nhà,” Chloe nói, bắt đầu khóc.

Có tiếng chuông. Wendy bế Chloe lên và đặt con bé lên giường. “Magda,” cô hét. “Con mở cửa được không?”

“Tại sao?” Magda hét lại.

“Vì cửa...” cô thở dài và mang Chloe qua cái sảnh nhỏ nơi Magda đột nhiên quyết định sẽ giúp đỡ và mở cửa. “Ồ,” nó nói và quay đi.

“Bố à?” Tyler hỏi, chạy vụt về phía họ.

Tessa Hope, luật sư, lưỡng lự đứng ở bậc cửa, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt. Tessa ba mươi lăm tuổi, độc thân, và hấp dẫn theo tiêu chuẩn kiểu Upper East Side. Cô đang mặc một chiếc áo hiệu Roberto Cavalli, quần jean, đi giày cao gót bằng da màu đen hiệu Mary Jane. Cô được coi là một trong những luật sư ly hôn cứng cựa nhất trong hãng luật Berchell & Dingley, đứng số bốn mươi ba trong danh sách năm mươi phụ nữ quyền lực nhất thành phố.

“Tôi xin lỗi,” Wendy nói, “mời vào. Lẽ ra Shane phải đón bọn trẻ lúc hai giờ mười lăm nhưng anh ấy đến trễ. Cô ngồi đi...”

Dĩ nhiên là chẳng có chỗ nào để ngồi. Tất cả chỗ có thể ngồi đều để giấy tờ, sách, kịch bản, DVD, miếng xốp tắm, lược, điều khiển máy bay từ xa, và quần áo.

“Không sao. Tôi có thể xuống dưới tầng đợi nếu chị muốn,” Tessa cẩn trọng nói.

“Không, vào đi,” Wendy nói. “Hầu phòng vừa đi khỏi...” Cô dọn một chỗ nhỏ trên sofa, và Tessa cẩn thận ngồi xuống. “Bình thường thì không thế nào. Mọi thứ thường gọn gàng hơn,” Wendy nói thêm về xin lỗi.

“Không sao,” Tessa nói, mỉm cười gượng gạo. “Các cháu đáng yêu quá.”

“Cám ơn cô,” Wendy tự hào nói. Cô dừng lại, đột nhiên để ý thấy tóc Magda. “Magda con yêu, chẳng phải con bảo là sẽ gọi đầu à?”

“Con gọi rồi mẹ.”

“Không, con chưa gọi,” Wendy nói.

“Con không thích cái đầu gọi đó,” Magda trả lời.

“Cô là ai?” Tyler hỏi Tessa.

“Đây là luật sư của mẹ,” Wendy giải thích.

“Con không thích luật sư,” Tyler nói. Wendy đặt tay lên đầu nó. “Nó hơi ngượng một chút. Phải không anh bạn?”

“Với tôi, nó chả có vẻ ngượng chút nào,” Tessa liêu lĩnh nói, bắt chéo chân lại.

“Không thích luật sư,” Tyler nói vào chân Wendy.

“Cô Tessa rất tốt,” Wendy nói. “Cô ấy sẽ đảm bảo để con có thể ở với mẹ mãi mãi.”

“Giờ bọn con về nhà đây,” Chloe tuyên bố.

Chuông cửa reo. “Bồ!” Magda kêu lên, chạy ra cửa. Shane bước vào. Trông anh, Wendy nhận thấy với vẻ thỏa mãn, hơi tiêu tụy. “Anh đến muộn,” Wendy nói.

“Anh phải đến cửa hiệu thuốc. Anh không được khỏe.”

“Có lẽ anh không nên đón con đi.”

Anh liếc cô một phát. “Anh không ốm đến mức đó. Chỉ đau đầu thôi. Anh khỏe.” Anh cẩn trọng nhìn Tessa.

“Anh nhớ luật sư của em chứ, Tessa Hope,” Wendy nói, chỉ về phía Tessa.

“Ừ,” Shane nói về thờ ơ.

“Anh khỏe không, Shane?” Tessa vừa hỏi vừa đứng lên.

“Tuyệt,” Shane nói, bế lấy Chloe. “Thứ Bảy mà cô cũng làm việc à?”

“Ngày nào tôi cũng làm việc.”

“Cô và Wendy sẽ là một đội tuyệt vời đấy,” Shane lẩm bẩm. Anh quay sang Magda và Tyler. “Các con sẵn sàng chưa?”

“VẬY MAI ANH SẼ QUAY LẠI. LÚC NĂM GIỜ,” Wendy nói.

“Ừ, Wendy,” Shane nói, khó chịu bởi câu hỏi. “Khi nào em đi Cannes?” anh hỏi.

“Tối thứ Hai,” Wendy nói. Anh biết khi nào cô đi và cô biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Anh không hiểu tại sao em không để bọn nhỏ ở với anh cho đến khi em về,” anh nói. “Cứ đi đi lại lại như thế này thật ngu xuẩn.”

“Anh may mắn là có được hết bọn nhỏ đây, Shane ạ,” cô nói.

“Ừ, đợi rồi xem,” Shane nói, liếc nhìn Tessa. Rồi anh đón lũ trẻ và ra ngoài.

Wendy dừng lại và thò đầu ra khỏi cửa. “Chỉ đồ ăn tự nhiên thôi đây?” cô hét theo anh. “Và đi ngủ thật đúng giờ.”

Shane gật đầu, không buồn quay lại. Cô nhìn đoàn quân nhỏ bé của mình khi họ đi trên hành lang vắng lặng, cho đến khi họ dừng lại trước thang máy.

“Tạm biệt mẹ,” Tyler vui vẻ nói, quay lại vẫy tay.

“Tạm biệt,” cô dịu dàng nói. “Mai gặp lại con.” Cô nhìn họ cho đến khi họ vào thang máy, vừa cảm thấy mệt mỏi vừa tức giận, nhưng trên hết là lo lắng. Có vẻ như con cô không cần cô một chút nào. Thậm chí chúng không có vẻ gì là thích thú khi ở cùng với cô.

Nhưng chỉ là do cô vẫn đang ở khách sạn thôi, cô nghĩ. Khi cô có nhà mới, mọi chuyện sẽ thay đổi và bọn trẻ sẽ bình thường trở lại. Ngay khi từ Palm Beach về, cô đã thuê Tessa. Và Tessa sắp xếp để bọn trẻ lần lượt ở với cô và Shane. Chuyện đấy cũng là tạm thời. Wendy hy vọng có thể loại trừ Shane hoàn toàn.

Cô đóng cửa và quay lại với Tessa. “Ai có thể hình dung nổi hai con người có thể ghét nhau nhiều đến mức đó?” cô hỏi, ý nói đến Shane. Đó là một câu hỏi không cần câu trả lời, và thực ra cô cũng không mong đợi có câu trả lời.

Dù vậy Tessa trả lời cô luôn. “Anh ta chắc chắn là ghét chị rồi,” cô nói, thu nhặt đồ của mình. “Dù thế nào, anh ta cũng không bỏ cuộc dễ dàng đâu.”

“Vấn đề là luật sư của Shane,” Tessa nói, mười lăm phút sau khi họ ngồi xuống một bàn nhỏ tại quầy bar trong khách sạn.

Wendy nhìn ra cửa sổ nơi người đi đường qua lại trên phố; hôm đó là chiều thứ Bảy cuối tháng Tư, và Soho đông nghịt khách du lịch. “Tôi không sợ luật sư của anh ta,” Wendy nói, khuấy cốc espresso của mình bằng một cái thìa nhỏ. “Anh ta phải biết rằng Shane không thắng được.”

“Nếu nhìn nhận vấn đề theo kiểu truyền thống thì có lẽ là thế,” Tessa tán thành. “Nhưng Juan Perek là đàn ông. Và anh ta đã dành hầu hết thời gian của mình để đạt được những thỏa thuận lớn với những người đàn ông giàu có cho vợ và con họ. Anh ta đã đợi một vụ như thế này bao năm nay rồi. Đây là một cơ hội để chứng tỏ rằng luật pháp thật sự công bằng, không phân biệt chủng tộc cũng như giới tính. Nói cách khác,” cô nói thêm, nhấp một ngụm cà phê đen, “anh ta muốn lấy cô làm một ví dụ.”

“Nhưng anh ta đã làm thế rồi,” Wendy nói, khoanh tay lại. “Tôi cho Shane căn hộ. Nó trị giá hơn hai triệu đô. Đó là một khoản tiền lớn với một người đàn ông không làm việc gì trong suốt mười năm.”

“Tôi biết,” Tessa nói, gật đầu về thông cảm. “Nhưng cả chuyện đó cũng là vấn đề. Nếu Shane có việc làm thì chuyện này sẽ dễ hơn nhiều. Thế nghĩa là anh ta có khả năng tự nuôi sống bản thân. Tòa có khuynh hướng nhìn vào những loại tình huống như thế này để ngụ ý rằng vợ hoặc chồng không có khả năng làm việc, ra khỏi thị trường lao động mười năm rồi.”

“Thế thật lố bịch,” Wendy nói. “Shane là một người đàn ông bốn mươi tuổi khỏe mạnh. Anh ta có thể kiếm được việc như mọi người khác trên thế giới. Anh ta có thể làm bồi bàn nếu muốn.”

“Tôi sẽ không đề cập đến chuyện đó trước tòa,” Tessa cẩn trọng nói. “Sẽ không có lợi.”

“Tại sao không?” Wendy hỏi. “Đúng thế. Anh ta có thể kiếm được một việc chết tiệt nào đó.”

“Chị phải cố hiểu việc này từ một khía cạnh khác,” Tessa nói về xoa dịu. “Shane hài lòng với việc anh ta đã có một công việc - và đã làm nó trong mười hai năm qua - đó là làm cha của các con chị...”

“Ôi thôi xin cô,” Wendy nhạo báng.

“Tôi không biết anh ta đã thực sự trông con như thế nào, nhưng chuyện đó cũng không quan trọng. Trong con mắt của tòa, chăm sóc trẻ em là một công việc. Và nếu tình huống đảo ngược, nếu Shane là phụ nữ, bảo với tòa rằng anh ta nên ra ngoài kiếm một việc làm bồi bàn thì sẽ giống như một người đàn ông thành công bảo bà vợ ngoại ô của mình rằng cô ta nên ra ngoài kiếm việc tại một cửa hàng rửa xe địa phương.”

Wendy nheo mắt lại. “Tôi nghĩ anh ta muốn thêm tiền.”

“Không hẳn là chuyện tiền,” Tessa nói. “Anh ta muốn tiền trợ cấp sau khi li hôn. Và tiền nuôi con. Anh ta muốn có bọn trẻ, Wendy ạ.”

Wendy cười rú lên. “Không bao giờ có chuyện đó. Bọn nhỏ là con tôi. Tôi yêu chúng. Chúng cần phải ở với tôi. Trẻ con thuộc về mẹ chúng, thế thôi. Shane có thể làm việc mà những người đàn ông ly hôn khác vẫn làm và gặp chúng vào cuối tuần.”

“Thông thường kết quả là thế, nhưng đây là tình huống bình thường. Nhưng ở đây lại không phải thế,” Tessa nói, nhấp một ngụm cà phê. “Chị là một trong những phụ nữ thành công nhất ở đất nước này, vì thế quy tắc thông thường sẽ không được áp dụng.”

Wendy đặt tách cà phê của mình xuống. “Tôi đã khổ sở như xuống địa ngục, Tessa ạ. Và dường như mọi người quên mất một điều là tôi không bao giờ muốn ly hôn cả. Đây không phải là ý tưởng của tôi. Đó là của Shane. Anh ta là người muốn ra đi. Anh ta là người nên bị trừng phạt. Nếu anh ta ghét vợ mình đến mức không thể ở cùng một phòng với cô ta, thì sao? Anh ta phải từ bỏ bọn trẻ.”

“Đảo ngược tình huống lại nhé?” Tessa khéo léo yêu cầu. Cô chưa bao giờ bối rối hay xúc động, một đặc điểm khiến Wendy bắt đầu tự hỏi là cô ta có bao giờ nổi giận không. “Hãy lấy ví dụ một phụ nữ sự nghiệp không-thành-công-lắm lấy một chủ ngân hàng thành đạt. Và bởi vì anh ta kiếm được rất nhiều tiền, cô nghỉ việc. Rồi họ bắt đầu có con. Người phụ nữ ở nhà chăm sóc con cái. Người đàn ông càng ngày càng trở nên thành công, và do công việc, bắt đầu ít khi có mặt ở nhà. Người phụ nữ bắt đầu cảm thấy bị bỏ mặc. Cô tức giận. Cô ở nhà với bọn trẻ, trong khi chồng mình ra ngoài thế giới, được mọi người ca ngợi. Một ngày cô tỉnh dậy và quyết định mình xứng đáng được hưởng những thứ tốt hơn - và cô ta muốn ly dị.”

“Nhưng tôi muốn đánh giá cao Shane,” Wendy phản đối. “Tôi đã đi gặp cái bà tư vấn hôn nhân chết tiệt...”

“Aha,” Tessa nói. “Nhưng quá muộn rồi. Sự căm giận quá sâu sắc, hai người đã trở nên quá xa cách. Và chuyện gì xảy ra? Người phụ nữ có được căn nhà. Cô ấy có được tiền trợ cấp sau li hôn và tiền nuôi bọn trẻ. Và nếu cô ấy khăng khăng, cô ấy có thể được toàn quyền chăm sóc con cái. Và không ai nghĩ đến chuyện đó lần thứ hai. Cô có thể tưởng tượng họ sẽ phát điên lên như thế nào nếu chúng ta đột nhiên bảo với những phụ nữ đó rằng họ không thể có con của họ và rằng họ phải ra ngoài mà làm việc không?”

“Nhưng tôi muốn con của tôi,” Wendy phản đối. Tessa càng bình tĩnh bao nhiêu, thì cô càng trở nên nóng nảy rất nhiều. “Mẹ kiếp chứ,” cô nói, đặt cốc cà phê đánh bộp xuống bàn. “Tôi sẽ không chịu bị trừng phạt vì là một phụ nữ và thành công đâu.”

Tessa không nói gì, dừng lại như thể đợi cho Wendy bình tĩnh lại. “Nếu chúng ta định giải quyết việc này càng ít thiệt hại càng tốt,” cô cất lời, “thì chị phải nhìn vấn đề ở một tầm nhìn rộng hơn. Tôi biết chuyện này cực kỳ riêng tư. Nhưng ở một góc độ nào đó, để đưa ra quyết định đúng đắn, chị sẽ buộc phải đặt sự giận dữ của mình qua một bên. Sự thật là, nhìn một cách logic và không bị cảm xúc chi phối, đàn ông luôn bị trừng phạt vì thành công. Một người đàn ông thành công ly hôn thông thường luôn bị từ chối không được nuôi con. Dù thế nào, chị có thể chắc chắn rằng trẻ con thường hiếm khi được phép ở với bố, trừ phi người mẹ đồng ý.”

“Những người đàn ông đó không muốn có con của họ...”

“Thực ra, chị sẽ bị ngạc nhiên đấy,” Tessa nói, ra hiệu cho bồi bàn lấy thêm một tách cà phê. Đây là tách thứ ba - cô ta hẳn phải lạnh lắm, Wendy quyết định, không hề bị chất caffeine ảnh hưởng. “Theo kinh

nghiệm của tôi, hầu hết đàn ông đều muốn sống với con. Họ đau đớn khi nghĩ đến việc hàng ngày không được gặp chúng. Nhưng họ biết mình gần như không bao giờ thắng được ở tòa, vì thế không đáng để chiến đấu.”

“Thế này nhé,” Wendy khẳng định. “Tôi muốn toàn quyền nuôi con. Và tôi muốn cô giành được việc đó cho tôi.”

Lần đầu tiên trông Tessa có vẻ khó chịu trong suốt cuộc nói chuyện của họ. Cô dùng khăn lau khóe miệng, đặt xuống và liếc đi chỗ khác. “Là luật sư của chị,” cô nói, “về mặt đạo đức, tôi buộc phải nói cho chị sự thật. Tôi có thể nói dối chị, và chúng ta có thể mất hai năm ở tòa. Và tôi có thể kiếm được đủ tiền từ chị để thành lập hãng luật riêng của tôi. Nếu tôi là loại luật sư như phần lớn đàn ông khác trong nghề này, tôi sẽ không nghĩ đến lần thứ hai về việc đó. Đây là loại vụ án mà các luật sư thèm chảy nước miếng - một khách hàng thành công có cả đồng tiền muốn trả thù. Nhưng trả thù rất đắt tiền. Theo kinh nghiệm của tôi, dù cho chị thắng, chị cũng không thấy thỏa mãn như chị tưởng. Chị sẽ phải dành nhiều thời gian hơn với tôi - thời gian chị có thể dành cho con cái hoặc công việc. Và cuối cùng, Wendy...” Cô dừng lại, nhìn Wendy vẻ đồng cảm. Cô lắc đầu. “Chị sẽ không bao giờ được toàn quyền nuôi con. Với cách sống của chị bây giờ thì không.”

“Vì tôi phải làm việc,” Wendy nói vẻ cộc lốc. “Tuyệt quá. Thật là một thông điệp tuyệt vời cho phụ nữ trẻ ở nước Mỹ. Nếu bạn làm việc chăm chỉ và thành công, xã hội sẽ trừng phạt bạn cách này hoặc cách khác.”

“Xã hội không trừng phạt phụ nữ nói chung,” Tessa nói một cách công bằng. “Dù chị làm gì, cũng không thể nào đảm bảo là chị sẽ thắng. Chị có thể ở nhà và trông con trong hai mươi năm. Rồi con chị đi học đại học và chồng chị bỏ chị vì một phụ nữ trẻ hơn và chị tay trắng không có gì cả.”

Wendy nhìn vào tách cà phê của mình. “Có căn nhà.”

“Giá trị ghê, Wendy. Có căn nhà.” Tessa lắc đầu. “Juan Perek chỉ nhận vụ này vì nó có khả năng râm rộ. Nó là sự đảo ngược vai trò giới tính truyền thống: Khi phụ nữ đảm nhiệm vai trò của đàn ông, cô ta có thể bị một người đàn ông hất bỏ. Shane đã cung cấp cho anh ta bằng chứng chứng tỏ chị đi công tác liên tục vào năm ngoái. Nếu chị muốn được toàn quyền nuôi con, họ cũng sẽ muốn được toàn quyền nuôi con. Và tùy thuộc vào chiều gió thổi, có khả năng là họ sẽ thắng.”

Wendy cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. Không thể thắng - đó không phải là một khả năng. “Không ai có thể tin nổi rằng con cái nên bị tách xa khỏi mẹ chúng.”

“Thông thường thì thế,” Tessa nói. “Ở tình huống bình thường...” cô thở dài.

“Tôi không phải là một bà mẹ tồi tệ,” Wendy nói, đột nhiên thấy tuyệt vọng. “Cô đã thấy tôi đối xử với bọn trẻ rồi...”

“Không ai bảo chị là một bà mẹ tồi tệ cả,” Tessa an ủi nói. “Về mặt lý thuyết, bà mẹ phải là kẻ ngược đãi, không ổn định, kẻ nghiện ma túy, hay bị điên thì tòa mới tách đứa con khỏi mẹ. Nhưng đó là giả sử bà mẹ là người chăm sóc con cái. Trong khi ở trường hợp của chị với Shane, Juan Perek sẽ cố chứng tỏ Shane mới là người chăm sóc. Vì vậy trừ phi chúng ta chứng minh được Shane là kẻ ngược đãi, không ổn định, nghiện ma túy, hay bị điên, thì không có lý do gì mà tòa án lại không trao cho anh ta ít nhất là quyền được nuôi con chung.”

“Ít nhất?” Wendy hỏi.

“Anh ta có ngược đãi con cái, không ổn định, nghiện ma túy, hay điên không?” Tessa hỏi.

“Anh ta đến đón con muộn mười lăm phút. Cô thấy đấy,” Wendy vắn lại.

“Anh ấy đến muộn một lần.” Tessa nhún vai. “Nhưng anh ấy đưa bọn trẻ đi học.”

“Tôi cũng đưa bọn trẻ đi,” Wendy phản đối. “Một vài lần...”

“Và anh ấy đón bọn trẻ và đưa chúng đi gặp bác sĩ,” Tessa nói. “Họ sẽ đưa ra một bằng chứng khá thuyết phục rằng Shane mới là người chăm sóc con. Và theo như truyền thống, tòa sẽ không tách con cái khỏi người chăm sóc. Họ sẽ lý luận rằng nếu bọn trẻ ở với chị toàn thời gian, cuối cùng chúng sẽ được các vú em nuôi. Một tình huống không lý tưởng bằng được bố mẹ ruột nuôi. Tôi rất lấy làm tiếc, Wendy ạ,” Tessa nói.

“Không phải thế,” Wendy cương quyết nói. “Dễ không mà. Tôi sẽ nghỉ việc. Tôi sẽ trở thành người chăm sóc con.”

Tessa kiên nhẫn mỉm cười. “Trong phim thì giải pháp thường là thế, phải không? Phụ nữ thành công từ bỏ sự nghiệp để chăm sóc con cái và mọi người đều thấy hài lòng. Nhưng đời thật thì thực sự không phải thế, nhỉ? Đặc biệt là trong trường hợp của chị. Trừ phi đột nhiên Shane quyết định muốn ra ngoài và bắt đầu kiếm tiền, mà anh ta thì khăng khăng sẽ không làm thế, vì anh ta đã có một công việc là chăm sóc bọn trẻ rồi.”

“Vậy nói cách khác, tôi tiêu rồi,” Wendy lặng lẽ nói.

“Tôi sẽ không nói vậy,” Tessa nói. “Tôi chắc chắn là chúng ta có thể thỏa thuận được với Shane. Tôi có cảm giác anh ta sẽ biết điều nếu chị cũng biết điều.”

“Không có chuyện biết điều khi liên quan đến chuyện con cái,” Wendy nói. Cô ra hiệu cho bồi bàn.

“Tôi nghĩ là rất khó khăn,” Tessa nói, cầm túi lên. “Hãy dành chút ít thời gian nghĩ về việc đó. Tin tôi đi, còn có nhiều tình huống tệ hại hơn nhiều.”

“Thật á? Thỉnh thoảng nhắc cho tôi với,” Wendy nói, đi cùng Tessa đến chỗ cửa xoay. Cô dừng lại. “Nói tôi nghe một điều,” cô nói. “Cô đã bao giờ yêu ai chưa?”

“Không tin vào tình yêu,” Tessa nói.

“Thật ư?” Wendy nói. “Cô may mắn đấy.”

“Trong cái nghề của tôi, chị không thể tin vào tình yêu đích thực,” Tessa nói. “Chị nhìn thấy quá nhiều bằng chứng chứng tỏ nó không hề tồn tại. Nhưng tôi cũng đang có kế hoạch có con. Ngân hàng tinh trùng. Đó là cách duy nhất.”

“Cô may mắn ghê,” Wendy lại nói. Thế này không giống cô chút nào, cô nghĩ. Cảm thấy chua chát về cuộc đời thật là một cảm giác kinh khủng.

Chiếc Mercedes đen chạy chậm chậm dọc đường Croisette ở thành phố ven biển Cannes. Phía bên phải là một dải bờ biển không lấy gì làm hấp dẫn lắm, với bãi cát nhỏ có trồng những cây cọ ở khoảng cách đều nhau. Phía bên kia là một loạt những khách sạn lớn rẻ tiền. Đường bị tắc, và Victory cựa quậy khó chịu trong ghế. Dân New York lúc nào cũng phàn nàn về giao thông ở Hamptons, nhưng giao thông ở miền Nam nước Pháp còn tệ hơn nhiều. Ở đây thực tế chỉ có mỗi một

con đường, và mọi người đều ở trên đường, mà lúc này là mười giờ đêm. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội liên hoan phim Cannes, và tiệc tùng sẽ diễn ra suốt đêm.

“Chúng ta sắp đến nơi rồi, thưa Madame,” tay tài xế quay lại nói. “Qua ba cái đèn đỏ nữa là đến bến cảng.”

“Cám ơn,” Victory nói, nghĩ đến cái từ này một lần nữa - “Madame[10].” Hay là, ma’am[11], ở New York. Nó như thể một sáng cô thức dậy và đột nhiên, nhân viên bán hàng và tài xế taxi đồng loạt gọi cô là “ma’am” chứ không phải “miss[12]”, như thể đột nhiên cô thành trung niên. Chuyện này làm cô lúng túng một lúc, đặc biệt khi cô chưa lấy chồng. Ngoài bốn mươi mà vẫn còn độc thân là một tình trạng mà thế giới không thực sự hiểu được. Đặc biệt là ở châu Âu và Anh, nơi phụ nữ mới ba mươi tuổi đã hoảng loạn lên vì đồng hồ sinh học của mình. Nhưng nếu ta cực kỳ thành công, ta có thể tạo ra quy luật của riêng mình về việc ta muốn sống đời mình như thế nào.

[10] Tiếng Pháp, nghĩa là quý bà.

[11] Tiếng Anh, nghĩa là quý bà.

[12] Tiếng Anh, nghĩa là quý cô.

Và thật sung sướng làm sao! Cô nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ lên ánh đèn Kleig chiếu sáng rực trên nền trời đêm đen tối. Được ở một mình trên thế giới này, tự do. Sao thế giới chưa bao giờ nói với phụ nữ về loại hạnh phúc này? Cảm giác đó có thể không tồn tại lâu, nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là trải nghiệm mọi thứ trong đời, những khó khăn cũng như buồn rầu, và những chiến công làm ta choáng váng. Và nếu ta làm việc thực sự chăm chỉ, và tin vào chính mình, và sẵn lòng trải nghiệm nỗi đau và sự sợ hãi (sáo rỗng, đương nhiên rồi, nhưng chúng là thực), ta có thể thực sự may mắn và có được một đêm như đêm nay. Trong đời bất cứ chuyện gì cũng có

thể xảy ra, cô nghĩ; bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với bất cứ ai, và đôi khi đó là điều tốt lành. Ta chỉ phải tin rằng nó có thể xảy đến với ta.

Chiếc xe nhích được tới vài mét rồi lại dừng lại, khi một đám đông băng qua đường. Giao thông cũng không quan trọng - bữa tiệc này là dành cho cô, và cô có thể đến muộn. Cô hít vào thật sâu, tận hưởng mùi da mới tinh trong chiếc Mercedes. Không có gì sánh được với mùi của một chiếc xe mới, và khi ta có được may mắn trải nghiệm nó, ta phải tận hưởng. Pierre Berteuil đã tử tế làm sao khi cho một chiếc Mercedes mới toanh (kiểu xe này ở Mỹ vẫn chưa có) để đưa đón cô dịp cuối tuần. “Đây là ông Hulot, tài xế của cô,” Pierre đã nói sáng hôm đó, khi ông Hulot, đội chiếc mũ tài xế và mặc bộ đồng phục màu xám, xuất hiện trước sân hiên Hotel du Cap, nơi họ đang ăn sáng và Victory đã ăn hai miếng bánh mì quét bơ mặn ngon tuyệt - loại mà ta chỉ có thể có được ở Pháp. “Ông Hulot cũng là vệ sĩ, vì vậy cô rất an toàn.”

“Ồ đây không an toàn à?” cô hỏi.

“Liên hoan phim thu hút vài kẻ lạ lùng,” Pierre nói. “Không nguy hiểm gì, nhưng cô phải cẩn thận. Chúng tôi không muốn mất cô đâu,” ông nói thêm, mỉm nụ cười dâm dăng.

Vậy là giờ đây, ngoài ở một phòng suite ở Hotel du Cap (nó là một trong những phòng xịn nhất, ở khu nhà chính trông ra vườn, bể bơi, và biển, có cửa mở ra một ban công nhỏ), cô có xe và vệ sĩ riêng.

Cô bắt chéo chân, vuốt thẳng nếp gấp chiếc đầm lụa màu xanh. Chiếc váy này là một trong những chiếc cô ưa thích, và cô định cho trình diễn nó vào show diễn mùa thu sắp tới. Nhưng show diễn sẽ được tổ chức ở New York hay Paris? Cô phải nhớ bàn bạc với Pierre về chuyện này mới được. Ông muốn cô ở Paris hai tuần. Nhưng công ty muốn xây dựng cô thành nhà thiết kế couture người Mỹ, dĩ nhiên là

với loạt sản phẩm-ít-đắt-đỏ-hơn. Nhưng chính cơ hội được làm một dòng sản phẩm couture đã khiến cô quyết định chấp nhận đề nghị này; đơn giản là hấp dẫn quá không thể từ chối được.

Cô biết mình đang mạo hiểm, cô nghĩ, cau mày khi nhìn ra xe cô ở phía trước mặt mình. Nhưng cuộc sống là mạo hiểm. Cô đã lo B et C đang bí mật mua tên tuổi của cô rồi hắt cẳng cô đi. Chuyện này xảy ra trong ngành thời trang mãi rồi, và có đầy những câu chuyện về các nhà thời trang đã mất công ty của mình khi bán danh hiệu cho một tập đoàn thời trang. Đây là một thỏa thuận kiểu Faustian: cuối cùng ta có một đồng tiền mặt, nhưng ta cũng có thể mất đi quyền hạn với chính tên tuổi của mình, dù ta vẫn có khả năng kiếm được tiền. Một trong những điều khoản trong hợp đồng là một khi B et C sở hữu bạn, bạn không được phép bỏ đi thành lập công ty mới. Mặc khác, chỉ nghĩ đến việc làm một dòng couture đã khiến trong người cô có cảm giác sáng rực lên như cây thông Noel rồi. Một dòng couture là thứ mà mọi nhà thiết kế đều mơ ước được làm, và chỉ có một vài người có được cơ hội để thử. Một dòng couture là một đỉnh cao, nơi thời trang bước vào nghệ thuật, đối lập với thương mại. Sau hàng tuần liên gặp mặt và phân tích tình huống với Wendy và Nico, cô quyết định có lẽ cơ hội này đáng tận dụng. Lý lẽ của cô là nếu B et C muốn cô làm dòng sản phẩm couture, họ cần *cô*.

Cô vẫn chưa ký hợp đồng, nhưng cô sẽ ký, cô nghĩ, cuối tuần này khi cô quay lại Paris. Sáng thứ Tư cô sẽ bay tới Florence để gặp ba công ty gia đình cực đỉnh. Họ cao cấp đến mức một nhà thời trang không thể tới được cửa nếu không có các mối quan hệ đúng đắn, rồi sáng thứ Sáu cô sẽ quay lại Paris. Trong lúc đó, Pierre nằng nặc đòi họ sẽ bay đi Cannes để dự buổi lễ khai mạc liên hoan phim. Ông tổ chức một bữa tiệc chúc mừng cô trên chiếc thuyền buồm ba trăm foot của mình, mà giờ cô đang trên đường đến đó. Cô hy vọng cuối cùng sẽ đến được - nếu họ qua được cái đám xe cô chết tiệt này.

Trên Croisette đầy những bảng năm mươi foot công bố những bộ

phim được chiếu tại festival. Và ở phía trên cô nhìn thấy bảng công bố bộ phim bom tấn mùa hè của Wendy, một phim giết gân nói về tương lai tên là *Die Slowly*. Ngay lập tức cô cảm thấy niềm tự hào về bản mình dâng trào. Wendy đang làm rất tuyệt - trong sự nghiệp của cô. Phim *Spotted Pig* vừa đạt hai giải Oscar. Và Wendy bảo rằng sẽ rất là tuyệt nếu cô không có kinh khi bước trên thảm đỏ và suốt cả tối hôm đó đã phải nhét giấy vệ sinh vào quần lót. Nico và Victory nghĩ chuyện đó rất buồn cười, và cả Wendy cũng nghĩ thế, nếu cô không quá tức giận chuyện Shane. Những gì anh đã làm với cô thật không thể hiểu nổi, nhưng Wendy đã giải quyết khá đáng ngưỡng mộ. Cô đã đem toàn bộ ba đứa nhỏ về ở phòng suite của mình ở khách sạn Mercer. Và khi nhìn thấy tình trạng đó, Victory đã nghĩ chắc Wendy điên rồi. Nhưng cô không bao giờ than phiền lấy nửa lời. Thậm chí cô không quát lên khi Tyler cố tình đổ hết nước hoa quả lên thảm vì nó muốn uống nước dâu tây chứ không phải là nước cam. “Này con yêu, sao thế?” Wendy đã vừa hỏi Tyler vừa ôm thẳng bé. “Con sợ à?” Tyler đã gật đầu, và Wendy bảo nói rằng thỉnh thoảng ai cũng sợ cả, và không sao cả. Rồi cô đích thân đi lau chùi mọi thứ, và gọi dịch vụ phòng mang tới một ly nước dâu tây. “Tớ xin lỗi, Wendy,” Victory đã nói đầy ngưỡng mộ. “Nhưng là tớ thì tớ đã hét ầm lên rồi.”

“Cậu sẽ không làm thế đâu,” Wendy nói. “Nếu bọn nó là con cậu, mọi chuyện sẽ khác.”

Mọi người lúc nào cũng nói thế. Và Victory nghĩ chắc đúng thế thật, cô nhìn lên bảng quảng cáo của Wendy một lần nữa. Nhưng dù vậy cô không muốn bản thân trải nghiệm việc đó.

Dù thế nào, Wendy đã đến Cannes sáng thứ Ba cho buổi công chiếu bộ phim của cô vào tối hôm đó. Cô cũng ở tại khách sạn Hotel du Cap, và đã sắp xếp để ở phòng suite ngay cạnh phòng Victory. Họ sẽ mở cửa nối hai phòng và ngủ chung với nhau hai ngày. Một lần ngủ chung hoành tráng và rất đắt tiền, Wendy bảo đây là thứ duy nhất mà cô trông ngóng đã bao tuần nay rồi.

Họ sẽ có rất nhiều chuyện vui, Victory đồng ý. Cô lấy di động ra và nhắn tin cho Wendy: “trên đường tới bữa tiệc. ngang qua bảng quảng cáo của c ở cannes. đẹp gớm, gớm, gớm. chúc mừng. rất mong gặp c.”

Cô nhân nút gửi và giật mình bởi tiếng gõ vào cửa kính chiếc Mercedes. Một đứa nhỏ bần thủ - một bé gái tóc vàng xõa xuống hai bên mặt - đang gõ vào cửa sổ bằng một đĩa hồng đỏ. Victory buồn bã nhìn nó. Những đứa trẻ tội nghiệp này ở khắp mọi nơi - trên đường phố, trong khách sạn, và cửa hàng, cố bán hoa hồng cho khách du lịch. Một vài đứa chắc mới năm sáu tuổi; thật là kinh khủng. Suốt hai ngày cuối tuần, Victory đã tự hỏi đất nước kiểu gì mà lại để trẻ con bán hàng trên đường phố. Đặc biệt một đất nước nơi dân chúng tuyên bố là rất yêu trẻ con. Đúng là đạo đức giả kiểu Pháp điển hình, cô vừa nghĩ vừa hạ cửa sổ xuống. Từ bên ngoài vọng vào tiếng nhạc và một bữa tiệc đang diễn ra đâu đó phía bên kia đường. “*Voules-vous acheter une rose?*” [13] đứa bé hỏi. Nó ngạc nhiên nhìn trần trời vào trong xe, ngắm nghía bộ váy và dây chuyền của Victory, một viên kim cương hình giọt lệ mười lăm carat mà Pierre đã sắp xếp để cho cô mượn vào tối hôm đó.

“*Absolument. Merci*[14],” Victory nói. Cô mở cái xách nhỏ, đựng năm trăm Euro, thẻ American Express đen của cô, một thỏi son, và một hộp phấn sáp, và đưa cho bé gái đồng một trăm Euro. “Ah, Madame,” đứa bé kêu lên. “*Vous êtes très gentile. Et très belle. Vous êtes une movie star?*”[15]

“*Non, une fashion designer,*”[16] Victory mỉm cười nói. Chiếc xe nhích lên trước một ít, và đứa nhỏ bám vào cửa sổ, chạy vụt theo bên cạnh xe. “*Attendez. Le trafic,*”[17] Victory sợ hãi hét lên. Con bé bật cười - răng cửa của nó bị khuyết gần hết - và giây tiếp theo đã biến mất vào trong dòng xe phía sau họ.

[13] *Tiếng Pháp trong nguyên bản: Cô muốn mua một bông hồng không?*

[14] *Tiếng Pháp trong nguyên bản: Đương nhiên rồi. Cảm ơn.*

[15] *Tiếng Pháp trong nguyên bản: À, thưa quý bà. Bà tốt bụng quá. Và rất đẹp nữa. Bà là ngôi sao điện ảnh à?*

[16] *Không, là nhà thiết kế thời trang.*

[17] *Cẩn thận. Xe cộ kìa.*

“Madame,” ông Hulot vừa nói vừa lắc đầu. Bà không nên làm thế. Sẽ khuyến khích bọn nó. Giờ thế nào bọn nó cũng bu lấy xe, như chim bồ câu...”

“Bọn nó chỉ là trẻ con thôi mà,” Victory nói.

“Chúng... nói thế nào nhỉ, là những tên cướp biển nhỏ. Chúng đặt tay lên khắp cả cái xe và ông Berteuil không thích thế.”

Dấu tay? “Tệ nhỉ,” Victory nói. Nếu Pierre Berteuil không thích cô giúp một đứa bé gái thì đúng là quá tệ. Ông ta đâu có sở hữu cô. Và nếu chỉ bởi vì ông ta giàu không có nghĩa là ông ta luôn được làm theo ý mình, cô khó chịu nghĩ, nhớ rằng đó gần như là những từ cô đã dùng hai tuần trước, khi cô chia tay với Lyne Bennett. Ôi, Lyne, cô nghĩ, và nhún vai. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ và cau mày. Ông ấy không đến nỗi quá tệ...

Và trong một giây, đột nhiên cô ước ông ở đây, với cô. Đến bữa tiệc lớn của cô. Thế sẽ hay biết nhường nào.

Mà những ý nghĩ này từ đâu ra thế? Cô tự hỏi, sắp xếp lại các thứ

trong túi. Trong hai tuần qua cô gần như đã không nghĩ đến Lyne. Ngay giây phút cô chia tay với ông, ông biến mất tăm khỏi tâm trí cô, thế hẳn phải là dấu hiệu cho thấy cô đã làm một việc đúng đắn. Dù vậy, sao chuyện này luôn xảy ra với cô khi liên quan đến đàn ông? Khi lần đầu tiên gặp gỡ một người và bắt đầu hẹn hò với anh ta, cô luôn cảm thấy hứng thú điên cuồng từ lúc khởi đầu, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng đã gặp được đúng người - và rồi cô bắt đầu chán. Có phải cô là người phụ nữ duy nhất cuối cùng thấy đàn ông và các mối quan hệ khá là nhàm chán không nhỉ? Hay chỉ đơn giản rằng, khi dính dáng tới các mối quan hệ, cô giống đàn ông hơn là phụ nữ? Cô hoảng sợ cắn móng tay. Sự thật là gần đây cô bắt đầu thấy khá... bói rồi.

Nhưng ai mà tưởng tượng nổi Lyne Bennett cuối cùng lại trở nên phụ thuộc chứ? Ông là một trong những người đàn ông thành công nhất trên hành tinh này. Ấy vậy mà cuối cùng, cô thấy mình tự hỏi sao ông không thể như Nico hay Wendy, hai người này cũng thành công vang dội, nhưng biết cách để người khác yên, và làm việc của mình. Kể từ khi cô chạy trốn khỏi căn nhà của Lyne ở Bahamas để tới cuộc họp ở Paris, Lyne đã loạn lên vì cô, liên tục gọi điện và bất ngờ xuất hiện ở showroom của cô, rồi ngồi trong văn phòng của cô, đọc báo và làm việc trên điện thoại di động của mình.

“Lyne,” cuối cùng cô phải nói, vào lần thứ ba ông quyết định tạt qua - lúc bốn giờ chiều. “Anh không có chỗ nào khác để đi à? Không có người nào phải gặp à? Không có chuyện gì để *làm* à?”

“Anh đang làm đây, cưng,” ông nói, giơ chiếc BlackBerry của mình. “Văn phòng di động, nhớ không? Công nghệ hiện đại. Giờ đâu còn ai ngồi xích chân với cái bàn nữa chứ.”

“Công nghệ hiện đại không phải là cái thứ như thế,” Victory nói, ném cho ông cái nhìn ngụ ý rằng cô ước gì ông ngồi ở bàn của ông.

“Ồ, xin chào, Lyne,” trợ lý của cô - Clare nói vẻ tự nhiên, bước vào văn phòng của cô.

“Chào bé con,” Lyne nói. “Thế mọi chuyện với anh chàng mới thế nào?”

Cái này hơi bị lạ. “Cô và Lyne nói chuyện với nhau nhiều à?” sau đó cô hỏi Clare.

“Ông ấy hay chuyện mà.” Clare nhún vai. “Thỉnh thoảng ông ấy gọi cho chị và khi chị không có ở đây...”

“Ông ấy đích thân gọi à?”

“Vâng. Sao lại không?” Clare hỏi. “Ông ấy rất lịch sự. Hay ít nhất có vẻ như ông ấy cố tỏ ra lịch sự.”

“Lịch sự không phải là từ tôi dùng để miêu tả Lyne Bennett,” Victory nói.

“Chà, ông ấy vui tính. Chị phải công nhận điều đó. Ông ấy khá vui vẻ. Và có vẻ như ông ấy phát điên lên vì chị. Ông ấy lúc nào cũng trông chừng chị. Và khi chị không có ở đây, ông liên tục hỏi chị thế nào.”

Kỳ cục. Rất chi là kỳ cục, Victory nghĩ.

Và rồi có một vụ nhỏ với nghệ sĩ hip-hop, Venetia, cô này đóng trong một chiến dịch quảng cáo mỹ phẩm của ông. Lyne, Venetia, và đội trợ lý bốn người của cô ta xuất hiện không báo trước tại showroom của Victory vào một buổi chiều. Thông thường, cô sẽ không khó chịu gì, vẫn giữ một chính sách mọi người có thể hiểu nhầm là khách hàng và bạn bè có thể bất ngờ ghé thăm. Vào những tình huống thông thường,

có khi cô còn vui vẻ đích thân chỉ cho Venetia bộ sưu tập của mình, và cho cô ta mượn bất cứ thứ gì cô ta muốn. Nhưng chiều hôm đó Muffie Williams từ B et C đến văn phòng của cô, một sự ghé thăm trước nay chưa từng có, và họ đang bàn luận sôi nổi về dòng sản phẩm mùa xuân sắp tới. Cô không thể đề nghị Muffie đứng qua một bên nhường chỗ cho một người nổi tiếng, một việc mà Lyne dường như không hiểu. “Cho Venetia thấy cái váy xanh đó đi cùng,” Lyne nài nỉ. “Em biết đấy, cái mà anh thích ấy...”

Muffie đăm đăm nhìn Lyne như thể ông vừa mới lái xe chệt lên con mèò của bà. Và khi Lyne không hiểu thông điệp đó, bà đứng dậy và nhanh chóng thu dọn đồ đạc. “Chúng ta sẽ bàn vào hôm khác nhé, cùng,” bà nói với Victory.

“Muffie, tôi xin lỗi,” Victory yếu ớt nói. Cô liếc xéo Lyne.

“Sao?” ông hỏi. “Anh làm gì sai chứ? Chẳng lẽ anh không được thích cái váy đó à?”

“Sao anh có thể làm như thế?” sau đó Victory hỏi ông. Họ ngồi ở ghế sau trong chiếc SUV của ông, mặc đồ dạ tiệc, đi đến một buổi tiệc từ thiện tại Metropolitan Museum. “Em đang họp với Muffie Williams, mà tình cờ bà ấy lại là một trong những phụ nữ quan trọng nhất trong ngành thời trang...”

“Này, anh chỉ cố giúp đỡ thôi mà. Anh nghĩ em sẽ thích thiết kế đồ cho Venetia. Cô ấy có mặt khắp mọi nơi. Cô ấy có thể sẽ mặc một trong những chiếc váy của em tới dự lễ trao giải Grammy...”

“Ôi Lyne,” cô thở dài bực bội. “Không phải thế. Chỉ là dường như anh không tôn trọng việc em làm.”

“Không tôn trọng á?” ông hỏi. “Anh yêu những gì em làm, cùng ạ. Em là tuyệt nhất...”

“Nếu em cứ thế mà xuất hiện ở văn phòng anh thì sao?” cô hỏi. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Em xin lỗi, Lyne, nhưng từ giờ trở đi anh bị cấm đến showroom của em.”

“Ồ, anh hiểu rồi,” ông nói. “Đây là chuyện tiền bạc phải không?”

“Tiền?”

“Phải. Giờ em kiếm được hai mươi lăm triệu đô, em nghĩ em không cần anh nữa.”

“Em chưa bao giờ cần anh. Và đặc biệt là không phải vì tiền của anh. Thành thật mà nói, Lyne ạ, tiền của anh không hấp dẫn đến thế đâu.”

“Thế còn tiền của em?” Lyne nói, không chịu coi những gì cô nói là nghiêm túc. “Có phải em đang nói rằng tiền của em thì hấp dẫn hơn tiền của anh?”

“Hấp dẫn hơn với em,” cô dần dỗi nói. Cô ngả người ra trên ghế. “Được rồi,” cô nói. “Anh nói đúng. Đây là chuyện tiền bạc. Em không muốn ở bên người đàn ông có nhiều tiền như anh. Bởi vì mọi chuyện đều là về anh. Anh cứ cố lôi em vào thế giới của anh. Trong khi em hoàn toàn hạnh phúc với thế giới mà em đã tạo cho chính mình.”

“Chà,” Lyne nói. “Anh thực tình không biết phải đáp lại câu đó thế nào.”

“Nghe này,” cô nói, cố gắng giải thích. “Nó như thế này. Cuộc đời anh như là một show diễn Broadway hoành tráng. Và cuộc đời em là một show không phải ở Broadway và nhỏ hơn nhiều. Nó không thể lớn lắm, nhưng nó là show diễn của em, và nó cũng thú vị như show diễn của anh. Việc chúng ta cố ở bên nhau như là cố gộp hai show diễn đó lại vậy. Chỉ có một kết quả duy nhất: show diễn bé sẽ bị show

diễn lớn hoành tráng kia nuốt mất tiêu. Show diễn lớn có thể hạnh phúc, nhưng show diễn nhỏ sẽ khổ sở. Show diễn nhỏ sẽ không thể sống nổi...”

“Anh nghĩ em là nhà thiết kế thời trang,” Lyne cười toe toét nói.

Cô mỉm cười chua chát. Cái ông này có bao giờ chịu thua không nhỉ?
“Em biết anh hiểu em đang nói gì...”

“Anh đang nghe là có vẻ như em nghĩ anh là một show diễn Broadway. Em nói tiếng Anh đơn giản với anh đi mà cưng. Anh là loại không hiểu những thứ ngụ ý mà, em nhớ không?”

Ông vỗ vỗ tay cô về đắc thắng. Cái kiểu lì lợm không chịu hiểu cảm giác của người khác của ông là thứ đã khiến cô mắng ông khoảng một tuần trước, và giờ ông cố tỏ ra thông minh và chơi lại cô.

“Vấn đề là, làm sao em có thể là một phụ nữ thành công khi em ở bên một người đàn ông còn thành công hơn em gấp bội?” cô hỏi. “Em không thể. Như vậy sự nghiệp của em chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Thế đây là về chuyện ấy à?” Lyne nói, nhếch mép cười. “Anh tưởng đây là thứ tất cả phụ nữ các em muốn. Ở bên một người đàn ông thành công hơn mình. Đây chẳng phải là một thứ khổ sở với phụ nữ trong suốt hai mươi năm qua ư? Phụ nữ thành công không thể tìm được đàn ông vì không có đủ đàn ông thành công hơn họ, và chỉ có một số ít, thì lại không muốn ở bên họ? Đây chẳng phải là lời than phiền lớn nhất rằng hầu hết đàn ông thành công chỉ muốn ở bên bọn gái xinh nhưng đàn độn? Vậy xem xét tất cả những điều đó, thì bé con nên cảm thấy hạnh phúc. Em đã chụp được một cơ hội vàng, và cơ hội vàng ấy tên là Lyne Bennett.”

Ông ta mới trơ tráo làm sao! cô nghĩ, nhìn ông mà phát điên lên. “Suy nghĩ đó là từ hồi thập niên chín mươi, Lyne ạ. Em không biết phụ nữ

thành công nào lại nghĩ như thế. Hầu hết những phụ nữ thành công mà em biết đều muốn ở bên những người đàn ông ít thành công hơn...”

“Để họ có thể ra lệnh cho đàn ông?”

“Không. Bởi vì họ không muốn bị ra lệnh.” Cô ngả người ra ghế. “Việc người nào có nhiều tiền hơn trong một mối quan hệ thì nắm quyền kiểm soát, đó là một sự thật không thể tránh khỏi.”

“Có thể,” Lyne nói, “nhưng nếu họ là người tử tế, họ sẽ không bao giờ để người kia biết.”

Cô ngạc nhiên nhìn ông. Trong cái kiểu vênh vác của ông, thỉnh thoảng có lúc Lyne bất ngờ tỏ ra tử tế. Có lẽ cô đã phán xét ông quá khác nghiệt... suy cho cùng, việc ông giàu có đâu phải lỗi của ông. Đâu nhất thiết là lỗi về mặt tính cách.

“Anh hiểu điều em nói,” ông nói. “Em muốn anh bước vào thế giới của em. Vậy sao em không đưa anh đến ngôi nhà ở miền quê mà em luôn nhắc đến nhỉ.”

“Được rồi, em sẽ đưa,” cô nói. “Nhưng cả căn nhà của em nhỏ bằng phòng khách của anh. Có khi nhỏ hơn.”

“Có phải em đang nói rằng anh là một kẻ hợm hĩnh không?” Lyne nói, giả vờ giận dữ.

“Em chỉ đang bảo rằng có khi anh sẽ chán tận óc. Ở đó không có gì cả - thậm chí anh không thể có được một miếng phomat tử tế.”

“Buồn cười,” ông nói, lắc lắc đầu. “Anh đâu có định ăn phomat.”

Đưa Lyne về căn nhà ở vùng quê là một viễn cảnh mà Victory đã hy vọng sẽ tránh được. Căn nhà tranh nhỏ của cô, chưa tới 1.500 feet

vuông, là thánh địa của cô, nằm ở một vùng hẻo lánh ở phía Bắc Connecticut chỉ có một cửa hiệu bánh, một bưu điện, một cửa hàng thực phẩm và một trạm xăng dầu. Nó không hề hoành tráng; không có tiệc tùng để đi. Thậm chí trong khuôn viên vài dặm không có nổi một nhà hàng tử tế. Nhưng đó chính là điều cô thích về nó. Khi cô về vùng quê, cô mặc quần áo cũ và đeo kính cũ, và thỉnh thoảng không gội đầu trong vài ngày. Cô nhìn các con bọ và quan sát chim chóc qua ống nhòm, xem sách về ruộng đồng để biết cái loại chim gõ kiến khác nhau. Căn nhà nằm giữa một khoảnh đất chín mẫu, và có một cái bể bơi nhỏ và một cái hồ. Vào buổi đêm, cô sẽ nghe tiếng ếch gọi bạn tình. Cô tưởng tượng có thể cực kỳ nhàm chán, nhưng ở đó cô chưa bao giờ cảm thấy nhàm chán. Ai có thể nhàm chán chứ, với tất cả thiên nhiên ở xung quanh mình như thế? Nhưng liệu Lyne Bennett có nghĩ như vậy không? Không chắc lắm. Ông ta sẽ đến và mặc chiếc áo len cashmere Etro trị giá một nghìn đô, và ông sẽ làm hỏng tất cả.

Nhưng có lẽ, cô nghĩ, đó chính là giải pháp. Lyne sẽ thấy con người thật của Victory, và ông sẽ không thích thú nữa.

Lyne muốn Bumpy lái xe chở họ về tối thứ Sáu, nhưng Victory không chịu. “Chúng mình sẽ đi bằng xe của em, và em lái.”

Lyne trông hơi sốc khi cô đỗ lại trước tòa nhà của ông trong chiếc PT Cruiser. Nhưng ông không nói gì cả, mà trình diễn màn thắt dây an toàn và đẩy ghế ra sau rất trịnh trọng, như thể chuẩn bị cho chuyến đi phía trước. “Anh đoán là nếu em bán công ty, em có thể sẽ mua một chiếc xe khác,” ông cố tình nói.

“Em đang cân nhắc,” cô nói, lái xe vào dòng xe cộ, “nhưng về cơ bản em là người khá thực dụng. Ý em là, cái xe thực chất chỉ là phù phiếm thôi, đúng không? Nó không phải là một khoản đầu tư - nó mất giá ngay sau khi anh mua. Em không thể bán đúng bằng giá mua, như trang sức, đồ đạc hoặc thảm.”

“Cô chủ nhỏ của tôi,” Lyne nói, bám chặt vào bảng đồng hồ khi cô lạng lách trong dòng xe.

“Em thích giữ sự liên hệ với những thứ quan trọng.”

“Phụ nữ nào chả thế? Đó là một trong những quy tắc nhằm chán khi làm phụ nữ. Sao không giữ liên hệ với những thứ vớ vẩn?”

“Đó là lý do vì sao em có anh,” cô nói.

Lyne nhào tới và bắt đầu nghịch những nút bấm trên bảng điều khiển chính giữa.

“Này anh?” Victory nói.

“Chỉ đang bắn khoản không biết xe này có điều hòa không khí không.”

“Có đây, nhưng em ghét. Dù bên ngoài có ba mươi độ thì em cũng mở cửa xe.” Và để chứng minh quan điểm của mình, cô mở cửa sổ, làm làn khí nóng tạt vào người Lyne.

Kỳ nghỉ cuối tuần không đến nỗi thảm họa lắm cho đến tối thứ Bảy. Mãi đến lúc đó, Lyne đã cố gắng hết sức cho thấy ông cũng có một mặt khác, thoải mái hơn. Nhưng có lẽ một phần là do trong vòng bán kính ba mươi dặm không có sóng điện thoại di động. Vào sáng thứ Bảy, họ đi một hội chợ nông nghiệp địa phương. Và thay vì nhìn thỏ và gà trống, Lyne cứ nhìn điện thoại di động của mình. “Làm thế nào mà ở đây cũng không có sóng nhỉ?” ông hỏi. “Anh dùng cái di động này trên đảo hoang ở ngoài khơi xa Thổ Nhĩ Kỳ, vậy mà ở Connecticut thì lại không có sóng ư?”

“Anh yêu, nhàm chán quá rồi đây,” Victory nói. “Than phiền việc không có sóng di động. Anh phải quên chuyện đó đi.”

“Được rồi,” Lyne nói. Ông nghịch ngợm chọc ngón tay vào lòng một con gà trống, và ngay lập tức bị mổ. “Chúa ơi,” ông nói, lắc lắc ngón tay. “Nơi quý quái gì thế này? Không có sóng di động và gà giết người.”

“Lại chỗ mấy cái máy cày xem đi,” cô nói.

“Đi giày này á?” ông hỏi, nhấc một chân lên. Ông đang đi đôi giày lười đất tiền của Ý.

“Này, cẩn thận,” một phụ nữ mặc bộ váy lộng lẫy kêu lên, bà này đang ngồi một bên trên một con ngựa. Lyne nhảy sang một bên, đập phải đồng phân, mà ngay lập tức Victory đoán là phân bò. Lyne cười về anh hùng, chỉ nhìn xuống giày khoảng mười lăm giây.

“Và bây giờ là John trong cuộc thi kéo máy cày, lần đầu tiên cố thử kéo bốn *chăm* pound,” phát ngôn viên thông báo trên loa.

“Em thích cái này lắm, anh thích không?” Victory hỏi.

Cô nhìn Lyne đợi sự đồng ý, nhưng dường như đột nhiên ông đã biến mất. Mẹ kiếp ông, cô nghĩ. Ông cứ như một đứa trẻ luôn chạy biến đi rồi bị lạc. Cô khoanh tay trước ngực. Cô sẽ không đi tìm ông. Ông lớn rồi và cô không phải mẹ ông.

Cô xem màn kéo máy cày, từng phút một trôi qua lại càng cảm thấy tức giận và sợ hãi không biết ông có bị làm sao không. Và rồi cô nghe phát thanh viên nói, “Đây là Line, hoặc là Lynn, thật không tài nào đánh vắn cho đúng tên anh bạn này, cố thử lần đầu tiên kéo bốn *chăm* pound...”

Không thể nào. Nhưng lại đúng thế. Lyne ở đó, ngồi trên một chiếc máy cày, cố kéo nó qua đường đầy bùn. Ông đi tới được vạch cuối cùng và cô vỗ tay hoan hô, nghĩ ông thật hiếu thắng. Ông không thể ngăn mình không tham gia bất kỳ một cuộc đua tranh nhau.

Lyne vào được đến vòng bán kết, nhưng cuối cùng bị loại khi khối bắt đầu bốc ra từ động cơ máy cày lúc ông kéo đến tám trăm pound.

“Này bé có thấy anh không?” ông hỏn hển nói, tự hào về bản thân. “Anh cho bọn nông dân ở đây sáng mắt ra, nhờ?”

“Anh lấy cái máy cày đó ở đâu ra thế?” cô hỏi.

“Mua của một tay nông dân nào đó với giá mười ngàn đô.”

“Anh định làm cái quái gì với nó?”

“Em nghĩ sao?” ông nói. “Anh trả nó lại cho ông ta. Ông ta là bạn thân mới của anh. Bảo với ông ấy là lần tới khi về đây anh sẽ tới trang trại của ông ta và lái nó.”

Đêm đó, cô làm món gà nướng cho buổi tối. Lyne cứ luôn miệng nói về cuộc thi kéo máy cày, và ông đã hạ gục vài tay nhà quê thế nào. Cô nghĩ chuyện thật buồn cười, cho đến khi cô bắt đầu làm nước xốt. Lyne, vẫn tự mãn về màn biểu diễn kéo máy cày, nằng nặc đòi làm nước xốt, bảo rằng ông biết một công thức làm nước xốt tuyệt hảo do mẹ ông dạy. Ông đổ rượu vang đỏ vào đó, và rồi xốt Worcestershire. Đột nhiên, Victory không chịu nổi nữa. Cô hét vào mặt ông, và trong một giây, ông đứng đó, sững sờ. Rồi ông ném cái thìa vào bồn rửa.

“Sao anh dám?” Victory nói, cầm cái thìa lên. Cô dí nó vào mặt ông. “Anh không được phép cư xử như thế trong *nhà em*.”

“Được thôi,” ông nói. “Dù sao có vẻ em muốn được ở một mình, vì thế tốt hơn hết là anh đi về. Anh sẽ gọi Bumpy và bảo anh ta đến đón anh.”

“Ý kiến hay đấy,” cô nói.

Mất hai tiếng rưỡi Bumpy mới đến được đó. Trong thời gian đó, họ gần như không nói chuyện với nhau. Cô cố ăn món gà, nhưng nó khô khốc và làm cô bị nghẹn. Đây chính là giây phút lẽ ra họ nên làm lành, khi một trong hai nên xin lỗi, nhưng có vẻ như chẳng ai buồn cố gắng. “Tốt hơn là cứ như thế này,” cô nói với ông, khi cuối cùng ông bước ra khỏi cửa.

“Sao cũng được,” ông lạnh lùng nói. Ông đã rút vào lại cái vỏ nhà tử phú thờ ơ của mình, và cô đã đẩy ông vào đó.

“Cậu chia tay vì nước xốt ư?” Sau đó Wendy kêu lên, qua điện thoại.

“Luôn là những thứ nhỏ nhặt, chả phải à?” Victory nói. Cô nhìn quanh ngôi nhà nhỏ xíu của mình. Lẽ ra phải có cảm giác yên bình hạnh phúc, khi mà trật tự đã được khôi phục lại, nhưng thay vào đó nó dường như vắng vẻ và buồn bã. “Ôi Wendy, tớ là đồ chết tiệt,” cô nói. “Tớ cư xử như một đứa dở hơi toàn tập. Tớ không biết mình bị làm sao nữa. Tớ nổi đóa lên. Tớ chỉ không thể chịu nổi khi nhìn thấy ông ấy trong không gian của tớ...”

“Vậy sao cậu không gọi cho ông ấy đi?”

“Tớ nghĩ là không nên. Giờ quá muộn rồi, tớ chắc chắn là ông ấy ghét tớ. Hoặc nghĩ là tớ bị điên. Mà tớ đã cho ông ta lý do khá chắc chắn để tin như vậy.”

Tuy vậy, cô đã nghĩ cuối cùng rồi thì Lyne sẽ gọi cho cô. Hồi trước

lúc nào ông cũng làm vậy. Nhưng lần này thì không. Hai ngày trôi qua, rồi bốn ngày. Và giờ đến lúc này, cô đã quyết định sẽ quên ông. Không quan trọng gì cả.

Nhưng dù vậy, nó vẫn làm cô sợ - cái khả năng sợ hãi có thể ngay lập tức cắt đứt với một người đàn ông và mọi tình cảm của cô dành cho ông. Xa mặt, cách lòng. Thật sự dễ dàng như thế đấy.

Những phụ nữ khác có cảm thấy thế này không? Wendy thì không, mà Nico cũng không. Dù cho Nico có ngoại tình, cô ấy vẫn “yêu” Seymour. Nhưng có gì đó xảy đến với ta khi ta có quá nhiều mối quan hệ, nghĩa là rất nhiều các cuộc chia tay nữa. Đầu tiên thì đau đớn khủng khiếp, và ta nghĩ mình sẽ không bao giờ vượt qua được chuyện này. Nhưng rồi ta học cách phải nhìn về tương lai. Ta chỉ bị tổn thương vì anh chàng kia đã cướp đi ước mơ có một mối quan hệ của ta. Ta hiểu rằng cảm giác tổn thương thực sự chỉ là về cái tôi mà thôi, về cái ý tưởng lấy mình làm trung tâm rằng mọi người đàn ông xung quanh đều nên yêu ta, rằng vũ trụ nợ ta điều đó. Nhưng tình yêu không phải là cái quyền con người không thể chuyển nhượng. Và vài phụ nữ có khi sống suốt cả đời mà không có nổi một người đàn ông thực sự yêu họ. Một vài người đàn ông cũng vậy! Và chắc hẳn cô là một trong số đó. Đó là một sự thật cô nên chấp nhận, cô dữ dội nghĩ, dù có đau đớn đến mức nào. Có ai bảo cuộc đời sẽ dễ dàng đâu. Cô có thể đương đầu với nó; cô sẽ tiếp tục. Và hơn nữa, cô có sự nghiệp của mình.

Cô lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ chiếc Mercedes lần nữa. Chiếc xe dường như đã tiến qua được một tòa nhà nữa, và cuối cùng, ông Hulot bật đèn xi nhan để rẽ trái vào lối xe chạy của cảng. Đây rồi, cô nghĩ. Bữa tiệc là sự công nhận cô và tài năng của cô, và mọi thứ mà cô đã làm việc rất chăm chỉ để đạt được.

Chiếc xe từ từ chạy xuống làn đường xi măng hẹp, cuối cùng dừng lại trước một chiếc du thuyền màu trắng sáng loáng có những bóng đèn

nhỏ. Hai người đàn ông vạm vỡ mặc đồ hàng hải và cầm bảng đứng im ở cuối ván cầu. Một nhóm nhân viên an ninh đeo bộ đàm đứng một bên, còn phía trước là một đám paparazzi, bị một hàng cảnh sát mặc đồ màu da cam cản lại. Đèn sáng chói cả mắt, và qua làn ánh sáng trắng, Victory nhận ra những cặp diễn viên điện ảnh nổi tiếng đang nắm tay và vẫy rất chuyên nghiệp.

Victory ra khỏi xe, cúi xuống để cầm đuôi váy lên. Đột nhiên đám paparazzi chuyển sự chú ý qua cô, và cô mỉm cười, dừng lại đứng vài tư thế cho đám chụp ảnh, một vài người cô quen ở New York.

“Này, Victory,” một trong số đó hét gọi. “Lyne đâu?”

Cô nhún vai.

“Tôi nghe bảo ông ấy đang ở Cannes,” một người khác hét lên.

“Thuyền buồm của ông ấy ở đây...” một người nữa nói.

Lyne đang ở đây? Ở Cannes á? Tim cô đập thành thịch. Không, cô nghĩ, không thể nào. Dù cho ông có ở đây, có lẽ ông đi cùng một ai đó... và dù thế nào chuyện đó cũng không quan trọng. Giá gì cô có thể trở nên thành công hơn một chút nữa, cô nghĩ, khi cô bước tới ván cầu tàu và dừng lại để tạo tư thế chụp ảnh cho một tay paparazzi, tay này cứ nài nỉ cô quay lại. Có lẽ nếu cô làm việc chăm chỉ hơn và kiếm nhiều tiền hơn và công ty của cô phình to hơn, cô nghĩ... Có lẽ khi đó cuối cùng sẽ xuất hiện một người đàn ông thực sự yêu cô.

“Wendy?” Selden Rose kêu lên. “Wendy, phải cô đấy không?”

Ông ta còn nghĩ là ai mới được chứ? Wendy nghĩ, hơi khó chịu. Cô đã liếc nhìn thấy Selden khi xuống cầu thang nói chuyện với người

quản lý để lấy thêm một phòng cho Gwyneth. Cô đã hy vọng tránh mặt ông. Nhưng đột nhiên ông nhìn lên từ tờ báo và mặt ông rạng rỡ về ngạc nhiên sung sướng. Giờ thì không thoát được ông ta rồi. Cô sẽ phải nói xin chào. Nếu không, ông ta có thể đi nói với mọi người rằng cô khinh thường ông.

“Xin chào, Selden,” cô nói, tiến lại phía bàn. Ông ta làm cái quái gì trong sảnh quầy bar của khách sạn Mercer lúc chín giờ sáng Chủ nhật nhỉ, và uống, cô nghĩ, nhìn thấy ly rượu trước mặt ông, thứ có vẻ như là một ly Bloody Mary? Và với một cái que, một lát chanh, ba quả ôliu, và một cái ống hút cắm trên đầu?

Selden Rose uống Bloody Mary từ một cái ống hút? Wendy nghĩ một cách xấu tính. Ông ta bao tuổi rồi, mười hai à?

Ông đứng dậy. Mặc dù uống bằng ống hút, trông Selden sexy đến ngạc nhiên, với mái tóc nâu dài và đôi kính đồi mồi. Thực sự rất đáng yêu. “Cô muốn làm một ly không? Hay là một cốc latte,” ông hỏi. “Trông cô có vẻ có thể làm một ly đấy.”

Cô lập tức bình tĩnh lại. “Trông tôi tệ đến thế sao?” cô hỏi.

“Không, Wendy, hoàn toàn không...”

“Để tôi giải thích cho ông điều này, Selden,” cô nói về cảnh báo. “Nếu ông muốn biết một thứ về phụ nữ, và đặc biệt là phụ nữ như tôi, thì ông không bao giờ nên bảo chúng tôi rằng chúng tôi trông có vẻ cần một ly rượu, cần đi bơm ngực, hay cần một ly latte chết tiệt.”

“Chúa ơi, Wendy,” ông nói, ngạc nhiên khi bị chỉ trích. “Tôi không có ý... Trông cô rất tuyệt, như mọi khi...”

“Tuyệt?” cô hỏi, hơi nổi điên lên.

“Và chắc chắn cô không cần phải đi bơm ngực rồi. Ý tôi là...” ông nói, ngấp ngừng vì ánh mắt dữ dội của cô. “Tôi chỉ nói rằng cô cần một ly cà phê, hy vọng rằng cô sẽ ngồi xuống dùng một ly với tôi.”

Và ông kéo một chiếc ghế ra.

Wendy nhìn cái ghế ngờ vực. Ô sợ quái gì chứ, cô nghĩ, hất tóc qua vai. Không phải là cô có việc phải làm hay gì cả. Cô ngồi xuống. “VẬY? Ông khỏe không, Selden?”

“Tôi khá tuyệt...”

“Mọi người ở New York và Los Angeles, và đặc biệt trong ngành chúng ta, lúc nào cũng tuyệt cả. Ông có nhận ra điều đó không?”

“Chà, tôi...”

“Chuyện đó có làm phiền ông không, Selden? Ông không thấy nó... đáng ngờ à?”

“Nếu cô nói như thế...” ông lên tiếng.

“Tôi thì có đấy,” cô nói.

Selden nghịch cái ống hút. “Cô nên cảm thấy tuyệt, Wendy ạ. Bộ phim *The Spotted Pig* đạt hai giải Oscar.”

“Nhưng không giành được giải Phim xuất sắc nhất.”

“Nó là một bộ phim hài mà, Wendy,” Selden bình tĩnh nói. “Bộ phim hài gần đây nhất được giải Phim xuất sắc nhất là *Driving Miss Daisy*. Hồi cuối những năm tám mươi. Cô biết mọi chuyện vận hành thế nào mà.”

“Phải, tôi biết,” cô sắc sảo nói. Cô bình tĩnh lại. Sao cô lại xấu tính với Selden đến vậy? Nhìn ông ta mà xem, cô vừa nghĩ vừa cầm khăn ăn lên. Với khuôn mặt mềm mại và mái tóc dài, trông ông như một giáo sư đại học hơn là một giám đốc bộ phận phim ảnh khét tiếng xấu xa. Có lẽ đây là một sự nỗ lực cố tình của ông để làm không làm người khác liên tưởng được từ nghề nghiệp tới bản chất thực của ông. Mặt khác, nó cũng có thể có nghĩa là Selden Rose đơn giản cũng như mọi người khác và muốn trông trẻ hơn tuổi. Cô gần như không thể tin nổi một năm trước cô thấy ông ta đáng sợ. Nhưng có lẽ khi nỗi sợ hãi nhất của ta trở thành hiện thực, nó khiến tất cả những thứ khác trở nên xa vời.

Mình phải gọi cho Nico và kể với cô ấy việc gặp Selden mới được, cô nghĩ.

“Ông đang làm gì ở đây thế?” Cô hỏi, cố nở một nụ cười.

“Tôi sống gần đây. Sáng Chủ nhật nào tôi cũng đến đây ăn sáng,” ông nói. “Tôi quen ở một mình rồi, trừ sáng Chủ nhật. Không có gì đáng buồn hơn việc tự làm trứng và thịt muối cho mình.” Ông mỉm cười ngọt ngào, khi Wendy nhìn chăm chăm vào tóc ông. Sao ông ta làm cho nó thẳng thế nhỉ? Cô hy vọng ông không là tóc.

“Tôi tin chắc là ông tìm được một cô bạn gái mà không gặp khó khăn gì, Selden ạ,” cô nói vẻ cương quyết, không định bị câu chuyện chàng độc thân cô đơn của ông làm mủi lòng. “Ông thành công, lại không có con, ông...” cô dừng lại, “hấp dẫn.”

“Cô nghĩ thế à?” ông hỏi, có vẻ thực sự sung sướng khi được nghe lời khen. Ông chìa tờ thực đơn ra cho cô. “Cô nên thử món soufflé pho mát. Rất là ngon. Mà dù sao, mọi chuyện không đơn giản thế,” ông nói vẻ tự nhiên, ngả người ra trong ghế.

Wendy gật đầu, nhìn xuống tờ thực đơn. “Món soufflé hay là mối quan hệ?” cô hỏi, hy vọng rằng đó là món soufflé. “Mới sáng sớm thế này mà đã nói về các mối quan hệ sao?” cô nói, đưa trả tờ thực đơn cho ông.

“Cô nói đúng,” ông nói. “Nói chuyện cô vậy. Mà cô đang làm gì ở đây vậy?” ông hỏi về ngây thơ. “Chẳng phải cô ở khu trung tâm xa ư?”

“Giờ chúng ta lại nói về các mối quan hệ rồi.”

“Thế á?”

“Chà, giờ tôi sống ở đây. Thế thôi,” cô nói. Cô nhìn quanh khó chịu, cảm thấy đột nhiên bị kích thích về mặt tình dục. Vì một lý do kỳ quặc nào đó cô bị Selden Rose cuốn hút - và cô không cưỡng lại được. Cô bắt chéo chân, ngoáy một bàn chân quanh mắt cá chân kia như thể cử chỉ này có thể chứa đựng ham muốn không phù hợp của mình.

“Thật á?” Selden hỏi. Trong giọng nói của ông ta có vẻ hào hứng phải không nhỉ? Hay là cô tưởng tượng ra? Như thể cố đè nén cảm xúc của mình, ông cau mày. “Vậy cuối cùng mọi chuyện với chồng cô đã không ổn thỏa.”

“Không.” Cô lắc đầu. “Tôi nghĩ là ông đã nói đúng. Ông bảo một khi ai đó phản bội ta, họ sẽ lại làm thế.”

“Tôi rất tiếc cho cô, Wendy ạ, nếu chuyện đó làm cô buồn khổ.” Ông dừng lại, nhưng rồi ông nói ra điều đáng kinh ngạc hơn thảy. “Nhưng tôi rất vui cho tôi.”

Cô kinh ngạc nhìn ông. Ông ta thực sự nói thế á? Cô đỏ bừng mặt,

đột nhiên cảm thấy choáng váng. Ông ta không thể thực sự có ý như thế. Cô tốt hơn là lờ đi.

“Tôi nói thực lòng đấy,” ông nói. “Có lẽ cô không muốn, nhưng tôi đang nghĩ chúng ta có thể ăn tối cùng nhau một lúc nào đó.”

“Ý ông là...?”

“Ý tôi là một cuộc hẹn hò,” Selden bạo dạn nói. “Tôi đoán người ta vẫn gọi nó như thế. Mặc dù nghe có vẻ buồn cười, ở tuổi chúng ta rồi mà còn đi hẹn hò.”

“*Chúng ta?*” cô kinh hoàng hỏi. Cô không định nói như thế, nhưng cô ngạc nhiên đến nỗi không biết mình đang nói gì nữa. Lần cuối cùng một người đàn ông xin hẹn hò với cô là khi nào? Cô tự hỏi. Chuyện đó có bao giờ xảy ra chưa?

“Nếu cô không muốn, tôi hoàn toàn hiểu,” Selden nói. “Ý tôi là, chúng ta làm việc cùng nhau...”

Nếu họ đi hẹn hò, thế có nghĩa là họ có ngủ với nhau không nhỉ? Cô tự hỏi, ý tưởng đó đột nhiên làm cô bị kích thích dữ dội. Nhưng không, chuyện đó xảy ra sau. Ta không được ngủ với người khác trong buổi hẹn hò đầu tiên.

Cô cảm thấy hơi chóng mặt. “Ồ không, Selden à,” cô nói, muốn trấn an ông. “Ý tôi là, chắc chắn rồi. Tôi rất vui được đi ăn tối với ông. Tôi đoán là giờ tôi có thể đi rồi. Tôi không phải ngày nào cũng phải trông con nữa.”

“Cô không phải á?” ông hỏi.

Cô nhún vai, muốn nhanh chóng thay đổi chủ đề. Đi ăn tối với ông ta

là một chuyện, còn kể cho ông ta nghe hoàn cảnh thảm hại của mình lại là một chuyện khác. “Ông có con không?” cô hỏi.

“Tôi muốn...” ông nói, trông có vẻ không thoải mái, “nhưng tôi không thể.”

“Ông không thể?” Wendy hỏi, hơi ngạc nhiên.

“Vợ đầu tiên của tôi và tôi đã cố. Chúng tôi đi xét nghiệm đủ loại, rồi hóa ra tôi là người có vấn đề. Cô ấy tiếp nhận chuyện này không tốt lắm. Cô ấy ngoại tình và tôi phát hiện ra, và rồi tôi ngoại tình.”

Wendy há hốc mồm. “Tệ quá.”

“Chuyện tệ hại lắm,” Selden đồng ý. “Rồi vợ thứ hai của tôi... Ừm, nói cho cùng là tôi đã lấy một người hoàn toàn trái ngược với người vợ đầu tiên của mình. Chúng tôi lấy nhau không đủ lâu để tôi biết được liệu cô ta muốn có con hay không. Nhưng tôi tin chắc là cô ta không muốn. Mà dù sao tôi không đủ giàu cho cô ta.”

“Vẫn có những phụ nữ như thế á?” Wendy sợ hãi hỏi.

“Ừ,” Selden nói, vuốt tóc trên trán. “Nhưng việc đó là lỗi của tôi. Tôi ngu ngốc. Cô ta là siêu mẫu, và tôi để cho cái tôi chiến thắng lương tri.”

“Ít nhất thì ông cũng nhận ra điều đó,” Wendy nói vẻ khích lệ, nhẹ nhõm khi họ nói về ông chứ không phải vấn đề của cô, và không phải cuộc hẹn hò tương lai của họ. “Hầu hết đàn ông vẫn nghĩ rằng nếu họ lấy siêu mẫu, chuyện đó sẽ giải quyết tất cả những rắc rối của họ.”

“Đó là nơi mọi rắc rối khởi đầu,” Selden nói một cách bí ẩn.

Wendy gật đầu, và ngả người ra trong ghế, cảm thấy bị ấn tượng.

Không gì khiến một phụ nữ cảm thấy dễ chịu hơn việc một người đàn ông ở cùng với một siêu mẫu... và từ chối cô ta! Ở chuyện đó có gì đó rất an ủi. Nó có nghĩa là một người đàn ông có những giá trị riêng của ông ta ở nơi đúng đắn. Cô nhìn mặt ông trong vài giây. Selden thật sự tử tế đến thế sao? Hay cô lại đang phạm sai lầm, và tất cả những thứ này... những việc... chỉ là một phần của thủ đoạn nào đó để... để làm gì? Cô tự hỏi. Nếu ông ta đang cố dụ cô lên giường, thì chuyện có tệ đến mức đó không?

“Giờ cô làm gì?” ông đột nhiên hỏi. “Tôi định đi bộ qua khu Soho. Cô muốn đi cùng không?”

“Tại sao không chứ?” Wendy nói, đột nhiên thấy việc đi bộ với Selden Rose là một cách tiêu buổi sáng rất dễ chịu. Ít nhất cô cũng không phải ở một mình.

Selden thanh toán và họ đứng dậy. “Mà này,” ông hỏi. “Tôi quên hỏi cô. Tại sao cô lại ở Mercer? Chẳng phải chồng cô nên ở đây chứ không phải cô ư?”

Đột nhiên Wendy thấy chán nản, nhớ lại cuộc nói chuyện của mình với Tessa Hope ngày hôm trước. “Lẽ ra là thế... nhưng tình huống có chút đặc biệt. Tôi phải cho chồng tôi căn hộ của mình.”

“Chúa ơi, Wendy,” Selden nói. “Cô phải chịu đựng quá nhiều.” Ông giữ cửa mở cho cô, để cô đi qua. “Nếu cô cần một căn hộ, tôi có thể giúp cô. Tôi có một đại lý môi giới nhà đất rất giỏi.”

“Cám ơn ông,” cô nói. “Có lẽ phải nhờ ông mới được.” Và bước ra ngoài, cô nghĩ Selden mới tử tế làm sao, và được ở bên một người đàn ông tử tế mới dễ dàng làm sao. Tử tế! cô nghĩ. Có ai tưởng tượng nổi cuối cùng đó chính là phẩm chất mà cô mong muốn nhất ở một người đàn ông?

Ba tiếng sau, cô và Selden đang ở trong thang máy đi lên căn hộ của ông, sau khi lang thang tới tận sông Hudson rồi quay về. Lần đầu tiên trong suốt bao tuần qua cô cảm thấy thực sự thích thú trong giây lát, thực sự quên đi chuyện Shane và những đòi hỏi đáng sợ của anh. Thật là lạ lùng và phấn khích khi đi bộ vào một ngày Chủ nhật với một người đàn ông không phải là chồng mình, và cư xử như thể họ là một cặp, tạt vào đủ các cửa hàng và rồi vào quán cà phê nghỉ chân. Cô mua một cái váy cho Chloe, một con khủng long nhồi bông cho Tyler, mà Selden đã chọn, và một cái áo khoác cho Magda. Trong suốt thời gian đó họ nói chuyện rồi nói chuyện, như thể cả hai đều biết rằng khi họ thôi không nói chuyện nữa, thì cuối cùng họ không được đi cùng nhau nữa. Khi về lại West Broadway, cô nhìn xuống, không muốn chia tay, nhưng cũng không biết phải làm gì, và ông đã nói, “Cô có muốn xem căn hộ của tôi không? Tôi có thể cho cô số điện thoại người môi giới bất động sản của tôi.”

“Thế tuyệt quá,” cô nói, cảm thấy nhẹ nhõm và đột nhiên hứng khởi.

“Tôi phải báo trước với cô, tôi không thích trang trí cho lắm...”

“Tôi cũng vậy,” cô nói, lén liếc nhìn ông. Ông nhìn lại cô và cả hai vội vã quay đi, ngượng ngịu. Mọi thứ họ cần phải biết đều nằm trong ánh mắt đó, cô nghĩ. Nó nói, “Tôi muốn làm tình với cô, ngay bây giờ. Và tôi hy vọng cô cũng muốn làm tình với tôi.” Cô không hề nhìn thấy được ánh mắt đó trong suốt bao năm qua, kể từ khi còn độc thân - hơn mười lăm năm trước! Thật buồn cười khi giờ tất cả quay trở lại - miệng khô, mọi thứ trong người cứ như đảo lộn hết cả lên. Nỗi sợ hãi và phấn khích khi tưởng tượng đến vùng đất mà mình không hề quen biết. Một cơ thể khác, hy vọng rằng sex sẽ không khiến cả hai phải thất vọng...

Cô cau mày.

“Có chuyện gì à?” Selden hỏi.

“Ồ không,” cô nói. “Mọi thứ ổn cả.”

“Không lo cho lũ trẻ đấy chứ?” ông hỏi. Có cảm giác thang máy đi lên căn hộ của ông rất chậm. Đây là loại thang máy cũ - nó chậm chạp kinh khủng.

“Lúc nào tôi chả lo,” cô nói. “Nhưng bọn nhỏ ổn. Năm giờ Shane mới đưa chúng về lại chỗ tôi.” Giờ cô đã nói xong, cô nghĩ, bước một bước ra xa khỏi ông. Cô thực tế đã tuyên bố rằng cô có bốn tiếng tiếp theo để làm tình với ông.

“Shane làm gì với chúng cả ngày?” Selden hỏi.

“Anh ấy đưa chúng tới chuồng ngựa... con gái lớn của tôi có một con ngựa... và tới công viên, và thường là tới tiệc sinh nhật của một đứa trẻ nào đó.”

“Anh ấy có thể một mình trông nom bọn nhỏ?” Selden hỏi.

Wendy gật đầu. “Anh ta là một kẻ tồi tệ nhưng lại là một người cha tốt. Không may là thế.”

Cửa thang máy mở ra và họ bước vào một hành lang rộng với tường bằng kính dựng lên từ các khối màu xanh lá. Có một chiếc thảm Oriental màu be trên sàn. “Đẹp ghê,” Wendy cẩn trọng nói.

“Cô vẫn chưa thấy đâu,” ông nói, đẩy cánh cửa ầm ڤằng sau gương mở ra một không gian trống không cực lớn. Căn hộ của Selden lớn hơn của cô rất nhiều - phòng khách và bếp chắc chừ 2.500 feet

vuông. Nhưng ông không nói dối, ông không trang trí gì nhiều lắm. Chính giữa phòng là một cái bàn gỗ với tám cái ghế; dọc theo bức tường có các cửa sổ là một chiếc sofa đơn độc đặt trước một cái bàn cà phê bằng kính. Và chỉ có mỗi thế. Wendy không biết phải nói gì. “Nó...”

“Đơn độc, nhỉ?” Selden nói, đi vào bếp. “Tôi cứ liên tục tự nhủ mình phải mua thêm ít đồ đạc, hay ít nhất thuê một người trang trí. Nhưng cô biết thế nào rồi đấy. Ta bận rộn rồi cứ hoãn lại mãi, và rồi trước khi kịp nhận ra, hai năm đã trôi qua.”

“Ông có cái giường nào không thế?” Wendy hỏi.

“Tôi có chứ. Và một cái tivi màn hình lớn. Trong phòng ngủ. Tôi xem tất cả các chương trình trên giường.”

Cô theo ông vào bếp, tiếng bước chân cô vang vọng trên nền nhà bằng gỗ. Cô không thể tưởng tượng nổi Selden Rose - một giám đốc ngành giải trí quyền lực lớn, ngạo mạn - lại sống thế này. Nhưng ta không bao giờ thực sự biết người khác, cho đến khi ta thực sự hiểu, cô nghĩ vậy. Có lẽ việc cho phép cô xem căn hộ của ông với ông là một thứ mạo hiểm. Ông phải đủ tin tưởng cô đến mức nghĩ rằng cô sẽ không đến Splatsh-Verner và buôn chuyện về căn hộ không được trang trí một cách kỳ quặc của ông. Đột nhiên cô tưởng tượng ra cảnh Selden nằm một mình trên giường, mặc áo choàng, cầm điều khiển từ xa trong tay, xem đủ các chương trình tivi. Có gì đó thật sự buồn bã và yếu ớt trong cảnh tượng đó, cô nghĩ. Nhưng là thứ cô có thể hiểu được.

“Tôi có một chai champagne ướp lạnh,” ông gọi với ra với cô, mở cửa tủ lạnh. “Là loại Cristal. Victor cho tôi năm ngoái.”

“Vậy mà ông vẫn chưa uống à?” cô hỏi, bước đến đằng sau ông.

“Tôi nghĩ là mình chờ một dịp đặc biệt,” ông nói, quay lại với cái chai trong tay và họ suýt va vào nhau.

“Tôi xin lỗi.” Wendy nói.

“Tôi thì không. Wendy, tôi...” Ông không nói hết câu, vì đột nhiên ông nghiêng người xuống và bắt đầu hôn cô.

Đó là một trong những giây phút tuyệt vời, và đột nhiên, họ hôn riết lấy nhau, Selden chỉ dừng lại để đặt chai champagne xuống. Vẫn hôn nhau, họ bắt đầu cởi quần áo, và Selden dẫn cô qua phòng khách xuống cái sofa.

“Ngực em,” cô thì thầm. “Bụng em. Em đã có ba con...”

“Anh không quan tâm,” ông nồng nhiệt nói.

Họ vẫn làm tình một tiếng sau đó khi cô nghe điện thoại đổ chuông, tiếng chuông vang lên trong không gian trống. “Điện thoại của em...” cô nói.

“Em có nhất thiết phải nghe không?” ông hỏi.

“Em không biết...”

Điện thoại tiếp tục đổ chuông và vài giây sau, tiếng báo có tin nhắn lại vang lên.

“Em nghe máy đi,” Selden nói, lăn xuống khỏi người cô. “Cứ phải lo lắng thì không ích gì cả.”

Cô ra khỏi giường của ông, và nơi cuối cùng họ cũng lên đó, và không mặc gì bước ra phòng khách, nơi cô bỏ túi trên bàn. Cô lục lọi túi lấy điện thoại.

“Mẹ, mẹ ở đâu thế?” Magda hỏi, bằng một giọng thì thầm về buộc tội, ngay lập tức khiến Wendy hoảng sợ. “Mẹ ở đâu thế?” nó lại hỏi. “Bọn con bị mọc mụn. Bọn con ôm hết cả rồi...”

Một tia nắng chói chang rọi qua cánh cửa sổ Pháp mở toang lên tận giường và chiếu lên mặt Victory, khiến cô giật mình mở mắt.

Cô ngồi dậy, và rồi ngay lập tức nằm xuống lại, khẽ rên rỉ. Đầu cô có cảm giác như một khối xi măng đã bị một cái mỏ cặp siết lại.

Ôi không. Cô vẫn còn say à?

Và tại sao cửa chớp lại mở ra thế?

Hmmmm. Chắc hẳn tối qua cô đã mở ra khi quay về phòng. Giờ nghĩ lại, cô nhớ mình đã ra ngoài ban công, ngắm biển, ánh trăng sáng bạc trên mặt nước với những con sóng nhỏ bắt lấy ánh sáng lấp lánh. Nhưng có vẻ như cô chỉ nhớ được mỗi câu sau: “Nó thực sự chẳng khá gì hơn Hamptons, anh biết không? Vậy mà dân Pháp thật hợm hĩnh về nó.” Mà cô đã nói câu này với ai nhỉ? Không phải Pierre... hay là Lyne Bennett? Tối qua cô có gặp Lyne không nhỉ? Khuôn mặt ông quay lại với cô - còn có những khuôn mặt khác nữa quanh nó - như nhìn thấy ai đó trong cuốn sổ ảnh lưu niệm thời cấp ba cho ban nhạc của trường. Cô tưởng tượng ra ông mặc đồ dạ tiệc, và trông cực kỳ thích thú.

Đột nhiên cô ngồi thẳng dậy. Không phải Lyne. Đó là một tay diễn viên, cô nghĩ. Tay diễn viên người Pháp cô đã gặp... trong khách sạn... lúc đêm khuya... Người Pháp có ngôi sao điện ảnh riêng của họ mới tuyệt vời làm sao, cô nghĩ. Tay này có cái mũi rõ là to, mặc dù có vẻ anh ta là một sao còn trẻ. Cô hy vọng anh ta cuối cùng không ngủ

trong phòng cô. Chuyện kiểu này trước đây đã từng xảy ra, khi cô tỉnh dậy và phát hiện ra người ngủ trên ghế hoặc trên sàn. Và có lần cô còn phát hiện ra một gã ngủ trong bồn tắm. Nhưng chuyện đó xảy ra ở Los Angeles, nơi mà rõ ràng loại sự việc như vậy xảy ra suốt.

Cô bò xuống cuối giường và ngó nghiêng căn phòng. Có vẻ như không có người lạ nào cả, và cô ngồi xồm lên, cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy vậy, cô vẫn có cảm giác hơi khó chịu khi nghĩ tới tay diễn viên trẻ kia. Cô có ngủ với anh ta không nhỉ? Hay có khi là sỉ nhục anh ta? Cô nhớ mang máng đã nói gì đó về mũi anh ta, và sao mà nó lớn hơn bình thường. Và nếu anh ta mà là diễn viên Mỹ thì anh ta phải đi cắt cái phần chóp mũi đi. Có lẽ nào đó chính là lý do cô cảm thấy tội lỗi không nhỉ. Nhưng có vẻ như người Pháp không dễ bị sỉ nhục bởi những lời nhận xét về mũi của họ. Người Pháp thường tự hào về cái mũi lớn của họ, bảo rằng họ dùng vào đủ chuyện hay ho mà người Mỹ không tài nào hiểu được.

Humm, cô nghĩ. Cô phải uống chút cà phê. Cà phê giúp cô suy nghĩ.

Cô cầm điện thoại lên. “Mang cho tôi ít cà phê được không?” cô hỏi.

“Chào buổi sáng, thưa madame. Tôi xin lỗi, nhưng phục vụ phòng sẽ mất một tiếng.”

“Một tiếng?” cô hỏi, kinh hoàng. “Cho một tách cà phê?”

“Vâng, thưa madame. Sáng nay chúng tôi rất bận.”

“Khách sạn kiểu gì thế này? Cô tuyệt vọng hỏi. “Cũng đâu có nhiều phòng lắm...”

“Nhà hàng rất tiện lợi cho bữa ăn sáng, thưa madame. Rất dễ chịu. Trông ra biển.”

“Ở đây chỗ nào chả trông ra biển,” cô nói với một tiếng thở dài khó chịu. “Và cô có thể bảo mọi người đừng gọi tôi là Madame có được không? Tôi *chưa* kết hôn.” Cô gác máy, và giận dữ ngồi trên giường. Trả hai nghìn đô một đêm, bạn nghĩ bạn có thể có được một tách cà phê trong phòng vào buổi sáng!

Ôi trời ơi. Đầu cô... cô thực sự cảm thấy không khỏe lắm. Đầu tiên, có một bữa tiệc trên thuyền buồm của Pierre, nơi cô chắc chắn mình đã uống champagne (nhưng ai mà chả uống) vì có quá nhiều chuyện cần phải ăn mừng. Và rồi, cô quay về khách sạn và đã uống thêm khá nhiều, vì đột nhiên cuối cùng chẳng còn gì để mà ăn mừng nữa...

Trời ơi. Cảnh tượng đó trên chiếc du thuyền. Đột nhiên cô nhớ ra hình ảnh Pierre Berteuil, mặt đỏ bừng lên vì giận dữ. Cô đã nói gì với ông ta mà khiến ông ta giận điên lên thế? Nhưng có lẽ ông không giận cô. Có lẽ ông giận một ai đó khác. Cô bắt đầu nhận ra rằng Pierre là một trong những tay giàu có rất dễ nổi cơn tam bành. Chắc chắn ông ta cũng đang bị đau đầu như cô. Có khi bản thân ông ta cũng chả nhớ mọi chuyện đã xảy ra nữa.

Chuông cửa reo và cô giật bắn cả mình, bò xuống khỏi giường để ra mở cửa. Có lẽ cuối cùng phục vụ phòng cũng tới. Cô mở cửa lòng đầy hy vọng, nhưng chỉ là một bà hầu phòng, cầm một tờ báo và chồng khăn lau, và trông rất không hài lòng. “Madame,” bà ta khịt mũi, đưa tờ báo cho Victory.

Bà này bị cái gì không biết? Victory nghĩ. Cái đám phụ nữ Pháp già này - họ rất là kỳ quặc. Bà hầu phòng bước vào phòng tắm và bắt đầu xả nước ấm ỉ. Victory quay lại giường và bắt đầu xem báo. Ở Pháp, các nhà thiết kế thời trang nổi tiếng ngang với ngôi sao điện ảnh. Và tờ báo đã tường thuật lại đầy đủ, chi tiết bữa tiệc của Victory trên chiếc du thuyền của Pierre. Robbie Williams đã trình diễn (nhưng chỉ hai bài, và không bài nào là hit cả). Khách đến dự được phục vụ Dom

Perginon và trứng cá tầm (phần này thì đúng). Jenny Cadine cũng có mặt ở đó (nhưng chỉ nửa tiếng sau là bỏ về, bảo rằng cô ta mệt), và cả Hoàng tử William và Harry cũng có mặt (người lẽ ra phải đi học ở trường! Victory nghĩ). “Viva La Victory!” một câu chuyện giật tít, phía trên một tấm ảnh chụp cô đang nhảy trên một cái bàn.

Ôi trời ơi, cô nghĩ, đưa bức ảnh lại sát mặt. Cô đang giơ một chân lên trời, và có vẻ như cô đã bị mất một chiếc giày. Thảo nào bà hầu phòng trông bất bình thế. Thật sự không chuyên nghiệp lắm, cô nghĩ, khi nhảy trên bàn mà giày bị mất. Nhưng ai đó phải làm việc đó... và từ những gì cô lượm lặt được từ vốn tiếng Pháp nghèo nàn của mình, bữa tiệc có vẻ là một thành công vang dội. Có lẽ sau rốt không có gì phải lo lắng cả.

Nhưng rồi, Pierre và vẻ mặt giận dữ của ông ta quay lại với cô như một đoạn phim. Phần đuôi thuyền đã biến thành sàn nhảy disco, với những ánh sáng lập lòe. Và trong trí óc cô, cô nhìn thấy Pierre giận dữ bò tránh xa qua một chiếc gối quỳ bọc da ngựa trong ánh đèn flash như của máy chụp ảnh. Thiệt tình, cô nghĩ. Pierre đẹp trai, nhưng khi ông ta nổi giận thì không đẹp trai chút nào. Mặt ông ta nhăn nhúm lại như một quả cà chua bị nướng quá lửa. Có lẽ ai đó nên nhắc cho ông ta biết chuyện này, cô nghĩ.

Đầu cô bắt đầu giật giật. Cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải đi xuống nhà hàng, mà ở đây giá cắt cổ nổi tiếng - họ rất có thể đòi hai mươi đô cho một tách cà phê. Cô loạng choạng bước đi tới tủ quần áo, nơi cô lấy ra một somi vải lanh và một quần bó. Cô vào phòng tắm đánh răng, cố tình mỉm cười với bà hầu phòng cho đến khi bà ta hiểu ý và ra ngoài. Rồi cô nhìn vào gương. Chiếc mặt nạ ngủ mà cô mang đã tụt lên tận đỉnh đầu, trông như một con sâu bướm, và giờ tóc cô chĩa ra như một mớ tóc giả.

Cô thấm nước rồi vuốt xuống, nhưng nó lại chĩa lên. Cô vào lại phòng ngủ và thấy một cái khăn lụa trắng dài nằm trên ghế bành. Cái này của

ai nhỉ? Rõ là của đàn ông - một trong những khăn lụa mà đàn ông dùng khi mặc tuxedo. Cô cầm lên và nghĩ mình nghĩ thấy mùi nước hoa Pháp. Cô nhìn vào gương và cau mày, buộc cái khăn quanh đầu. Quan trọng là người đàn ông bí ẩn kia đã khôn ngoan tự chuẩn bị trước khi cô tỉnh dậy, để không khiến cho cả hai phải xấu hổ thêm.

Cô nhìn quanh phòng, và thấy một đôi kính đen to dùng nằm trên bàn. Cái này cũng không phải của cô. Cô đeo kính lên, nhìn ra cửa sổ vào mặt trời, rồi tháo ra. Chà, cô nghĩ, cẩn thận đi xuống cầu thang cẩm thạch dẫn xuống tầng một, dù đêm qua có xảy ra chuyện gì, thì ít ra hôm nay cũng là một ngày đẹp trời. Hôm nay là Chủ nhật và cô không có kế hoạch gì - có lẽ cô sẽ ngồi ở bể bơi. Chắc chắn cô sẽ gặp được vài người quen biết, và rất có khả năng có người sẽ mời cô đi ăn trưa. Cô giơ tay lên bịt tai lại. Tiếng bước chân trên nền đá cẩm thạch thật quá âm ỉ; người ta nên trải thảm mới phải. Tiếng giày của cô nện xuống nền đá lách cách vọng tới sảnh như thể tiếng súng. Và giờ nhân viên tiếp tân ngẩng lên nhìn cô, cau mày. Anh ta bước ra khỏi bàn và tiến tới trước.

“A, Madame,” anh ta nói. “Tôi có cái này cho cô.” Anh ta đưa cho cô cái đồng hồ của cô. Cô bối rối giơ nó lên, tự hỏi sao đồng hồ của mình cuối cùng lại ở bàn anh ta. Nhân viên tiếp tân ngả người tới trước, và thì thầm nói, “Tôi tin là cô đã bị mất nó tối qua. Khi chơi bài. Quý ông thắng được nó muốn đảm bảo nó được trả lại cho cô.”

Chơi bài?

“Cám ơn anh,” cô nói. Cô đeo đồng hồ lên cổ tay và nhăn nhó mỉm cười.

“Cô ổn chứ, Madame?”

“Ồ ổn,” cô nói. “Tôi hoàn toàn ổn. Không thể tốt hơn.” Cô dừng lại. “Và người đàn ông đó...?”

“Ông ấy ra về vào sáng nay khoảng nửa tiếng trước. Ông ấy bảo sẽ quay lại du thuyền của mình và không chắc khi nào mới được gặp lại cô.”

Chuyện này nghe không dễ chịu lắm, vì thế Victory quyết định không tiếp tục hỏi nữa. “Cám ơn,” cô nói. Cô bắt đầu cẩn thận bước đi qua sảnh. Có những chiếc ghế sofa bọc lụa và những bàn cẩm thạch nhỏ và trường kỷ đặt rải rác khắp chỗ này. Một bãi mìn thực sự - một người có thể vấp ngã vào bất cứ lúc nào!

Cô bước qua những cánh cửa gỗ ở cuối sảnh. Nó dẫn ra ngoài, thêm một loạt bậc thêm bằng đá cẩm thạch nữa. Cô bước ra ngoài và đeo kính râm lên. Chơi bài! Không may là chuyện đó lại nghe hợp lý. Cô không bao giờ cưỡng nổi một ván bài. Và vì vài lý do đáng hối hận nào đó, bài bạc có vẻ luôn đi được đi kèm với một số lượng lớn rượu whisky. Di chuyển thật nhẹ nhàng, như thể cô được làm bằng thủy tinh và có thể bị vỡ, cô bước xuống bậc thêm như một con cua.

Một lối nhỏ lát gạch dẫn đến nhà hàng qua một mê cung những bờ dậu cao, và từ sau một bờ dậu một xe đẩy trẻ em đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, suýt nữa thì đâm vào cô. Victory nhảy bật lại ở phút cuối cùng, thực tế là đã ngã vào bờ dậu. “Tôi *rất* xin lỗi,” một giọng phụ nữ Anh dễ chịu cất tiếng, rồi nói tiếp, “Ôi cưng ơi! Là chị à. Tôi không nhận ra chị với đôi kính râm này đây. Chị dậy sớm quá nhỉ?”

“Thế á?” Victory hỏi, mỉm cười khi đứng thẳng lên từ bờ dậu. Người phụ nữ này là một trong những cô gái Anh dễ thương mà cô gặp ở bữa tiệc tối hôm trước. Nhưng tên cô ta là gì nhỉ? Tên rất lạ, như kiểu “granny”... Grainne, đúng rồi, cô nhẹ nhõm nghĩ. Kiểu gì đó cô nhớ ra mình đã ở hàng giờ với những cô gái Anh này. Họ rất là vui - và cư xử khá tệ. Chồng họ là đối tác làm ăn với Pierre. Họ dành toàn bộ thời gian để đi shopping và tiệc tùng, bay vòng quanh thế giới trên những chiếc phi cơ riêng và, như họ vẫn luôn miệng nói, “Nghịch ngợm.”

Nghe thế thì có vẻ như họ đã luôn “nghịch ngợm” ở mọi quốc gia trên thế giới.

“Tôi qua chị hơi say chút đỉnh đây cưng ạ,” cô Grainne này nói, với một kiểu cố tình nói giảm đi. “Nhưng tất cả chúng ta đều say cả mà. Và chị tuyệt đối đúng,” cô ta nói, gạt đầu về phía đứa bé nhỏ xíu đang nằm trong xe đẩy. “Trẻ con thật quaaaaá chán.”

“Tôi nói thế á?” Victory kinh hoàng hỏi. “Tôi chắc là mình không nói thực lòng. Tôi không hề biết là cô có con...”

“Chị nhận kinh ấy, cưng ạ. Ai cũng yêu chị. Và chồng tôi bảo chị không phải lo lắng gì về Pierre cả. Ông ta là một lão khom già. Mẹ ông ta ở Thụy Điển, chị biết đấy, cho nên ông ta khó tính khủng khiếp...”

“Pierre...” cô rên rỉ thốt lên.

“Dù chuyện gì xảy ra, chị cũng phải đến ở với chúng tôi ở Gstaad vào tháng Hai nhé,” Grainne ngọt ngào nói, vỗ lên tay cô. “Tôi sẽ để số di động lại chỗ tiếp tân... Tạm biệt cưng! Gọi cho chúng tôi nhé,” cô ta ngoái lại nói, khi đẩy đứa bé đi.

Victory cương quyết bước tới trước. Cô cần phải uống ít cà phê. Cô có một cảm giác rất tồi tệ là có chuyện gì đó đã xảy ra với Pierre. Và nó không tốt lắm.

Một cầu thang bằng gỗ dẫn tới một không gian ngoài trời của nhà hàng, và chỉnh lại cái khăn quàng để nó không che mắt tai, cô bắt đầu bước lên, cương quyết xuất hiện với vẻ bình thường và thư thái hết mức có thể. Nếu có chuyện gì thực sự tồi tệ đã xảy đến với Pierre tôi qua, thì cô càng phải cư xử thật tự nhiên, như thể mọi thứ đều ổn cả. Vẫn có khả năng, cô lý luận, rằng chỉ rất ít người biết cái sự vụ tồi tệ này. Mà giả sử là chuyện đó có xảy ra.

“Bon matin, Madame,”[18] người phục vụ nói, và khẽ cúi đầu. Victory gật đầu, và theo anh ta đi qua nhà hàng tới một bàn nhỏ cạnh lan can. Nhà hàng, được phủ một mái hiên có sọc xanh và trắng, khá là đông, cô nghĩ, và khi nhìn đồng hồ, cô thấy mới chín giờ sáng.

[18] Tiếng Pháp trong nguyên bản: Chúc buổi sáng tốt lành, thưa bà.

Thế này là sớm, đặc biệt là khi tới qua cô đã ngủ rất muộn. Thảo nào thế giới cứ đảo điên không thực thế nào ấy, cứ như thể cô vẫn đang mơ. Ngược lên, cô thể là nhìn thấy Lyne Bennett ngồi ở một cái bàn cạnh lan can, đọc báo và cầm một cái khăn ăn có đá đặt trên mũi. Khi lại gần hơn, thì cô nhìn thấy quả thực đó là Lyne, và tâm trạng ông có vẻ không dễ chịu gì cho lắm. Ông ta đang làm cái quái gì ở đây nhỉ? Cô tự hỏi, hơi thấy khó chịu. Cô thực sự không sẵn sàng để gặp ông vào lúc này, đặc biệt là khi đang ở trong tình trạng này...

Phục vụ bàn dẫn cô tới cái bàn trống cạnh bàn Lyne. Anh ta kéo ghế đối diện với ông, để cô và Lyne có thể ngồi xoay lưng vào nhau. Lyne khẽ ngược lên. “Chào buổi sáng,” ông nói về bình thản và quay lại đọc báo tiếp.

Kiểu chào này hơi kỳ lạ với người mà ta đã hẹn hò hơn sáu tháng. Nhưng Lyne *rất* lạ. Chà, hai người có thể cùng chơi trò này, cô nghĩ. Bằng một giọng thản nhiên không kém, cô nói “Chào buổi sáng” lại, rồi ngồi xuống.

Cô mở khăn ăn màu hồng ra, và trải lên đùi. Đằng sau cô, cô có thể nghe Lyne đang giở tờ báo. Có một tiếng sột soạt rõ to, theo sau là tiếng Lyne đang vuốt thẳng tờ báo rất khó chịu.

Cô nhấp một ngụm nước. “Anh có thực sự phải làm thế không?” cô hỏi.

“Làm cái gì?” ông hỏi.

“Vuốt phẳng tờ báo. Nghe như tiếng phấn viết két két trên bảng vậy.”

“Ồ, *anh* xin lỗi,” ông nói, với vẻ lịch sự giả vờ. “Nhưng trong trường hợp em không để ý, sáng nay anh hơi bị tàn tật đấy.”

“Chuyện đó không hẳn là lỗi của em, phải không nhỉ?” cô hỏi. Cô ra hiệu cho bồi bàn. “Mà cái mũi của anh bị làm sao vậy?”

“*Sao cơ?*” ông hỏi.

“Mũi của anh,” cô nói. “Anh làm gì với nó thế?”

“*Anh* chẳng làm gì với nó cả,” ông nói, bằng giọng mà cô hy vọng là sự giận dữ để chế nhạo cô. “Chắc là em nhớ, đó là anh bạn của em, tay diễn viên người Pháp với cái mũi khổng lồ. Thằng này có vẻ muốn làm mũi anh to lên bằng mũi nó.”

Buổi sáng hôm nay càng lúc càng tệ, cô nghĩ. Tối qua đã có chuyện gì đó tồi tệ xảy đến với Pierre Berteuil, và rồi Lyne bị tay diễn viên người Pháp đâm vào mũi. Hình ảnh mờ mờ Lyne vật lộn với tay người Pháp ngoài hành lang đột nhiên hiện ra trong đầu cô. “Vậy là tối qua em có gặp anh,” cô nói.

“Phải,” ông nói về cố tình. “Có gặp.”

“Ừmmmmm,” cô gật đầu. “Em hiểu rồi.” Một bồi bàn lại phòng cô cầm theo một bình cà phê. “Và anh cũng ở khách sạn nữa?”

“Anh đưa em về. Sau bữa tiệc. Em nâng nặc đòi chơi bài. Tay diễn viên Pháp cố cướp cái đồng hồ của em, và khi anh phản đối, hẳn quyết định đánh anh.”

“Mới... tuyệt vời làm sao,” Victory nói.

“Anh đến bữa tiệc khá muộn,” ông nói. “Vừa kịp lúc để nghe em bảo với Pierre Berteuil là một ngày nào đó em sẽ có một chiếc du thuyền to hơn của ông ta.”

Victory làm rơi cái thìa xuống sàn dưới ghế Lyne. Sao cô có thể nói câu đó với Pierre Berteuil nhỉ? Nhưng đó chính xác là câu cô sẽ nói. Cô cúi xuống nhặt cái thìa cùng lúc với Lyne. Ông đưa cái thìa cho cô. “Em xin lỗi,” cô nói, với vẻ lịch sự thái quá.

“Không có gì,” Lyne nói. Trông ông thực sự không ổn lắm, Victory nói, đặc biệt với cái cục u màu đỏ to đùng trên cánh mũi. “Anh mừng là em đã tìm thấy khăn và kính của anh,” ông nói thêm.

“Ồ! Cái này của anh à?” cô hỏi. “Em tìm thấy ở trong phòng sáng nay.” Chuyện này thực sự tệ, cô nghĩ. Và đột nhiên cô nhớ ra Lyne đã vào phòng cô. Và thấy tay người Pháp ở đó, và rồi kéo hẳn ra ngoài hành lang. Cô háng giọng. “Anh có... ờ... ở lại đêm không? Ý em là ở khách sạn ấy.”

Cô nghe tiếng Lyne khuấy cà phê, rồi một tiếng xoạp. “Xét về mặt thực tế. Anh thức dậy trên sàn phòng em. Còn nguyên quần áo, anh xin nói thêm.”

“Em có cảm giác là có một người đàn ông trong phòng em,” cô khẽ nói. Cô cầm thực đơn lên.

Một phút trôi qua. “Lyne?” cô hỏi. “Em thực sự bảo với Pierre rằng một ngày nào đó em sẽ mua một chiếc thuyền lớn hơn của ông ta à?”

“Khăng khăng ấy,” Lyne nhấn mạnh.

Cô gật đầu. Thảo nào cô cứ thấy khuôn mặt Pierre nhăn nhúm như một quả cà chua. “Nó có... khó ưa không?” cô hỏi vẻ cẩn trọng.

“Phần đó thì không,” Lyne nói. “Anh nghĩ Pierre ngạc nhiên. Nhưng ông ta không nổi giận, chưa thì đúng hơn.”

“Ôi trời.” Victory ngồi ngả ra ghế.

“Về cơ bản em cho ông ta Màn Đặc biệt của Victory Ford,” Lyne vừa nói vừa gập tờ báo lại.

“Em hiểu rồi.” Cô dừng lại. “Và chính xác thì điều gì đã khiến ông ta nổi điên lên?”

“Anh không chắc lắm,” Lyne nói. Bồi bàn mang cho ông đĩa trứng. “Có thể là phần khi em bảo với ông ta rằng phụ nữ sẽ thống trị thế giới thời trang và rằng ông, chính ông ta, rất có khả năng sẽ tiêu tủng trong vòng mười năm nữa.”

“Chuyện đó cũng đâu tệ lắm...”

“Ừ, không tệ. Và như sau đó anh có nói, em có lý do đúng đắn để bảo vệ cho mình.”

“Ồ vâng,” cô nói, nhắm mắt lại và xoa xoa hai thái dương. “Chắc chắn là thế rồi.”

“Tay đó bảo rằng một khi em có tiền, em nên thôi không làm việc nữa, tìm một người đàn ông và có con đi.”

“Nói thứ *dở hơi* thế mà cũng nói.”

“Ừ, đúng thế, anh cố giải thích với ông ta rằng ta không nên nói một điều như thế với một phụ nữ New York.”

“Ông ta không đồng ý, đúng không?”

“Đúng,” Lyne nói. “Ông ta bảo ông ta chán ngấy nữ doanh nhân rồi, và rằng cả thế giới này phát chán lên với những phụ nữ cư xử như đàn ông, và phụ nữ mang ca táp, và rằng điều phụ nữ thực sự muốn là ở nhà và được chăm sóc.” Lyne dừng lại. “Cái bọn Pháp này rất chi là cổ hủ. Dù nói gì cũng thế.”

“Anh đã rất tử tế khi đã bảo vệ em,” Victory nói.

“Thực ra thì em không cần anh,” Lyne nói. “Em tự bảo vệ bản thân khá tốt rồi.”

“Em là một con hổ à?” cô hỏi, cho ba viên đường vào tách cà phê.

“Em xé tan ông ta ra. Đến lúc em xé xong, thì tay người Pháp đó chẳng còn gì ngoài một vũng champagne.”

“Nhưng không phải em cố tình làm thế. Thực sự em không cố tình.”

“Có vẻ như ông ta thực sự nghĩ là em cố tình đấy. Ông ta đứng dậy và giận dữ bỏ đi.”

“Ôi trời,” Victory nói. Cô uống hết tách cà phê và rót cho mình một tách nữa. “Anh có nghĩ ông ta... giận đến mức không tha thứ được không? Ý em là, hẳn ông ta phải biết là chúng ta đang có một cuộc bàn luận rất sôi nổi do say xỉn chứ, nhỉ? Ông ta có phải là loại rất nhạy cảm không?”

“Ý em là sao?”

“Ừ thì chỉ loại đàn ông trẻ con và rất nhạy cảm thì mới đứng dậy khi đang bàn luận và bỏ đi. Thường thế chỉ có một nghĩa duy nhất. Ông ta

được nuông chiều quá mức, và ông ta không thích điều mình nói với ông ta.”

“Những điều em nói với ông ta thì khá quá đáng, từng lời một, anh tin thế,” Lyne lạnh lùng nói.

Victory rên rỉ. Cô muốn bò xuống dưới bàn. Lyne nói đúng. Cô đã nói như thế.

“Anh nghĩ là ông ta không được hài lòng cho lắm. Mặt khác, anh lại nghĩ chuyện đó khá nhộn. Pierre Berteuil là một đứa bé được nuông chiều quá, và đã đến lúc có người nói cho ông ta biết điều đó.”

“Em đã quá đúng,” Victory nói. “Em nghĩ giờ mình có thể ăn trứng rồi.”

Một phút nữa trôi qua, và rồi cô hoảng sợ quay lại. “Lyne,” cô đột nhiên nói. “Ông ta không... thực sự nổi giận, đúng không? Ý em là, không giận đến mức hủy hợp đồng...?”

“Anh nghĩ cái này em phải hỏi ông ta,” Lyne nói. Ông mỉm cười vẻ rất cảm thông.

Victory đứng dậy khỏi bàn lấy di động, vội đi xuống cầu thang. Vài phút sau, cô quay lại, kéo lê chân bước. Cô ngồi xuống ghế, sốc.

“Sao?” Lyne nói.

“Ông ta bảo rất may là em chưa ký hợp đồng. Bởi vì đây là thứ cả hai phải suy nghĩ và cân nhắc rất cẩn trọng.”

“Anh rất tiếc,” Lyne khẽ làu bàu.

Victory nhìn ra biển. Cô có thể cảm thấy nước đang dâng lên trong

mắt mình. “Không sao,” cô nói vẻ nặng nề. Nước mắt trào ra bên dưới cặp kính. Cô dùng khăn ăn lau đi. “Em tiêu rồi. Thế đấy. Và giờ em có khả năng làm tiêu cả công ty của mình.”

“Ôi, thôi nào,” Lyne nói. “Em chẳng làm gì công ty của mình cả. Em vẫn có nó mà, phải không?”

“Không phải chỉ thế,” cô nói, vặn xoắn chiếc khăn ăn. “Em vừa mới nhận ra một điều rất tệ về bản thân. Em đã cư xử với Pierre Berteuil y hệt như với những người đàn ông mà em có liên quan. Dù là chuyện làm ăn hay là tình ái. Đến một lúc nào đó, em nổi điên lên. Và rồi em đánh mất nó. Em... nói thế nào nhỉ... biến họ thành kẻ tội tệ. Và rồi họ bỏ chạy. Và ai có thể buộc tội họ chứ? Em làm y hệt như với anh và Pierre... Mà thậm chí em còn chưa ngủ với ông ta...”

“Chà, em biết người ta nói gì không: Quan hệ đối tác làm ăn là một loại hôn nhân,” Lyne nói. “Nếu nó đã tệ, thì chỉ càng ngày càng tệ hơn. Dù sao thì ít ra em cũng đã xác định được vấn đề. Và như em vẫn luôn nói, em không thể giải quyết được vấn đề chừng nào em xác định được nó một cách đúng đắn.”

“Em thực sự nói thế á?” cô hỏi, ngẩng đầu lên. “Chúa ơi. Thỉnh thoảng em nói toàn thứ vớ vẩn.”

“Và thỉnh thoảng nó thực sự đúng,” Lyne nói, đứng dậy.

“Anh đi đâu thế?” cô hỏi.

“Chúng ta đi shopping,” ông vừa nói vừa chìa tay ra.

Cô lắc đầu. “Giờ em không đi mua sắm được. Em phá sản rồi.”

“Anh sẽ mua, bé con ạ,” ông nói, cầm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy.

“Đây là hợp đồng có qua có lại. Lần tới khi một trong những hợp đồng của anh bị thất bại, em có thể đưa *anh* đi shopping.”

“Lời đề nghị này chắc chắn là rất đắt đỏ rồi.”

“Và tới lúc đó anh hy vọng là em sẽ đủ khả năng chi trả.” Ông vòng tay qua vai cô. “Anh thích nghĩ như thế này,” ông nói, tự nhiên tháo kính của cô ra và đeo lên mặt mình. “Không phải ngày nào em cũng được mất hai mươi triệu đô. Ý anh là, có bao nhiêu người có thể huyênh hoang về chuyện đó chứ?”

14

Nico O’Neilly ngả người về phía trước, và nhìn thật chăm chú vào gương, rẽ tóc ra trên đầu, tìm dấu hiệu tóc bạc. Chân tóc chỉ mới khoảng một phần tám của một inch, và ngay trên da đầu, lẫn với tóc đen và nhạt hơn màu tóc tự nhiên của cô, là những sợi tóc sáng một cách bướng bỉnh lấp lánh như đèn nhấp nháy Giáng sinh. Những sợi tóc này khác về chất và màu so với tóc thông thường của cô, chĩa thẳng lên như những Slinky dài một inch, tạo ra một vòng tóc rối mà máy sấy khô không còn làm ẹp xuống được nữa. Ngay cả khi mọc lên, chúng cũng không chịu nhuộm. Và khi xem từng sợi tóc, cô thấy một loạt những sợi giống như bạc được đánh bóng. Mẹ cô đã khóc rống lên vào cái ngày bà thấy sợi tóc bạc đầu tiên ở tuổi ba mươi tám, và Nico nhớ buổi chiều cô về thấy thấy mẹ mình nước mắt đầm

đĩa. Nhìn đăm đăm sợi tóc bạc bà nhỏ ra ở trước đầu. “Mẹ già rồi. Mẹ già riiiiiiii,” bà nức nở.

“Thế nghĩa là sao hả mẹ?”

“Nghĩa là bố sẽ không yêu mẹ nữa.”

Ngay cả khi hồi đó, lúc mười lăm tuổi, Nico nghĩ cái lỗi nghĩ tiêu cực này thật nực cười. “Mình sẽ không bao giờ cho phép bản thân trở thành người như thế,” cô quyết định. “Mình sẽ không bao giờ rơi vào vị trí đó.”

Cô bước đi khỏi gương và vừa thở dài vừa rửa tay. Mặc cho những nỗ lực tốt bậc của cô, trong sáu tháng qua cô cảm thấy như thể mình già xộc đi. Cô biết không có gì có thể ngăn được quá trình đó, và một ngày nào đó toàn bộ tóc cô sẽ bạc và cô sẽ đến giai đoạn mãn kinh. Nhưng gần đây, cô thấy mình tự hỏi trông cô sẽ thực sự như thế nào nếu không có những thứ như căng da mặt, bơm botox, và thuốc nhuộm tóc. Giờ đây thỉnh thoảng cô có cảm giác rõ rệt là bên dưới những cải tạo thẩm mỹ thông thường này là một bà già, được dán dính lại nhờ một ít keo và sơn.

Già rồi mà còn chải chuốt, cô nghĩ.

Mặt khác, nếu ta thật sự suy nghĩ cho kỹ, thì chải chuốt cũng khá là hay ho, giá như nó có đủ khả năng che đậy tuổi già.

Vừa nghĩ vậy cô vừa đi xuống tầng.

Seymour ở trong phòng ăn sáng, xem tập quảng cáo nhà đất đắt tiền ở West Village.

“Anh thực sự muốn một căn nhà lớn hơn à?” cô hỏi.

“Ừ,” Seymour nói, lấy bút vòng quanh một mẫu quảng cáo. “Bất động sản ở Manhattan lúc này là một khoản đầu tư tốt nhất. Nếu chúng ta mua một căn nhà năm triệu đô và tu sửa, trong mười năm nữa nó sẽ có giá mười lăm triệu đô.” Anh nhìn lên. “Em ăn sáng chưa?”

“Rồi.”

“Nói dối,” anh nói.

“Em ăn trứng rồi,” cô nói. “Em thề. Nếu anh không tin thì đi kiểm tra đĩa trong máy rửa bát mà xem.”

“Thế chẳng ích gì,” anh nói, ngồi ngả ra ghế và tròng mền nhìn cô. “Dù em có ăn rồi, em cũng chẳng để lại vết trứng nào trên đĩa cả.”

“Em ăn rồi, anh yêu của em ạ. Em thề.” Cô ôm vai anh. “Có gì hay không?” cô hỏi, liếc xuống tập quảng cáo.

“Có một căn nhà rộng bốn mươi foot ở Phố 11 Tây đang ở tình trạng xập xệ. Một nhạc sĩ sở hữu nó - ông ta từng là tay ghi ta chính trong một ban nhạc rock. Nó cao năm tầng và rộng hơn tám nghìn feet vuông.”

“Mình có cần rộng đến mức đó không?” cô hỏi.

“Anh nghĩ mình cũng nên mua một căn ở chỗ khác nữa,” anh nói. “Có lẽ là ở Aspen.”

Chuyện mua bán nhà này, Nico vừa nghĩ vừa ngồi xuống. Anh đang chán à?

“Em *chưa* ăn sáng phải không?” anh nói về thói quen.

Cô lắc đầu.

Anh đứng dậy. “Vậy anh sẽ làm cho em một quả trứng,” anh nói. Cô chạm vào tay anh. “Không ăn trứng lòng đào nhé,” cô thì thầm. “Em chán lắm rồi.”

“Đó có phải là lý do mà em không ăn sáng mấy hôm nay rồi không?” anh hỏi. “Em không nghĩ ra được thứ gì khác để ăn à?”

“Vâng,” cô nói. Giờ cô đang nói dối.

“Vậy thì trứng bác vậy. Và bánh mì nướng,” Seymour nói. “Hay là em cũng chán bánh mì nướng rồi?”

“Hơi hơi,” cô thừa nhận. “Chỉ là,” cô nói, đột nhiên hào hứng, “cuộc sống của chúng ta quá khuôn khổ.”

“Thật á?” anh hỏi. “Anh nghĩ không phải lúc nào cũng thế. Những thứ mới luôn xảy đến với chúng ta mà. Em có việc mới này, và chẳng mấy chốc chúng ta sẽ mua một căn nhà mới. Chúng ta sẽ tổ chức những bữa tiệc lớn hơn. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu một ngày nào đó tổng thống đến dự. Chắc chắn là chúng ta có thể mời cựu tổng thống”

Anh bắt đầu bước vào bếp và dừng lại. “Nếu em muốn có một cựu tổng thống ở đây thì lẽ ra nên bảo anh. Anh có thể đưa ông ta đến trong nháy mắt.”

Cô nên tỏ ra quan tâm, cô biết. Cựu tổng thống tại một trong những bữa tiệc của họ. Đó không phải là một ý tưởng hoang đường gì lắm. Tin đồn sẽ lan khắp New York và cả ở Splatch-Verner: *Nico O’Neilly* mời được cựu tổng thống tới nhà dùng bữa tối. Nhưng đột nhiên chuyện đó trở nên không quan trọng. Sao cô có thể nói với anh rằng

dù kiểu gì cô cũng không quan tâm? Cô không thể. “Seymour,” cô nói, “anh thật tuyệt vời.”

“Vài người cũng nói thế đấy,” anh nói. “Hay là em ăn bánh ngọt thay vì bánh mì nướng nhé? Đầu bếp có mang tới một ít bánh dâu. Katrina thích ăn...”

Cô hờ hững liếc tập quảng cáo. “Vâng được ạ,” cô lầm bầm. Nhưng cô không đói lắm. Những ngày này cô căng thẳng kỳ lạ. Đó là do sức ép của công việc mới. Một vài ngày cô thức dậy tràn đầy những ý tưởng tuyệt vời. Và những ngày khác cô tỉnh dậy trong đầu cứ có tiếng vo vo như thể não cô dính với những sợi dây điện. Gần đây cô không thể ăn sáng, và rõ ràng, Seymour đã phát hiện ra điều này. Vài phút sau, anh quay lại với đĩa trứng bác và một cái bánh ngọt nhỏ, một chút bơ và một thìa mút. Cô mỉm cười với anh, nghĩ, “Ồi, Seymour, em đã làm việc sai trái đối với anh. Anh có quan tâm không? Anh nhận thấy mọi chuyện, trừ chuyện đó,” vì cô vẫn ngoại tình với Kirby, mặc dù không còn thường xuyên và nồng nhiệt nữa. Nhưng nếu cô từ bỏ nó, cô nghĩ, thì cô sẽ không còn được làm tình chút nào nữa.

Seymour nhìn cô chăm chú. “Trông em xinh lắm,” anh nói, sau khi im lặng.

“Đồ Victory thiết kế đấy. Buổi công chiếu đầu tiên của Wendy diễn ra vào tối nay, anh nhớ không?” cô hỏi. “Anh với Katrina muốn gặp em ở văn phòng hay rạp chiếu phim?”

“Anh nghĩ là rạp chiếu phim,” anh nói.

“Anh sẽ mặc vest à?” cô hỏi.

“Có bắt buộc không?”

“Anh nên mặc. Tối nay rất quan trọng. Là một dịp đặc biệt với

Wendy. Cô ấy đã làm việc vì bộ phim này trong mười năm.” Cô dừng lại khi dứt một thìa trứng vào miệng, tập trung nhai và nuốt. “Nếu *Ragged Pilgrims* được đề cử giải Phim xuất sắc nhất và thắng, Wendy sẽ không phải lo lắng gì trong vài năm nữa.”

“Selden Rose sao rồi?” Seymour hỏi, lại xem tập quảng cáo.

“Ông ta bình thường lại rồi,” Nico nói. Cô nhìn đỉnh đầu Seymour và đột nhiên cảm thấy yêu thương trĩu mến. “Em sẽ mua cho anh một cái cà vạt. Để mặc cho buổi công chiếu tối nay.”

“Anh có đầy cà vạt mà. Em không phải mua đâu.”

“Em *muốn* mà,” cô vừa nói vừa nghĩ, “Seymour, em yêu anh. Nhưng em không *phải* lòng anh.” Trong một giây, cô cố tưởng tượng cảnh mình phải lòng Seymour, nhưng kiểu gì đó, nó không phù hợp. “Hôm nay em sẽ đưa Katrina đi học,” đột nhiên cô nói. “Và em có khả năng sẽ quay lại văn phòng sau buổi công chiếu. Vì thế em sẽ gọi xe cho anh và anh có thể giữ cả buổi tối.” Cô đứng dậy và cầm đĩa lên. Seymour nhìn lên và mỉm cười. “Một ngày tốt lành nhé,” anh nói. “Anh muốn lên vài cuộc hẹn để xem mấy căn nhà này vào dịp cuối tuần. Chiều thứ Bảy có tiện cho em không?”

“Vâng,” cô nói. Cô ra khỏi phòng, nghi ngờ rằng nếu cô “phải lòng” Seymour, cuộc sống của họ sẽ hỗn loạn hơn nhiều.

Hôm đó trời rét; âm bốn độ, mà mới chỉ mừng một tháng Giêng! Không khí như có vẻ chờ đợi, như thể có chuyện gì đó tuyệt vời sắp sửa xảy ra. Ở cuối bậc thềm, nơi vệ đường, là chiếc xe mới và tài xế của Nico. Khi cô là tổng biên tập của *Bonfire*, cô dùng Town Car, nhưng giờ là CEO và chủ tịch của Verner Publishing, công ty đã mua một chiếc xe cho cô (cô không kén chọn loại nào, miễn là xe mới - đó

là vì mục đích bảo hiểm) với một tài xế sẵn sàng được gọi 24/24. Khi cô già hơn, cô nghĩ, khi bảy mươi hay tám mươi - hàng mấy thập kỷ nữa, nhưng không xa lắm; vài thập kỷ có thể trôi qua rất nhanh - cô sẽ nhìn lại và nghĩ, “Mình đã từng có xe và tài xế riêng. Một chiếc BMW 760Li Sedan màu bạc với nội thất màu xám. Tài xế tên là Dimitri và mái tóc anh ta đen bóng như da thuộc.” Hay có lẽ, khi bảy mươi hay tám mươi, cô sẽ là một quý bà, vẫn giàu có, vẫn xinh đẹp, và có khi vẫn làm việc như Victor Matrick, và đi quanh thành phố trong chiếc BMW bạc cũ của mình như những phụ nữ xinh đẹp thường thấy ở buổi tiệc trưa ballet và vẫn có bạn tốt. Sẽ tuyệt vời biết bao khi nói “Bọn mình đã quen nhau gần năm mươi năm rồi đây.” Sẽ tuyệt vời biết bao khi làm chủ cuộc đời mình.

“Chào buổi sáng, Dimitri,” cô nói vẻ ấm áp. “Chúng ta phải đợi một phút. Con gái tôi đang xuống. Chúng ta sẽ đưa nó tới trường.”

“Rất hay. Tôi luôn vui mừng khi được gặp cô Katrina,” Dimitri nói, gật đầu nhiệt tình. Và vài giây sau, Katrina ra khỏi nhà, nhảy vui vẻ xuống bậc thềm. Con bé đang mặc một áo khoác len trắng có cúc bằng gỗ mà Seymour đã chọn cho nó. Trên đầu nó là một cái mũ lông xù to đùng, cái này Nico chưa thấy bao giờ.

“Con chào mẹ!” Katrina kêu lên, nhảy vào ghế sau và làm trong xe tràn ngập sự tươi mới diệu kỳ của tuổi trẻ.

“Cái mũ đó mới à?” Nico hỏi.

Katrina nhún vai. “Cô Victory gửi đến nhà hôm qua. Con nghĩ là dành cho mẹ, nhưng con biết mẹ sẽ không đội vì mẹ không muốn làm rối tóc. Nên con lấy thôi. Mẹ không thấy phiền chứ ạ?”

“Dĩ nhiên là không rồi,” Nico nói. “Con đội cái này trông tuyệt lắm.”

“Nó trông đắt tiền và hip hop kinh khủng, và cả thanh lịch nữa, mẹ có

ngĩ thế không? Như Audrey Hepburn ấy,” Katrina nói, quay đầu từ bên này sang bên kia để Nico có thể đánh giá hết. “Mẹ nghĩ hôm nay có tuyết không?” nó hỏi.

“Mẹ không biết.”

“Có cảm giác thế, mẹ nhỉ? Con hy vọng là có. Con hy vọng hôm nay là ngày đầu tiên tuyết rơi. Ai cũng thích thế cả - nó khiến mọi người hạnh phúc.”

“Rồi sau đó thì khổ sở,” Nico bật cười.

“Nhưng tuyết đầu mùa mới là thứ quan trọng. Nó là thứ khiến người ta nhớ rằng trời *có thể* đổ tuyết.”

Phải... *phải*. Nico nghĩ, gật đầu với con gái. Cảm ơn Chúa vì tuyết đầu mùa. Nó là thứ nhắc nhở - dù ta có già đến đâu và có nhìn thấy bao nhiêu thứ, mọi thứ vẫn mới y nguyên như thể ta sẵn lòng tin rằng chúng vẫn còn quan trọng.

Đột nhiên Katrina cau mày quay sang cô. “Mẹ ơi?” nó gọi, xoa xoa phần da trên ghế giữa họ. “Bố với mẹ... hạnh phúc chứ ạ?”

“Đương nhiên rồi. Sao bố mẹ lại không hạnh phúc chứ?”

Nó nhún vai. “Chỉ là... có người bảo họ thấy một mục đen...” Nó hạ giọng, liếc nhìn gáy Dimitri. “Trên tờ *Post*. Có vẻ như... mẹ đang ngoại tình.”

Trong một giây, thế giới sụp đổ quanh cô, những hàng cây khẳng khiu bên đường đổ xuống, những căn nhà gạch đỏ đẹp đẽ đổ sụp trước mắt cô. “Một mục đen?” cô hỏi.

“Mẹ biết mà. Họ làm cái mục đó ở Trang Sáu. Họ không nói tên cụ thể, nhưng nghe có vẻ giống mẹ.”

“Con có đọc không?” Nico bình tĩnh hỏi, thế giới bắt đầu bình yên trở lại.

“Có đưa chỉ cho con ở trường. Vài hôm trước.”

“Mẹ chưa hề đọc nó,” Nico nói về trấn an, như thể việc cô chưa đọc có nghĩa là nó không thật. “Những cái mục đen này có thể là bất cứ ai. Họ hoàn toàn có thể bịa đặt ra chuyện.”

“Nó bảo là người phụ nữ đó đang ngoại tình với ‘một người mẫu nam rất nóng bỏng. Anh này sẵn sàng làm mọi thứ để có được vị thế một chàng trai trẻ yêu phụ nữ giàu.’”

“Chuyện đó thật vớ vẩn, Kat ạ,” cô nói, không muốn nghe có vẻ quá tự bào chữa. Tại sao Kat lại nhớ cái câu đó? Cô tự hỏi. Và trẻ con làm gì mà lại đọc tờ *New York Post*, đặc biệt là Trang Sáu chứ? Nhưng dĩ nhiên, mọi trẻ con ở độ tuổi con bé đều ám ảnh với vị thế xã hội và chuyện đàm tiếu.

“Vậy mẹ không ngoại tình ả?” Katrina khẳng khẳng hỏi, muốn được cất khỏi gánh nặng đó. Rào đón không phải là một ý hay, Nico nghĩ, mặc dù cô không thích cái việc phải nói dối con gái mình. “Dĩ nhiên là không, con yêu. Bố và mẹ rất hạnh phúc. Con không phải lo lắng cho bố mẹ.”

Mình phải kết thúc chuyện kia ngay. Hôm nay, Nico nghĩ. Đây là một dấu hiệu. Hôm nay là mừng một tháng Giêng, ngày tuyết đầu mùa. Cô tự hứa với bản thân nếu bất cứ ẩn ý nào về cuộc ngoại tình này lọt ra ngoài, cô sẽ kết thúc nó ngay lập tức. Suốt bao lâu nay cô đã nghĩ rằng cô không muốn làm tổn thương Seymour. Nhưng Seymour là người

trường thành, anh có thể chịu đựng được một cuộc tấn công vào tinh thần. Nhưng giờ cô thấy rằng Katrina sẽ không chịu đựng nổi. Katrina sẽ không hiểu được tình huống, và sao nó lại phải hiểu chứ? Nó chưa hề có chút kinh nghiệm sống nào. Nhưng hiện thực rằng mẹ nó ngoại tình sẽ phá hoại hình ảnh về người cha trong mắt Katrina. Nó sẽ làm xấu đi hình ảnh Seymour trong con bé, đó là còn chưa nói tới việc nó sẽ nghĩ gì về mẹ nó. Những bé gái như Katrina có tiêu chí đạo đức theo kiểu trắng hoặc đen; một chủ nghĩa lý tưởng về cách cư xử của con người. Chúng không hiểu được sự yếu đuối của thể xác. Có gì đó trong treo và gằn như thánh thiện trong sự ngây thơ của Katrina.

“Con biết là mẹ không ngoại tình mà,” Katrina nói, hơi có vẻ đắc thắng khi nhào người qua hôn mẹ nó đánh chụt cái. Chiếc xe đã tới trường con bé - một tòa nhà bằng gạch đẹp đẽ với sân chơi nhỏ ở kế bên, được một hàng rào nhỏ vây lại. Bên trong, từng đám trẻ con tụ tập thành những nhóm nhỏ. “Tạm biệt con yêu,” Nico nói. “Tối mẹ sẽ gặp lại con.”

Cô ngồi ngả người ra trong xe, nhẹ nhõm. Suýt tí nữa thôi - sao cô có thể cho phép bản thân làm một việc như thế? Đó là một lời phán xét tội tệ. Cô không được dùng phán xét tội tệ, cô trách mắng bản thân. Đó là một lỗi lầm. Cô hiểu biết hơn. Cô sẽ xóa đi lỗi lầm này, triệt tiêu nó.

Chiếc xe chạy chậm chậm dọc con phố West Village hẹp. Phía trước cô, phía bên phải, cô nhìn thấy Shane Healy đang bước đi trên vỉa hè với hai đứa con của Wendy - Magda và Tyler. Chúng cũng là con của Shane nữa, cô nghĩ, nhưng cô hay nghĩ nó là con của Wendy, đặc biệt sau khi những gì Shane cố làm. Mang bọn trẻ đi. Thật đáng thương. Và Wendy đã thắng anh ta, khi nghĩ ra một giải pháp hoàn hảo. Cô nheo mắt lại. “Dimitri,” cô gọi. “Anh dừng xe lại một giây được không? Tôi gặp người quen.”

Chiếc xe dừng lại, và khi Shane đến gần, cô hạ cửa sổ xuống. “Xin

chào, Shane,” cô nói, nở một nụ cười lạnh nhạt với anh. Và trước khi anh kịp đáp lại, cô đã nâng cửa sổ lên, biến mắt sau kính màu. Chuyện này rất trẻ con, cô nghĩ, nhưng vui. Shane phải luôn được nhắc nhở rằng anh ta không thể lần tránh được nữa đâu. Rằng tất cả bạn bè của Wendy sẽ trông chừng anh ta và trông chừng vì cô ấy.

Sau khi cô làm xong cái việc tuy nhỏ nhặt nhưng làm bản thân rất thỏa mãn này, chiếc xe tiếp tục chạy trên đường West Village và ra West Side Highway. Nước sông Hudson xám đục như bầu trời. Mỗi ngày được chạy xe dọc sông trên đường đi làm mới dễ chịu làm sao, và cô chưa bao giờ quên ngắm nhìn nó. Cô đánh dấu những vị trí đặc biệt khi họ đi qua: con đường có rải nhựa đường nơi mọi người đạp xe đạp hay trượt patanh; cái tòa nhà màu xanh xám xí nơi thành phố chứa những chiếc xe bị bắt giam; Chelsea Piers, nơi Katrina cưới ngựa; và rồi vòng qua một góc nhỏ, phía bên tay phải là một loạt những biển quảng cáo. Biển đầu tiên là của một công ty cho thuê nhà kho, lúc nào cũng hơi nhạt nhẽo, cô nghĩ, với một tấm ảnh của một GI Joe và câu, “Mẹ không muốn tôi ra ngoài chơi.” Nhưng hôm nay khi đến góc này, cô đã không tin nổi vào mắt mình. Thay vào GI Joe là một tấm ảnh khổng lồ của Victory Ford. Victory, trông đẹp đến sững sốt khi đội một cái mũ trắng to đùng giống hệt cái Katrina vừa đội, đang bước xuống một chiếc limousine màu trắng, và nhìn liếc qua một bên với đôi mắt màu hạt dẻ có vẻ ngạc nhiên. Và vẻ mặt cô ấy mới hay ho làm sao. Bước xuống trước đám thợ chụp ảnh, như thể cô đã chinh phục một cách vừa đáng tôn kính nhất vừa khiêm tốn nhất thế giới này. Và bên dưới là dòng chữ: “Victory Ford: Hãy sống như vậy.” Và dưới cùng phía bên phải là ba dấu chấm - màu hồng phấn, xanh da trời, và xanh lá cây - theo sau là logo của Huckabees. Và nó nằm đó cho cả thế giới chiêm ngưỡng, cô tự hào nghĩ. Những thành công của Victory lúc nào cũng khiến cô phấn chấn, nhưng lần này thì làm cô đặc biệt thỏa mãn. Bởi cô đã giúp sắp xếp hợp đồng giữa Victory Ford và Huckabees, và việc mình không chỉ có những ý tưởng vĩ đại, mà còn có thể biến chúng thành hiện thực mới đem lại cảm giác thích thú làm sao.

Sáu tháng trước cô đã sắp xếp một cuộc gặp mặt giữa Peter Borsch và Victory, khi Victory từ Pháp quay về và xảy ra vụ cãi cọ thảm khốc với Pierre Berteuil trên thuyền của ông ta. Nico sẽ không bao giờ làm một việc như thế, nhưng Victory có phong cách khác hẳn. Cô sáng tạo, không luôn cúi. Cô căng ra khi đột nhiên phải đối phó với lũ doanh nhân đạo đức giả và trở thành trẻ vị thành niên khi quyết định nổi loạn chống lại người lớn. Victory sẽ luôn làm mọi thứ theo ý cô ấy hoặc là không làm gì cả, Nico nghĩ. Cô ấy đã giành được cái quyền để làm những việc như thế, và bây giờ thì Victory trở nên giàu hơn tất cả bọn họ. Nhưng cô và Wendy đã luôn biết rằng chuyện như thế sẽ xảy ra.

Cô cầm di động lên. “Cung ơi,” cô nói vẻ phẫn khích. “Tớ vừa đi ngang qua biển quảng cáo của cậu. Tớ tự hào về cậu quá đi mất.”

“Tớ cũng vừa mới đi ngang qua xong. Tớ đã bảo tài xế chạy lên West Side Highway để tớ ngắm nó - họ treo lên tối qua, lúc nửa đêm,” Victory nói. “Cậu thích không?”

“Thích lắm,” Nico nói. “Hoàn hảo. Cậu đang ở đâu đấy?”

“Tớ ở Phố 33.”

“Tớ ở Phố 31. Bảo tài xế của cậu chạy chậm lại để bọn mình gặp nhau đi.”

Nico mỉm cười như trẻ con. Cô thích chuyện này, cô nghĩ. Cô không biết tại sao, nhưng nó buồn cười, như khi bạn đang đợi trên đường, nói chuyện với ai đó trên điện thoại di động của họ, và hỏi họ đang ở đâu, và họ chỉ cách mình có vài bước. Những việc thế này luôn khiến cô bật cười. Victory ngồi trong một chiếc Cadillac DeVille màu vàng mới công. Dimitri cho xe chạy bám theo và cả hai phụ nữ hạ cửa kính

cửa sổ xuống khi xe của họ chạy chậm qua ngã tư. “Cậu lấy cái xe đó ở đâu ra thế?” Nico hét lên.

“Tớ vừa mua đây,” Victory nói, nhào ra khỏi cửa sổ. “Tớ vừa bán được hai mươi nghìn cái mũ trắng, và giờ còn chưa đến chín giờ sáng cơ đây.”

“Tuyệt quá. Nhưng cái xe này *xấu kinh*.”

“Nó không đẹp sao? Không ai khác có thứ như thế này cả. Và nó chỉ có năm mươi ba nghìn đô thôi. Một vụ rất hời,” cô hét lên. “Khi Lyne thấy nó, ông ấy sẽ bị trụy tim mất.”

“Thế tuyệt lắm, cung. Gặp cậu lúc ăn trưa nhé?”

Victory gạt đầu và vẫy tay. “Hai giờ rưỡi nhé,” cô hét lên. Đột nhiên xe của cô lao nhanh để kịp đèn xanh, rẽ ngoắt một phát trên Phố 36. Nico ngồi lại trên ghế, vẫn để cửa sổ mở và cho không khí lạnh ôm lấy mặt mình như một lớp vải lạnh, chỉ vì cô thích thế. Mà hơn nữa, cô nghĩ, không khí lạnh nghe bảo là tốt cho làn da.

“Magda nhìn thấy cái mũ của Katrina, và giờ nó cũng phải có một cái,” Wendy nói.

“Không có vấn đề gì,” Victory nói. “Tôi nay tớ sẽ mang cho con bé một cái.”

“Nhân tiện, sáng nay tớ có gặp Shane đây,” Nico nói. “Tớ hơi thô lỗ với anh ta. Tớ xin lỗi. Tớ không tìm được.” Cô đặt tờ thực đơn qua một bên và trải khăn ăn lên đùi, lơ đãng liếc nhìn nhà hàng. Họ đang ngồi ở bàn số một, chiếc bàn mà giờ cô thường được ngồi tại nhà hàng Michael’s. Mặc dù cô biết trên thực tế mình không phải là người phụ

nữ thành công nhất ở chỗ này (có một vài phát thanh viên chắc chắn là kiếm nhiều tiền hơn cô). Nhưng kể từ khi được thăng chức, dường như cô tỏa ra một thứ quyền năng hữu hình. Mặt khác, chuyện này có vẻ cũng do việc cô đã boa cho người bồi bàn một nghìn đô vào cái ngày ba người bọn họ đến đây dùng bữa trưa để ăn mừng.

“Đừng bận tâm chuyện đó,” Wendy nói. “Shane nghĩ rất nhiều người thô lỗ với anh ta, và giờ bọn tớ đã chia tay. Anh ta bảo anh ta gần như không được mời tới các bữa tiệc nữa...”

“Thế buồn quá nhỉ,” Victory nói, thực lòng thấy tội nghiệp cho Shane, Nico nghĩ. Victory luôn yếu lòng với tất cả mọi người. Và thậm chí cô đã cho Muffie Williams một công việc (trả cho bà ta, Nico biết, một phần trăm nhỏ lợi nhuận từ tiền hợp đồng khổng lồ với Huckabees), sau khi Muffie bỏ việc ở B et C vào tháng Sáu, bảo rằng bà cũng không thể chịu đựng nổi Pierre Berteuil thêm một giây nào nữa.

“Anh ta sẽ sống tốt thôi,” Wendy nói, ý nói Shane. “Mà này, tớ muốn biết về cái mũ mà giờ ai cũng đang nói đến. Một cái mũ!” cô nói với Nico. “Sao mà tuyệt vời đến thế?”

“Nó chỉ là một cái mũ,” Victory nói. “Không hề giống bộ phim của cậu. Mà cả Shane với Selden đều đến à?”

Wendy gật đầu. “Tớ bảo họ rằng họ phải hòa hợp với nhau. À thực ra chỉ mình Shane. Selden thì lúc nào cũng sẵn lòng cư xử hợp lý. Và dĩ nhiên là Magda quý anh ấy. Con bé còn yêu anh ấy hơn tớ. Nó đã giảm mười pound rồi đấy.”

“Đó là lý do vì sao cậu hạnh phúc, và nó cũng khiến con bé hạnh phúc,” Nico nói.

“Tớ biết. Nhưng thỉnh thoảng tớ thấy hơi tội lỗi. Khi mọi chuyện giải

quyết quá dễ dàng,” Wendy nói, ngụ ý cuộc sống mới của cô bây giờ. Cô đã mua hai căn hộ trên hai tầng của một tòa nhà ở Soho. Vì vậy trên thực tế khi cô và Shane không sống cùng nhau, bọn trẻ được ở gần cả bố lẫn mẹ, trong khi bố mẹ đã ly dị. “Ý tớ là, khi mình là một phụ nữ thành công và mình có tiền của riêng mình thật thì giải quyết các rắc rối mới dễ dàng làm sao,” Wendy nói. “Tớ nghĩ về tất cả những phụ nữ không được như thế, và họ đã phải khổ sở như thế nào. Đó là thứ chúng ta không bao giờ quên được.”

“Nhưng đó là toàn bộ lý do để trở nên thành công,” Nico đáp lại một cách sắc sảo. “Đó là khi ta thực sự hiểu tại sao ta lại làm việc cực khổ như thế. Để khi có khủng hoảng, gia đình ta không phải khổ sở.”

Wendy dừng lại và nhìn xuống đĩa của mình. Cô nở một nụ cười trên môi. “Chà, vậy thì hai người nên biết một điều. Giờ nói với người khác thì vẫn còn sớm quá, và có thể sau này mọi chuyện sẽ không được suôn sẻ, nhưng tớ có thai rồi.”

Victory há hốc mồm, và trong một giây, Nico bị sốc đến nỗi cô không nói nên lời. “Tớ biết,” Wendy nói. “Không phải cố tình đâu. Selden bảo anh ấy không thể có con được, nhưng anh ấy đã sai.” Cô nhún vai bất lực. “Đôi khi ta phải làm những thứ như thế này. Tớ nghĩ nó là một món quà, khi cuối cùng cũng đưa được *Ragged Pilgrims* lên màn ảnh. Tớ sẽ mua một cái nhẫn sapphire, nhưng tớ nghĩ thế này tốt hơn.”

Selden Rose! Nico nghĩ. “Wendy, thật tuyệt quá,” cô nói, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Victor có thể sẽ không thích chuyện này, nhưng tớ thực sự không quan tâm,” Wendy nói. “Tớ là người đứng đầu Parador. Tớ sẽ cương quyết. Selden đã đồng ý rằng nếu một trong hai bọn tớ phải rời Splatch, anh ấy cũng sẽ bỏ đi. Anh ấy sẽ thành lập công ty riêng. Mà dù sao anh ấy cũng muốn thế rồi.”

“Cậu không phải lo về Victor,” Nico nói, phúi Victor Matrick đi như thể ông ta không quan trọng hơn một người trông cửa là mấy. “Tớ sẽ nói chuyện này với ông ta. Tớ sẽ làm cho nó có vẻ như kiểu gì đó đây là ý tưởng của ông ta, cậu và Selden lấy nhau và có một đứa con.”

“Tớ không biết nữa,” Wendy nói về hồi hận. “Kể từ lúc tớ ở ba ngày với Shane và bọn nhỏ, chăm sóc bọn nó khi chúng bị lên thủy đậu, và bị nhỡ bữa tiệc của Victory và lần ngủ với nhau ở Cannes... tớ chỉ nghĩ rằng, tớ có thể làm được việc này. Tớ *thực sự* làm được việc này. Tớ đã làm việc này bao năm qua. Đây là tớ. Tớ có sự nghiệp của mình, và tớ có con cái. Và tớ muốn có cả hai. Tớ cần cả hai. Tớ không thể ở bên con từng phút từng giây. Nhưng chúng cũng không muốn tớ ở bên chúng từng phút từng giây. Chúng không nhìn tớ theo cách đó. Và không sao cả. Và tớ không sợ hãi nữa. Tớ chỉ quyết rằng mình sẽ không cảm thấy tội lỗi nữa...”

“Cậu chẳng việc gì mà phải cảm thấy tội lỗi cả,” Victory phản đối. “Tớ rất hạnh phúc cho cậu,” cô nói, đứng dậy và ôm chặt lấy Wendy.

“Này. Chỉ là một đứa nhỏ thôi mà,” Wendy nói, với sự chế giễu giả vờ. “Một đứa nữa... Nhưng ít nhất đây là một đứa trẻ thật và lần này không phải là một người đàn ông đã trưởng thành.”

Nico nhìn Victory và Wendy, và nước mắt dâng lên trong mắt cô - những giọt nước mắt sẽ trào ra nếu cô để cho chúng rơi. Cả ba người họ đều hạnh phúc, đột nhiên cô nghĩ. “Và Victory với cái mũ của cô ấy,” cô nói về triu mến. “Thật là tuyệt vời. Chiếc mũ đó đã khiến hai mươi ngàn phụ nữ hạnh phúc. Đó là còn chưa kể tới hai cô gái nhỏ.”

Victory nhìn cô biết ơn. “Mình sắp sửa sên quá đà rồi,” Nico nghĩ. “Đó chính là việc đang xảy đến với mình. Mình phải chấm dứt ngay lập tức.”

Bước ra ngoài vỉa hè, sau bữa trưa, Nico nghĩ mình nên đến căn hộ của Kirby và cuối cùng kết thúc nó. Cô đã định tạt qua căn hộ của anh sau bữa tiệc công chiếu phim của Wendy, nhưng có lẽ kết thúc sớm thì hay hơn. Nó đã kéo dài hơn một năm rồi, cô nghĩ. Sao chuyện đó có thể xảy ra nhỉ? Như mọi thứ khác trong cuộc đời, nó đã trở thành chuyện thường nhật. Đầu tiên chỉ là đam mê và phấn khích, và rồi là sự hứng khởi khi được trốn thoát cùng nó. Giờ thì chỉ còn sót lại một ít sự hứng khởi, khi phải che đậy giấu vết, khi có một thứ gì đó chỉ của riêng mình mà không ai biết; có lẽ cũng không khác cảm giác của những kẻ nghiện ma túy lắm. Trừ việc ta luôn có thể biết được khi người khác đang lên cơn phê thuốc, cũng như khi người ta bắt đầu hiểu ra rằng cô đang ngoại tình. Cô đi lên Phố 57 và rùng mình, nghĩ đến cái mục đen trên tờ *Post*. Nó giống như một lá cờ cảnh báo khổng lồ. Nó có nghĩa rằng có người biết gì đó, nhưng các biên tập viên nghĩ họ không có đủ thông tin để mà chỉ đích danh.

Có cảm giác bầu trời rất thấp và nặng nề, và bước vội trên Phố 57 Tây, Nico nghĩ nếu trời mà không lạnh, cô sẽ băn khoăn không biết có phải thực sự mình đang ở bên ngoài không. Cô có cảm giác cả thành phố như thể đang đóng lại thành một cái vòm thủy tinh, và “ở bên ngoài” thực ra chỉ là một ảo giác. Tất cả đều, cô nghĩ khi nhìn những khuôn mặt của người qua đường, như những sinh vật nhỏ xíu bị kẹt trong một cái chạn giấy đầy nước mà một đứa trẻ có thể hé mắt nhìn, thấy thích thú và kinh sợ bởi những gì đang diễn ra trong cái thế giới thu nhỏ này.

Ở góc Phố 57 và Đại lộ 5, cô lưỡng lự, định băng qua East Side và bắt một chiếc taxi lên Madison Avenue tới căn hộ của Kirby, nhưng đột nhiên cô nhớ ra chiếc cà vạt của Seymour. Nếu cô quên, Seymour sẽ không tức giận, nhưng anh sẽ để ý. Seymour có thói quen nhớ mọi điều người khác nói, và khắc sâu vào đầu. Con người nên có trách

nhệm với lời nói của mình, anh nói; họ nên làm việc họ nói sẽ làm. Thử tưởng tượng thế giới này sẽ như thế nào nếu không ai cảm thấy phải có tí trách nhiệm phải thực hiện lời hứa của họ - toàn bộ thế giới sẽ trở nên hỗn loạn. “Mọi chuyện đều có mức độ của nó,” cô luôn cố nói với anh. “Anh phải cho phép vài hoàn cảnh và mức độ.”

“Mức độ - ối trời!” anh sẽ nói. “Mức độ là khởi đầu của việc trượt dốc đi vào hỗn loạn!”

Cô phải mua cho anh cái cà vạt đó, cô nghĩ.

Cô băng qua Đại lộ 5. Nó như là bước qua một đường ranh giới tưởng tượng vậy. Phía Đông thành phố bên Đại lộ 5 dễ chịu hơn phía Tây rất nhiều. Có phải các kiến trúc sư đã hội họp lại cùng nhau hàng bao năm trước và quyết định rằng - bên của chúng tôi sẽ tốt hơn bên của bọn anh? Cô đẩy cửa xoay của cửa hàng đồ nam Bergdorf và một làn không khí thơm tho ấm áp tạt vào như cô như một cái ôm. Mùi gỗ thông; Giáng sinh đang đến. Năm nay họ sẽ đi Aspen và St. Barts; Seymour sẽ trượt tuyết và bơi, còn cô chắc là sẽ làm việc toàn bộ thời gian.

Wendy sẽ đi Ấn Độ với bầy con và Selden, và sẽ bỏ Shane lại, nhưng không, giờ có khi cô ấy sẽ không đi, khi đang có thai như thế. Shane chắc sẽ phát điên lên vì chuyện đó, Nico nghĩ, nhưng anh ta chẳng làm được gì cả. Wendy là loại phụ nữ thành công, một khi ly dị xong là tìm được hạnh phúc mới ngay lập tức. Nico chưa chắc chắn về Selden lắm - cô sẽ quan sát và đợi xem - nhưng cô thích cái việc Wendy đã đảo ngược hoàn toàn tình thế với Shane. Và anh ta không thể phàn nàn gì. Wendy đã cho anh ta mọi thứ anh ta đòi khi ly dị: căn hộ riêng, được chia quyền chăm sóc con cái, tiền bồi thường ly dị, và tiền nuôi con. Cô trả cho anh ta mười lăm ngàn đô một tháng, và đó là khoản sau khi trừ thuế đi rồi. “Khi bọn tớ lấy nhau, tớ đã cho anh ta mọi thứ anh ta muốn, nhưng thế vẫn chưa đủ,” Wendy nói, và Nico nghĩ câu này nghe hết như những gì cô nghe được khi rất nhiều đàn ông nói về

vợ cũ của họ. Shane muốn thứ gì đó vô hình (có lẽ là sự tự tôn), thứ gì đó thuộc về cảm xúc. Nhưng việc đồ đầy khoảng trống cảm xúc có một vấn đề là nó không phải là thứ người khác có thể đem lại cho ta. Nó phải đến từ bên trong. Shane đã, cô nghĩ, phạm đúng cái sai lầm mà tất cả những bà vợ nội trợ không hạnh phúc đã phạm phải trong những năm năm mươi.

“Cậu tốt hơn là nên đối xử tốt với Seymour,” Wendy nói, nửa đùa nửa thật, “nếu không anh ấy cũng cố làm một việc y hệt như thế với cậu cho mà xem.” Đó là cuộc trò chuyện, Nico tưởng tượng, mà mười lăm năm trước người ta nghĩ chỉ đàn ông mới nói như thế. Nhưng không, Nico nghĩ, chạm vào một cái cà vạt, Seymour sẽ không bao giờ làm thế. Seymour thỏa mãn. Anh ấy là một người chơi trong một đội. Anh ấy đã luôn cố gắng để làm cuộc sống của họ trở nên tốt hơn, và cô rất trân trọng anh. Cô rộng lượng. Khi mình về cơ bản là “đàn ông” trong mối quan hệ, mình phải rộng lượng. Và mình phải cẩn trọng không bao giờ chỉ ra cho người kia thấy rằng mình là người chi trả mọi thứ; về cơ bản đó là show trình diễn của ta. Nói cách khác, ta phải cố cư xử cách mà phụ nữ ao ước một cách lý tưởng rằng đàn ông sẽ cư xử như thế, mà hiếm khi đàn ông làm được.

Một người bán hàng mặc bộ vest và đeo cà vạt màu đen bước đến phía sau cô. “Tôi giúp gì cho cô được?” ông ta hỏi.

Đột nhiên cô cảm thấy mình như một người đàn ông trong một cửa hàng đồ lót của phụ nữ. “Vâng, tôi muốn mua một chiếc cà vạt cho chồng tôi,” cô nói, nghĩ rằng mình vẫn thích âm thanh của từ đó, khi nói “chồng tôi.” Cô phải làm việc này thường xuyên hơn. Hàng tuần cô nên mua một thứ nho nhỏ gì đó cho Seymour. Anh xứng đáng được thế.

“Màu gì đặc biệt không? Hay là nhân dịp gì?” người bán hàng hỏi.

“Nó dành cho buổi công chiếu phim đầu tiên...”

“Vậy chồng cô làm trong ngành điện ảnh à?”

“Không,” cô nói. “Bạn tôi là... đó là buổi công chiếu *của cô ấy*,” cô nói về nhân mạnh - không cần thiết phải cho người bán hàng biết điều này, cô nghĩ, nhưng kiểu gì đó vẫn phải nói cho rõ ràng việc này.

“Vậy cô là khách mời.”

“Vâng.”

“Cô có thích màu nào đặc biệt không...?”

“Tôi không biết nữa,” cô nói. Xanh lá cây, cô nghĩ. Nhưng không, xanh lá cây không phải là một màu hạnh phúc. Vàng? Không bao giờ. Seymour sẽ coi màu vàng quá nhà quê.

“Màu hồng có được không?” người bán hàng hỏi. “Hiện nay màu hồng được các quý ông rất ưa chuộng.”

Seymour đeo cà vạt màu hồng? Không, thế thực sự là hơi quá mất rồi. “Màu hồng không được,” cô nói về cương quyết.

“Màu bạc,” người bán hàng nói. “Nó hợp với tất cả mọi thứ. Nó làm bộ vest trông đẹp hơn. Nó dành cho “dịp đặc biệt”.” Nico gật đầu. “Vậy thì màu bạc,” cô nói.

“Xin đi lối này...”

Cô theo ông ra ra phía sau cửa cửa hàng. Khu thử đồ nằm ở phía bên kia - được chặn lại bằng những tấm kính, Nico nghĩ. Nico nhận ra một phụ nữ trẻ làm việc ở văn phòng của mình đang ngồi ở một chiếc ghế cạnh một trong những tấm kính. Cô này làm trong bộ phận quảng cáo ở một trong những tạp chí của cô. Cô ta có mái tóc vàng buộc lại

thành đuôi ngựa ở sau, và khá xinh xắn theo cái kiểu chưa thành hình mà những phụ nữ trẻ gần ba mươi thường vậy, như thể cô ta vẫn đang cố xác định mình là ai và mình hợp với chỗ nào trên thế gian này.

“Xin chào,” Nico nói, gật đầu về lịch sự. Cô không định nói chuyện gì với cô kia, nhưng cô ta trông khá sốc, rồi sợ hãi, rồi có vẻ tội lỗi, như thể đột nhiên cô ta bị bắt chọt đang làm gì đó phi pháp. Cô ta hoảng sợ liếc từ Nico sang một người đàn ông đang đứng trước một phòng thử đồ. Nico nhận ra làn da màu gụ của người đó và biết đấy là Mike Harness.

Ông ta vờ tỏ ra bận bịu với người thợ may ở dưới chân mình, ông này đang khâu đường viền ở quần của Mike, nhưng chắc chắn là ông ta đã nhìn thấy cô trong gương. Mike! Nico nghĩ. Cô thực sự băn khoăn chuyện gì đã xảy ra với ông ta - cô nghe bảo ông ta đã đi Anh một thời gian. Cô có nên lờ đi, giả vờ không nhìn thấy ông ta, mà chính ông ta cũng đang làm điều đó, để tránh cho cả hai sự ngỡ ngàng ngịu? Nhưng cô ngần ngại quá lâu, và ông ta nhìn lên, thẳng vào gương, và thấy cô ở phía sau ông ta, có lẽ tò mò không biết cô đang định làm gì và định xem mình sẽ nói gì, nhưng có lẽ ông ta đã chuẩn bị sẵn rồi, biết rằng một ngày nào đó họ sẽ tình cờ gặp lại nhau.

“Xin chào, Mike,” cô nói. Cô không giơ tay ra - cô nghĩ ông ta sẽ không bắt.

“Chà, chà, chà,” Mike nói, nhìn xuống cô. “Nico O’Neilly.”

“Rất vui được gặp ông, Mike,” cô vội nói, với một cái khẽ gật đầu, rồi quay đi. Làm thế là đúng đắn, cô nghĩ. Chào ông ta mà không nói thêm gì cả. Nhưng khi cô bắt đầu xem xét những chiếc cà vạt màu bạc, việc họ hiện diện ở đây và những chuyện từng xảy ra giữa họ khiến cửa hàng như có hai đám mây đông. Cô không thể tập trung nổi. Mình sẽ xin lỗi ông ta, cô nghĩ.

Cô quay lại. Mike đang ngồi xuống, thắt dây giày, như thể sẵn sàng biến khỏi cửa hàng thật nhanh. Thế này tốt hơn; ít nhất ông ta cũng không đứng cao hơn cô. “Mike,” cô nói. “Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra.”

Mike nhìn lên, ngạc nhiên và vẫn giận dữ. “Cô không bao giờ nên xin lỗi kẻ thù của mình, Nico ạ,” ông ta nói vẻ khinh thường. “Tôi nghĩ hơn ai hết cô phải biết điều đó chứ nhỉ.”

“Chúng ta là kẻ thù ư, Mike? Không cần thiết phải thế.”

“Bởi vì tôi không còn là mối đe dọa với cô nữa ư? Vậy nếu là thế thì tôi đoán chắc là không.”

Cô mỉm cười buồn bã, bặm môi lại. Mike sẽ không bao giờ thay đổi, cô nghĩ, ông ta sẽ không bao giờ vượt qua được cái tôi của mình. Cô đã làm hết mức có thể ở đây rồi; tốt nhất là cứ kệ thế thôi. “Tôi hy vọng ông gặp điều tốt lành, Mike ạ,” cô nói. Cô chuẩn bị quay đi thì ông ta đứng lên.

“Chà, tôi nghĩ là mình thực sự phải cảm ơn cô vì một việc,” ông ta đột nhiên nói. “Natalia và tôi chuẩn bị kết hôn,” ông ta nói, chỉ người phụ nữ trẻ. Cô này mỉm cười với Nico như thể cô ta không chắc mình nên đứng về phía nào. “Hẳn là cô phải biết Natalia,” Mike nói vẻ buộc tội. “Cô ấy làm việc cho cô. Bây giờ,” ông nói thêm.

“Đương nhiên rồi,” Nico nói. “Xin chúc mừng.”

“Tôi đã bảo với cô ấy rằng nếu muốn tiến thân thì cô ấy lên làm hết như cô,” Mike tiếp tục, cảm áo khoác lên. Đây rõ ràng là một lời lăng mạ, nhưng Nico quyết định không coi như thế. “Hay quá,” cô nói, như thể cô rất hạnh diện.

“Dù thế nào,” Mike nói tiếp, cho tay vào áo khoác, “cô đã mở mắt cho tôi biết cái gì là quan trọng trong đời. Nó như thể những gì mà phụ nữ các cô đã luôn nói: Các mối quan hệ mới là quan trọng, chứ không phải sự nghiệp đâu. Sự nghiệp chỉ là vớ vẩn. Sự nghiệp là dành cho những kẻ dở hơi. Khi tôi nghĩ lại mình đã phải uốn mình thế nào... tôi đã phải từ bỏ những gì để làm vừa lòng Victor Matrick...” Ông ta nhìn xuống Natalia và cầm lấy tay cô vẻ rất sở hữu. “Có đúng không, cung?”

“Chắc thế,” Natalia thì thầm, hết nhìn từ Mike sang Nico. “Em nghĩ cố có được *cả hai* thì cũng hay,” cô ta mạo hiểm, không muốn xúc phạm cả hai người chủ của mình, Nico nghĩ.

“Vâng, xin chúc mừng lần nữa,” Nico nói. Cô nhìn họ một lúc khi họ bước ra khỏi cửa hàng. Cô gái tội nghiệp, Nico nghĩ, phải lấy Mike Harness. Ông ta đúng là một kẻ đầu bò đầu bướu. Cô sẽ phải để mắt tới cái cô Natalia đó. Cô hy vọng cô ta là người tốt. Nếu thế, cô sẽ phải giúp đỡ cô ta. Đứa bé đó xứng đáng được hưởng thứ gì đó tốt lành trong đời sau khi lấy Mike.

“Tôi có nên gói chiếc và vạt này và gửi cho cô không?” người bán hàng hỏi, chìa ra một cái cà vạt màu bạc được gập lại trong một cái hộp màu nâu bóng loáng.

“Vâng,” Nico nói, lại vui sướng với ngày của mình. “Xin nhờ ông.”

Ôi, con người mới hay nặng xì lên làm sao, Nico nghĩ.

Lúc này là bảy giờ tối, và chiếc xe đang kẹt trong một dòng xe cộ đang cố rẽ từ Đại lộ 7 sang Phố 54 tới Rạp Ziegfeld nơi buổi công chiếu của Wendy được tổ chức. Ta có thể cảm thấy sự căng thẳng tỏa

ra từ những chiếc xe khác, sức ép thuần túy của việc kết thúc một ngày bằng việc tới tham dự một buổi công chiếu phim; ăn diện bảnh bao, tìm phương tiện đi lại, và rồi có vài đám đông ở bên ngoài rạp phim (bị hàng rào cảnh sát giữ lại cả hai bên trên phố) hy vọng được thoáng nhìn thấy một ngôi sao điện ảnh đích thực (đây có phải là khoảnh khắc người ta mang xuống mồ không nhỉ, Nico tự hỏi, khoảnh khắc khi họ nhìn thấy Jenny Cadine ngoài đời thực?). Và rồi những tay chụp ảnh và các cô gái P.R với những bìa kẹp hồ sơ của họ, phải phân biệt giữa những người nổi tiếng và những người không ai biết...

Chiếc xe chạy vào một khoảng trống nhỏ phía trước rạp, và Nico nhanh chóng xuống xe. Cúi gằm mặt xuống, cô len qua đám đông và lên vào một cửa bên, tránh không muốn bước trên thảm đỏ. Trong tháng sáu qua, càng ngày cô càng nhận ra rằng mình hoàn toàn không muốn trở thành một nhân vật của công chúng. Cô không cần việc đó. CEO và chủ tịch của Verner Publications nên có vẻ hơi bí hiểm, một nhân vật trong bóng tối ít khi xuất hiện trên mặt báo. Mà dù sao đây là đêm của Wendy. Đám thợ ảnh không cần phải chụp ảnh cô.

“Cô Nico O’Neilly?” một phụ nữ trẻ mặc đồ đen đeo headset hỏi.

“Vâng,” Nico lịch sự nói.

“Chúng tôi có chỗ đặt sẵn cho cô ở hàng của Wendy Healy. Tôi nghĩ chông cô đã đến rồi.”

“Cảm ơn,” Nico nói, theo người phụ nữ này đi xuống giữa hai hàng ghế. Ở giữa là hàng ghế với tên “Healy” dán ở sau ghế. Shane ngồi ở một đầu, tiếp đến là Tyler và Magda, con bé ngồi cạnh Katrina thân yêu của cô (trông nó mới xinh đẹp làm sao - khuôn mặt đó làm cô nhói cả lòng), rồi đến Seymour, anh thắt cà vạt mới. Magda và Katrina đều đội cái mũ xù. Giờ chúng là bạn thân, cả hai đều cưới ngựa và đội mũ, cô nghĩ - thật tuyệt vời cho chúng. Cô hy vọng chúng sẽ là bạn mãi mãi... Có ba chỗ trống ở phía kia của Seymour. Cô sẽ ngồi cạnh

anh, và rồi Victory và Lyne sẽ ngồi cạnh cô. Cô liếc sang phía đầu kia hàng ghế. Có vài ghế trống bên phía Shane - thế nghĩa là Selden sẽ phải ngồi cạnh Shane! Cô nghĩ. Nhưng không, Wendy sẽ ngồi giữa họ. Và thế là xong, cô ngồi xuống cạnh Seymour.

“Chào anh,” cô thì thầm.

“Chào em,” anh nói. Anh liếc đồng hồ - cách của anh để hỏi sao cô đến muộn thế.

“Tắc đường,” cô nói. “Có đến cả ngàn người ngoài kia...” Cô liếc qua anh về phía bên kia. Selden Rose đang đi xuống. Ông ta dừng lại... nhìn Shane... và giờ ông ta ngồi xuống, đúng như cô dự đoán, với một ghế dành cho Wendy ở giữa hai người. Shane đang lờ Selden đi, anh ta nhìn thẳng phía trước. Chà, giờ thì Shane sẽ phải quen với Selden thôi, Nico nghĩ. Cô tự hỏi Shane có biết chuyện Wendy có bầu chưa. Nếu chưa thì chẳng mấy chốc sẽ biết thôi: Selden sẽ bán căn hộ của mình và chuyển về ở với Wendy.

“Wendy đang làm gì thế?” Seymour hỏi, khi nhìn thấy Selden ngồi xuống.

“Em nghĩ cô ấy đang đọc một bài diễn văn với mấy ngôi sao điện ảnh,” Nico nói.

“Không,” Seymour khẽ thì thầm. “Ý anh là với Selden và Shane kìa. Thế này không đúng.”

“Họ là người lớn hết rồi mà.” Cô nhún vai.

“Thế không hay với Shane cho lắm,” Seymour nói, đứng về phía Shane.

“Đúng thế thật, nhưng anh ta đáng bị như thế. Anh ta chính là người muốn ra đi,” Nico nói. “Với cả, anh có bao giờ thích anh ta đâu nhỉ.”

“Nhưng anh không chắc là mình quý Selden hơn,” Seymour nghiêm nghị nói.

“Ông ta Ồn... em nghĩ thế,” Nico nói thêm.

Cô lại liếc xuống hàng ghế. Shane vẫn nhìn thẳng về phía trước... Không, giờ anh ta đang nặng trĩu lên vì cái áo khoác của Tyler. Mặt Tyler trông có vẻ như thể nó sắp sửa nổi điên lên. Nó oằn người và đá chân vào cái ghế trước nó. Selden đang len lén nhìn Tyler, có lẽ tự hỏi không biết mình có nên can thiệp không. Giờ Shane đang cố lờ cả Tyler và Selden đi.

Chuyện này có khi còn hay ho hơn một bộ phim, Nico nghĩ.

Selden cứ liên tục liếc nhìn Shane... ông ta sẽ can thiệp, Nico nghĩ. Và quả thế thật, Selden nhào người qua ghế. Ông ta nói hình như là “Này, anh bạn,” với Shane - kiểu chào phổ biến của bọn đàn ông. Giờ Shane phải nhìn ông ta. Selden đang cố tỏ ra thân thiện... ông ta chìa tay ra. Shane buộc phải bắt lấy. Và rồi, Selden vẫn nhào người sang, nói gì đó với Tyler. Tyler nhất thời bị xao nhãng khỏi cơn giận tam bành của mình. Selden đang làm mặt hề và Tyler cười ré lên. Shane trông khó chịu, nhưng giờ Selden lại đang nói gì đó với anh ta, cố làm anh ta dễ chịu. Selden làm thế là tốt, Nico vừa nghĩ vừa ngồi lại trong ghế. Cô rất sung sướng khi thấy ông đã làm chủ được tình hình và cố làm điều đúng đắn. Cô thực sự sẽ cố quý ông ta. Có lẽ mọi việc sẽ ổn thỏa với Wendy và Selden. Dù thế nào, chắc chắn Wendy xứng đáng được hưởng chút ít hạnh phúc trong đời sống riêng tư.

Đèn trong rạp mờ dần và mọi người dần im lặng. Và rồi một tia sáng

rời lên, và Wendy đang vội đi xuống giữa hai hàng ghế. Ai đó đưa micrô cho cô và cô bước lên bậc thềm lên sân khấu.

Mọi người bắt đầu vỗ tay. Ban đầu còn nhẹ nhàng, rồi càng lúc càng nhiệt tình hơn. Họ yêu cô ấy, Nico nghĩ. Đám đông tỏ ra yêu mến cô nhiệt liệt, mà không chỉ có các sao và người làm cùng ngành, có cả đội làm phim và gia đình của họ. Họ ngưỡng mộ cô - người phụ nữ này đã khiến giấc mơ của rất nhiều người thành hiện thực. Trong một vài giây, Wendy đứng dưới ánh đèn - rất đĩnh đạc, Nico nghĩ - gật đầu và nhận tiếng hoan hô của mọi người. Rồi cô hăng giọng và mọi người cười ầm lên và tiếng vỗ tay thưa dần.

“Xin chào mọi người. Tôi là Wendy Healy, và tôi là chủ tịch hãng Parador Pictures. Và tối nay tôi rất sung sướng khi được chào mừng quý vị đến với buổi công chiếu bộ phim *Ragged Pilgrims*. Bộ phim này... cuối cùng cũng hoàn thành!” (Câu này khiến mọi người cười phá lên khích lệ.) “Và nó là sáu năm lao động miệt mài đầy ham mê của rất nhiều người. Những người không bao giờ từ bỏ ước mơ rằng một ngày nào đó câu chuyện tuyệt vời kia sẽ được lên màn ảnh...”

Trông Wendy mới đẹp làm sao, Nico nghĩ. Mắt cô chuyển xuống phía cuối hàng ghế. Shane đang cau mày. Còn Selden, với mái tóc thẳng dài mới, đang ngược nhìn Wendy đầy tự hào. Rồi Shane khó chịu liếc sang Selden. Chà, tệ quá, Nico nghĩ. Shane đã bắt đầu mất đi vẻ điển trai rồi. Mặt anh ta đỏ bừng và sung húp, nhưng có lẽ chỉ là do phẫu thuật thẩm mỹ thôi, như lột da bằng tia laser chẳng hạn. Một tràng vỗ tay lớn nữa, và Wendy đang bước xuống khỏi sân khấu lên lối đi về ghế của mình, thỉnh thoảng dừng lại để hôn hoặc bắt tay một ai đó. Cô ngược lên và bắt gặp ánh mắt Nico. Nico vẫy tay và giơ hai ngón cái lên.

Giữa lối đi có chút náo loạn, và rồi Victory và Lyne vội vã đi xuống, giơ tay lên vuốt tóc trên đầu. Victory ngồi xuống ghế cạnh Nico, má đỏ bừng vì lạnh. “Cuối cùng trời cũng đổ tuyết,” cô nói, nhòai qua hôn

chụt lên má Nico. “Bọn tớ phải đi bộ qua cả một khu nhà. Suýt nữa thì Lyne lên cơn truy tìm.” Cô liếc qua Nico và Seymour và lũ trẻ tới Wendy và vẫy chào bạn. “Nhìn Wendy với hai người đàn ông của cô ấy kia!” cô thì thầm vào tai Nico.

“Tớ biết.” Nico gật đầu.

“Anh biết là thế nào một ngày nào đó chuyện này cũng xảy ra mà,” Lyne làu bàu. “Đầu tiên là phụ nữ chiếm quyền cai trị thế giới, và giờ thì họ có hai người đàn ông. Ta cứ nghĩ một người là đủ rồi...”

Nico và Victory nhìn nhau rồi bật cười. “Phụ nữ nào cũng hiểu rằng ta cần phải kết hợp ít nhất hai người đàn ông thì mới có được một người tử tế.” Victory siết chặt tay Lyne về nghịch ngợm khi đèn mờ dần, và rập trở nên tối đen.

Đó có phải là thứ mà mọi người phụ nữ đều cần không - hai người đàn ông ấy? Nico nghĩ, ngồi ngả người ra ghế. Thật thú vị quá mức. Khi đôi mươi, họ sợ hãi không biết mình có tìm nổi một người đàn ông không... rồi có quá nhiều phụ nữ ba mươi tìm kiếm một chàng trai đó. Và giờ đây Wendy có tới hai người! Khi đã ngoài bốn mươi. Khi mọi người đều cố bảo với phụ nữ rằng họ tiêu tùng rồi, hay ít nhất là về mặt tình dục... chà, đó chắc chắn là một lời nói dối. Làm việc chăm chỉ khiến ta trẻ mãi, khiến ta sung mãn. Đó là một bí quyết mà đàn ông biết: Nếu ta muốn thu hút giới kia, tất cả những gì ta cần làm là trở nên thành công và có quyền lực.

Logo của Parador hiện lên trên màn hình, và mọi người bắt đầu vỗ tay. Có một cảnh tiệc tùng ở New York ngay trước khi chiến tranh nổ ra, trên đó hiện lên dòng chữ: “Sản xuất bởi Wendy Healy.” Từ cuối hàng ghế phía bên kia, Selden Rose thốt lên một tiếng tán thưởng, và Nico gật đầu với chính mình tán thành. Điều cô bảo với Seymour đúng sự thật: Giờ khi Selden đi cùng với Wendy, ông ta sẽ không bao giờ là một mối đe dọa nữa. Không phải chỉ bởi vì Wendy không để

ông ta như vậy. Mà còn bởi vì, Nico nghĩ rằng, ông ta sẽ không bao giờ muốn vậy. Nico đoán Selden cũng giống như mọi đàn ông khác. Ông ta tham vọng bởi vì ông ta nghĩ một người đàn ông thì nên như thế. Trong khi đó, có lẽ ông ta âm thầm muốn nghỉ hưu. Và một khi Wendy đã có con của ông ta, chắc chắn ông ta sẽ hoàn toàn khác hẳn. Ông ta sẽ phải lòng đứa bé đó, có khi là dành toàn bộ thời gian với nó. Cô thực sự hy vọng, vì muốn tốt lành cho Wendy, rằng ông sẽ tiếp tục làm việc, ít nhất là trong một khoảng thời gian nữa. Thử tưởng tượng phải nuôi hai người đàn ông và bốn đứa trẻ xem!

“Lúc nào chuyện này cũng xảy ra với anh,” Kirby nói vẻ chua chát, bước vào phòng khách của mình. “Phụ nữ thích anh, họ phát điên lên vì anh, và rồi anh chả hiểu nổi nữa. Thứ gì đó xảy ra và họ không muốn ở bên anh nữa.”

Nico gật đầu theo kiểu cô hy vọng là có vẻ cảm thông, và lén liếc đồng hồ. Gần mười giờ rưỡi. Cô rời bữa tiệc lúc mười giờ, khi Seymour đưa Katrina về nhà, bảo với anh rằng cô phải tạt qua văn phòng một lát, nơi cô và Victory và Wendy đã hẹn gặp riêng nhau để ăn mừng. Seymour không nghi ngờ gì, nhưng để đảm bảo là anh không nghi ngờ, cô cần phải lo xong việc với Kirby. Rồi cô thực sự quay lại văn phòng và gọi cho Seymour từ điện thoại bàn của mình. Tim cô đập thình thịch. Giờ cô ở đây và việc kết thúc này không thể tránh khỏi. Tất cả những gì cô muốn là kết thúc nhanh chóng và ra về.

“Em xin lỗi, Kirby,” cô nói, nghe thật không thỏa đáng, nhưng còn biết phải nói gì nữa? Cô bước vài bước về phía anh. Anh đang mặc quần jean và cởi trần, như thể cô gọi cửa đúng lúc anh đang thay quần áo.

“Anh đã nghĩ em với anh là khác,” anh nói. Anh đứng ở cửa sổ xoay

lung lại với cô, như thể anh không thể chịu được khi phải nhìn cô. Cô hy vọng anh sẽ không làm lớn chuyện.

Cô nuốt khan. “Kirby, anh biết là em có chồng rồi mà.”

“Thì sao?” anh hỏi, quay người lại.

“Mà em rất yêu chồng em, Kirby ạ. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời. Và em không muốn làm tổn thương anh ấy.”

Câu này nghe như đã được chuẩn bị từ trước, và Kirby gật đầu, như thể anh đã nghe tất cả từ trước rồi. Cô khoanh tay lại với vẻ hơi khó chịu. Lẽ ra cô không nên đến. Lẽ ra cô nên làm theo kiểu một người đàn ông sẽ làm, đơn giản là thôi không gọi nữa, và thông báo cho trợ lý của cô là nếu Kirby có gọi thì báo là cô “ra ngoài.” Nhưng đó có vẻ là một giải pháp hèn nhát và bản thủ.

“Vậy là em sử dụng anh để phát hiện ra điều đó,” Kirby nói.

“Ôi Kirby.” Cô ngồi xuống mép sofa và nhìn chăm chăm lên bức tường. Cô cũng gần như không chịu đựng nổi khi phải nhìn anh. Cô thấy tội lỗi, và tội lỗi khiến cô khó chịu. Cô bặm môi lại. Có phải cô đã sử dụng Kirby để phát hiện ra tình cảm thực sự của mình dành cho Seymour không? Cô đã không cố tình như thế. Cô đã không biết mình *định* làm gì khi cô bắt đầu ngoại tình với Kirby. Cô chỉ biết rằng cô cảm giác như một thứ gì đó trong đời cô đang bị mất đi. Như thường lệ, hóa ra cái thứ bị mất đi đó không phải là một người khác, hay một thứ gì đó mà cô có thể lấy được từ người khác. Giờ tất cả những gì cô biết là từng phần trong cô có cảm giác đã được đổ đầy, và không còn chỗ trống nào cho Kirby nữa.

Cô buộc mình phải nhìn anh. “Nếu em làm cho anh cảm thấy như thế, Kirby ạ, thì em xin lỗi. Em không bao giờ định như thế,” cô nói. “Em

ngĩ chúng ta là bạn bè, và đang vui vẻ với nhau.” Ôi Chúa ơi, cô nghĩ, câu này nghe thực sự giống một người đàn ông.

“Vui vẻ?” anh nói.

“Kirby,” cô lại bắt đầu. “Anh rất tuyệt vời, và anh còn *trẻ*. Anh còn cả cuộc đời ở phía trước. Anh không cần em.” Và giờ thì nghe giống mẹ cô, cô nói. “Chuyện này thực sự không nghiêm trọng đến mức đó.”

“Anh không hiểu,” Kirby nói, quay lại nhìn ra cửa sổ. “Có lẽ anh bị lỡ mất gì đó. Em biết không, cái thành phố này thật *tởm*.” Và sau một lát, anh kêu lên. “Này. Em có biết là tuyết đang rơi không?”

Chà, Nico nghĩ, kéo găng tay lên. Mình vừa đưa cho một người đàn ông năm ngàn đô để anh ta không ngủ với mình.

Ý nghĩ này vừa làm cô buồn cười vừa làm cô buồn bã.

“Về nhà à thưa cô O’Neilly?” Dimitri hỏi từ ghế tài xế, nhìn cô từ gương chiếu hậu.

“Tôi phải quay lại văn phòng một phút,” cô nói, và sau đó nói thêm, “tôi xin lỗi, Dimitri. Hôm nay là một ngày dài với anh. Tôi tin chắc là anh cũng muốn về nhà.”

“Tôi thích ở trong thành phố,” Dimitri nói, cẩn thận lái xe ra khỏi lối xe chạy phía trước khu nhà của Kirby và rẽ ra Phố 79. “Hơn nữa, cô phải làm việc. Cô phải làm việc cô phải làm trong thành phố này, đúng không?”

“Đúng thế,” Nico nói, lại cảm thấy tội lỗi. Cô nhìn ra cửa sổ kính màu. Tuyết đang rơi, những bông tuyết nhỏ xíu lấp lánh, như một cơn

mưa kim cương. Nhưng mọi chuyện đã kết thúc, cô tự nhắc mình. Cô đã kết thúc nó, và cô sẽ không bao giờ làm thế nữa. Vì vậy, sự thực là, cô không cần phải cảm thấy tội lỗi nữa.

Thật nhẹ nhõm làm sao!

Giờ tất cả những gì cô phải làm là cầu nguyện rằng Seymour sẽ không bao giờ phát hiện ra tờ séc mà cô đã đưa cho Kirby. Anh sẽ không phát hiện ra. Cô đã viết tờ séc đó từ tài khoản riêng của mình, và Seymour sẽ không bao giờ tọc mạch. Nở một nụ cười he hé, cô nhớ lại lúc đưa cho Kirby tờ séc.

“Sao không ai yêu anh cả,” Kirby đang rên rỉ, bước vòng quanh phòng khách khi anh đặt tay lên ngực trần. “Anh hai mươi tám tuổi. Anh muốn kết hôn và có con. Người phụ nữ của anh ở đâu?”

“Ôi xin anh, Kirby,” cuối cùng cô nói, đứng dậy và cầm túi lên. “Có hàng trăm phụ nữ trẻ mà em chắc chắn là muốn được yêu anh chết đi được. Và nếu anh muốn kết hôn, anh không nên lãng phí thời gian của mình với phụ nữ đã kết hôn rồi.”

“Vậy là nó thực sự kết thúc ư?” Kirby hỏi.

“Ừ, Kirby. Em e là vậy.” Và rồi cô lấy tờ séc từ ví ra. Một cách tự nhiên, Kirby đã phản đối. “Em không phải làm thế,” anh cương quyết. “Anh không phải là thứ em có thể mua bán.”

“Đừng ngốc, cưng ơi,” cô nói. “Đây không phải là thanh toán gì cả. Nó là một món quà.” Và mặc dù phản đối, cuối cùng anh cũng cầm tờ séc. Và rồi anh nhìn nó, mắt anh tròn tròn lên khi thấy số tiền. Anh gập nó lại và đút vào túi sau. “Em có chắc là em không muốn... một lần nữa,” anh nói. “Vì những gì đã qua?”

“Không, cảm ơn anh, Kirby,” cô nói. “Em thực lòng không nghĩ đó sẽ là một ý tưởng hay.”

Rồi cô vội sai bước trên hành lang hẹp dài tới thang máy, nghĩ rằng cuối cùng cô cũng đi được hết chặng đường đó. *Phù.*

Cô ngả đầu ra trên ghế. Và giờ, có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ được làm tình một cách sung sướng nữa, cô nghĩ. Cô có nên cảm thấy thương cho bản thân không nhỉ? Có lẽ. Và có lẽ một ngày nào đó cô sẽ cảm thấy thế. Nhưng ngay lúc này, cô không cảm thấy hối tiếc. Tình dục... Ồ, thì sao! cô sốt ruột nghĩ. Chuyện lớn lắm không bằng. Cô có phải là đàn ông đâu mà bị “thằng cu” của mình điều khiển. Cô là một phụ nữ, và cô tự do... Điện thoại của cô rung lên.

“ở cùng wendy. cậu giải quyết xong chưa?” tin nhắn của Victory viết.

Nico mỉm cười. “trong 2p,” cô nhắn lại.

“uống champagne nhé. sẽ gặp cậu trong 20p nữa.”

Bộ phim của Wendy thành công rực rỡ, người ta nói vậy. Điều này không có gì phải bàn cãi. Ta luôn có thể biết được điều đó từ phản ứng của khán giả. Và khán giả ở buổi công chiếu ở thành phố New York là thờ ơ nhất thế giới. Vậy mà lúc cuối cùng họ đã vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tận đến khi những dòng thông tin hiện lên. Và rồi, tại bữa tiệc sau đó ở khách sạn Maritime, mọi người đều vui vẻ, như thể họ thực sự hạnh phúc khi được có mặt ở đó. Và đó chính là một dấu hiệu nữa cho thấy bộ phim sẽ là một phim hit. Nếu nó thất bại, mọi người đi dự tiệc mười phút rồi lũ lượt kéo về, Wendy nói. Cô đã ở trong tình huống như thế khá nhiều lần rồi.

Cả ba bọn họ đang ngồi trong văn phòng của Nico, cười khúc khích và phấn chấn với thành công lớn của Wendy. “Trụ lại trong trò chơi là như thế đấy,” Victory nói. “Lúc nào chúng cũng muốn đẩy mình ra nếu có thể.” Cô đưa chai Dom Perignon cho Nico, cô này rót champagne vào ba chiếc ly pha lê. Nó là thứ tốt nhất dành cho những CEO của Splat-Verner, cô nghĩ một cách hài hước. “Chúng cố làm thế, nhưng chúng không thể,” cô nói.

“Câu đó cũng quá đúng luôn,” Wendy vừa nói vừa giơ ly lên.

“Và Selden cư xử thật lịch sự. Tớ thích cái cách ông ấy đứng gần cậu ở buổi tiệc, và lấy đồ uống cho cậu, và để cho cậu nói chuyện với mọi người mà không cảm thấy bất an hay chỗ mũi vào,” Victory nói. Cô bước tới cánh cửa kính và kéo ra. “Ôi Nico,” cô kêu lên, nín thở. “Ban công của cậu.”

“Tớ biết,” Nico nói. Cô cảm thấy hơi xấu hổ về cái ban công của mình - thực ra, cô hơi xấu hổ về văn phòng của mình nói chung. Nó rộng thênh thang, với một quầy bar đóng ở một bức tường, di sản của Mike mà cô quyết định giữ lại. Và nó có ban công riêng. Một khoảng không gian nhỏ của thiên đường trên tầng ba mươi hai trông ra Công viên Trung tâm và những tòa nhà đẹp đẽ trên Đại lộ 5, và những tòa nhà to cao mọc lên ở giữa thành phố như một khu rừng lớn. Trong tòa nhà Splat-Verner có tám văn phòng có ban công, và cô là phụ nữ duy nhất được một văn phòng như thế.

Victory bước ra ngoài, rồi Wendy cũng bước theo. Nico đứng ở cửa, và nhìn bàn bè mình dưới ánh sáng mờ mờ của tuyết, đột nhiên nhận ra rằng mình hạnh phúc. Thứ hạnh phúc này lướt qua người cô như một con chim hân hoan. Nó làm cổ họng cô nghẹn lại và rồi bay vụt lên làm cô ngạc nhiên choáng váng.

Wendy giơ ly lên. “Vì chúng ta,” cô nói, và nhìn ra những tòa nhà

chợ trên ngoài kia, nói thêm, “Cậu biết họ gọi là gì không. Ngoài đó là một *khu rừng* đấy.”

“Không, hai cô ơi,” Nico nói, bước tới trước. Cô dang tay ra, như thể ôm cả thành phố vào vòng tay mình. “Nó là Rừng Sơn.”

HẾT

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>